

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
اَلْکَلَامُ یَعْرِضُ
لَه قورئانی پھروزدا

عفیف عبدالفتاح طبارة

کاوہ ہاوراز

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

له گهڻ پڙهه مبر (صلى الله عليه وسلم)
له قورئانى پيروزدا

لە گەل پێغەمبەر ﷺ

لە قورئانی پیرۆزدا

نوسینی:

عفیف عبدالفتاح طبارة

وەرگیرانی:

کاوه هاوراز

لەگەل پيغەمبەر ﷺ لە قورئانى پيرۆزدا

کتیبي: لەگەل پيغەمبەر ﷺ
نوسىنى: عفيف عبدالفتاح طبارة
وەرگێرانى: کاو ھاواراز
بۆپۆلى: يەكەمى ئامەد
سالى: ١٤٣٩ھ - ٢٠١٨ز

ئىينى: ئەم كنىه، برينيه له بهشى يازدهيمى كنىي (لەگەل پيغەمبەرەن لە قورئانى
پيرۆزدا)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِنَّ الْحَمْدَ لِلَّهِ نَحْمَدُهُ وَنَسْتَعِينُهُ وَنَسْتَغْفِرُهُ، وَنَعُوذُ بِاللَّهِ مِنْ شُرُورِ
أَنْفُسِنَا وَمِنْ سَيِّئَاتِ أَعْمَالِنَا، مَنْ يَهْدِهِ اللَّهُ فَلَا مُضِلَّ لَهُ، وَمَنْ يَضِلَّ فَلَا
هَادِيَ لَهُ. أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تُقَاتِهِ وَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنْتُمْ مُسْلِمُونَ

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَخَلَقَ مِنْهَا
زَوْجَهَا وَبَثَّ مِنْهُمَا رِجَالًا كَثِيرًا وَنِسَاءً ۚ وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي تَسَاءَلُونَ بِهِ
وَالْأَرْحَامَ ۚ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَيْكُمْ رَقِيبًا

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَقُولُوا قَوْلًا سَدِيدًا * يُصْلِحْ لَكُمْ أَعْمَالَكُمْ
وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ ۗ وَاللَّهُ وَرَسُولُهُ فَقَدْ فَازَ فَوْزًا عَظِيمًا

أَمَّا بَعْدُ: فَإِنَّ أَصْدَقَ الْحَدِيثِ كِتَابُ اللَّهِ، وَخَيْرَ الْهَدْيِ هَدْيُ مُحَمَّدٍ صَلَّى
اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

وَشَرُّ الْأُمُورِ مُحَدَّثَاتُهَا، وَكُلُّ مُحَدَّثَةٍ بِدْعَةٌ وَكُلُّ بِدْعَةٍ ضَلَالَةٌ، وَكُلُّ
ضَلَالَةٍ فِي النَّارِ.

محمد ﷺ

ئەم ڪتیبە تایبەتە بە ژياننامە ی پیغمبەری خودا (محمد)
 ڪە دوایین پیغمبەرە بو گرووی بەشەری و لەسی لایەنەو
 باسی ژياننامە (سیرە) ڪە ی ڪراوہ:

لە یە فی یە ڪەم
 زیاننامە ی محمد ﷺ لە پەژری لە دایکەو یەو

تا پەژری ڪو چەم کردی لە مە ڪەو بە یە نەریب

لە یە فی و و و و و
 جەمھادی پیغمبەر لە یی بانگە وازدا

لە یە فی سە یە م
 مەوختە یە ڪ لە زیانی سە خەسی و ڪۆمە لە یە یە پیغمبەر

لایہ فی یہ کہم

زیاتنامی جے کنگ لہ روزی لہ دایکبونیہ

تاروزی کو جکر دنی لہ م کک وہ بونیہ سرب

۱- گوزہ رانی جے کنگ بیتس بونی بہ پیغمبر

۲- پیغمبر ریتی جے کنگ

۳- نازار دانی پیغمبر و برداران

۴- ہرہ سہ ندی بانگہ وازی نیلامی

۵- کو جکر دنی پیغمبر لہ م کک وہ بونیہ سرب

به راڼی

نهم توږښنه وه کورته: بڼگومان موسلماننه پښينه کان (خودا لى يان پاڙى بڼت و ږهجه تى خودايان لى بڼت) له هه ولې چرو بى وچانيان دا نهمه نده يان له فهرمودوه وگفتارو ټاکارى "محمد" نوو سيوه ته وه و له ده يان و سه دان بهرگ دا تو ماريان کردوه که به "کتڼبه کانى فهرموده" يان (کتڼبه کانى سوننه) ناوده برين.

سه بارت به باس و ليکولڼه وهش له ژيانى (محمد) پيويسته سوود له (قورئانى پيرۆز) وه برگرين، که سه رچاوه يه کى سه ره کى يه له سه رچاوه کانى تايهت به (سيره) ي پيغه مبهرو هره وها پوخته و سه رجه مى نه و ريساو عه قيدو شه ريعه ته شه که خودا به سروش (وحى) بوى ږه وانه کردوه. بى زانينى نهم بيرواوه ږو ريسايانو شيکارو ږوون کردنه وه يان ټاټاجان به توږښنه وه يه کى وردو تيروته سول ده بڼت، له گهل چندين کتڼب دا..

منيش له سه ره تاي نووسين و دانانى نهم کتڼبه وه نياز و ابو ته نه يان پيغه مبهرانى تر ناماده بکه م و له کتڼبيکى سه ربه خوى تايهت دا بڼت، واته به ته ما بوم ژيان نامه ي (محمد) دواين پيغه مبهري خودا له گهل ژيان نامه ي نه و پيغه مبهرانى له قورئان دا باسيان هاتوه پيکه وه دانه نيم له کتڼبيک دا. به لام له بهر نه وه ي چندين که س له هاوړې و برايانم داويان لى کردم و سووږبون له سه ره نه وه ي، که پوخته يه که له ژيانى (محمد) يش بجه مه دوا به شى نهم کتڼبه وه، منيش دوا جار بپارم دا نهم به شى دوايى به و باسه ږاږښنه وه.

بويه ش باسه که م ناوا به کورتى نوو سيوه و باسى گه ليک ږوداوى تى ژيان نامه (سيره) که يم نه کردوه ټاکو قه واره ي کتڼبه که ش له مه ي ئيستا گه وړه تر نه بڼت. دياره خو شم هيڼده به م کارم قايل نيم، چونکه ناتوانم به م توږښنه وه کورته مافى ته و او به پيغه مبهري خودا بده م و به گوږه ي شايسته ي خوى ته قدير و ږيز له باسه که ي بڼم، جى باسيشه له و کتڼبه ي ترمان دا (روح الدين الاسلامي) به شيوه يه کى تيروته سول باسى ياساو شه ريعه تى پيغه مبهريان کردوه و به م بى يه ش ده توانين بلين نه و باسه ته و او کارى نهم توږښنه وه کورته بڼت..

چاکه و (فضل) ي "محمد" به سه ر مرقايه تى يه وه: به راستى هيچ شتيک له دنيا دا ناگاته پله و ناستى نه و هه موو چاکه و ږول و (فضل) ي (محمد) ي پيغه مبهري خودا له سه ر موسلمانان و تيکړاى گروى مرقايه تيش. هه بويه ش خودا فرمانى به موسلمانان کردوه که هه رگيز نه و ږول و فزل و چاکه يه ي "پيغه مبهري" له ياد نه که ن و نه و ږيابه راسته شيان له بير نه چيته وه که پيشانى داو. هه وړه ها هه ميشه بير له وهه موو نه رگ و زهجه ت و قوربانى دانه ي

پیغمبر بکه نه وه، که له پریځای گه یاندنی په یامی خوداو به ختیارکردنی به شهریه ت دا پیښکه شی کردون.

خودای په روډگاریش بۆ بهر ز راگرتنی ثم خاسیه تی فزل و چاکه یه ی، فهرموویه تی: ﴿إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا﴾ الأحزاب / ۵۶ .. واته: {بیگومان خوداو فریشته کانی دروودوسلاو دهنیرن بۆ سهر گیانی پیغمبر، ښوهدش ښی ښه وانه ی باوډرتان به په یامه که ی هیناوه دروودوسلاوی بۆ بنیرن} .. له مانیه ته دا وشه ی (یصلون)، که له (صلاة) وه هاتوه مانای (نزاو به مبارک دانانه)، جا سلاو (صلاة) ی موسلمانان بۆ پیغمبر نزا کردنیانه بۆی. سلاوی فریشته کانیش بۆ پیغمبر (داوای لیخوښبونه بۆی)، سلاو دروودیش له خوداوه بۆ سهرگیانی پیغمبر مانای گه یاندنی په څه تییه تی پی ی و مانای ستایش کردنیه تی له لای فریشته کانی خوی.

جا کاتیک موسلمان ده لیت: ((اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّد)) واته: {خودایه له پریروشان و شهوکه وتی پیغمبر له دنیا دا گوره و زیاد بکه به وه ی که یادکردنه وه یو باس کردنی بهر ز راگیریت و ټاینه که ی سهر بخړیت و هه رده م کار به شهریه ته که ی بکړیت. هه روه ها له روژی دوایش دا پله و پایه ی پیغمبر به وه زیادو گوره بکه که شه فاعه ت و داوای لیخوښبون بۆ نه ته وه که ی بکات و، ښه جرو پاداشتی روژی دوایشی زوړو بی شو مارکه و، فزل و چاکه ی بۆ هه موو خه لکی پیښین و دواپین ده رځه و له سهر وو هه موو که سانی نریک له خوته وه دایینی} ..

بۆچوونیکي هه له:

سهاره ت به چوڼیه تی سلاو (صلاة) بۆ سهرگیانی پیغمبر خودا مانایه کی نابه جی و بۆچوونیکي ناراستی وها خراوته زهینی هندیک له و خوینده واره هاوچه رخانه وه ی، که زانیاریه کی ښه و ټوین له باره ی چه مک و مانا کانی زمانی عه ربی یه وه نی یه و وا تیگه یشتون گوايه مانای ﴿إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ﴾ و ه ښه نوښانه (صلاة) بیت که لای خه لکی باو و زانراو و گوايه مل که چ کردن و کړنوش بردن (رکوع وسجود) ی تېدايه و خودا به م ډه نگه سلاو (صلاة و سلام) له گیانی پیغمبر که ی بکات. به راستی ثم (جوړه بۆچوونه) بی باوډری و نه فامی یه کی ناشکرایه به رامبر ټایینی ټیسلام. چونکه ((موحه مه ده)) پیغمبر یکی خوداو به نده به که له به نده کانیه تی. خوداش کاتیک فهرمانی پی کردوین سلاو دروودی بۆ بنیرین: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا﴾ مه به سستی

له وده نزاو دوو عای له لای خودا بۆ بکهین وهک رپژ لينا نیک له م پیغه مبهړه گه ورده وه، بۆ پاک کړنده وهی دل و دهر وونی موسلمانانیشه تا کو رابه پترین له سر جواترین و پاکترین په وشت و سوپاسی هر که سیک بکهن که چاکه یه کی له گهل دا کړدوون. پیغه مبهړی خوداش گه ورده ترین و زوړترین چاکه ی له گهل موسلمانان دا کړدووه ده شیت بلین سلاوات دان له سر گیانی پیغه مبهړ مانای ستایش کړدنی خودا و سوپاس کړدنی پیغه مبهړه که یه تی.

مه سه له ی - سلاوات دان - له سر پیغه مبهړ:

من له م باسه ی دوا یی ی کتیبه که دا له چه ندین شوین دا ناوی پیغه مبهړم هی ناوه و دروود سلاوم له به رده م ناوه کان دا نه نووسیوه ته وه. ته مهش بۆ مه بهستی کورت کړنده وهی دپره کان و پاشان تا خوینه ری به رپژ خو ی له قولایی ناخیه وه هه ست به و به رزیو شکوی گیانه ی پیغه مبهړی پیشه وای بکات و له ثاست هر ناویک دا سلاواتی بۆ بنی ریت. هه روه ها سلاوات دان له سر پیغه مبهړی خودا له هر کاتیک دا که ناوی ده بریت فره زیکی دیاری کراو نی یه.

زانایانی ئیسلام له م باره یه وه چه ندین حوکم و رپساو فره مانیان بۆ (چو نیه تی سلاوات دان له سر پیغه مبهړ) دهر هاویشته وه. هه ندیکان ده لئین: {ئهم سلاوات دانه کاریکی خۆشویستراوه (مستحبه)}. هه ندیکی تریش له زانایان گوتوویانه: {ئهم کاره پیویست (واجب) ه به ی دیاری کړدنی جاره کان. به لام که مترینیان یه ک جاره که پاداشتی لیوه دهسته بهر بیت}. هه ندیکی تریشیان ده لئین: {سلاوات دان له سر گیانی پیغه مبهړ فره زیکی ئیسلامی ی گشتگیری یه و به هیچ ژماره و جارو کاتیکی دیاری کراوه وه نه به ستر اوه ته وه و ده بیت هه میسه له گهل یاد هی نانی ناوه که ی دا سلاواتی له سر بدریت}. گوتراویش: {له دوا یین رکاتی نویژ له دانیشتنی ته حیات خویندن و له پیشه سلام دانه و ده پیویسته}.^(۱)

له دوا و ته ی ئهم سه رده تاهه دا ده لئیم: خودایه به ژماره ی گشت مه خلوقاتی خۆت سه لاوات و دروودی پر په همه تی خۆت به سه رگیانی (محمد) دا برژینه و به و سه لاواتهش له پاداشتی و خه لاتی زیاد که و باشرین پاداشتی به نزاکانی ئیمه بده روه...

((اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ عَدَدَ خَلْقِكَ صَلَاةً تُكَافِئُهُ عَنَا وَتُجْزِيهِ خَيْرَ الْجَزَاءِ))..

(۱) پروانه: (القول البديع في الصلاة على الحبيب الشفيع) سخاوي..

به ندى يه كه م

((گوزهرانی "محمد" پيش بوونی به پيغه مبهري))

(ره چهلک و ناوه کانی - له دايک بوونی - دايه نه کانی - مردنی دايکی - له لای باپره یو مامی - سه فیری یو "شام" - ناگادار بوونی له "جنگی به دکرداران و په یانی فضول" - خوونه ریتی پيش پيغه مبهري تیس ی - زواجی له گهل "خه ديجه" دا - دادوه ری کردنی له بنیات نانه و دی "که عبه" دا - کارکردنی له پيش پيغه مبهري تیس دا)

ره چهلک و ناوه کانی

ناوی "محمدی کوری عبداللهی کوری عبدالمطلب"^(۱) ه. دايکیشی ناوی "ثامینهی کچی - وه هب"^(۲) ه، هه موو باوو باپیرانی پيغه مبهري له گه وره و پیاوماقووله به ریزه کان بوون. جگه له ناوی (محمد)^(۳) یش چه ندين ناوی دیکه ی هه یه وه: احمـد^(۴) - و پيغه مبهري (نبي) - و ره وانه کراوی خودا (رسول الله) - و ماحی - و عاقب^(۵) - و المقفی^(۶) - و پيغه مبهري ره همت - و پيغه مبهري "توبه" - و پيغه مبهري داستان - و فاتح - و ته هاو یاسين - و مصطفی - و رسول - و پيغه مبهري نه خوینده وار (الرسول الأمي) - و چه ندين ناوی به رزو به ریزی دی.

(۱) (عبدالمطلب) کوری - هاشم - کوری - عبدالمناف - کوری - قصی - کوری - حکیم - کوری - مرة - کوری - کعب - کوری - لؤي - کوری - غالب - کوری - فهر - کوری - مالک - کوری - نضر - کوری - کنانه - کوری - خزيمه - کوری - مدرکه - کوری - الیاس - کوری - مضر - کوری - نزار - کوری - عدنان - کوری - أدد - و ره چهلک ی پیرۆزی پيغه مبهريش له کوټا بیدا ده چټه وه سهر (اسماعيلی کوری - ابراهيم) سلاویان لی بیت.. (۲) (وهب) ی کوری (عبدمناف) ی کوری (زهره) ی کوری (حکیم) ه، که (حکیم) یش پينجه م باپره گه وره ی پيغه مبهري. (بروانه په راویزی يه که م).

(۳) وشه ی (محمد) له سېغه تیک (ناوه لئاویک) وه دیت، که مانای سوپاس کراو ستایش کراو (محمد) ده گیه نیت. به لام مانای ژوری و دوو باره بوون (مبالغة و تکرار) یشی تیدایه، واته (تهو که سه ی دوا ی هه ره همدو سوپاسیک همدی زیاتری ده کرت. ته مهش ده لاله ته له سهر ژوری تهو که سانه ی به چاک ی به ستایشه وه باسی ړنگای راستی و ره وشته گه وره کانی ده کهن.

(۴) (أحمد) له سهر کیشی (افعل) ریزلینانی همدی زیاتره. واته تهو (همدو ستایشه ی که شایسته ی نه وه) ریزو به های زیاتره له هی که سانی دی.

(۵) ماحی: واته تهو که سه ی که خودا به هو ی نه وه ده کفرو بې باو دی بنېر ده کات.

(۶) العاقب: واته تهو که سه ی هیچ پيغه مبهريکی تری له دوا نایه ت.

(۷) المقفی: واته شوینکه وتوو و شوین پی هه لگری پيغه مبهريان.

له دايك بوونی

(عبداللہ) ی باوکی محمد ﷺ خۆشه ویستترین کوری باوکی بوو له نیو براکانی تریدا، شهوه بوو باوکی کاتیك ویستی ژنی بو بخوازیّت (نامینه - ی کچی وهه ب) ی بو خواست که له بهر پزترینی بنه ماله کانی قورهش بوو، (نامینه) ش شوی به (عبداللہ) کردو دواى ماوه یه که سکی پر بوو و پیغه مبهری خودای له سک دا بوو، لهو کاتهش دا هیئده ی نه برد که (عبداللہ) به مبههستی کاروباری بازرگانی له مه کهکه ده رچوو و ههر لهو سه فهرهش دا مردوله لایهن خالوانی یه وه که کورانی (عدی بن النجار) بوون له شاری (یه سرب) نیژرا، (عبداللہ) له ته مه نه (۲۵) سالی دا کۆچی دواپی کرد.

کاتیك ماوه ی نو مانگی سک پری به کهش ته و او بوو (نامینه) منداله که ی ده بیّت و ته مهش له بهر به یانی رۆژی دوو شه مه (۹) یان (۱۲) ی مانگی (ربیع الاول)^(۱) بووه له سالی فیل (عام الفیل)^(۲) دا.

(نامینه) خیرا که سیک ده نیژیت بو لای (عبدالمطلب) ی خه زووری و (باپیری پیغه مبهه) تاکو مژده ی منال بونه که ی پی بگه یه نیّت، شهویش زور شادو خوشحال ده بیّت و ههر به نیلها میك له خودا وه ناوی ده نیّت (موحه ممه). ئەم ناو ههش له وه بهر له نیو عه ره ب دا بلاو نه بوو، ته نه نه ت چه نه که سیکی کهم هه لگری ئەم ناو هه بوون. له (عبدالمطلب) ی باپیریان پرسى بوو: (بۆچی تۆ ناویك له ناو هه کانی باب و باپیرانییت لی نه نا؟) له وه لام دا ده لیّت: { من به هیوا ی ئەو هه م هه مو خه لکی سه ر زهوی هه م دو ستایشی بکات، بۆیه ناوی - موحه ممه - م لی ناو هه }.

(۱) ماموستا (محمود الفلکی) خودا لی ی خوش بیّت، به پیی رۆژژمییری (هه تاوی - شمس) له میژووی له دایک بوونی پیغه مبهه ی کۆلیوه ته وه که گه یشتو ته شهو ته نه جهمه ی بۆی روون بیته وه که ریکه وتی (۲۰) ی نیسانی سالی (۵۷۱) ی زایینی یه.

(۲) سالی فیل (عام الفیل) رووداویکی به ناویانگی تیدابوه که له مه کهکه دا رووی داوه و عه ره به کانی ش کردو و یانه ته بهر وارو میژوویه ک بۆ خۆیان. پوخته ی ئەم رووداوه شهو یه پادشایه ک له پادشایانی (حه به شه) که حوکی یه مه نیشیان له ژێر ده ست دا بووه شالاویکی هیئا وه ته سه ر - مه کهکه - به مه بهستی رووخاندنی (که عبه) و فیلیکی زۆر گه ورهش له پی شه وه ی سوپا که یان دا بووه. دیاره عه ره به کان له وه بهر سوپای وا گه وره و سامناکیان نه دیبوو. خودای مه زن و بالاده ست بۆ ریزلینان له هاتنی پیغه مبهه ی چاوه روان کاراو بۆ پاراستنی ماله که ی خۆیشی (که عبه) شهو سوپا گه وره یی ته فروتونا کردووه. قورئان شهو به سه رهاته ی له سووره تی (فیل) دا گپراوته وه. ئیدی لهو ساله دا که شهو رووداوه گه وره یی تیدابوه پیغه مبهه ی خوداش له دایک بووه.

دایه نه کانی

له و سرده مه دا داب ونه ریتی عه رب و ابو که دایه ن بؤ کورپه و ساواکانیان راگرن له خه لکی گوندنشین و هر له ویش پی یان بسپرن بویه خپوکردنیان تا کو له ش ساغ و تهن دوست و وریا و زیره ک دهرچن. عه رب دهیانگوت: (مندالی له شارد ا به خپو کراو زهینی پروون ناییت و نازاو دلیر دهرناچیت).

یه که م دایه نیش که پیغه مبهري له خوگرت و شیری پی دا ناوی (ثوبیه) بوو و ماو دیه کی که م لای مایه وه.

دواي ته و خاتو (حلیمه ی کچی — أبي ذؤيب السعدية) به خپوی کردووه و شیری پی داوه. ته م دایه نه ش هه ژارو که م ده ست بوو، به لام به هوی (محمد — وه) ﷺ خودا خپرو به ره که تیکی زوری به سرده ا رشتووه و مبه رکانیشی شیریان زور بووه و میړگ و له وه رگایه کی هیجگار زوری بؤ ره خساوه و له هه موو لایه نه که وه بوو ژاوه ته وه و پیت و به ره که تی ده سگیر بووه. کاتیک ته مه نی گه شتو ته پینج سال گه راندویتی یه وه بولای دایکی. له ویش (ام ایمن — برکه الحبشیه) ^(۱) دایه نی بووه.

مردنی دایکی

له شه شه م سالی ته مه نی دا، دایکی ده بیات بؤ سهردانی خالوانی له شاری (یه سرب) و له هه مان کات دا سهردانی گوزی میړده که شی بکات. (تامینه) له و سه فهرده ا که نیزه که ی خو ی واته: (ام ایمن)، که میړده که ی بوی هیشتبووه و له گهل خو ی دا ده بات و مانگیک له و ی ده میننه وه و پاشان ده گه رپنه وه بؤ — مه که —. به لام له رپگای نیوان هه ردوو شاری (یه سرب) و — مه که — و له جیگه یه که، که به (أبواء) ناوده بریت — تامینه — نه خوش ده که ویت و هینده ی پی ناچیت که ده مریت و هر له و جیگه یه ش دهنیزریت. پاشان (ام ایمن) ته م منداله هه تیوه بی دایک و باوکه (محمد) دینیتنه وه بؤ "مه که".

(۱) به راستی له م ناوانده ا (عبدالله) و (آمنه) و (ثوبیه) و (حلیمه السعدیه) و (ام ایمن) دا چه ندین مانا و ده لاله تی سه رسو ره یی بده دکرین. بؤ نمونه له ناوی باوکی دا (عبدالله) که مانای (به نده ی خودا ده گه یه نیت) ده لاله تی یه خوا به رستی (توحید) هه یه. له ناوی دایکیشی دا (آمنه) مانا و ده لاله تی دلنبا یی (آمان) بؤ نه ته وه که ی پیشان ده دریت. له ناوی یه که م دایه نیشده ا (ثوبیه) مانای پاداشت (ثواب) ده رده که ویت. له ناوی دایه نه به ناویانگه که شده ا (حلیمه السعدیه) مانا و ده لاله ته جوانه کانی نارامی و به خته وه ری رهنک ده ده نه وه. هه ره ها له ناوی (ام ایمن) دا ده لاله ت و هیما ی خپرو به ره که ت ده دره و شیتنه وه.

له لای باپیره ی و مامی

دوای مردنی دایکې.. (عبدال مطلب) ی باپیره ی له خوی ده گریټ و نهرم و نیانی یه کی وه های بو دهنوینټ که له وه و پش بۆ هیچ کوریکې خوی نه نواندبوو، نه ویش له بهر چهند نیشانه یه کی جوامیری و په وشته رزی که به دیی کردبوون له (محمد) دا.

باپره شی دوای دوو سال له سه رپه رشتی و به خپو کردنی، کوچی دوايي ده کات. نینجا ده که وینه لای (ابوطالب) ی مامی و نه میش کابرایه کی هه ژار ده بیټ، به لام و پرای نه وه ش به خشنده و دلقراوان و گه شبن ده بیټ و (محمد) ی برازاشی به پرا ده یه ک خو ش ده ویست، که هیچ کوریکې خوی هینده خو ش نه ویستبوو. نه ویش هه میسه له لای مامی یه وه ده خوت و نه گهر مامی بۆ کاریک پړوشتایه له گه ل خوی دا ده یرد.

(محمد) له ماوه ی سالنی منالی ی دا نمونه یه کی به رزی چاوتیری و قه ناعه ت و له خو پړان بوو و ته نانه ت دوو ربوو له و جوړه کرداره بچوک و وردانه ی که مندالان خوویان پتو ده گرن و پیوه ی خه ریک ده بن. (حاله تی هه تیوی) یش شوینه واریکې قوول و نازار به خشی له ده روونی (محمد) دا جی هیشته بوو، به لام دیاره به هوی نه و سه رپه رشتیاری یه پر سۆز نه وینه ی مامی یه وه نازاری نه و حاله ته ی له سه ر سووک بوو بوو. هه روک خوداش له قورئان دا نه و نیعمه ته ی بیر خستبوو ده وه فه رمو یه تی: ﴿ اَلَمْ يَجِدْكَ يَتِيْمًا فَآوَى ﴾.

سه فه ری بۆ - شام -

کاتیک ته مه نه ی ده گاته - دوازه سالی - مامی ده یه ویت بۆ کاریکې بازرگانی بچیت بۆ (شام) و نه ویش نه مه ی زۆر له لا ناخو ش ده بیټ که به ته نیا بمیټته وه و ماوه یه ک له مامی دا پړت. هه ر بویه ش مامی دوای نه وه ی هه ست به و حاله ته ی ده کات به زه یی پی دا دتته وه و له گه ل خوی دا ده بیات.

نینجا له گه ل کاروانیکې بازرگانی دا به پړی ده که ون و ده گه نه شاری (بوسرا)^(١) و له وړی راهیبیک به ناوی (بحیرا)^(٢) چاوی به (محمد) ده که ویت و به وردی سه رنجی ده دات و بۆی ده ده که ویت هه مو نه و به لگه و نیشانه ی پیغه مبه ریتی ی تیدایه، که له کتیه نه صرانی

(١) بوسرا (بصری): نیتسا گوندیکه له نیوان (سوریا) و نیمچه دورگه ی عه ره ی دا.

(٢) (بحیرا): راهیبیکې مه سیحی ی سه ر به و کومه له مه سیحی یه یه که به هوی بانگه واز بۆ (توحید) و یه ک خواپه رستی یه وه چه وسینراونه ته وه و راهیبه کانیشیان په نایان پر دۆته بهر که ناره کانی بیابانی عه ره ی.

یه کانی خوځان دا خوځندوبویه وه. ههر بویه خیرا مامی راده سپړیت، کهوا بهوریایی چاودتړی و پاریزگاری ی لی بکات تاکو له دهست جووله که پاریزراوپیټ. (ابو طالب) یش کار بهو راسپارده یی (بحیرا) ی زانای نهصرانی دهکات و به په لهش شم کوره نهوجهوانه دینیته وه بو "مه کهه".

ناگاداربوونی له (جهنگی بهدکرداران) و (په یمانی فضول)

که تمه منی دهگاته بیست سال ناگادارو هاوذهمانی جهنگی بهدکرداره کان (حرب الفجار) ده بیټ. شم جهنگه له نیوان {تیره ی (قورپیش) به هاوپه یمانه کانیا نه وه} و {تیره ی (قه یس) به هاوپه یمانانیا نه وه} روودات و له جیگه یه کی نیوان (مه کهه) و (طائف) دا ده بیټ که به (خغله) ناوبراوه. بیگومان شم جهنگه زور دژوارو سامناک بووه له بهر شه وهش که سووکایه تییه کی زوری دهرهق به پیروژی و موقه ده ساتی شه وسای عه رب له (مه کهه) دا تیا داکراوه به (جهنگی بهدکرداران) ناوبراوه. پاشان شه جهنگه به ریکه وتنیک کوتایی پی پهنراوه دواي شه ی خه لکیکی زوری تیا داکوژراوه.

جا دواي جهنگی بهدکرداران هه ندیک کهس له پیاوماقوله مه کهه یی یه کانی -قورپیش- بانگه وازیان بو به ستنی په یمانیک کردوه که ناوی په یمانی (فضول) یان لی ناوه و تیاي دا په یمانیان داوه گهر ههر ستم لیکراوینک له -مه کهه-دا- بیین و له خه لکی مه کهه بیټ یان خه لکی ههر جیگه یه کی تریش بیټ ده سگریژی ی بکه و یارمه تی بدنه له سهر قهره بوو کردنه وه ی ستمه که یو گیرانه وه ی مافی خوی.

بیگومان (محمد) یش له گهل مامه کانی دا ناماده ی به ستنی شه په یمانه بووه لی ی ناگادارده بیټ. شه وندهش شه ناماده بوونه ی پی خوش بووه که دهر باره ی شه روزه (له دواي به هره مه ندوبوونی به پله وپایه ی پیغمبه ریټی) فرمو یه تی: ((من له گهل مامه کانم دا ناماده ی به ستنی په یمانیک بووم له مالی (عبدالله-ی کوری -جدعان) که هیندم پی خوش بوو زور زیاتر له وه ی خاوه نی خوشتره سوورکه له کان^(۱) بووما یه. خو شه گهر ههر شه روزه بانگه وازم بو یسلا م پی بکردایه به ده موه ده هاتن)).

(۱) خوشتره سوورکه له کان {جرالنعم} بهو خوشتره ههره گران و ههره چاکانه ده گوترا که لهو روزه دا له لای عهره به کان به نخرترین ولاخ بوون لهو ناو جوړه کانی خوشتره دا.

خوونه‌ریتی پیش پیغه‌مبه‌ریتی

"محمد" له‌نیو گه‌له‌که‌ی دا به‌ئده‌ب ترین که‌س و راست‌گۆترینیان و ده‌سپاکترینی هه‌موویان بووه. له‌هه‌مووشیان زیاتر دوور بووه له‌به‌دکاری و له‌و ږه‌فتاره‌ ناهه‌مواران‌ه‌ی که ږه‌وشتی پیاوان له‌که‌دار ده‌که‌ن، ته‌نانه‌ت گه‌له‌که‌ی خۆی ناوی (الأمین)یان لى ناوه، واته که‌سیکی جى متمانه‌و ده‌سپاک و دهم پاك و داوین پاك، چونکه‌ خوداش هه‌موو سیغه‌ته به‌رزو جوانه‌کانی تیدا کۆکردبووه‌وه.

هه‌روه‌ها خودا پیش ئه‌وه‌ی په‌یامی پیغه‌مبه‌رایه‌تی ی پی بسپیږت له‌هه‌موو تاوان و خراپه‌یه‌کی گه‌له‌که‌ی پاراستبووی و هه‌موو بت و خواوه‌نده‌کانیانی له‌لای بی‌زراو ناشیرین کردبوو تا هینده‌رقی لى یان ده‌بووه، که هه‌رگیز ئاماده‌ی هیچ ئاهه‌نگیک یان جه‌ژنیکى بته‌پرستان نه‌ده‌بوو.

(محمد) ده‌رباره‌ی قۆناغه‌کانی منداللى و نه‌وجه‌وانی ی خۆی فه‌رمویه‌تی: ((من هیچ کاتیک سه‌وداسه‌ری کاریک نه‌بووم له‌و کارانه‌ی که شوینکه‌وتوانی جاهیلیه‌ت^(١) (نه‌فامی) ئه‌نجامیان دده‌ا، ته‌نها دووجار نه‌بی‌ت که له‌هه‌ردوو جاره‌که‌ش دا خودا بوا‌ری نه‌دام و پاراستمى. ئیدی له‌و ته‌مه‌نه‌ی (پیش شه‌ره‌فمه‌ندیم به‌په‌یامی خودا) ئالووده‌و هۆگری ئه‌و جۆره‌ کردارانه‌ نه‌بوومه‌ته‌وه... ئه‌و دووجاره‌ش که‌خودا له‌و کرداره‌ نه‌فامی یانه‌ به‌دووری گرتم و خه‌ریک بوو ئالووده‌ی یم، ئه‌وه‌بوو شه‌ویکیان له‌ناچه‌یه‌کی سه‌رووی شاری (مه‌که‌که) له‌گه‌ل کورپکی نه‌وجه‌وانی هاوږیم دا، که پینکه‌وه ئاژه‌لمان ده‌له‌وه‌راند پیم گوت: {بى زه‌حه‌مت چاودیری‌یه‌کی ئه‌م مه‌رانه‌م بۆبکه‌ تاكو ده‌چمه‌وه بۆ (مه‌که‌که)و منیش وه‌ک ئه‌و گه‌نجانه‌ی ئه‌وى بۆ خۆم که‌یف و سه‌فایه‌ک بکه‌م}. ئه‌ویش داواکه‌مى په‌سندکردو ئینجا که‌وته‌ږیو له‌گه‌ل گه‌یشتم بۆ شارو نزیک بوونه‌وه‌م له‌یه‌که‌مین خانووی (مه‌که‌که)دا گویم له‌ئا‌هه‌نگیکى به‌زم و گۆزانی بوو و پرسیم (ئه‌مه‌ چی یه‌)؟ پى‌یان گوتم: {ئه‌وه زه‌ماوه‌ندى فلان پیاوه که‌ فلانه‌ کچی خواستوه‌}. منیش به‌مه‌به‌ستى ئالوده‌بیم به‌که‌یف و سه‌فایه‌کی گه‌نجی و نه‌وجه‌وانی دانیشتم، تا گوئ یان لى بگرم. به‌لام خودا په‌رده‌یه‌کی وای به‌سه‌رگۆیم دا که‌ خه‌وم لى که‌وت و به‌هیچ شتیک خه‌به‌رم نه‌بووه‌وه تا گه‌رمای خۆزى به‌یانی هه‌لیساندم. ئینجا گه‌رامه‌وه بۆلای هاوږی شوانه‌که‌م و لى پرسیم داخۆ چۆن که‌یف و سه‌فایه‌کم کردی‌ت، منیش هه‌والی راستی ی به‌سه‌ره‌اته‌که‌م بۆ گێڤا‌یه‌وه... جارى دووه‌میش، که هه‌ر به‌ته‌مای کرداریکی وابووم

(١) جاهیلیه‌ت: به‌سه‌رده‌می پیش هاتنى ئیسلام داده‌نرت. قورتانیش بۆیه ئه‌و ناوه‌ی بۆ داناوه چونکه له‌و زه‌مانه‌دا گوناو تاوان زۆر ته‌نجام ده‌دراو به‌ڤه‌واشیان داده‌نا.

و که خوداش پاراستمی، نه وه بو له شه ویکي تردا بۆ هه مان مه به ست چوممه وه بۆ مه کهه — و دووباره خودا خه وی لی خستمه وه نه به یشت گویم له هیچ نا هه نگیکی نه فامی بیت. ئیدی هه رگیز دوا ی نه وه به ته مای هیچ کرداریکی له و جورانه نه بوم و خه یال مه به لای هیچ گونا هیک دا نه برده)).^(۱)

زه واجی له گهل — خه دیجه دا

له ته مهنی (۲۵) سالی دا بۆ دووهم جار سه فەر بۆ سوریه (شام) ده کات، نه م سه فهره شی بۆ کاریکی بازرگانی ی خاتوو (خه دیجه)^(۲) ی کچی (خوه یلید) ده بیت که هه ندیک جار پیاوانی به کری ده گرت، تا بازرگانی ی به پارو مالیه وه بۆ که نه، چونکه خوی بیوه ژن بوو و خزمه تکاریکیشی به ناوی (میسره) هه بوو.

(خه دیجه) بۆیه نه و کاره ی به (محمد) سپارد، چونکه بیستبووی مرۆقیکی ده سپاک و راستگویی و خاوه نی چه ندین ره وشتی به رزی دیکه شه. له و سه فهره دا خزمه تکاره که ی خویشی له گهل دا ناردو هه ردوکیان (واته — محمد — و — میسره) له و نه رکی بازرگانی یه یان داو له کاری کپین و فروشتن دا قازانجیکی هیجگار زوریان به ده ست هینا، وجودی خودی (محمد) یش له و سه فهره دا بوو هۆی خیرو به ره که تیکی نه و نه ده زۆر، که (میسره) ش ههستی پی کردو سه ری سوپامبوو و کاتیکی هاتنه وه هه موو به سه رهاته که ی نه و سه فهره ی بۆ (خه دیجه) ی خاتوونی گیراپه وه^(۳). دیاره — خه دیجه — ش زۆر سه رسام و خوشحال بوو به و ره وشته جوان و به رزانه ی — محمد — شادمانیش بوو به و قازانجه زۆره ی، که له و بازرگانی یه دا پیدای کردبوو. هه ر بۆیه ش که سیکی نارد بۆ لای و ئاماده یی خوی ده بری که ئاماده یه شووی پی بکات نه گه ر داخوازی بکات. له و کاته ش دا — خه دیجه — ته مهنی گه یشتبوو چل سال. (محمد) یش ئاماده یی خوی ده بری و مامی خوی (ابوطالب) ی ناردو داوا ی و نه ویش لای کهس و کاری خوازیینی کردو میردی پی کرد.

(۱) بروه: الکامل فی التاریخ — لأبن الأثیر — ج ۲.

(۲) (خه دیجه) ژنیکی ده له مه ندبووه له خانه واده هه ره به رزو به ریزه کانی — قوره یش — بووه به چه ندین ناوی وه (طاهره) و (سیده قریش) ناسراوه و ته نانه ت گه لیک له پیاوانی (قوره یش) داوا ی زه واجیان لی ده کردو خوازیینیان ده کرد، به لام شووی به که سیان نه ده کرد هه رچه نه ده بیوه ژنیش بوو.

(۳) هه روه ها گیراوه ته وه، که (میسره) هه والیکي تری به (خه دیجه) گه یاندوه ده رباره ی نه وه ی له کاتی نیوه ژوو تین سه ندنی گه رمادا دوو فریشته ی دیبوو سی به ریان بۆ (محمد) کردبوو بۆ پاراستنی له گه رمای خۆر.

دادوهریکردنی له بنیات نانهوې – کهعبه – دا

(محمد) له تهمه نې سې وپېنځ سالی دا ده بیت، که لافاوېکی توند روو ده دات و کهعبه ش ده گړتته وه و هه موو دیواره کانی درزو که له بهریان تې ده که ویت. قورپیشی یه کان به په له ده کهونه تیکدانی یه کجاره کی ی (کهعبه) تا کو سهرله نوې به شپوهیه کی چاکتر بنیاتی بنینه وه.

جا دواي ته وې هه موو لایه کی بنیات دهننه وه ده که نه ته و کاره کی که چون به رده رده شه که (الحجر الأسود) بخه نه وه جی که که ی خوی. له ممش دا ناته بابی و جیاوازی بیرو را ده که ویتته نیوان سهرانی قورپیشه وه دهر باره ی ته وې کامیان بیخه نه وه سهر جی که ی خوی. مش و مپر له سهر ته مه له نیوانیان دا ده گاته ته و راده یی خهریک بو ناگری جه نگیان له نیوان دا هه لگړسیت. له و کاته دا به تهمه نترین پیای قورپیش (أبو أمية - کوری - مغیره) هیوریان ده کاته وه و پییان ده لیت: { که لو نا کوک مه بن. باشر وایه یه کی که بکه نه دادوهر (حه که م) ی نیوانتان و با که سیکی واش بیت که به حوکم و دادوهری کردنه کی قایل بن { . ته وانش ده لیت: { کاری دادوهری ده سپیرین به یه که مین کهس که دیتته لاما ن { واته له و که سانه ی ده چنه ژووره وه بولایان له کهعبه دا بو دیتنی بینای نوې کهعبه. بنگومان به ویست و ئیراده ی دانایانه ی خوی په روه ردار یه که م که سین که ده چیتته لایان (محمد) ده بیت. ته وانش دلخوش دهن و دلنیش دهن له ته حکیم و دادوهری کردنی ته م پیاه ی که هه موویان به مرؤقیکی ده سپاک و جی ی متمانه و راستگو ژیرو زانا ناسیویانه. بویه ده لیت: { ته وه - محمدی - ته مین و متمانه پی کراوه و ئیمه ش قایلین به دادوهری کردنی له نیومان دا { .

جا کاتیک مه سه له که ی بو باس ده که ن، ته ویش خیرا بو چاره سهری ته و کیشیه ی نیوان سهرانی قورپیش کراسه که ی خوی راخست و به رده که ی خسته سهر و داوای له که وره کانی قورپیش کرد که ههریه که و گو شه یه کی کراسه که هه لگړت و به هه موویان ههر چوارالای ته و کراسه به رز که نه وه.

ئینجا خویشی به رده رده که هه لده گړت و به ده سستی خوی ده پخاته وه سهر جی که که ی. به م په نگه و به و هه لئس و که و ته دانایانه یه توانی ی ته و کیشه ئالوزه ی نیوان سهرک هوزه کانی قورپیش چاره سهرکات که خهریک بوو ببیتته هو ی روودانی کاره ساتیکی گه و ره.

کارکردنی له پیش پیغه مبهريتی دا

"موحه مه د" هیچی وای له مال و کهلوپهل به میرات بۆ نه مابوو وه ته نهها برپیکسی کهم نه بیئت. جگه له وهی که به (ههتیوی) یش گه و ره بوو بوو. کاتیك گه یشته شه ته مه نهی توانای کارکردنی هه بیئت له گهل چهنه برایه کی (شیری) ی دا که (له وه و پیش له دیهات دا پیکه وه لای دایه ن شیریان خوارد بوو) مه ری ده له وه پاندو به پیشه ی شوانکاره یی یه وه خه ریک بوون. ده رباره ی شه کاره ش فه رموویه: ((هه ر پیغه مبهريک که خودا ناردوویه تی کاری شوانی کردووه)) هاوه لآن لی یان پرسى: {تایا تۆش شوانییت کردووه شه ی پیغه مبهری خودا؟} فه رمووی: ((به لئی منیش کاری شوانی و مه رله وه پاندنم بۆ خه لکی مه کهکه — ده کرد به چهنه — قیراط^(۱) — ینک)).

جگه له م کاری شوانکاره ییه ی که له ته مه نیکی میرد مندالو نه و جه وانیدا پتو دی خه ریک بووه، کاری بازرگانیشی له تافی لاوی دا کردووه شه ریک (هاوبه ش) ده که شی له و کاره دا (سائبی کوری — ابی السائب) بووه. هه روه ها — وه ک پیشتریش باسما ن کرد — کاری بازرگانو کرین و فرۆشتنی به کری بۆ (خه دیجه) کردووه دوا ی شه وه ی سووه به هاوسه ربیشی و به پارو سامانی شه و کاری کردووه.

(۱) دهقی عه ره بیی فه رموده که: {وَأَنَا رَعَيْتُهَا لِأَهْلِ مَكَّةَ بِالْقَرَارِيطِ}.. وشه ی (قراریط) کۆ (جه معی) وشه ی (قیراط) وه مانای نخه ی که متر له دیناریک یان چهنه به شی دیناریک ده گه یه نیئت. گو تراویشه وشه ی (قراریط) ناوی جیگه یه که بووه له و ناوچه یه ی که ناژه لیان تیدا له وه پاندووه به م پی شه ش مانیه کی تری فه رموده که ته مه یه: {به لئی منیش ناژه لم بۆ خه لکی مه کهکه له (قراریط) ده له وه پاند}.

به‌ندی دووه‌م

((پێغه‌مبه‌ریتی " محمد "))

(سه‌رده‌تای سرووش بۆ پێغه‌مبه‌ر - بانگه‌وازی نه‌هێنی پێغه‌مبه‌ر بۆ ئیسلام -
 ناشکرکردنی بانگه‌واز - "قوریش" به‌ره‌لستی پێغه‌مبه‌ر ده‌که‌ن -
 هه‌ره‌شه‌کردن له‌پێغه‌مبه‌ر - چه‌ند هه‌ولێک بۆ فریودانی پێغه‌مبه‌ر.)

سه‌رده‌تای سرووش بۆ پێغه‌مبه‌ر

کاتێک (محمد) ته‌مه‌نی گه‌یشته‌ چل سالان خودا کردی به‌پێغه‌مبه‌رو وه‌ک مژده‌ده‌رو ترسینه‌ریک (بشیراً ونذیراً) ناردی بۆلای خه‌لکی تاکو په‌یامی خودایان پێبگه‌یه‌نێت و ڕی‌ی راستیان بدات و مژده‌ی به‌هه‌شتیان له‌به‌رامبه‌ر ئیمان و کرده‌وه‌ چاکه‌کانیان دا پێبگه‌یه‌نێت و به‌ناگری دۆزه‌خیش له‌به‌رامبه‌ر باوه‌ر نه‌هێنان و گومراییدا بیانترسیه‌نێت و ئاگاداریان بکاته‌وه‌، هه‌روه‌ک خوداش له‌م باره‌یه‌وه‌ فه‌رمویه‌تی:

﴿ وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا كَافَّةً لِّلنَّاسِ بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴾ ...

یه‌که‌م سه‌رده‌تای سرووش (وحی)یش به‌خه‌وبینی ڕاست (الرؤیا الصادقة) ده‌ستی پێ کرد. (محمد) هه‌ر جارێک خه‌ویکی بدیایه‌ وه‌ک خۆی ده‌هاته‌دی.

دوای نه‌وه‌ش ته‌نها یی و دووری له‌گه‌له‌که‌ی لا خۆشه‌ویست کرا (واته: پێش له‌نه‌ستۆنانی ئه‌رکی پێغه‌مبه‌ریتی)، چونکه‌ ده‌یبینی ئه‌و گه‌له‌ی خۆی له‌ چ سه‌رلێشێواوی و گومرایی یه‌کی ناشکرادان به‌هۆی بته‌رستی و کړنووش بردنیان بۆ بته‌کانه‌وه‌. هاوکات بوو له‌گه‌ڵ نزیک بوونه‌وه‌ی سرووشی خودادا بۆلای ئه‌م حه‌ز له‌ته‌نها یی کردنه‌ی زۆر زیاد ده‌بوو. بۆئهم خۆداپران و ته‌نبا یی یه‌یشی ئه‌شکه‌وتی (حه‌رراء)ی دیاری کردبوو و چه‌نده‌ها شه‌و خواپه‌رستی ی تی‌دا ده‌کرد. جاری وا هه‌بوو ده‌ شه‌و تیای دا ده‌مایه‌وه‌و جاری واش هه‌بوو زیاتر له‌مانگێک له‌وئ ده‌مایه‌وه‌. خواپه‌رستیو به‌ندایه‌تی یه‌که‌شی له‌سه‌ر ئایینی (ابراهیم) ﷺ بوو. بۆ ئه‌م مه‌به‌سته‌ش خۆراکی له‌گه‌ڵ خۆی دا ده‌بردو هه‌ر جارێک بۆ لای خێزانه‌که‌ی ده‌گه‌رپایه‌وه‌ خۆراکی تری له‌گه‌ڵ خۆی دا ده‌برد.

به‌م پهنه‌گه‌ له‌و ئه‌شکه‌وته‌ وه‌ختی به‌سه‌ر ده‌برد تاکو رۆژێکیان فریشته‌ی خودا (جبریل) ﷺ به‌فه‌رمانی خودا گه‌یشته‌ لایو یه‌که‌مێن ڕاسپاردی پێگه‌یاندو پێی فه‌رموو:

(بخوینە: (إقرأ)). ئەویش فرمووی: (من خویندەوار نیم). پێغەمبەر خۆی لەباسی ئەم بەسەرھاتەیدا فرموویەتی: ((ئینجا دوای ئەوەی پێم گوت کە من خویندەوار نیم توند گوشیمی بەخۆیەوه تا هیزو گۆرم تیا نەماو پاشان بەریدام و پێمی فرموو: (بخوینە) منیش وەلامم دایەوه کە: (خویندەوار نیم). دووبارە توند بەخۆیەوه گوشیمییەوه هەتا کو هیزو برستم لی براو پاشان بەریدامەوه و فرمانی پێکردمەوه و فرمووی: (بخوینە). منیش وەك جاری پێشووتر وەلامم دایەوه کە (من خویندەوار نیم). بۆ سێیەم جار بەتوندی باوەشی پێم دا کردەوه و پاشان بەرەللائی کردمەوه و فرمووی:

﴿أَقْرَأُ^(١) بِأَسْمِ رَبِّكَ^(٢) الَّذِي خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ عَلَقٍ^(٣) أَقْرَأُ^(٤) وَرَبُّكَ الْأَكْرَمُ^(٥)﴾ الَّذِي عَلَّمَ بِالْقَلَمِ^(٦) عَلَّمَ الْإِنْسَانَ مَا لَمْ يَعْلَمْ^(٧)﴾

ئینجا پێغەمبەر بەپەلهو بەهەلەرزینەوه رۆشتەوه بۆ ماله‌وه به (خەدیجە)ی هاوسەری فرموو: (دامپۆشن.. دامپۆشن: "زملونی، زملونی")، ئەوانیش دایانپۆشی و پالکەوت هەتا ئەو ترس و بیم و هەلەرزینەتی تیانەما، پاشان دەستی کرد بەگێڕانەوهی ئەو حالەتە بەسەریا هاتبوو بۆ (خەدیجە) و فرمووی: (بەرپاستی ترسم لەسەر خۆم هەبوو). (خەدیجە)ش پێی گوت: {نا، قەت ترست لەسەر خۆت نەبێت، چونکە قەسەم بەخوا هەرگیز خودا کە ساس و مەلولت ناکات، لەبەر ئەوەی تۆ پەییوەندی سۆز (صلە—ی—پەحم) دەگەیهنیت و هاتوچۆی کەس و کارت و خەلکی دەکەیت و ریزیکی زۆر لەمیوان دەگریت و یارمەتیی کەسانی خاوەن مالا و منالێ زۆر دەدەیت و دەسگێڕویی هەژاران و نەداران دەکەیت و هاوکاری و کۆمەکی خاوەن هەق دەکەیت}.

دوای ئەم ستایشە — خەدیجە — خیرا (محمدی) لەگەڵ خۆی دا برد بۆ مالتی ناموزایەکی خۆی کە ناوی (وەرەقە—ی کورێ —نەوفەل) بوو و لەسەر دەمی جاهیلی دا بووبوو بە (نەسرانی) و

(١) وشە (اقرا) کەمانای (بخوینە) دەگەیهنیت بانگەوازیکی بۆ خویندن و بەدەست هێنانی زانست. لەمەشەوه بۆمان دەرە کە وێت کە نایینی ئیسلام لەیە کەم ساتەوهختی سەرھەڵدانیەوه مۆرکیکی زانستیانی ی پێوە دیار بوووه بۆ ئەوەش هاتوو کە جەهل و نەقامی لەناو بیات و زانست و زانیاری بلۆبکاتەوه.

(٢) (باسم ربك) دەش تیشك دەخاتەسەر ئەو راستی یە ی کەوا بێگومان خویندن و خویندەنەوه بەناوی پێشەوايەکیان بۆ سودیکی تاییەتیو شەخصی نی یە، بەلکو بەناوی خودای خالق و پەروردگارەو یە. جا ئەگەر خویندن تەنها لەپێناوی خوادابێت ئەوا لەهەموو بارودۆخێک دا سوودمەندە. بەم رەنگەش ئیسلام لەیە کەم سەردەمی پەیدا بوونی یەوه شونکەوتوانی خستۆتەسەر رێگای دڵسۆزی یە کلابوونەوه بۆخودا.

(٣) (وربك الاكرم) ئەم تەعبیرە نایابەش بەلگە یە لەسەر ئەوە کە دەرە خویندراوە کەو زانستە دەستەبەر بوو کە تەنها لەدەریای بێ پایانی (کەرم) و بەخششی خودایی یەو یە. لەم نایەتەدا وشە (اکرم) کە خودا خۆی پێ وەسف کردوو بەلگە یەکی ترە لەسەر ئەوەی کە زانست و مەعریفە بەنرخترین بەخشش و خەلائی خودایە بۆ مەرۆقایەتی.

له (ئينجيل) دا شاره زاو زانابوو. هه روه ها پياوټيكي پيرو به سالآچوو و كوټريش بېوو. (خه ديجه) پي ي گوت: {ته ي كوري مامي خوم گوي لهم برازيه ي خوت بگره كه به سه رها تيكي زور گرنگي خوت بو ده گيړتته وه پاشان بزانه چي به سه رديت و پروداوه كه ي بو ليك دهر وه}.

(وهره قه) لي ي پرسى: {كوري بام چيت به سه رها توه}؟ پيغه مبهريش پروداوه كه ي خوي بو گيړايه وه. ئينجا (وهره قه) (هه والي بوون به پيغه مبهري خودا) ي پي گهيانده پي ي گوت: (ته و په يامه به رزه ي كه خودا بو موساي ناره خواره وه له پي (جيبريل) ي فريشته وه بو توشي ناروده، خوزگه له و رژه دا لاويك ده بوم. خوزگه زيندوو بو ميايه كاتي ك گه له كه ت له سه ر گهيانده ئي ته و په يامه شارب دهرت ده كن). پيغه مبهري لي ي پرسى: (ته ري به راست ته وان دهرشم ده كن)؟ پي ي گوت: (به لي).. هه ر كه سيك كه هه مان تهركي توي پي سپي رواه به ربه ركه اني به كي زوري كراوه. منيش گه ر تا ته و رژه له ژيان دا ميتم ته و ا به ته و او دتي پشتگيريت ده كم)... به لام هينده ي پي نه چوو، كه (وهره قه) مردو سرووش (وحي) يش دواي ماوه يه كي كه م بو پيغه مبهري هات كه پي شتر ماوه ي چل رژي ك ده بو سرووش لي برابوو. به لام دواي ته وه به رد دوا م سرووش بو ده اته خواره وه.

بانگه وازي نه يني پيغه مبهري بو ئيسلام

پاشان پيغه مبهري ده ستي كرد به راپه رانده ئي ته و تهركه ي كه خودا پي ي سپاردو به نه يني بانگه وازي بو خوا به رستي ده كرد تاكو خلكي هه مويان پرو به پروي مه سه له يه كي كت و پري ي تازه نه ينه وه له ئاسه واري ته و جوړه كار دانه وانه خوي پيا ريژيت.

يه كه م كه سيش كه باوه ري پي هينا هاوسه ركه ي خوي (خه ديجه ي كچي - خو وه ي ليد) و هه روه ها (علي^(۱) ي كوري - ابوطالب) و (عبدالله ي كوري - ابوقحافه - واته ته بو به كر) و

(۱) (علي ي كوري - ابوطالب) له لاي (محمد) ني شته جي بو و هه ر ته و تهركي ژيان ي ده كيشا، چونكه له و ماوه يه دا كه (قورديش) تووش كار ده ساتيكي برستي بېوو (ابوطالب) ي مامي پيغه مبهريش دو چاري هه ژاري بېوو و خاوه ئي مال و مناييكي زوريش بوو. جا بو سووك كرنه ته و باره گرانه ي (ابوطالب)، (محمد) چوه لاي ماميكي تري كه ناوي (عباس) بو و مه سه له كه ي له گه لا دا باس كرو پي ي فهرموو: (بيگومان - ابوطالب ي برات مندالي زوري هيه و تووش ته و بار گراني و ته نگانه يه بووه يا پي كه وه بچين بولاي و تهركي مناله كاني له سه ر كه م بكه ينه وه. ته و مناييكي لي ودر گره و منيش مناييكي لي ودر ده گرم و تهركي به خي و كرنديان ده كيشين). ئينجا هه ردو كيان چون بولاي (ابوطالب) و بيرو راكه يان پي راكه يانده (عباس) كوريكي (ابوطالب) برده لاي خوي كه (جعفر) بوو. (محمد) يش (علي) ي گرته خو و كه يه كيك له مناله كاني خوي لاي ميايه وه

(زید-ی کوری - حارثه) بو. چەند کەسیکی کەمیش لەئەشرف و پیاوماقوولان لەسەرەتادا باوەڕیان پێئەینا، وەك (عثمان-ی کوری - عفان) و (زبیر- ی کوری - عَوم) و (عبدالرحمن- ی کوری - عوف) و (عبداللە-ی کوری - مسعود) و (سعد- ی کوری - ابو وقاص) و (طلحە- ی کوری - عبیداللە) و (ابوذری غفاری) و (صهیب- ی پۆمی) و ئەوانی دی.

هەموو ئەم بەرپێزانەش بەوپەڕی چاوقایمی و قوربانی دانەووە موسلمان بوون، بەلام چۆن قوربانی دانیك، ئەوان تووشی نازارو ئەشكەنجەدانی سەختی بۆ باوەڕان و سەرانی قورپەش دەبوون...

بۆ نموونە لەم بارەیهووە گیراوەتەو (ئەبو جەهل) کە یەكێك بوو لەسەرانی قورپەش کاتیك بیبێستایە پیاویك موسلمان بوو و گەر ئەو پیاوێ خاوەنی پەلو پایەو هیژێك بواوە گەییو گازانەدیەکی زۆری لێدەکردو شەرمەزاری دەکردو پێی دەگوت: (چۆن وازت لەئاینی باوكت هیناوە کەئەو لەتۆ باشترە.. دەبێت بەگەمژەو نەفامت دابنێی و بیروپرات بەهەلەو ناشیرین لەقەڵەم دەین و لەوپەلو پایەییەت بخرێن)...

خۆ ئەگەر کابرا بازرگانێك بواوە (ئەبو جەهل) پێی دەگوت: (برەو لەبازرگانیت دا ناهێلێن و پارەو مالت لەناو دەبین)...

بەلام ئەگەر کابرای تازە موسلمان بوو بۆ کەس و بۆ دەسەلات و هەژار بواوە لێی دەداو هەلێ دەنا بۆ پاشگەزبونەووە.^(۱)

لەم بەسەرھاتانەشەو گەورەترین بەلگە بەدی دەکریت لەسەر ئەوێ کەوا ئیسلام بەشمشیر بلاونەبۆتەو (وەك ئەوێ هەندێك ناحەزو قین لە دل) ئیددیعای لەسەر دەکەن. چونکە پیغەمبەری خودا خاوەنی هیژێکی وا نەبوو تاكو ئەو خەلکە ناچارکات بۆ وەرگرتنی ئیسلام، بەلکو بەپێچەوانەو تەنانتە خودی پیغەمبەر و شۆینکەوتوانیشی بەهۆی باوەڕەکیانەووە بەدەست سەرانی قورپەش چەوسابوونەو، هەر وەك لەباسەکانی داھاتووش دا زیاتر پروونی دەکەینەووە.

بەخێوی دەرکەر تا ئەو کاتەي خودا (محمدی) کرد بەپیغەمبەر و نیتەر (علی) یش یەكێك بوو لەئیماندارە یەكەمەکان. (علی) هەرگیز لەژیانی دا کپنووشی بۆ بتێك نەبردبوو، هەر بۆیەش بەنزای (کرم الله وجهه) ستایشی دەکریت.

(۱) (ابن هشام)، ج ۱.

ناشکراکردنی بانگه‌وازی

پیغمبهری خودا ماوه‌ی سی سال به‌نهیانی بانگه‌وازی بۆ به‌رنامه‌ی خودا ده‌کرد، ئەمه‌ش له سه‌رده‌تای ده‌ست پێکردنی سرووشه‌وه‌ بووه هه‌تا ئەو کاته‌ی فهرمانی خودای بۆ هات له سه‌ر ناشکرا کردنی ئایینه‌که‌ی و پێی ی فهرموو: ﴿فَاصْدَعْ^(١) بِمَا تُؤْمَرُ وَأَعْرِضْ عَنِ الْمُشْرِكِينَ﴾ الحجر/ ٠٠٩٤. واته: {ئەو په‌یامه‌ی ئه‌رکی گه‌یاندنیی پێ سپێراوه‌ ناشکرای که‌و له‌سه‌ر کاری خۆت سوورو به‌رده‌وام به‌و باکت له‌موشریکان و بێ باوه‌ران نه‌بییت}.

پیغمبهر بۆ به‌جی هێنانی ئەم فهرمانه‌ی په‌روه‌ردگاری چووه‌سه‌ر به‌رزایی ی (صفا)^(٢) و هاواری له‌خه‌لکی کردو خه‌لکیش له‌نیو خۆیان دا پرسییان (ئه‌وه‌ کێ یه‌ هاواری ده‌کات)؟ گوترا (ئه‌وه‌ —محمد—) ئینجا کۆبوونه‌وه‌ (محمد) یه‌که‌ یه‌که‌ رووی کرده هه‌موو هۆزو بنه‌ماله‌کان و فهرموو: {ئە‌ی بنه‌ماله‌ی فلان.. ئە‌ی بنه‌ماله‌ی —عبدالمطلب.. ئە‌ی بنه‌ماله‌ی —عبدمناف—، ئایا گه‌ر پێتان بلێم (له‌قه‌دپالێ ئە‌م شاخه‌وه‌ له‌شکرێک ده‌رده‌چیت) باوه‌رم پێده‌که‌ن؟} گوتیان: {هه‌رگیز درۆمان لێ نه‌بیستوویت}. ئینجا په‌یامی خۆی بۆ روون کردنه‌وه‌ و بانگی کردن بۆ پێی راستی خودا و فهرموو: {من ئاگادارتان ده‌که‌مه‌وه‌ له‌سزایه‌کی سه‌ختی خودا گه‌ر له‌سه‌ر ئە‌م حاله‌ته‌تان بمێنه‌وه‌}. له‌و کاته‌دا (ئهبو له‌ه‌ب) گوتی: {ده‌ک سه‌رگه‌ردان بیت.. ئه‌ری بۆ ئە‌مه‌ ئیمه‌ت لێره‌ کۆکرده‌وه‌؟} له‌سه‌ر ئە‌م قسه‌یه‌ش فهرمایشتی خودا ﴿تَبَّتْ يَدَا أَبِي هَبٍ وَتَبَّ﴾ له‌سووره‌تیکی کورت دا هاته‌خواره‌وه‌.

پاشان خودا فهرمانی به‌پیغمبهره‌که‌ی داو پێی ی فهرموو: ﴿قَالُوا سُبْحَنَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا﴾ الشعراء/ ٢١٤-٢١٥. واته: {یه‌که‌م جار بانگه‌وازی که‌س و کاره‌ نزیکه‌کانت بکه‌و له‌ ئاکامی ئاکارو کرداریان بیانترسینه‌، هه‌روه‌ها نه‌رم و له‌خۆبووردووبه‌ بۆ ئە‌و بروادارانه‌ی شویتت که‌وتوون}.

پیغمبهریش که‌س و کاره‌ نزیکه‌کان و بنه‌ماله‌ی خۆی کۆکرده‌وه‌ و پێی ی فهرموو: {بێگومان پێشبه‌وه‌ (راند)^(٣) ی هه‌ر هۆزو بنه‌ماله‌یه‌ک درۆ له‌گه‌ل که‌س و کاری خۆی دا ناکات. وه‌لا‌ه‌ی ئه‌گه‌ر درۆ له‌گه‌ل هه‌موو خه‌لکی دا بکه‌م درۆ له‌گه‌ل ئێوه‌دا ناکه‌م. خۆ ئه‌گه‌ر هه‌موو خه‌لکی فریوبده‌م هه‌رگیز ئێوه‌ فریو ناده‌م. ده‌سا به‌و خودایه‌ی، که‌ جگه‌ له‌خۆی هیچ

(١) (اصدع) واته: هه‌ق و ناهه‌ق له‌یه‌که‌تر جیاکه‌ره‌وه‌: (افرق بين الحق والباطل).

(٢) (صفا): جێگه‌یه‌کی به‌رزه‌ له‌چای (ابی قبیس) له‌شاری (مه‌که‌ه).

(٣) (راند) که‌ له‌ده‌قی عه‌ره‌به‌ی فهرمووده‌که‌دا هاتوه‌ (ان الراند لا یکنز اهلله) مه‌به‌ست له‌و که‌سه‌یه‌ که‌ رێبازیکی دیاریکراو له‌به‌رده‌م که‌سانی تردا ئاسان ده‌کات.

په رستراویکی تر نی یه من پیغه مبهری خودام بۆلای ئیوه به تاییه تی و بۆلای هه موو خه لکی دنیاش به گشتی... قه سه م به خودا ئیوه ده مرن وهك چۆن ده خه ون. زیندوو ده کرینه وه وهك چۆن له خه وه هه لده ستن. له سه ر کاروکرده وه تان لی تان ده پسریتته وه وه له به رامبه ر کاری چاکه دا پاداشتی چاکه تان ده دریتته وه وه له به رامبه ر کاری خراپه ش دا سزای سه خت ده درین. ئیتر یان به هه شتی هه میشه یی، یان دۆزه خی هه میشه یی خانه ی رۆژی دوا ییتان ده بیت. { ... له وه لامی ئه وه فره ما یشته دا که س وکاره نزیکه کانی و بنه ماله که ی به نه رمی له گه لێ دا ده وان ته نها (ابو له ب) ی مامی نه بیت، که توند بوو له گه لیا.

- قورەیش - به ره له ئستی پیغه مبه ر ده که ن

له ییش هاتنی ئیسلام دا عه ره به کان بتیان له شوینی (مسجد الحرام) دا ده په رست که چه ند په یکه ریکی له به رد داتاشراو بوون و هه یچ سوودو زیانیکیان نه بوو، به لام وپرای ئه وه ش له لای قورەیش به بناغه ی ژیان داده نران. (قورەیشیه کانیش پی شه وای هه موو عه ره ب بوون له وه سه رده مه دا...). عه ره به کان قوربانی یه کانیا ن پی شه که شتی ئه وه بتانه ده کردو به مه ش به رژه وهندی یه کی ئابووری و سوودی کی کۆمه لایه تی بۆ قورەیش دا بین ده بوو، چونکه قورەیش هه ر خۆیان ئه رکی پاراستنی خانه ی بته کانیا ن ده کیشاو گه ر ئه وه جۆره ئاینه ش له ناو بچوا یه ئه وا به رژه وهندی یه کانی قورەیش و پی شه وایه تی یه که شیا ن له ده ست ده چوو.

هه ر بۆیه ش کاری پیغه مبه ری خودا له به لاو کردنه وه ی ئایینی کی تازه دا هه یجگار سه خت و گران بوو. چونکه پووجه لێ و نه شیاو یی دیارده ی بته په رستی و ئه وه بیروبا وه پانه ی تری بۆ ده سنیشان ده کردن که پی چه وانه ی تاکو ته نیایی خودای په ره ره دگاره.

پیغه مبه ر هه ر به مه شه وه نه وه ستا، به لکو شیواوی داب و نه ریته کۆمه لایه تی یه کانیشیا ن ده رده خست. له به ره مه ش قورەیشیه کان به و ره نگه بۆ (محمد) یان ده روانی که گوایه یاخی بووه وه له سیستم و داب و نه ریته کانی ئه وان لای داوه هه موو بنه ما ئابووری و کۆمه لایه تی یه کانیا ن بۆ تیک ده دات. هه ر بۆیه ش بریاریا ن دا سووربین له سه ر به ره له ئستی کردنی به توندی تاکو قه واره ی خۆیان به ریزن.

رۆژیکیان پیغه مبه ری خودا چوه نیو (مسجد الحرام) وه وه دییتی ئه وان کړنووش (سجده) بۆ بته کان ده بن، ئه ویش هه ولێ دا نه هیلیت واکه ن و ئامۆژگاریی کردن له سه ر ئه وه ی له ئایینی باوکیان (ئیراهیم) ده رنه چن، به لام ئه وان له وه لام دا گو تیا ن: (ئیمه بۆیه سوژده بۆ ئه م بتانه ده به ی ن تاکو نزیکمان که نه وه له خودا، هه ره وه خوداش ئه م و ته یه یانی له قورنانه دا دیاری

کردووه ﴿مَا عَبَدْتُمْ إِلَّا لِيُقَرَّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَى﴾. پيغه مبهري بوى پروون كړدنه وه، كه بيگومان هم پرده فتاره (هاوېش دانانه بوى ټه و خويدي كه هرگيز نه ويان لى په سندن ناكات). پاشان ټه و خوړه و شته ياني به كاريكي ناله بارو ناهه موار دانا. ټه و انيش تيكر پرياريان دا له سهر دزايه تي كړدنى و نيدى به شيوازيكي گالته جاري و به سووك سهير كړدن به روه و پرووى و هستان. هه روه ك خوياش به سهراته كه يان ده گيرپته وه و له م فرمايشتانه ي دا ده فرمويټ:

﴿كَرَّ أَهْلُكُمَا مِنْ قَبْلِهِمْ مِنْ قَرْنٍ فَنَادَا وَلاَتَ حَيْنَ مَنَاصٍ ﴿٢﴾ وَجَبُوا أَنْ جَاءَهُمْ مُنْذِرٌ مِنْهُمْ وَقَالَ الْكَافِرُونَ هَذَا سِحْرٌ كَذَابٌ ﴿٤﴾ أَجْعَلِ الْآلِهَةَ إِلَهًا وَاحِدًا إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ عُجَابٌ ﴿٥﴾﴾ ص/ ٤-٥٠٠
حَيْرٌ لِلَّذِينَ اتَّقَوْا أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٠٩﴾ حَتَّى إِذَا اسْتَيْسَسَ الرُّسُلُ وَظَنُّوا أَنَّهُمْ قَدْ كُذِبُوا جَاءَهُمْ نَصْرُنَا فَنُجِّيَ مَنْ نَشَاءُ ﴿١٠٩﴾﴾ الفرقان/ ٤١-٤٢.

ټه مهش پيغه مبهري خويدي دلته نگ ده كړدو تازارى ي ددها، خوياش بوى كه م كړدنه وه ي تازارو خه م پيغه مبهري، به م فرمايشتانه دلته وايي ي ده كړد كه با نارام بگريټ له بهرامبهري شيوازه گالته جاري به كانيان دا، چونكه پيغه مبهري پيش ټه و يش تووشى هه مان حالت بوون: ﴿وَلَقَدْ كَذَّبْتَ رَسُولٌ مِنْ قَبْلِكَ فَصَبَرُوا عَلَى مَا كُذِّبُوا وَأَوْدُوا حَتَّى أَنَّهُمْ نَصَرُوا﴾ الأنعام/ ٣٤.
كه ساني گالته جاري سووكايه تي پى كه رانيشى له و گه وره پياوو سه روك هوژانه بوون كه هه رده م به و ته ي ناشيرين و جنبوو تير و توانج به ربه رجي پيغه مبهريان ده دايه وه و ده ربه ري خويشى ده يانگوت گوايه ټه مه (كا هينيكه) يان شپته، جگه له درو خستنه پاليشى. خوياش هه ميشه پرووى فرمايشتي به م رهنكه له پيغه مبهري بوو:

﴿فَذَكَرْنَا أَنْتَ بِنِعْمَتِ رَبِّكَ بِكَاهِنٍ وَلاَ بِجُنُونٍ﴾ الطور/ ٢٩.
هه نديك جاري تريس قسه ي نابه جى يان بوى قورئان هه دلده به ست و وايان راده گه يانده گوايه له ټه فسانه كاني پيشينانه، هه روه ك خوي نامازه بوى ټه و كړداره شيان ده كات:
﴿وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنَّ هَذَا إِلَّا إِفْكُ افْتَرَتْهُ وَأَعَانَهُ عَلَيْهِ قَوْمٌ آخَرُونَ فَقَدْ جَاءُوا ظُلْمًا وَزُورًا ﴿٤﴾ وَقَالُوا أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ﴾ أَسْتَبْهَأَ فَهِيَ تَمْلَى عَلَيْهِ بُكْرَةً وَأَصِيلًا﴾ الفرقان/ ٤-٥.

شيوازيكي تري به ربه ركه كاني كړدنيان له دژي پيغه مبهري خويده بوو داواى چه ندين موعجيزه يان ده كړد، وه كه ته قانده وه ي كانيوايك له زه وي دا يان دروست كړدنى باخي زور له دارخورماو تري و پاكيشاني روبرار به نيويان داو هه لقولاندنى ئاوى روبراره كه لى يانه وه،

یاخود خستنه خواره‌وی چه‌ند هۆیه‌کی سزادان له‌ئاسمانه‌وه، یان پیشان دانسی خوداو مه‌لائیکه‌ته‌کان بو سه‌لماندنی راستی و ته‌کانی، یاخود خاوه‌نی خانویه‌کی دروست کراو له‌ئالتون بی‌ت، یان به‌ئاسمان دا سه‌رکه‌وێت و باوه‌ر به‌سه‌رکه‌وتنه‌که‌شی نه‌که‌ن هه‌تا کو کتییکیان له‌ئاسمانه‌وه بو بی‌ئیتیه‌وه تا بیخویننه‌وه.

له‌م باره‌یه‌شه‌وه خودا فرمویه: ﴿(۸۱) وَقَالُوا لَنْ نُؤْمِنَ لَكَ حَتَّى تَفْجُرَ لَنَا مِنَ الْأَرْضِ يَنْبُوعًا (۹۰) أَوْ تَكُونَ لَكَ جَنَّةٌ مِّنْ نَّحِيلٍ وَعَنْبٍ فَتُفَجَّرَ الْأَنْهَارُ خِلَالَهَا فَجَعِلْنَا (۹۱) أَوْ تُسْقِطَ السَّمَاءَ كَمَا زَعَمْتَ عَلَيْنَا كِسْفًا (۹۲) أَوْ تَأْتِيَ بِاللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ قَبِيلًا (۹۳) أَوْ يَكُونَ لَكَ بَيْتٌ مِّنْ زُخْرِفٍ (۹۴) أَوْ تَرَفَّى فِي السَّمَاءِ وَلَنْ نُؤْمِنَ لِرُقَيْكَ حَتَّى تُنَزِّلَ عَلَيْنَا مَائِدًا كُنَّا نَقْرُوهُ قُلْ سُبْحَانَ رَبِّيْ هَلْ كُنْتُ إِلَّا بَشَرًا رَسُولًا﴾ (الاسراء/ ۹۰-۹۳).

ئه‌مه هه‌ندێك له‌و به‌ر به‌ستانه‌ بوو، كه ده‌هاتنه‌سه‌ر ڕی ی پیغه‌مبه‌ر به‌هۆی دژایه‌تیه‌و به‌ر به‌ره‌كانی ی گه‌له‌كه‌یه‌وه، ئه‌ویش زۆر به‌ ئارام و خۆراگر بوو و هه‌ر بانگه‌وازی بۆلای خودا ده‌کردو بیروباوه‌ره‌كانی ئه‌وانی به‌نادانی و نه‌فامی داده‌نا به‌هۆی په‌رستنی ئه‌و به‌تانه‌وه‌ی، كه هه‌یج زیان و سوودیکیان نه‌بوو، هه‌روه‌ك خوداش له‌به‌شیکی سرووش و فره‌مایشته‌كانی دا فره‌مانی پی‌ ده‌کرد، كه ئه‌م راستی یه‌یان پی‌ بگه‌یه‌نیت:

﴿إِنْ هِيَ إِلَّا أَسْمَاءٌ سَمِيَّتُوهَا أَنْتُمْ وَآبَاؤُكُمْ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ سُلْطَانٍ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَمَا تَهْوَى الْأَنْفُسُ وَلَقَدْ جَاءَهُمْ مِنْ رَبِّهِمْ الْهُدَى﴾ (النجم/ ۲۳)... ﴿وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا بَلْ نَتَّبِعُ مَا أَلْفَيْنَا عَلَيْهِ آبَاءَنَا أَوَلَوْ كَانَ آبَاؤُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ شَيْئًا وَلَا يَهْتَدُونَ﴾ (البقرة/ ۱۷۰)... ﴿وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَائِكَةِ إِنِّي جَاعِلٌ فِي الْأَرْضِ خَلِيفَةً قَالُوا أَتَجْعَلُ فِيهَا مَن يُفْسِدُ فِيهَا وَيَسْفِكُ﴾ (الفرقان/ ۴۴).

هه‌ره‌شه‌کردن له‌ پیغه‌مبه‌ر

به‌هۆی ئه‌وه‌ی پیغه‌مبه‌ر خواوه‌نده‌كانی ئه‌وانی به‌شتیکی پوچه‌ل و ناشیرین داده‌ناو عه‌قلیه‌تیشیانی به‌نه‌فامی و كه‌وده‌نی داده‌نا كۆمه‌لیك له‌گه‌وره‌پیاوانی قوهره‌یش بو ئه‌م مه‌به‌سته‌ چوونه‌لای (ابوطالب)ی مامی و پی‌ یان گوت: (ئه‌ی "ئه‌بو تالیب" برازاكه‌ت قسه‌ی

(۱) كسفًا: {چه‌ند پارچه‌یه‌ك له‌سزا... چه‌ند به‌ش و هۆیه‌کی نه‌شكه‌نجه‌دان}.

(۲) قبیلًا: {گرتنی و زامنی راستی ی ئیددیعاكانت بن}.

(۳) زخرف: {ئالتون}.

نابه جي ى به خواهنده کاغان گوتووه و ثاينه که مانی له که دار کردووه و عه قل و هو شماني به نه فامی و که ودهنی داناووه باب و باپیراغانی به کهسانی گومرا له قه لم داوه، جا توش یان ده بیئت وای لی بکهیت دهست هه لگریت لیمان یاخود دهسبهرداری به و هیچ هه قیکت بهسه ر ههردوولا مانه وه نه بیئت، دیاره توش (وهک بزانی) دهسبهرداری نابیئت، بویه نیمه له ری ى توه ناگاداری ده کهینه وه)...

(ابوطالب) یش بهوتی نهرم و ناسک قسه ى له گهل کردن و به جوانی به ری ى کردن، نه وانیش مالئا واییان لی کردو پوشتن. به لام پيغه ممبر لهسه ر بانگه وازی خوی بهرده وام بووه هیچ شتی که له وه پاشگه زی نه ده کرده وه هه رخه ریکی باس کردنی ثایینی خودا و بانگه واز بو کردنی بووه. نه مهش زیاتر رقی رهشی قوریشی بزواندو هه موو سه ره که هوزو پیاموقولا نیان کوبونه وه جاریکی تر چوونه وه بولای "ابوطالب" و پی یان گوت: (نه ى "ته بو تالیب" بیگومان تو ته مه نیکت بهسه ربردووه و پیایوکی به سالآچوو و خاوه ن پله و پاییه ى تابه تیبت له نیومان دا. نیمه له مه و پییش دا و امان لی کردیت کۆتایی به مه سه له ى نه و برازیهت بیئت و نه هیلیت چی ى دی بو نه و بهرنامه تازه به بانگمان بکات، به لام تو ری نه وهت لی نه گرتووه که کۆتایی به و قسه و باسانه ى بیئیئت. ده سا به خودا نیمهش چی تر نارام ناگرین لهسه ر توانج دان له باب و باپیراغان و به پووچهل دانانی عه قللمان و له که دار کردنی خواهنده کاغان، نارام ناگرین هه تاکو وازی پی دیتی و لیمانی دوورده خه یه وه، یان گه ر وانا کهیت نه و خۆمان بهرنگاری نه ویش و توش ده بیینه وه تا نه و کاته ى لایه کمان لایه که ى تر له ناوده بات) ئینجا به جییان هیئت.

(ابوطالب) زوری پی ناخوش بوو گه ر له گه له که ى داپریت یان دژایه تی بکه ن. دیاره پییشی خوش نه بوو، که پيغه مبریان ته سلیم بکات یان سه ردا نه و نیئت بو دا واکانیان. پاشان ناردی به دواى داو پی ى گوت: (نه ى کوری برام، نه مرؤ گه وره پیایوانی گه له کهت هاتنه لام و چه ند قسه یه کیان له باره ى توه پی گوتم: (ئینجا نه و قسانه ى نه وانی پی گه یاند)) و پی ى گوت (ج) جا توش منیش و خویشت به یلله وه وه هه ردو کمان بیاریزه و باریکی واهه خه ره سه رشام، که نه ییتوالم).

پيغه مبر بهم و تانه گومانی و ابو، که مامی بیروپایه کی تازه وه هه لویستیکی تری بهرامبه ری هه بیئت و سازشی لهسه ر کردی و هانده ری بیئت لهسه ر خو به دهسته وه دان و وازه نیان له په یامه که ى. نه مهش به و پی یه ى، که توانای پشتگیری کردنی لاواز بوویئت^(۱). هه ر بویهش نه و فهرموده به ناوبانگ و نه مره ى به مامی فهرموو که هه تا کۆتایی دنیا هه ر به نه مره ى

دهمییته وه و گوزارشت له (مردن له پیناوی عه قیده و بانگه واز بۆ په رستنی خودای تاک و ته نیا) دا ده کات، ئەو بانگه وازه ی که هه موو هه په شه و گور شه و چه شه نازاردانیکیش له ناستیا بچووک ده بنه وه، ئەو ده بوو پیغه مبهری خودا له وه لامی و ته کانی مامی دا فهرمووی: (ئەم مامی خۆم.. وه لااهی ئەگەر خۆر بخره سهرشانی راستم و، مانگ بخره سهرشانی چه پم ته نها بۆ ئەو هی ده ست له م کاره هه لگرم، دهستی لی هه لئاگرم هه تا خودا سهری ده خات و ده چه سپینیت یان له پیناوی دا ده مرم).

به راستی ئەم فهرمووده یه ته عبیر له گه وره یی ی ئیمان و به رزی و پیرۆزی ده کات کاتیك له قولاوی دل دا جیگیر ده بیت، ئیمانیش وهك لافاوکی هه لچووه و هیچ هیزیکی سهرزه ی خۆی له به ردا راناگریت.

پیغه مبه ر دوا ی ئەو هی له به رده م مامی دا ئاماده یی ته وای بۆ خۆفیدا کردن له پری ی بانگه وازه که ی دا پیشان دا، ئینجا گریاو رویشت. به لام (ابو طالب)ی مامی بانگی کرده وه پێ ی گوت: (کوری برام ئەو هی پیت خۆشه بیلی و وه لااهی منیش هه رگیز بۆ هیچ شتیك ده سه بردارت نا بم و ته سلیم به هیچ که سیکت ناکه م).

چه ند هه و ئیک بۆ فریودانی پیغه مبه ر

رۆژ به رۆژ جه ماوه ر زیاتر به ده م بانگه وازه ئیسلامی یه که وه ده چوون و سه رانی "قوره یش" یش هه ستیان به م حال ته کرد بوو، هه ر بۆیه ش له نیو خۆیان دا کۆبوونه وه و راوێژیان له گه ل یه کتر دا کرد ده رباره ی ئەو مه ترسی یه تازه یی هه ره شه له بوون و ده سه لاتیان ده کات، له ته نجامی راوێژیان دا بیر و رایان ها ته سه ر ئەو هی چه ند پله و پایه و (ئیمتیازات) یک بخره به رچاوی (محمد) بۆ ئەو هی فریوی بدن و وازی له بانگه وازه که پێ بیئن.

بۆ ئەم مه به سه ته ش که سیکیان نارد به دوا ی داو ئەو یش به گورجی چو بۆ لایان چونکه سوور بوو له سه ر ئەو هی به و بۆ نه یه وه رێنمایی یان بکات و په یامی خودایان پێ بگه یه نیت. هه ر که گه یشته لایان، پێ یان گوت: {ئەم — محمد — ئیمه ناردمان به دواتا تا گفت و گۆت له گه ل دا بکه ین، بیگومان نه مان دیوه تا ئیستا پیاویك وهك تۆ ره فتاری کرد بیت و ئەو حال ته ناله باره ی به سه ر گه له که ی دا هینا بیت... تۆ جینۆو پلارت له باوو با پیرانمان داو ئاینه که مانت له که دار کردو قسه ی نا شیرینت به خوا وه نده کا نمان گوت و عه قلی ئیمه ت به نادانی و نه فامی له قه ل ئەم دا. هه روه ها کۆمه لت په رته وازه و به ش به ش کردووه. هیچ شتیکی قیزه ون و نا شیرین نه ماوه که

بۆمانی نههینیت و نیوانی خۆت و ئیمه ی پێ تیک نه دهیت. جا ئیستاش ته گهر توو ئهم قسه و باسانه بوو ئه وه هینایت که مال و سامانیکی پێ پهیدا کهیت ئه وای ئیمه له هه موو مال و سامانی خۆمان بۆت کوو ده کهینه وه تا کوو له هه موومان ده و له مه ندرت بیت. خوو ته گهر مه به ست له م قسه و باسانه ئه وه یه پایه دار بیت ئه وای ئیمه ده تکه یین به گه و ره و سه ردار ی خۆمان. یان ته گهر ئامانج گه و ره ییو پاشایه تی بیت ئه وای ده تکه یین به پادشای خۆمان. یا خود ته گهر له (جن) و له شوینکه و ته یی (جن) ده وه ئهم قسه و باسانه و ده ر ده گری و له ده سه لاتی خۆت دا نه ما وه (جن) زال بوون به سه رتا ئه وای ئیمه پاره و پوولیکی زۆرت له چاره سه رکر دنی پزیشکی و چاک بوونه و دا بوو خه رج ده که یین تا کوو چاکت ده کهینه وه یان گهر چاره سه ریک بوو ئهم نه خووشی یه ت نه بوو چیت لیت نه گری و سه رزه نشت نه که یین}.

پیغه مبه ریش له وه لای می ئه و پشینیان ره یان دا فه رمووی: {من دو چاری ئه و حاله تانه نیم که ئیوه ده یلێن. من به وه یه یامه ی بوو ئیوه هینا وه دا وای پاره و مالتان لی ناکه م، هه روه ها نه دا وای پله و پایه تان لی ده که م و نه پادشایه تی و مو لک و سامان. به لکو خودا منی وه ک پیغه مبه ریک نارد وه بوو لاتان و په یامی کی پی سپارد وه و فه رمانی پی کرد وه و وه مژده ده و تر سی نه ریک تان بم و په یامی خودای په روه ر دگارتان پی اگه یه نم و ئاموژ گاری و ریتن مو نی تان بکه م. جا ته گهر ئه وه ی بوو هینا ون په سن دی ده که ن و په یه یه یی ده که ن ئه وای مه ی به خته وه ر یی تان ده بیت له دنیا و رۆژی دوا ییش دا، خوو ته گهر ره تی ده که نه وه به سه رما ئه وای له سه ر من پیویسته چا وه ری که م و ئارام بگرم هه تا خودا بر یاری خوی له نیوان من و ئیوه دا ده ر ده کات} (۱).

پاشان بێ با وه ر ده کان بوو به رگرتن له بانگه وازی هه ق له هه ولێکی تریان دا پشینیاری کی تریان خسته روو، ئه وه بوو که پیغه مبه ر به شداری ی عیباده تی ئه وان بکات، واته: (به شداری بت په رستی و ریکه چه و ته کانیان بکات) له هه مبه ر ئه و ده ئه مانیش ما وه یه ک به شداری خوا په رستی و ریکه ده کی ئه و بکه ن.

خوداش له وه لای می ئه و پشینیاره دا ئهم سووره ته ی بوو پیغه مبه ر ده کی ناره خواره وه دا وای لی کرد ئا وای له میان بداته وه: ﴿قُلْ يٰۤاَيُّهَا الْكَافِرُونَ ﴿١﴾ لَاۤ اَعْبُدُ مَاۤ تَعْبُدُونَ تا کو تایی سووره ته که ﴿هه روه ها ئهم ئایه ته شی هه ر له و باره یه وه بوو نارد وه و: ﴿قُلْ اَفَغَيْرَ اللّٰهِ تَأْمُرُوْنَ اَعْبُدُ اَيُّهَا الْجَاهِلُونَ﴾.

جگه لهو ههولّه فریوده‌ریبانه‌یان چه‌ند پێچکه‌یه‌کی تریشیان له‌گه‌ڵی دا گرته‌به‌ر، وه‌ک ئه‌وه‌ی داوايان لێ ده‌کرد ئه‌و ئایه‌تانه‌ له‌قورئان فه‌رامۆش کات، که ئه‌وانی پێی توورده‌و زویر ده‌بن و باسی پێچکه‌ چه‌وته‌که‌یان و سه‌رزده‌نشستی بته‌کانیان و به‌لێنی سزای سه‌خت له‌سه‌ر په‌رستیانی تێدایه‌.

له‌وه‌لامی ئه‌م هه‌ولّه پووجه‌له‌شیان دا خودا ئه‌م ئایه‌ته‌ی بۆ پێغه‌مبه‌ر ناردو فه‌رمانی پێکرد که ئاوا وه‌لامیان بداته‌وه‌: ﴿قُلْ مَا يَكُونُ لِي أَنْ أُبَدِّلَهُ مِنْ تَلْقَائِي نَفْسِي إِنْ أَتَيْتُ إِلَّا مَا يُوحَىٰ إِلَيَّ﴾...

به ندى سى يه م

((نازاردانى پيغه مبهرو برواداران))

(نازاردانى پيغه مبهرو - نازاردانى برواداران - كوچ كردن يو (حه به شه) -
 گه مارزدانى پيغه مبهرو برواداران - نه شكه نجه داني پيغه مبهرو له (طائف))

نازاردانى پيغه مبهرو

بى باوه ران كاتيك ديتيان نه وا موسلمانان روض به روض ژماره يان زياد ده كات، ده ستیان كرد به كارى خراپه له دژى پيغه مبهرو پاشان تهنگ پى هه لچنينى، نه وه بو كه سانى به دكارو شه رهنگيزيان دهنارد يو سووكايه تى پى كردن به خو و نه و برواداران نه له گه لى دابوون تاكو زيانكى زوريان پى بگه يه نن.

ده باره ي نه وه هم مو نازاردان و گه رپى كردن و به دكار يان نه پيغه مبهرو فهرموويه تى:
 { به راستى له پيښاوى دينى خوادا نازاريكى وه ها دراوم كه هيچ كه سيك ناوا نازار نه دراوه،
 هه روه ها به شيويه كه لهو پيښاوه دا توقينراوم، كه هيچ كه سيك ناوا نه ترسيڼراوه، هه روه ها
 ماوه ي وه هام به سه ردا تى په رپوه كه سى شه وو سى روض من و (بيلال)^(۱) خو راكيتكى وامان
 لانه بووه كه به شى زينده وهرىك بكات ته نها نه ونده نه بيت كه (بيلال) يو هاتوچو و سه فهر له بن
 ده ستى ناييت و به شيكى ناتاجى خو ي پى مه يسه ر كرديت }^(۲).

يو نمونه له و نازاران نه، كه به پيغه مبهرو گه يشتوه، جاريكيان (ابو جهل)، كه يه كيك بو
 له گه وره پياوانى قورده يش به رديكى زلى به ده سته وه گرتبوو، تا بيدات به سه رى پيغه مبهرو داو
 بيكوژيت، يو هم مه به سته ش چاو ديريى ي كرووه، تا ده چيته شوينى نويز كردنى له كه عبه داو
 ده ست به نويز ده كات و كاتيك ده چيته سوژدوه (ابو جهل) خيرا ديه ويټ به رده كه ي
 پياكيشتيت، به لام خودا له و سته دا ترس و بيميكى وه ها ده خاته دلئى (ابو جهل) وه تا واى لئ
 ديت له و كاره پاشگه زيبته وه و رهنكى دهم و چاويشى تيك ده چيټ و به دلته له رزى يه وه
 ده گه ريتته وه.

(۱) (بيلال) كارگوزار (خادم) يكى پيغه مبهرو بووه.

(۲) هم فهرموده يه له - تخريج سى "ترمذي" و "ابن ماجه" يه.

جاریکی تریشیان (ابو جهل) داوا له پیاوێك دهكات، كه پاشه پڕۆكي نیو سكي حوشتري سهربرپراوی بۆ بێنیت (كه به عه ره بی پی ى ده لێن: فرث جذور)، ئینجا —ابو جهل— ئه وه موو پاشه پڕۆك و پیسی و پۆخلی یه هه لده گریته و دهیدات به سه ری پیغه مبه ردا، كه له حاله تی سوژده دا بوو. به لام هیچ كه سیك له و چند موسلمان ه كه مه ی ئه و پڕۆژه جورته تی ئه وه ی نا بیت كه پاکی بکاته وه له و شته پیسانه. دیاره ئه مه ش به هۆی كه می ی ژماره یان و ترسانیان له بی پناه وه ره کانی قورهیش، تا له دوا بی دا (فاطمه) ی کچی دیت و ئه و شته پیسانه ی لی ده کاته وه و سه رو رو خساری باوکی پاك ده کاته وه.

جاریکی تریش هه ر (ئه بو جهل) له شاخی (صه فا) به پیغه مبه ر ده گات و ئازاری ده دات به جینیو قسه ی نابه جی بی حورمه تی به په یام و ئاینه که ی ده کات و تیرو توانجی لی ده دات.^(۱) ههروه ها پڕۆژیکیان پیغه مبه ر ده گه رپته وه بۆ ماله وه و نه ختیك خۆل و ته پ و تۆزیش به سه ری وه ده بیت (تومه ز ئه مه له وه پێش هه ندیک كه س له نه فام و به دره فته ره کان کرد بو ی به سه ری دا)، یه کیك له کچه کانی خیرا هه لده سیته و سه ری بۆ ده شوات و ده گری، به لام پیغه مبه ر پی ى ده فهرمویت: (کچم مه گری، دلنیا به خودا پارێزه ری باو کته).^(۲)

یه کیکی دی له و که سانه ی که ئازاری پیغه مبه ریان ده دا (عقبه ی کور ی —ابو معیط) بوو. ئه م کابرایه جاریکیان که پیغه مبه ر له که عبه دا نوێتی ده کرد ده چیت کراسه که ی توند له ملی شه ته ک ده دات و خه ریک بوو بیخنیکیته هتا (ئه بو به کر) فریای ده که ویت و که مه ری (عقبه) راده و شه ی نیت و له پیغه مبه ری دوور ده خاته وه پێشی ده لیت: {ئایا پیاوێك ده کوژن که ته نها ده لیت (په ره ردگارم (الله یه) و به لگه ی روون و ئاشکراشی له خودای په ره ردگار تانه وه بۆ هیناون}.

ههروه ها له وانه ی که ئازاری پیغه مبه ریان ده دا (ابو له ب) و (ام جمیل) ی هاوسه ری بوو، (ام جمیل) درک و دالی کوژه کرده وه و ده بخسته سه ر ئه و ریگه یه ی که پیغه مبه ر پیایدا ده رۆشت.^(۳)

(۱) ابن هشام.

(۲) تاریخ الطبری.

(۳) ابن هشام.

نازارداني پرواداران

دياره جگه له خودی پيغمبهري خودا شه پروادارانہی له گهلشي دا بوون نازاريکی توندو کاریگر دهران، له وانیش: (بیلال-ی کوری -رباح) که بهندهی (ثومیه-ی کوری - خهلهف) بوو. له بهرتهوهی (بیلال) ثیمانی به (محمد) هیئابوو (ثومیه) له سه رته مه له کاتی نیوه پروان و تین سهندنی گهرمادا (بیلال) ی له سه رپشت پال ده خست له چوله وانی یه که داو بهرديکی گه ورهشی ده خسته سهر سنگی و پاشان پی ی ده گوت: {ههر بهم حالته وه ده میته وه تا ده مریت یان ده بیت پاشگهز بیته وه له باوره ینانت به (محمد) و ههر (لات و عوززا)^(۱) بیه رستیت}. به لام (بیلال) لهو حالتهی نارپه تهی یهش دا ههر دهی گوت: ((أَحَدٌ.. أَحَدٌ))^(۲).. واته: {خودا یه که و تاه و ته نیاه}.

رژيکیان (شه بیه کر) به لایان دا تیده په ریت و ده لیت: ئه ری - ثومیه - تو له خوا ناترستیت کهوا لهم هه زاره ده کهیت و هه تا کهی نازاری دده دیت؟. {ثومیه ده لیت:} {تو خوت ئاکاری شه عه به دت تیک داوه، ده ههر خوست رزگاری بکه لهم حالتهی که ده یینیت}.

(شه بیه کر) یهش شه و بهندهیه (واته - بیلال) ی لی ده کړیته وه و نازادیشی ده کات. خودای مه زن لهم باریه وه شه نایه تهی نارووته خواره وه:

﴿فَأَنْذَرْتُكُمْ نَارًا تَلَظَّى﴾^(۱۴) لَا يَصْلَاهَا إِلَّا الْأَشْقَى^(۱۵) الَّذِي كَذَّبَ وَتَوَلَّى^(۱۶) / اللیل/ ۱۴-۱۶ واته: {من ئاگادارم کردوونه وه له ئاگریکی بلیسه دارو کلیه سهندو که ههر مروقی یاخیو به ده ختی تیده که ویت، شه مروقه بی باوره ی که بهرنامه ی خوداو په یامی پیغمبه ره که ی به درو ده خسته وه و روی له گوپراهی لی کردنی فرمانه کانی په روه دگار ودره گیر}.

مه به ست لهم مروقه ش (ثومیه-ی کوری - خهلهف-ه). پاشاوهی نایه ته کانی شه ده که قورئانی یهش باسی (شه بیه کر) ده کات و ستایشی روتی به خشنده ییو دلفراوانی ی ده کات:

﴿وَسَيَجَنَّبُهَا الْأَتَقَى﴾^(۱۷) الَّذِي يُؤْتِي مَالَهُ يَتَرَكَّى^(۱۸) وَمَا لِأَحَدٍ عِنْدَهُ مِنْ نِعْمَةٍ تُجْزَى^(۱۹) إِلَّا ابْتِغَاءَ وَجْهِهِ الْأَعْلَى^(۲۰) / اللیل/ ۱۷-۲۱. واته: {به لام مروقی له خواترس و به ته قوا (شه وهی) که خوی ده پاریزیت له ههر شتیک که ده بیته هوی په ستیو تو ورپی ی خودا) لهو ئاگره خوی دوورده خاته وه، شه ویش به و رنکه ی له مال و سامانی خوی له پیئانوی خودا ده به خشیت به مه به ستی چاکسازی و خو پاک کردنه وه و خوپاراستن نه که به مه به ستی و پوپامایی و خوه لئان. چونکه ته نه دلسوزان و بو خوا سولخواوان پاداشتی شه کارانه یان دده ریتته وه، واته شه وانه ی

(۱) (لات و عوززا) ناوی دووین که کافران ده بیانپه رست.

(۲) (ابن هشام).

دهيانه ویت بهو کاره جوامیر یانه یان تنهها خزمه تی ریبازی خوداو ههولئی ره زامه ندییی خودا بدهن. بیگومان خوداش لیّ یان پازی ده بیت}.

یه کیکی تر له وانهی بهوئی ئیسلام بو نیه وه ئازار درا (عه ماری کوری یاسر) و باوکی و دایکی بوون. نه وه بوو خیلّی (بنو مخزوم) له کاتی گهرمای نیوه رۆدا هه ریه که له (عه مار) و یاسر ی باوکی و، دایکیشیان پیکه وه ده هیانه ده ره وه به پروتی له سه ر لمی گهرم و سوور بو وه پالیان ده خستن تا کو به سه ختی نه شکه نجه یان بدن و ئازاری زوریان پیّ بجیژن. هه ندیک جار له و حالته تانه دا پیغه مبه ر به لایان دا تیّ په رده بوو و زیاتر له سه ر باوه ر هانی ده دان و پی تی ده فره موون: ((صَبْرًا آل یاسر فَمَوْعِدْکُمْ الْجَنَّةَ))...

(دایکی عه مار) بهو سزا سه خته کوژراو بهم پیّ یه ش یه که مین شه هید بو وه له ئیسلام دا. یه کیکی دی له پرواداره ئازار درا وه کان (خباب ی کوری - ارت) ه که به نده ی ژنیکی بیّ باوه ر بوو و ئاسنی سوور کراوه ی به پستی دا ده هیئاو داخی ده کرد تا کافر بیته وه، به لām (خه باب) به مه ئیمانی زیاتر ده بوو. رَوَّيْتُ (خه باب) چوه لای پیغه مبه ر و باسی سه ختی نه و سزایه ی بۆکردو داوای لیّ کرد که نزاو دوو عای بۆبکات و چیت نه نالیتیّت به ده ست نه و سزایه وه. به لām پیغه مبه ر پیّ فره موو: {بیگومان پروادارانسی پیّش ئیوه به مشاری ئاسن برپراونه ته وه و ئیسک و گوشت و ماسوولکه و ده ماره خانه کانی جهسته شیانی گرتۆته وه، به لām به وه ش له ئاینه که یان پاشگه ز نه بوونه ته وه. پرواداری وا هه بو وه که مشاره که خراوه ته سه ر ته پلی سه ری و لاشه ی کراوه به دوو که رته وه که چی له دینه که ی هه لته گه راوه ته وه. خوداش نه م دینه ی ئیمه به جیّ ده گه یه نیّت هه تا وای لیّ دیت مرۆقی سواره (واته نه وه ی نه سپ سواره یان سوار پستی و لاخی به رزه بو وه) له (صنعاء) وه بۆ (هه زره مه وت - حضرموت) ده پروات و جگه له خودا له هیه چ که سیکی دی ناترسیّت} (۱).

هه ره ها چه ندین موسلمانێ تر له و سه ر ده مه دا که وتنه بهر هه موو جوړه سزایه کی وه ک لیدان و برسی کردن و تینوو کردن و چه ندین جوړه سزاو نه شکه نجه دانی دی و ته نانه ت هه ندیک موسلمانێ ئازار دراو له بهر سه ختی ی ئازاره که ی نه یه توانیوه به شیوه یه کی ئاسایی دانیشیّت له سه ر زه وی.

له و جوړه دۆخانه ش دا پیغه مبه ری خودا نه و ئایه تانه ی بۆ پرواداران ده خوینده وه که تاییه ت بوون به جیگه ر بوون و خوړاگرتن له سه ر نه و جوړه حالته تانه و ئازاری سزای سه ختی له سه رسووک ده کردن، هه ره وک خودا له و ئایه تانه دا فره موویه:

(۱) البداية والنهاية لأبن کثیر.

﴿ أَحْسَبَ النَّاسُ أَنْ يُتْرَكُوا أَنْ يَقُولُوا ءَامَنَّا وَهُمْ لَا يُفْتَنُونَ ﴾ ۲۰ وَلَقَدْ فَتَنَّا الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ ۖ فَلَيَعْلَمَنَّ اللَّهُ الَّذِينَ صَدَقُوا وَلَيَعْلَمَنَّ الْكَاذِبِينَ ﴿العنكبوت ۲۰-۳۰﴾ واته: {نایا خه لکی بړوادار وای ده گهن گهر بلین باوه پمان هیناوه نیتر وازیان لی دیتریت و تاقی ناکرینه وه له سهرته و نیمانه ی که به هیویه هه لده سه نگیترین و تا راستگوو دروژنیان لی جیابکریته وه؟ بیگومان بړوادارانی پیش نه مانیشمان تاقی کردوته وه و راستگویانمان له ناپاک و دروژنان جودا کردوته وه و خودا هه ردوولای ناساندوه}.

هه روه ها له نایه تیکي تردا که هه مان چه مک و مانا دبه خشیت و باسی تالی و نارپه حه تی و ناخوشی یه کانی سه رپیگای باوه رده کات، فهرموویه: ﴿ أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تَدْخُلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَأْتِكُمْ مَثَلُ الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلِكُمْ مَسَّتْهُمُ الْبَأْسَاءُ وَالضَّرَاءُ وَزُلْزِلُوا حَتَّى يَقُولَ الرَّسُولُ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَهُ مَتَى نَصْرُ اللَّهِ ۚ أَلَا إِنَّ نَصْرَ اللَّهِ قَرِيبٌ ﴾ البقرة/۲۱۴.

کوچ کردن بو "حبه شه"

جا کاتیک پيغه مبهړ هه سستی به توندتر بوونی سزاو نه شکه نجه له سهر هاوه لانی کرد پی ی فهرموون: {ده توانن لیړه درچن و بړون بو خاکی "حبه شه" چونکه پادشایه کی لی یه که هیچ که سیټک لای نه و چه وساو نه ییو نه و خاکه ش ناوچه یه کی هیمنه و له وی بمیننه وه هه تاکو خودای مه زن دهروویه کی رزگار بووتان له مان حاله ی نیستا لیډه کاته وه}.

نیتر ژماردیه کی دیار له موسلمانان به ره و خاکی (حبه شه) به نایه که یانه وه و له پی ی خودا هه لائن که یه که کم کو مه لیان یازده پیاوو چوار ثافره ت بوون و گه می (سفینه) یه کیان به کری گرت بو که یاندنیان. پاشان به دوا یان دا موسلمانانی تریش به ره و (حبه شه) کو چیان کرد هه تا له دواپی دا ژماره ی کوچ کرد و ده کان گه یشته هه شتاو سی پیاوو هه ژده ثافره ت.

سهرانی قوره یش که هه والی کوچ کردنی نه و ریژه زوره ی موسلمانان کیان پی گه یشت خیرا وه فدیکیان بو نه و مه سه له یه گه یانده لای پادشای حبه شه (نه جاشی) که (عبدالله-ی کوری - ابی ربیع) و (عمر-ی کوری-عاص) ی تیدابوون و چووبوون بو گیراندنه وه ی کوچ کرد و ده کان بو (مه که) تا سهر له نوی سزایان بده نه وه.

جا کاتیک وه دی قوره یش به دیداری (نه جاشی) گه یشت، (عمر-ی کوری -عاص) پرووی کرده پادشاکه و پی ی گوت: {چه ند که سیټکی هه رزه نه فام له لای نیمه وه روویان کردوته

ولّاته کە ی تۆ وازیان لە تاینی گە لە کە ی خۆیان هیئاو و پە پە و یی دینە کە ی تۆش ناکەن. بە لکو تاینیکی تازەیان دا هیئاو و کە نە ئیمە و نە تۆش هیچمان لە بارە یو و نە بیستوو و. ئیمەش کەسانی گە و رە و پیا و ما قو و لمان لە باوک و مام و خزم و کەس و کاری خۆیان لە هۆزو تیرە کانیانە وە خستۆتە ناویانە وە و ناردوو مانن لە گە لیان دا تا هەر بە وان دا بیانگە پێنیە وە، چونکە هەر ئەوان باشتەر دەزانن کە چ عەیب و عاریکی پێوە ناون؟!}.

(نە جاشی) دوا ی بیستنی ئە و قسانە یان پای و ابو و کاریکی دانایی نی یە گەر ئەم کۆچکردوانە یان تە سلیم کاتە وە پێش ئە و ی گو ی لە و انیش بگریّت و بزانیّت و تە و بە لگە یان چی یە. ئە وە بو و ناردی بە دوا ی ها وە لانی پێغە مبەر دا و ها تە نە لای و لی ی پرسین: {ئە ر ی چی یە ئە م دینە ی کە بە هۆ یە وە و ازتان لە قە و م و کەس و کار هیئاو وە ها تون بو ئە م ولّاتە و کە چی پە پە و یی دینە کە ی منیش ناکەن و لە و هە مو و دینە ش پە پە و یی یە کیکیان ناکەن؟}.

لە وە لامی ئە و پرسیاردی (نە جاشی) دا {جعفر ی کور ی — ابو طالب} لە نیو ها وە لان دا کە و تە ئاخا و تن و گو تی: {بە پێ ز جە نابی پادشا... ئیمە گە لیکی شوێنکە و توی نە فامی بووین، بتمان دە پەرست و گوشتی مردوو مان دە خواردو، بە دەر پە فتارییمان دە کردو، هیچ پە یو و نە ی یە کی سۆزو کە سایە تییمان نە هی شبو وە وە خرا پە مان دەر هە قی ها و سی دە کردو ها و سی یە تیمان لە گە ل یە کدی باش نە بو... بە هی زە کانی شمان ب ی هی زە کانیان دە خوارد. ئیمە لە سەر ئە م حالە تە بووین هە تا خودا پێغە مبەر یکی لە خۆ مان بو ناردین کە رە چە ئە ک و بنە مائە ی دە ناسین و بە پیا و یکی راستگو و دە سپاک و دا و یێ پاک ناسرا وە لە لامان، ئە و بانگی کردووین بو ئە و ی کە هەر خودا ی تاک و تە نیا بپەرستین و بە تاک و بی ها وە لی دابنێ یێ و از لە و بە ردد و بتانە ی پێ شو و مان بێ نین کە لە وە و پێش خۆ مان و باب و یا پیرا مان لە جیاتی خودا ی مە زن دە مان پەرست... پاشان ئە م پێغە مبەر ی خودا فەرمانان پ ی دە کات بە راستگو یی و بە جیگە یان دنی سپارد وە بە تین کردنی پە یو و نە یی سۆ ز (صله — ی رحم) و چاکە کردن لە گە ل ها و سی دا و از هی ئان لە کاری حە رام و خوێ ن پێ ز ی. هە ر وە ها رێ گریان لی دە کات لە بە دکاری و قسە ی درۆ و بوختان هە لبە ستن و، خواردنی مال و سامانی هە تیوان و، بوختان بو ئافەرە تانی رە و شتە بە رز. دیسان فەرمانی پ ی کردووین کە هەر خودا بپەرستین و هیچ شتی ک نە کە یین بە ها وە لی. جگە لە مانە ش فەرمانی پ ی کردووین بە نوێ ژ کردن و زە کات دان و رۆ ژوو گرتن... (جە عفر — هە مو و کارو فەرمانە کانی تری بو پادشا کە بژارد) و بە ردد و ام بو و لە سەر قسە کانی و گو تی: {ئیمەش بر و ام ان پ ی کردوو وە ئیما مان پ ی هیئاو و پە پە و یی ی هە مو و ئە و فەرمانانە مان کردوو کە لە لایە ن خودا وە بو ی ها توو وە، ئیدی هەر خودا ی تاک و تە نیما مان دە پەرستین و هیچ شتی ک ناکە یینە ها وە ل و

شهریکي. ههروهه ها ټو شتانه ی که پیغه مبهرو به حهرامی داناوه له سه رمان ټیمه ش به حهرامان داناوه و توخنی نه که وتووین، هه شتیکیشی بو به حه لال دانابین ټیمه ش به حه لالمان داناوه و په یه ویمان کردوه. له بهرام بهرو ټم کرده ویه مان دا گه له که مان د سدر ټیپیان کردو ته سه رمان و نازاریان داوین و بهر په رچی ټاینه که مانیان داوه ته وه تاکو له خوا په رستی یه وه بمانگیر نه وه بو سه ر بته په رستی و سه ر له نوی ټو شته پیس و نابه جی یانه به حه لال بزاین، که له وه و پیش ټه نجه مان ددها. جا کاتیک زولم و زوری ټه وان گه یشته ټه و په ری و به ته واویش ته نگیان پی هه لچنین و هه موو جوړه بهر به سټیکیان هی نایه سه ر پی دینه که مان ناچار بووین دهرچین و بین بو ولا ته که ی ټو^(١).

له و کاته ش دا سه ر هتای سووړه تی (میه م) ی بو خوینده وه و ټیتر (نه جاشی ی پادشا) گریاو، گوتی: {به راستی ټم دینه و ټو دینه ش، که عیسا— هی نایه تی هه ردوکیان له یه ک تاق و خانه وه دهرچوون}.

ټینجا پروی کرده وه به لای نیرواوانی قور هیش (عبدالله ی کوری —ابی ربیعه) و (عه مر ی کوری —عاص) داو پی ی گوتن: {بروژ، دسا به خودا ټه مانه تان ته سلیم ناکه مه وه}.

دیاره (نه جاشی) هه که له بیر و باوه ری ټیسه لای ټیگه یشت، خیرا زانی ی که ټه وه عه قیده یه کی راسته و، ټم راستی یه ش له لای که سانی ژیر و خاوه ن عه قلی ساغ په نهان نی یه. ههروهه ک زانی بوویشی که ټو په یامه ی (محمد) هی نایه تی بو ټو خه لکه له هه مان سه رچا وه ویه که په یامه که ی (عیسا) شی لیوه دهرچوه.

گه مارؤدانی پیغه مبهرو بهرواداران

کافرانی —قور هیش— به و هه موو ری و شوین و شیوازی فرو فیل و ته فرده دانانه یان ټه نجه میکی وایان ده ست نه که وت و، به پرونی بویشیان دهر که وت که گه یاندنی هه ر نازار و ټه شکه نجه یه ک به پیغه مبهرو به پرواداران هیچ ریگریک دروست ناکات له به رددم به دهن گه وه هاتنی زیاتری خه لکی بو ټایینی خوادا، ټیدی ویستیان به ناکرا پیغه مبهرو بکوژن.

به لام (ابو طالب) ی مامی، که به و نیازه ی قور هیشی زانی خلی خوی له (بنو عبدالمطلب) کو کرده وه و مه به سته که ی تی گه یاندن و داوایشی لی کردن که پیغه مبهرو له دؤلنیک له دؤله کانی چیا که له دهره وه ی —مه کهه— بشار نه وه، ههروهه ها فه رمانی پیکردن، که بیپاریزن له هه ر

که سیټک له وانه ی د هیانه ویت پیغه مبهه ر بکوژن.

ئینجا که قورده شیش زانیان نه وا هؤزه که ی پیغه مبهه ر ناهیلن که س دهستی پی ی بگات بیروپایه کی تریان ته به ننی کرد له سه ر نه وه ی نووسراوټک دارپژنه وه تیای دا رټک بکه ون له سه ر گه مارو ی نابووری و کومه لایه تی له دژی هؤزی پیغه مبهه ر، که له خیل و بنه مال له کانی (بنو هاشم) و (بنو عبدالمطلب) و پرواداران ی تر پټک هاتبون، به و په نگی، که ته و او بهر که ناریان که ن و بی به شیان که ن له هه ر مافیکی نیو کومه ل و ژنیان لی نه خوازن و ژنیشیان پی نه دهن و هیچ که ره سه و پیویستی یه کی ژنیان ی پی نه فروشن و هیچیشیان لی نه کرن.

له م باره ی وه بریارنامه یه کیان له نووسراوټک دا به نیو که عبدا هه لواسی. ثم نووسراوه ش هه تا سی سال کاری پی کرا و به درپژایی نه و سی سالی گه مارو یه ی کافرانی (قورده ش) پیغه مبهه ر شو ټنکه وتوانی له هه مو مافیک بی شه کرابوون و به ده ست ناسه واره تفت و تاله کانی یه وه ده یان نا لاند، ته نانه ت گه لای دره ختیان ده خواردو، نزووله و گریان ی منداله کانی شیان به هؤی سه ختی ی برسیتی یه که یانه وه له دور وه ده بیسترا.

ماوه ی نه و نابلو و قه یه و درپژیی کاته پر له ناسو ری یه کانی شی گه لیک مهینه تیو ئیش و نازاری به سه ر نابلو و قه دراوان دا هیئاو تا کار گه یشته نه وه ی نه ختیک سؤزو به زه یی بکه ویت ته دل ی چنه د گه وره پیاوټکی قورده شه وه و پټنج که س له گه وره پیاو انیان داوایان کرد چی تر کار به و بریارنامه یه نه کریت هه ر چنده که هیشتا به ره له سستی یه کی توندیش له سه ر داوا که یان هه بو، به لام دوا جار داوا که یان جټبه جی کرا و پیغه مبهه ر پرواداران هاتنه وه بؤ سه رخانه و مالی خو یان دوا ی نه وه ی ناره حه تی یه کی زوریان به ده ست نه و ته نگانه یه وه چه شت.

نه شکه نه جدهانی پیغه مبهه ر له - طائف -

دوا ی نه وه ی پیغه مبهه ر ههستی به و سووکایه تی یه زوری قورده ش به بانگه وازه که ی کردبو، بی ری کرده وه له وه ی سهردانی هؤزی (ثقیف) بکات له شاری (طائف) بؤنه وه ی باوه ری پی یټن و پشتگیری بکه ن له دژی گه له که ی و یارمه تی ی بدن له و رټگایه دا هه تا په یامی خودا به ته و اهه تی ده گه یه نیټ. (ثقیف) یش نزیکترین هؤز بوون له هؤزه کانی (مه کهه).

پیغه مبهه ر بؤنه مبهه سته له گه ل خزمه تگوزاریکی دا که (زهیدی کوپی - حارثة) بوو پروی کرده نه و ناوچه یه و چاوی که وت به گه وره کانیان و داوای باوه ر هټیان و پشتگیری کردنی له و کاره دا لی کردن تا کو بتوانیت بانگه وازه که ی به جی بگه یه نیټ.

که چی نه وان به شیوازیکی ناشیرین وه لامیان دایه وه و، پیغه مبهه ریش هیچ خیرو چاکه یه کی

لې به دى نه كړدن. به لّام له ههمان كات دا تكاي شهوى لى كړدن كه شم مەسه له يه بلاونه كنه وه لای كهس باسی هاتنى پيغه مبهرو مەبهسته كهى نه كهن تاكو قورپهش پى ى نه زانیت و نازارى توندتریان نه ددن و تاوانبارى نه كهن به وى گوايه پهنای بردۆته بهر دوژمنانى نه وان. كه چى هوژى (ثقیف) نهك هەر به دهم داواكانيه وه نه چوون، به لكو به پيچپه وانه وه كه سانی گه مژه وه نه فام و منالانى خوځيانان لى هان داو كهوتنه بهر دباران كړدى هه تا خوځين له بهرى پى ده چوپا يه وه، (زهيدى كورى - حاريسه) ى هاوهل و خزمه تگوزاريشى ببوه قه لغانيك بوو خو ى ده خسته بهر شه بهر دانه تا له دوايى دا خوځيان گه يانده لای درهختى (كه ره م) و له ژير سيبه ره كهى دا دانىشتن.

له و ساته ناسكانه دا هەر فرميسكىك له چارى پيغه مبهرو ده درچوپا يه يان هەر خه ميكي دربرپا يه ته نها بو خوداى تاك و ته نيای بوو، شيرينترين راز كه بارى قورسى نازارى له سه ر سووك كړا يه ته نها نزا يه كى (توبه كارى) بوو، وهك شم نزا يه كى كه پى ى له خواپار او ده ته وه كه سيمای پرشنگدارى شه دلسوژى يه گه وره يه شى بو په روه ردگارى ليوه به دى ده كين، شه و بوو دواى شه هه موو نازار چه شتن و نارپه حه تى يانه بهم نزا يه وه پرووى كړه په روه ردگارى:

{خودا يه من هەر بو تو سكالای (بى هيژى) و كه م شاره زايى و (بى ده سلا تيم له ناست خه لكى دا) ده رد ده برم. نهى به رپه همترينى به رپه همان تو خوداى چه وساوان و خوداى منى، ده سا به كيم ده سپريت؟ به كه سى كى دورو نه ناسياو كه هەر رقى ليم ده بيتته وه؟ يان به دوژمنيك كه كاروبارى منت خستۆته ده ستى؟ به لّام هيشتا نه گهر تو رقيكت له من نه بيت و ليم زویر نه بوويت شه هيج باكم له م نازارو كارساتانه نى يه. سه رفرازى و ته ندروستى يه كيش له توه بيت گه ليك زۆرو فراوانتره بو من. په نا ده گرم به رۆشنایى پرووى تو، كه هه موو تاريكى يه كى بو پروناك بوته وه هه موو كاروبارى كى دنياو رۆژى دوايى ى پى راست كراوه ته وه (په نا ده گرم بهو رۆشنایى يه پرووى تو) له وى كه وا تو وره بوونت بو نازل بيت يان بكه ومه بهر رق و نارپه زانيت. من هه رده م تكاكارم تاكو ليم رازى ده بيت، هيج هيژو توانايه كيش نى يه ته نها لای توه نه بيت}. (١)

شه شوينه ى كه له و كاته دا پيغه مبهرو لى ى دانىشتبوو نزيك بيستانى كى (عه تبه) و (شه يبه) بوو كه هه ردووكيان كورى (رپه يعه) بوون. شم دووپا وه كاتيك پيغه مبهريان له و حالته دا بينى دليان نه رم بوو و كورپكى خزمه تكارى مي رد مندالى خوځيان بانگ كړد

(كهڻه ویش له سهر نایینی - نه سرانی - بوو) و ناوی (عه دداس) بوو و پښان گوت: (نهم هیشووه تری ټیه هه لگره و بیده بهو پیاوه). ټه ویش پښی گه یاندو که پیغه مبه ریش دهستی بو هیشووه تری که برد فهرمووی (بسم الله) - به ناوی خودا، لهو کاته دا (عه دداس) گوتی: (نهم وتهیه واته - بسم الله) به زاری خه لکی نهم ناوچه یه دا نایهت). پیغه مبه ریش لی ی پرسی: {ته ی تو خه لکی چ ولاتی کیت و له سهر چ دینی کیت؟} ټه ویش له وه لام دا گوتی: (من نه سرانیم و خه لکی - نهینه وا - م). پیغه مبه ریش له وه سفی ولاته که ی دا فهرمووی: (تو خه لکی شاری پیاوه چاکه که (یونس - ی کوری - مه تتی) یت). کوره نه سرانی یه کهش به سه رسورمانه وه پرسی ی: (تو چی له باره ی - یونس - وه ده زانیت؟) لهو رووه وه پیغه مبه ر چهند نایه تی کی قورئانی له چیرؤ کی - یونس - بو خوینده وه. ټیتر (عه دداس) یش دوا ی بیستنی ټه و نایه تانه موسلمان بوو.

کاتی که چووه وه بولای هه ردوو کوره که ی (ره بیعه) ش پښی گوتن: (هیچ شتی که له زه وی دا لهو بانگه وازه ی ټه و چاکتر نی یه. به راستی شتی کی وای پښی راگه یاندم که هیچ که سی که نایزانی ت مه گهر ته نها پیغه مبه ریک نه بی ت).

به ندى چوار هم

((پهره سندننى بانگه وازى ئيسلامى))

(بلاويوننه ودى ئيسلام له نيټو چه وساوه و بډه سه لاته كان دا —
شهره ودى و بهرزيوننه و بډ ناسمان — سهره تاي بانگه وازى ئيسلام له شارى
"يه سريپ" وه — خه لکى "يه سريپ" په يمان به پيغه مېر دده ن.)

بلاويوننه ودى ئيسلام له نيټو چه وساوه و بډه سه لاته كان دا

بينگومان زوريه ي پرواداران له سهره تاي بانگه وازى ئيسلامى يه وه له چينه هه ژارو بى
ده سه لاته كان بوون و پراى شه ودى نه گهر چهنه كه سيكي هه لکه وتووش له چيني پياو ما قولان
باوه ريان پي ته يني ايټ. باوه رپى شه هه ژاران هه لکه سي اسلام دا په سندر او خودا فهرمانى
به پيغه مېره كه ي کردبو و ده ستى سوز به سريان دا بيټي و ناميزى رحم و خوشه ويستييان
بوگرته وه و بېرو باوه رو ريساكانى ئيسلامياني فيركات.

شه وده بو پيغه مېره كه له مزگوت و شوينى خواپه رستى دا داده نيشت چهندين هاوډلى
له كه سانى هه ژارو بى ده سه لاته و هك (سوهه يي رډمى) و (عه مارى كورى ياسر) و (سه لمانى
فارسى) و (خه باباى كورى نهره ت) و ... هتد. له لا داده نيشت، جگه له موسلمانان تى كه م
ده ست ونه دار، له ملا شه وه گوره پياوانى قوره يش كاتيک سرنجى شه و حال ته يان دده به
(محمد) يان ده گوت: (تو چون قايليت به م جوړه كه سانى گه له كه ت؟ تايا له نيومان دا ته نها
شه مانه خودا ئيمانى پي به خشين؟ شه تايا ئيمه دواى شه م عه بدو كويلانه ي خومان بكه وين؟
به راستى ئيمه شهرم له خومان ده كه ين گهر بيينه نيټو شه م كورو كومه له وه و له گه لئا دانيشين.
به لكو ده بيت دهر يان كه يت تاكو ئيمه بيټ و له لات دانيشين و په يره وى به رنامه كه ت بكه ين}.
پيغه مېره له وه لامى شه و داوا كاريه يان دا فهرمووى: {من پرواداران له لاي خوم دهرنا كه م}.
ئينجا گوره پياوانى قوره يش به روا له ت نه ختيك سازشيان پيشان داو گوتيان: {باشه گهر
دهر يشيان ناكه يت شه و كاتيک ئيمه ديينه لات، بهر كه ناريان كه و دوور يان خه ره وه} ...

پيغه مېره به مبه سستى شه ودى موسلمان بن خهريك بو شه و داوا كاريه يان جيبه جى بكات،
به لام خودا فهرمانى خوى له م تا به تانه دا بونارد و پي ي فهرموو: ﴿وَلَا تَطْرُدِ الَّذِينَ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ

بِالْغَدْوَةِ وَالْعَشَىٰ يُرِيدُونَ وَجْهَهُ ۖ مَا عَلَيْكَ مِنْ حِسَابِهِمْ مِنْ شَيْءٍ وَمَا مِنْ حِسَابِكَ عَلَيْهِمْ مِنْ شَيْءٍ فَفَطَرُهُمْ فَتَكُونُ مِنَ الظَّالِمِينَ ﴿٥٢﴾ وَكَذَٰلِكَ فَتَنَّا بَعْضَهُم بِبَعْضٍ لِّيَقُولُوا أَهَٰؤُلَاءِ مِنْ آلِهِ عَلَيْهِمْ مِنْ بَيْنِنَا أَلَيْسَ اللَّهُ بِأَعْلَمَ بِالشَّاكِرِينَ ﴿٥٣﴾

لهم دهقه قورئانی یه‌دا خودا ریځه‌ی دهرکردنی تهو هه‌ژارو چه‌وساوانه له‌پیغه‌مبه‌ر ده‌گریټ که به‌یانو ټیواره‌ی هه‌موو رۆژتیک خودای په‌روه‌ردگاری خۆیان ده‌په‌رستن، پاشان خودا به‌رپه‌رچی تهو که‌وره‌پیاوانه‌ی قورپیش (که تیرو توانخیان ده‌گرته برواداران) تاوا ده‌داته‌وه که پروی گفتارو فه‌رمایشته‌ی ده‌کاته (محمد) و فه‌رمانی پی ده‌کات نایټ به‌پی‌ی حسابات و بیروپای ته‌وان بجوړټته‌وه و هک هه‌ژاره‌کانیش حسابیان بۆ نه‌کات، چونکه هه‌موان به‌رپرسن له‌به‌رده‌م خواداو هه‌ر که‌سه‌ش له‌خوی به‌رپرسیاره، جا ته‌گه‌ر دهریان کات ته‌ویش یه‌کټیک ده‌بیټ له‌سته‌مکاران.

له‌به‌شیکي تری تهو فه‌رمایشته‌ی خودا (بۆ لټ‌کدانه‌وه‌ی و تهو بیانووی گه‌وره‌پیاوانی قورپیش له‌وه‌لامی تهو پرسپاره خپه‌رستی یه‌یان دا، که‌ده‌یانگوت: (چۆن خودا تهو هه‌ژارانه له‌نیو ټیمه‌دا به‌ئیمان به‌هه‌رمه‌مند ده‌کات)؟) ده‌فه‌رموټ: (هه‌ر خودا خوی ده‌زانټ کی به‌راستی سوپاسی نیعمه‌ت و به‌خششه‌کانی خودا ده‌کات و په‌په‌ره‌وکاری به‌رنامه‌که‌یه‌تی، چونکه نایینی ئیسلام یه‌کسانی ی خستۆته نیوان هه‌موو چین و توژی‌ه‌کانی خه‌لک‌یه‌وه‌و گشت دیارده‌یه‌کی خپه‌رسندی، تابه‌تمه‌ندټی یه‌کی نابه‌جی ی پیاوماقوولان و گه‌وره‌پیاوانی هه‌له‌وشاندۆته‌وه... ئیدی هیچ جیاوازی یه‌ک له‌نیوان به‌نده‌یه‌ک و گه‌وره‌که‌ی داو له‌نیوان ده‌وله‌مه‌ندټیک و هه‌ژاریک دا نی یه. به‌لکو هه‌موان له‌پتوه‌رو ته‌رازووی ئیسلام دا و هک یه‌کن و لیک جودانین ته‌نها به‌باوه‌رو پارټ‌کاری و کاری چاکه نه‌بیټ).

هه‌ندیک له‌پیاوانی قورپیش هینده خۆیان دابوو به‌ده‌م ئاره‌زووی خۆ به‌گه‌وره دانان و خۆشویستنی سه‌رۆکایه‌تی و پله‌وپایه‌وه، که به‌هوی ته‌مانه‌وه به‌ده‌م بانگه‌وازی ئیسلامه‌وه نه‌چوون و به‌رپه‌ره‌کانییان ده‌کرد. یه‌کټیک له‌وان (وه‌لیدی کوری — موغیره) بوو، که ده‌یگوت: {نایا بۆ — محمد — قورئان بیته خواره‌وه منیش که گه‌وره سه‌ردارټکی قورپیشم فه‌رامۆش بکړیم... ته‌ی نایا (ته‌بو مه‌سعود) واته: (عه‌مری کوری — عومه‌یری سه‌قه‌فی) ی گه‌وره‌ی هۆزی (سه‌قیف) فه‌رامۆش بکړیت، نایا ته‌م دوو گه‌وره‌یه‌ی و هک من و تهو به‌رکه‌ناربڼ و ته‌ویش خوی بکات به‌ده‌م‌پراستی خه‌لکی}!

به هوی ئهم نیدیدیعی لوتبه رزی و خو به گه وره دانانه وه خودا ئهم نایه تانه ی ناردۆته
خواره وه و فەر موویه تی: ﴿وَقَالُوا لَوْلَا نُزِّلَ هَذَا الْقُرْآنُ عَلَى رَجُلٍ مِّنَ الْقَرِيبَيْنِ^(١) عَظِيمٍ ۚ اٰهَمُّ
يَقْسِمُونَ رَحْمَتُ رَبِّكَ نَحْنُ قَسَمْنَا بَيْنَهُمْ مَّعِيشَتَهُمْ فِي الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَرَفَعْنَا بَعْضَهُمْ فَوْقَ بَعْضٍ
دَرَجٰتٍ لِّتَتَّخِذَ بَعْضُهُمْ بَعْضًا سُلٰخًا ۚ وَرَحْمَتُ رَبِّكَ خَيْرٌ مِّمَّا يَجْمَعُونَ﴾ الزخرف/ ٣١-٣٢..

مه بهست و واتای گشتی ی ئهم نایه تانه ش ئه وه یه، که ئایا ئه و گه وره پیاوانه خو یان
(کاری پیغه مبه ریتی) دابهش ده که ن و به ئاره زوی خو یان هه لی ده سوو پرین؟ به لکو ده بیئت
کاروبار هه مووی به خواستی خودا دابریت و هه ر خوداش خو ی ئه رکی بژیوی و گوزه رانی
خه لکی ی له ئه ستۆنا وه رزق و رۆزی و پله و پایه ی زیاتریش به هه ندیک که س ده دات تاکو
بیانکات به سه ردارو هاوکارو یاریده دره ی به کتر و پیوستی و کاره کانی به کدی پر بکه نه وه. به م
ره نگه ش یارمه تی به کتر ده دن و کار بو یه کتر ئاسان ده که ن له به ده ست هی تانی رزق و رۆزی و
رێکخستنی ژیان دا.

پاشان خودا ده فەر مویت: ﴿وَرَحْمَتُ رَبِّكَ خَيْرٌ مِّمَّا يَجْمَعُونَ﴾... به راستی فەرما یشتی کی
قه شه نگه و جوانترین مانای دلسۆزی و بو خوا سولحانی له دوو تو ی خوی دا هه لگرتو وه و
له م رۆف ده کات خوی به دوو ر بگریت له شته فریوده ره کانی دنیا و خوی به رزیش بگریت له هه ر
دیاردیه کی سه رنج راکیش و سه رشوین...

هه روه ها ئهم فەرما یشتی خودا دلنه وایی و ئاسووده یی ی تیدا یه بو هه ر که سیك له وانه ی
له هه ندیک نیعمه تی ژیان بی بهش بوون، دلدا نه وه ش به م جو ره پر سیارانه یه که ئایا ژیان
خویشی به خششیک خودا نی یه و گه رانه وه ش هه ر بۆلای خودا نی یه؟ ئایا خه لکی له سه ر
کرده وه کانیان لی یان نا پر سرتیه وه؟ ئیدی مال و سامان و پله و پایه چ نرخیکیان هه یه گه ر
بینه هوی دوو ر خستنه وه ی م رۆف له خودای خالق؟ بیگومان خو شیی دنیا که مه و هه ر رۆژی
دواییش باشترو به که لگتره بو ئه و که سه ی له خودا بترسیت و پارێزکاری خوی بیئت.

فونونه ی به سه رهاتیک تر که هه ر له م روه وه به زه یی و بایه خی ئیسلامان بو هه ژارو
چه وساو ه کان ده رده خات، ئه و یه جارێکیان پیغه مبه ری خودا له گهل سه ران و گه وه ر پیاوانی
قوریش دا ده دوا و ده یو یست په یوه ندییان له گهل دا به هیزکات و بانگیان کات بو ئیسلام، له و
کاته ش دا که سه رگه رمی قسه و وت وویت بوو له گهل یان دا، (عبداللهی کوری -م مکتوم) -
که نابینا بو و یه کیک بوو له وانه ی زو و موسلمان بوو بوون- چو و بۆلای پیغه مبه رو ئه ویش

(١) (القریتین) مه بهست پی ی هه ردوو شاری (مه که که) و (طایف) ه که ئه و دوو زالمه ی تیدا بوون.

له گهرمه ی قسه وباس و ههولئ زوړی پراکیشانی ئه و سهرکردانه ی قورپه یش دا بوو، له و ساته دا (عبدالله سی کوری -ام مکتوم) به پیغه مبهری گوت: {ئهی پیغه مبهری خودا فیرم، که له وهی خودا فیری کردوویت}.

پیغه مبهر له و ساته وختانه دا هینده گوئ ی له وته کانی ئه و کابرا نابینایه نه گرت، که چه ند جاریک پرووی قسه و گفتاریشی تی کردبوو، ئه مهش له بهرئه وهی پیغه مبهر به کاریکی زه جمه تی ده بینی گهر له و کاتانه دا وت وویژئ خوئ برپیت و له بهرچاوی گه وره پیاوانی قورپه یش وهلامی پیاویکی ئاوا بداته وه، چونکه ده ترسا ئه و هبیته هوی سارکردنه وهی دلئ ئه وان و لی ی تهره بن و جاریکی تر گوئ ی بو نه گرن. بویه پرووی خوئ له ناست ئه و کویره دا گرژکردو پرووی لی وهرگیپراو وهلامی نه دایه وه.

خوداش له سه ره ئه مه سه رزنه شتی کردو له م ئایه تانه دا پی ی فهرموو:

﴿عَبَسَ وَتَوَلَّى ۝ (۱) اَنْ جَاءَهُ الْاَعْمَى ۝ (۲) وَمَا يُدْرِيكَ لَعَلَّهٗ يَرْزُقُ ۝ (۳) اَوْ يَذْكُرُ فَتَنَّاغَهُ الذِّكْرَى ۝ (۴) اَمَّا مَنِ اسْتَغْنَى ۝ (۵) فَاَنْتَ لَهٗ تَصَدَّى ۝ (۶) وَمَا عَلَيْكَ اَلَّا يَرْزُقُ ۝ (۷) وَاَمَّا مَنْ جَاءَكَ يَسْعَى ۝ (۸) وَهُوَ يَخْشَى ۝ (۹) فَاَنْتَ عَنْهُ لَلَّهٗ﴾ عبس/ ۱-۱۰

واته: {پیغه مبهر پرووی گرژ بوو و پرووی وهرگیپرا کاتیک پیاوه کویره که هاته لای و پرسپاری کاروباری تازه ی دینه که ی لی ده کرد. جا ئهی پیغه مبهر تو چووزانیت ئه و نابینایه له چ حالیک دا بووه بویه ش هاته لات تاکو خوئ زیاتر پاکژکاته وه له پیسی و چه په لی ی نه فامی و له گوناهان، یان بوئه وهی په ندو ئاموژگاری زیاتر وهرگریت و ئه و ئاموژگاری و پینمایی یه شت سوودی پی ببه خشیت. به لام ئه وانه ی ده له مه ندو ده ست پویشتون و به سامان و هیزو ده سه لاتیان دهنان و خوئان له دینه که ی تو پی لاداوه تو ش ههر پروو له وان ده که یت و قسه یان بو ده که یت، له کاتیک دا که سانی تر به پی ی خوئان دین بولات و له چینی هه ژارو له خو بووردوانت (وهک ئه و پیاوه نابینایه)، که هاته لات و ههولئ فیربوونی زانستی زیاترو پینمایی زوړتر ددهات و له خوا ده ترسیت که چی تو ش خو ت زیاتر سه رقال ده که یت به که سانی تره وه واز له و دینیت}.

ئهم گلہی یه ی خودا له پیغه مبهر ده که ی گه وره ترین به لگه یه له سه ره وهی که و قورئان سرووشینک (وحی) ی نیلاهی یه و له سه ر راستی پیغه مبهرایه تی ی (محمد) یش، چونکه ئه گهر (محمد) تهنه یه کیک له پیاوه گه وره دانا به ناوبانگه کان بوایه بی ته وهی پیغه مبهر بوایه و قورئانیش (به پروپاگانده ی دوژمنانی) کتیبیکی ده سنووس و دانراوی خوئ بوایه ئه واپریگای

نه دده، که هه له و کم و کوړی یه کانی بخړتته بهرچاوی هه موو جوړه که سیک له خاس و عوامی خه لکی. هه روه که پزایش نه ده بوو بلیت (هم گله یی و گازنده یه له خوداوه یه و سروو شیکي خودایی یه). هه روه ها ده شیتوانی پاساوکی له بار بؤ کابرای نابینا (کوړی - ام مکتوم) بینیتته وه بهو شیوه یه که وا نه و هه ولئ داوه له و کاته دا پینمایي نه و گومراینه ی قوره یش بکات. دیاره هه موو هاوه لانیسی نه و پاساوه یان به جوانترین شیوه په سند ده کرد.

به لام خودای زاناو به حکمت وای ویستوه پرواداران و موسلمانان ناگادارکات له و دی، که بیگومان دهر و نه پاک و پر له باوه رپه کان شایان ترو له پیشترن وه که له دهر و نه یاخی و سته مکاره کان، ته نانه ت گهر یه کیک له دهر وون پاکان کم نه ندای و په که و ته یی یه کیشی هه بیت. چونکه هیچ که سیک بؤی نی یه له ناست که سیکي دهر وونپاکي بی ده سلات و هه ژاردا پروی خوی گرژکات و پروی لی وهر گیریت له کاتیک دا نه و بی ده سلاته بؤ وهر گرتنی زانستی به سوود و بهر هه مندبوون هاتبیت که چی پروی لی وهر گیریت به بیانوی نه و دی ناوردراوه ته وه به لای که سیکي به هیزو دست ریشته و وادا، که له و په پری گومرایي و لووتبه رزی دایه.

جی ی باسیسه پیغه مېر (هه روه که لیوه گیراوه ته وه) هه کاتیک دوی نه و ته گهر (عبدالله - کوری - ام مکتوم) بچوايه بؤلای، پی ی ده فرموو: ((مرحبا بمن عاتبي به ري))، واته: {به خیر بیت نهی نه و که سهی که خودا له سر نه و گله یی لی کردم}.

له کاتیکیش دا پیغه مېر بؤ جهنگی (توحد) له - مه دینه - دهر چوو بوو، (عبدالله - کوری - ام مکتوم) له جی ی خوی دانابو بؤ پیشنوژی و تیمامت له نویژه کان دا. نه و هه ش کرداریکي جوان بوو له و ری و شویانه ی که پیغه مېر گرتبونی یه بهر بؤ نه هیشت و هه لوه شانده و دی داب ونهریت و تیمتيازاتی نابه جی ی پیاوه که وره کانی نه و سرده مه.

شه وړه وی و بهر زبونه وه بؤ ناسمان

خودای مه زن بؤ تاقیکردنه و دی باوه پری تیمانداران و بؤ دهر خستنی فزل و به خششی زیاتری به سر پیغه مېر که دی دا، چه ند نایه ت و نیشانه یه کی گه وهرتری پیشانی نه و پیغه مېر هی خزی داوه ته مه ش له و پروداوه ناوازه یی شه وړه وی و بهر زکردنه و دی بؤ ناسمان (اسراء و معراج) دایه، نه و ده بوو خودا له ری ی مه لایکه ته خویوه به شه و له (مسجد الحرام - مه که که وه) گه یانده (مسجد الأقصى - قودس)، که چه ندین پروبار و بهر و بوم و داهات

به‌ره‌که‌تی خرابووه سه‌ر، هه‌روه‌ك خودا فه‌رموو‌یه:

﴿وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ^(۱) لِلْمَلَكَةِ^(۲) إِنِّي جَاعِلٌ فِي^(۳) الْأَرْضِ خَلِيفَةً^ط قَالُوا أَتَجْعَلُ فِيهَا مَن يُفْسِدُ فِيهَا وَيَسْفِكُ الدِّمَاءَ وَنَحْنُ نُسَبِّحُ بِحَمْدِكَ وَنُقَدِّسُكَ﴾ الاسراء/ ۱.

جا کاتیك پیغه‌مبه‌ری خودا (محمد) به‌و خیرایی یه‌و به‌و ماوه هیجگار که‌مه‌گه‌یه‌نرایه (بیت المقدس) له‌وی (ابراهیم و موسی و عیسا) و چه‌ندین پیغه‌مبه‌ری تری بی‌نی و پیش‌نوێژی ی بو‌کردن و له‌گه‌لیان دا پیکه‌وه سوژده‌یان بو خودا برد. پاشان دوو قاپی بۆهات، که قاپیکیان (مه‌ی) تی‌دابوو و قاپه‌که‌ی تریش (ماس‌ت)ی تی‌دابوو. پیغه‌مبه‌ری خوداش ده‌ستی برد بو قاپه‌ ماس‌ته‌که‌و لی‌ی خواری‌ده‌وه، به‌لام قاپه‌ مه‌یه‌که‌ی فه‌رامۆش کرد. له‌و ساته‌دا مه‌لانی‌که‌تی خودا (جبریل) پی‌ی فه‌رموو: (ئه‌ی محمد به‌راستی تو به‌فیطره‌ت و سرووش‌تی ساغی خو‌ت رێنمایی کراویت. بێگومان نه‌ته‌وه‌که‌شت هه‌ر ئاوا رێنمایی کراون و سرووش‌تیکی ساغیان هه‌یه، هه‌روه‌ها (مه‌ی)یشتان لی حه‌رام کراوه).

پیغه‌مبه‌ر له (بیت المقدس) ده‌ه‌گه‌یه‌نرایه ئاسمان و ئه‌مه‌ش به (می‌عراج) ناوبراوه، ئیدی له‌وی‌وه پێنج نوێژی له‌شه‌وو روژیک دا له‌سه‌ر نه‌ته‌وه‌که‌ی فه‌رزکرا، پاشان گه‌پا‌یه‌وه (مه‌که‌ه). هه‌موو ئه‌وانه‌ش ته‌نها له‌یه‌که‌ شه‌ودابوو.

سه‌رله‌به‌یانی له‌گه‌ل هه‌له‌هاتی خو‌ردا پیغه‌مبه‌ری خودا هه‌رچی دی بوو له‌وشه‌وه‌دا بو گه‌له‌که‌ی گێپا‌یه‌وه‌و دوا‌ی ته‌واوکردنی با‌سی رووداوه‌که‌ی، هه‌ندی‌ک که‌س باوه‌ریان پی‌ی کردو هه‌ندی‌ک که‌سی تریش له‌قه‌ره‌یش به‌درو‌یان خسته‌وه، چه‌ند که‌سی‌کیش له‌و به‌رواده‌ سه‌ره‌تاییانه‌ی که‌وا باوه‌ری‌کی لاوازیان هه‌بوو هه‌لگه‌رانه‌وه. هه‌ندی‌ک له‌پیاوانیش خو‌یان گه‌يانده لای (ئه‌به‌به‌که‌ر) و یه‌ستیان به‌زانن به‌روپای ئه‌و چۆنه‌ له‌و رووه‌وه؟ ئه‌ویش له‌وه‌لامیان دا گو‌تی: {من باوه‌ری پی‌ی ده‌که‌م ته‌نانه‌ت گه‌ر روودا‌وی له‌وه‌ گران ته‌رو گرن‌گتریش بگێپ‌ته‌وه} ئیدی له‌و روژه‌وه (ئه‌به‌به‌که‌ر) به (ص‌دیق) ناوبرا، واته (باوه‌رکارو دان پیا‌نه‌رو به‌راست دانه‌ر)...

(۱) زانایان هه‌ندی‌ک به‌روپای لی‌ک جودایان له‌سه‌ر چۆنیه‌تی ئه‌و ئیسرائیه (شه‌وپه‌وی یه) هه‌یه، به‌لام زوره‌ی هه‌ره‌زو‌ریان یه‌ک‌راو ها‌وپه‌روان له‌سه‌رئه‌وه‌ی، که‌پیغه‌مبه‌ر به‌جه‌سته‌وگیان شه‌وپه‌وه‌ی به‌رزبو‌نه‌وه‌که‌ی پی‌ی کراوه ژماره‌یه‌کی که‌مینه‌ی زانایانیش وای بو ده‌جن گوا‌یه ته‌نها (به‌گیان) شه‌وپه‌ویی پی‌ی کراوه.

(۲) به‌عده... واته به (محمد)ی پیغه‌مبه‌رو به‌نده‌ی خو‌ی.

(۳) وشه‌ی (المسجد) له‌م نایه‌ته‌دا بی‌ژه (لفظ)یکه‌ که‌ له‌فه‌رمان (فعل)ی (مسجد) ده‌وه‌رگه‌راوه، چونکه (مسجد) شو‌ینی (سجود)ه (واته شو‌ینی سوژده‌ بردنه). کاتی‌ک شه‌وپه‌وه‌ی یه‌که‌ش به‌پیغه‌مبه‌ر کرا له‌و شو‌ینه‌دا خانویه‌که‌ نه‌بوو که‌ به‌نا‌وی (مسجد الا‌قصی) وه‌ ناسرا‌ییت، له‌نایه‌ته‌که‌ش دا بۆیه به (مسجد) ناوبراوه چونکه شو‌ینی عیباده‌ت و خوا‌په‌رستی یه.

دواى ټوه کافرانى مه ککه ويستيان پيغه مبهري تاقى بکه نه وه و له راستى و ناراستى و روداوه که بکولنه وه، ټوه بوو داوايان لى کرد و هسفيکى (بيت المقدس) يان بؤبکات و باسى ټوه پياوانه يان بؤبکات که لهو شوينه دا بوون. پيغه مبهريش و هسفى جيگه به جيگه لى بؤکردن، لهو کاته دا هه نديکيان گوتيان (وايه راست ده کات) ..

پاشان داوايان لى کرد هه والى ټوه کاروانه خوشتره يان پى بدات که بهر ټويه وه له (سوريا) وه دټه وه بولايان و، که شت ومه کى بازگان يان يى هه لگرتوه.

پيغه مبهريش هه والى ټوه کاروانى بازگانى يى خزيانى پى گياندن و ژماره کشى بؤ ديارى کردن و فهرمووى: (فلان رؤژ ټوه کاروانه له گهڼ هه لټاتنى خوردا بهر پى که وتوون و خوشتر يکيان له پيشه وه، که رهنه گه کى له نيوان رهش و سپى دايه).

ټه وانش بهر ده وام له چاوه پروانى کردنى کاروانه که دا بوون، تا له دوايى دا گه شت و بهو جزره ش بينيان، که پيغه مبهري بؤى باس کرد بوون. که چى سه ره راى ټه وهش بى باوه پى و سه رکشى و نه فامى يه که يان زياتر بوو.

سهره تاي بانگه وازى ئيسلام له شارى "يه سريپ" وه

پيغه مبهري که ديتى ټه و قورپه ش بهر ده دهم بانگه وازيه وه ناچن و ته نها چهنه که سيکى که م نه بيت زور به يان باوه رنانه يان، ده ستى کرد به بانگه واز کردنى ټه و هؤزو تيرانه يى که له هه نديک پى و په سم و بؤنه و موناسه باتى عه رب دا ده چونه مه ککه. هه نديک لهو هؤزو تيرانه ش به شيويه کى ناشيرين بهر په رچى بانگه وازه که يان ده دايه وه وه هه نديکى ديه کشىان به چاکى وه لاميان ده دايه وه.

چهنه که سيکيش له عه ربه کانى (يه سريپ)،^(۱) که به ديدارى پيغه مبهري گه شت بوون، لى و پرسين: (ټيوه کين)؟ ټه وانش گوتيان: (ټيمه چهنه که سيکين له هؤزى -خه زره ج-). ټينجا پيغه مبهري لى و پرسين: {ټايا ټيوه له هاويه يانانى جووله که ن؟} گوتيان: (به لى). ټيتر له لاي دانisht و پيغه مبهريش بانگى کردن بؤلاى بهرنامه يى خودا نايينى ئيسلامى بؤ شيکردنه وه و قورئانى بؤخويندنه وه بؤى پروون کردنه وه. ټه وانش دواى بيستنى بانگه وازو باسى قورئان و په يامى ئيسلام له نيؤ خويان دا هه نديکيان به هه نديکى ديه کيان گوت: {ده سا به خودا چاک

(۱) يه سريپ (يشرب) له پيش ئيسلام دا به شارى (مه دينه) ده گوترا، به لام دواى کؤچ کردنى پيغه مبهري هاوه لاني بؤ ټه و شاره دواى سه ره لدانى ئيسلام، به (مه دينه) ناوبرا واته (شارى پيغه مبهري). ټه مرؤش به ناوى شارى رؤشن کراو (المدينه المنوره) ناوده بريټ.

بزنان ئەم پىياو (واتە محمد) ئەو پىڭغەمبەرەيە كە جوولەكەكان^(۱) ھەوالى ھاتنى پىداون و ئىوئە لى ئاگادار كوردونەو، جا با پىش ئىو پى نەگەن}. ئىنجا وەلا ميان بۆ پىڭغەمبەر ئەو ھەبوو كەوا ئەوان پروايان (بەوئە ئەو بانگەوازی پۆكردوون) ھىناو ئەو ئىسلامەى بۆى باس كوردن لى يان وەرگرتووە. پىشيان گوت: (ئىمە گەلىكمان جىھىشتووە كەھىچ نىيازىكيان لەخراپەو دۆژمنایەتتى خۆبەخۆى يەكتردا نى يەو ھىوادارىن خودا بىيانگەيەنەت بەتۆ، كاتىك بۆ لايشيان دەگەرپىتەو ھە بانگيان دەكەين بۆلاى ئەم رىبازەى تۆ ئەو دىنەى لەتۆشمان وەرگرتووە دەبىت بەوانىشى بگەيەنەن. جا ئەگەر خودا ھەمويانى لەسەر كۆيكاتەو ھەيدايەتيان بدات ئەوا ئىدى پىاوئىكى لەتۆ باشتر بەھىترىان تيا نايەت).

ئىنجا ئەم چەند كەسەى (كە لەھۆزى (خەزرج) بوون، چوونەو بۆ شارى (يەسرىب) و دەستيان كە بەتىگەياندى ھۆزەكەيان و باس كوردنى ئەوئەى، كە لە پىڭغەمبەرەو ھەريان گرتبوو و بانگيان كورد بۆلاى ئىسلام. بۆ بەدەمەو ھەچوونى ئەو بانگەوازەش ژمارەيەكى زۆر باوهرىان ھىناو تەنانەت لەدواى دا مالىك نەمابوو، كە باسى پىڭغەمبەرى خوداى تىادا نەكرىت و كارلىكى ئىجابى ي لەگەل دا نەبىت.

خەلكى — يەسرىب — پەيمان بە پىڭغەمبەر دەدەن

سالىك دواى ئەوئە لەو ھەرزى ھەج دا دوازدە پىاو لەخەلكى (يەسرىب) سەردانى مەككەيان كەردو لەشويئىكىش دا كە بە (عەقەبە) ناو دەبرىت بەدىدارى پىڭغەمبەرى خودا گەيشت و بەيەت(واتە پەيمان)يان پى دا لەسەرئەوئە ھىچ كەسىكيان شەرىك و ھاوئل بۆخودا دانەنەت و

(۱) پىش ئەوئەى خودا پەيامى خۆى بۆ پىڭغەمبەرەكەى بنىرەت، ھەردو ھۆزى (ئەوس) و (خەزرج) و چەند تىرەو بنەمالەيكى جوولەكە لەشارى — يەسرىب — دا دەژيان، زۆر جارپش شەپروكوشتار لەنىوان عەرەبەكان و جوولەكەكان دا بەرپادەبوو، بەلام جوولەكەكان پىلانئىكى تریان بۆ خۆيان دارىشتبوو، ئەو ھەبوو راستەوئەو پوبەرەوئە عەرەبەكان نەدەبوونەو، بەلگە ئاگرى شەپرو دۆژمنایەتتەيان لەنىوان (ئەوس) و (خەزرج) دا ھەلدەگىرساند. ئەو ئاگرەش بەشۆرەكە كەلەى سەندبوو تا رۆژئىكيان كە بە (يوسم بەعث) ناسراو جەنگىكى خۆبناوى گەورەيان لەنىوان دا بەرپابوو و ژمارەيەكى زۆر لەھەردوئەى تىادا بوونە قوربانى. دواى ئەوئە لەنىوان ھەردوولادا ھودنەيەك ئىمزاكراو لەو ھودنەيدا (خەزرج) پەيمانى لەگەل جوولەكەكان دا بەست و بوونە ھاوپەيمانان. (ئەوس) پىش پەيمانان لەگەل عەرەب دا بەستبوو. ديارە لەو سەردەمەدا پىكەو ژیانى جوولەكە لەگەل عەرەب داو نىزىكيان لى يانەو كارابى يەكى گيانى (رۆحى) ي بۆ سەر عەرەب ھەبوو، چونكە جوولەكەكان شۆنكەوتوئەى كىتەى خودا (تەورات) بوون و بانگەوازيان بۆ تاكى و تەنباىى خودا دەكرد بەلام شىرك و ھاوئل بۆ خوادانانى تىكەلاوبوو و بىدەشيان پىئەنابوو. ھەروەھا جوولەكەكان عەرەبيان بەو ھەو و رىياو ئاگادار دەكردەو كە پى يان دەگوتن: (ئىستە زەمانى رەوانەكردنى پىڭغەمبەرىك ھاتووە ئىمەش دواى دەكەوين و لەگەل ئەو دا تەنكوژين وەك چۆن ھەردو گەلى (عاد) و (ئىرەم) كوژران).

دزی نه کات و زیناو به دره فتاری نه کات و مناله کانی خوئی نه کوژیت و کرداریکی ناشیرینی واش نه کات، که پیچه وانه ی بیرو باوهره کوی بیت وک نه ووی که له خوئیوه مندالیک بداته پال هاوسه ری، یان هر بوختانیک لهو جوړه بو که سیکی دی بکات، ههروه ها په میانیان دا که سیان سه ریچی ی فرمانی پیغه مبهري له کاری چاک دا نه کهن و هر کاریکی چاکیان پی بسپریت جیبه جی ی بکه ن. جا هر که سیکیان پابه ندییت بهو په یان نامه و (به یعه ت) دوه نهوا به هه شتی بوخوئی دهسته بهر کردوه، به لام ته گهر هه ندیکی لی جی به جی بکات نهوا کاروباری له لای خودایه و خوداش به خواستی خوئی سزای ددهات یان لی ی ده بوړیت.

پاشان له سالی داهاتودا (واته سالیک دوی نهو په یان نامه یه) و هر له هه مان وهرزو موناسه بهی حه ج داو له (یه سرب) دوه حه فتاوسی پیاوو دوو شافره ت هاتن بو مه که و چهنه نیراویکیان چورنه لای پیغه مبهري خودا وئویش به لینی پی دان، که له کاتی شه وداو له (عه قبه) له گهلان دا دانیشت. فرمانیشی پیکردن که لهو کاته دا به نه یی بی بولای و کهس پی یان نه زانییت و هیچ خه وتوویه ک به ناگانه هیتنه وه، تا کو قوره یش بهو کاره یان نه زانییت. نهوانیش دوی تیپه پوونی ماوه ی سی یه کی شهو به نه یی چوون بو (عه قبه) و له گهل پیغه مبهري خودا کوپوونه وه مامیشی (واته عباسی کوری عبدالمطلب) که هر له سه ردینی قوره یش بوو له وی ناماده بوو. مامی لهو دیداردها رووی گفتاری کرده ناماده بوان و پی گوتن: (وهک زانیوتانه محمد) له نیمه یه و نه شمانه یشتوه تا نیستا گه له که ی خو مان دهستیان پی ی بگات، (واته پاراستو مانه لهو که سانه ی که له سه ر باوهری خو مان نین). نهویش (واته: محمد) سه ره رزو پاریزراوه له نیو گهل و کهس وکارو ولاتی خویدا. جا نیو هه ش ته گهر وا له خو تان راده یینن که توانای پابه ندیون به په یانه کهو بهو دینه شه وه هیه کهوا بانگه وازی کردوون بولای و ده توانن بهرگری ی لی بکه ن له وانه ی دژی دهو ه ستن، نهوا ده بییت ئوبال و بهرپر سیاریتی ی نهو کاره هه لگرن، خو ته گهر وای ده یینن، که نه توانن به وه وه پابه ندن و ده سه رداریی ده بن له هر جوړه یارمه تیو به هاناوه هاتنیک دا دوی نه ووی، که هاتوه بولاتان لیړه، نهوا ده هر له نیستاوه وازی لی بینن چونکه نهو له نیو گهل و ولاتی خویدا نازادو پاریزراوه).

نهوانیش له وه لامی و ته که ی (عباس) دا گوتیان: (نیمه تیگه یشتین له قسه کانی تو، به لام با پیغه مبهري خوداش خوئی بدویت و به پی ی ویست و داواکاری ی خوئی و خودای په روه ردکاری ناراسته مان بکات).

پیغه مبهريش که و ته ناخاوتن و قورئانی بو خویندنه وه بانگی کردن بولای ریبازی خوداو هانی دان له سه ر پابه ندی به نیسلا موه وه پاشان فهرمووی: (به یعه تم پی بدن له سه ر گوئی لی گرتن

و گوڤرايه لى كردنم لههه موو حاله تيكي ساغى و ناساغى داو، له سه رمال به خشين بو خدا لههه ر حاله تيكي خوڤى و ناخوڤى داو، له سه ر فرمان به چاكو رځگرتن له خراپه و، له سه ر هه قبيڙى له پرى ي خداو له وهش دا كه له سه ر زه نشتى سه ر زه نشتكارىك نه ترسن و، له سه ر سه ر خستن و پاريزگارى لى كردنم نه گهر داوام لى كردن، (واته پاريزگارى لى كردنم لههه ر شتيك له وانهى كه وا خوڤان و هاوسه رو كور و كهس و كارتانى لى ده پاريزن)، گهر بهم به يعه ته وه پابه ندبن ئه وا هه ر به هه شت پادا شتانه).

ئه وه خه لكهش به يعه تيان له سه ر ئه وه كارانه پى دا. ئينجا پيغه مبه رى خدا پى ي فه رموون: {له نيو خوڤان دا دوازه ريش سپى و پياوماقوولم بو هه لېڙڙن كه گه ووه سه ردارى گه له كه يان بن}. ئه وانيش دوازه پياوى هه لكه و توو و ليهاتوويان له نيو خوڤان دا ديارى كرد. پيغه مبه ريش به وه دوازه پياوى فه رموو: (ئيوه رازگرو راسپيرواوى سه ر گه له كه تانن وهك چۆن (هه وارى يه كان) كه فيل و راسپيرواوى (عيسا) بوون، منيش راسپيرواوى كه فيلى نه ته وه كه مم. دواى ئه م كۆبونه وه يه ئه وه هه فتاو پيښج كه سه گه رانه وه بو (يه سريب) و به گه رانه وه شيان ئاييىنى ئيسلام به شيويه كى هيچگار گه ووه فراوان له نيو دانىشتوانى ئه وه شاره دا بلاو بووه وه.

به ندى پيښه

((کوچکردنی پیغه مبهه له مه ککه وه بویه سرب))

(پیلان گیران بۆ له ناو بردنی پیغه مبهه — پیغه مبهه له مائی "ته بویه کر" دا —
 رزگار بوونی پیغه مبهه — گه ران به دواى پیغه مبهه دا — پاريزگارى کردنی خودا له پیغه مبهه —
 گه یشتنی پیغه مبهه بۆ "قبا" — وتاریکی پیغه مبهه — پیغه مبهه له "یه سرب" —
 به ستنی برایه تی له نیتوان کوچکاران و پشتیوانان دا)

پیلان گیران بۆ له ناو بردنی پیغه مبهه

دواى ئه وهى ئیسلام له (یه سرب) دا بلا بووه وه پیغه مبهه داواى له موسلمانان کرد
 (مه ککه) جی پیلان و بچن بۆ (یه سرب) له بهر ئه وهى ئه شکه نه وه ئازاری بی باوه رانیان له سهه
 زیاتر بوو بۆ له — مه ککه — دا.

ئه وانیش به نه یینی له شار دهه رچوون له ترسی ئه وهى نه با دا قورپیش پی یان بزنان گهه
 به ئاشکرا دهه رچن، تا له دواى دا ژماره به کی که میان له (مه ککه) دا لی ما بووه وه.

پیغه مبهه ریش دواى کوچکردنی هاوه لانی، هیشتا ههه له (مه ککه) دا ما بووه وه و چاوه روانی
 فه رمانی رینگه دانی خودا بو بۆ کوچکردن به ره وه (یه سرب). تا خودا رینمایى کرد، که بهه
 نزیاه له خودا بپارێته وه تا کو هیمنی و ئارامی له دهه روونی دا جیگیر بیته:

﴿ وَقُلْ رَبِّ ادْخِلْنِيْ مُدْخَلَ صِدْقٍ وَّاَخْرِجْنِيْ مُخْرَجَ صِدْقٍ وَاَجْعَلْ لِّيْ مِنْ لَّدُنْكَ سُلْطٰنًا
 نَصِيْرًا ﴾ [الاسراء/ ۸۰] . واته: (بلی خودایه بمخهه نیو شوینیته که وه که به ره زامه ندى یه وه
 بی ترس و نیگه رانی داخلی ببه، له شوینیته که وه دهه رازم که که به هه مان وهی ره زامه ندى
 ئارامی یه وه لی دهه رچم. هه ره ها خودایه له لای خوته وه هیرو دهه لاتیکی وام پی ببه خشه که
 پالېشت و سهه رخرم بیته بۆ گه یاندن و بلاو کردنه وهی ئیسلام).

لهو موسلمانانه ی، که له مه ککه دا ئازارو چه وسانه وه به نه دکردنیان چه شتبه و که سیان
 له کوچ کردن دوانه که وتن ته نها (علی ی کوری — أبوطالب) و (ته بویه کر ی کوری — أبو قحافه)
 نه بیته که له گهل پیغه مبهه دا ما بوونه وه. بیگومان (ته بویه کر) زۆر جار داواى مۆله تی

له پیغه مبهړ ده کړد، که کوچ بکات، به لّام پیغه مبهړ پی ی دغه رموو: {په لاهمه که به شکم خودا هاوه لیکت یو په یداکات}، ټینجا (ته بویه کر) یش به هیوا بوو ټو هاوه ټه پیغه مبهړ بیت و له گه لّی دا کوچ بکات، هر بویه یش دوو حوشتی زورچاک و شیواو یو سه فهر و بار هه لگرتی کړی و سازی کړدن به مبه به سستی خو ټاماده کړدن یو هیجره ت.

قورېش زانیان که (محمد) لایه نگر و پشستوانی هیجگار زوری له (یه سرب) دا یو په یدابوو و زانییشان چه ندین که سی پروادار له خه لکی (مه که که) به ره و ټو دهرچوون و بهم په نگه یش بویان دهر که وتبوو که به بی هیچ گومانیک پیغه مبهړ یش به دویان دا دهر و ات، که به مانه یان زانی خیرا له خانه ی راویژکاری (دار الندوة) دا کوپوونه وه و ده ستیان کړد به راویژو راگوپینه وه یو گه یشتن به بریاریکی تازه له دژی پیغه مبهړ، ټو ه دیو هه ندیک له سه رانی (قورېش) پیشنیاری دهر به دهر کړدنیان بوانا، هه ندیک تریشیان ټامازه یان یو ده سگری کړدن و به ندرکړنی کړد.

به لّام (ابوجهل) پیشنیاری کوشتنی بوانان به شیویه که، که له دویای دا هوزه که ی پیغه مبهړ توانای ټوله سه ندنه و دیان نه بیت، ټو ه یش به و رهنگی هر هوزیک لایکی به هیژو خانه دان هه لبریزیت و پاشان هه ریه که له و لاوانه شمشیرکی تیژو پرندیان بدریته ده ست و هه موویان پیکه وه (به یه که جار، وک یه که پیوا) به شمشیره کان لای بدن و بیکوژن. چونکه ټه گهر ناوا بیکوژن خوینه که ی به سه ر هه موو هوزه کانی قورېش دا بلاوده بیتنه وه و هوزه که ی خویشی ناتوان ټوله له و هه موو هوزانه بکه نه وه، به لکو له و حالته دا ناچار دهن به (دیّه)^(۱) پازی بن، که پی یان دهر دیت.

دوی ټو کوپوونه و دیه یان له (دار الندوة) بلاوه یان لی کړدو هه مووشیان ریکه وتبوون له سه ر ټو رایه ی (ټه بوجهل) سه باره ت به کوشتنی پیغه مبهړ. به لّام خودا (جیریل) ی نارد بولای پیغه مبهړ تا ټو هه واله تازه یه ی پی بگه یه نیت و ټاگاداری کړدوه له و پیلانه ی که له که ی و داواشی لی کړد که با ټو شه وه له پیخفه که ی خو ی دا نه می نیتنه وه.

پیغه مبهړ له مائی "ټه بویه کر" دا

(عائیشه) له م باره یه وه ده لیت: {پیغه مبهړی خودا دروست بوو یو که له هر تاقیتی رۆژدا (سه ر له به یانی بویه یان سه ر له ټیواره) بجیت بومائی ټه بویه کر. ټو ه دیو ټو رۆژی که موله تی کوچ کړدنی له —مه که که— و پی درابوو له گهرمای نیوهر دواو به ناوه راستی خه لکی دا

(۱) (دیّه): ترخی خوینی (کوژراوه) که دهر دیت به که س وکارو خاوه نی کوژراوه که، سا ټیتر ترخه که به پاره و درابوو بیت یان هر که ره سه یه کی هاوشیوه ی که که س وکاری بکوژ (قاتل) که دوی سولج و ریکه و نیتیک ده یدن به خاوه نی کوژراو.

هات بډ لاماڼ. هاتنه که شی بډیه له گهرمای نیوهرژد ابو، چونکه لهو ساهه دا هیچ که سیټک هات و چوځی نه ده کرد).

ټینجا که هات (باوکم - ټه بوبه کر) ی بینو و پی ټی فهرموو: {ټه وا خودا پی ټی دام به درچوون و کوچ کردن}. (ټه بوبه کر) یش گوتی: (که و ابو به هاوړی یه تی ټی من) فهرمووی (به هاوړی یه تی). واته هاوړت دهیم له مسه فهردها. ..

هر خودی (عائیشه) ی کچی (ټه بوبه کر) له وسفی هستی پر جوښ و خرؤشی باوکی دا ده لیت: {ده سا به خودا ټه و روزه نه مدیو که سیټک هینده ی باوکم خوشحال بیت و به رادیه کی وا، که له خوشی دا بگری، ټه و بوو دیتم ټه و روزه له خوشی دا ده گری. پاشان به پیغه مبهړی گوت: (ټی پیغه مبهړی خودا ټه و دوو حوشرته و بډ ټم کاره سازم کردوون). ټینجا پی پشاندهر (ده لیل) ټکی به کری گرت، که ناوی (عبدالله - کوری - اریقط) بوو تا کو پینمای ی ریگا که یان بکات و پی ټی سه فهریان پشان دات.

رنگار بونو پیغه مبهړ

بو جیبه جی کردنی ټه و پیلانه پوچه لای که سه رانی قوره یش هو نیو بیوانه وه، له تاریکایی شه ودا چنده لایوکی (قوره یش) له به دره رگای مائی پیغه مبهړدا کو بو بوونه وه و چا وهر پی ټی ټه و هیان ده کرد، که پیغه مبهړ به ویت و هله مت به رنه سه ری و بیکوژن.

کاتیک پیغه مبهړ به و حالته ی زانی فهرمانی به (علی - کوری - ابوطالب) کردو پی ټی فهرموو: {ټو لهم پیخه فهم دا به ووه و ټم کراسه م بده به سه رخت داو له ش وده م وچاوتی پی ټی داپوشه، (که کراسی کی سه وزی - هزره مه وتی - خت خته) و پیوه ی بنوو، بیگومان توو شی هیچ نازارو ناره ته ی یه کیش نابیت}. هه روه ها فهرمانی پی کرد که هه ر سپارده و که ره سه یه کی خه لکی لایه پی ټیان بگه یه نیته وه.

جی ټی باسیشه زور کهس له خه لکی (مه که که) سپارده و شت و مه کی گرنگی خو یان له لای پیغه مبهړ داده نا، چونکه به پیانوکی سه رراست و ده سپاکیان ناسیوو.

ټینجا پیغه مبهړ له ماڼ هاته دره ووه و خوداش له و کاته دا هه موو لاهه کانی قوره یشی نابینا کردبو له ناستیاو نه یانده بینو، پاشان به ره و مائی (ټه بوبه کر) رشت، تا کو هه ردو کیان پیکه وه کوچ بکه ن. جا که پیک گه یشتن ریکه وتن له سه رنه وه ی سه رته را روو بکه نه ټه شکه وتی (ټور) بو خو حه شاردان تیای دا.

بۆ ئاسان کردنی ئەمەش (ئەبوبەکر) بەر لەرۆشتن فەرمانی بە (عبداللە)ی کورپی کردبوو کە لەنیو خەلکی دا گوێ هەلخات و بەرۆژ گوێ یان لی بگریت، تا بزانییت چی دەبارەیان دەلێن و دوای ئەو بەگەرپیتەو بەلایان و هەوال و قسەوباسی ئەو رۆژەیانپێی بگەیهنیت. هەرەو هە (ئەبوبەکر) فەرمانی بەکەرپە خزمەتکاری خۆی (عامر—ی کورپی—فەیرە) کردبوو، کە بەرۆژ مەرەکانی بۆ بەلەوەرپینیت و ئیوارەش لی یان خورپیت بەرەو لای ئەوان لەشەشکەوتە کەدا، تاکو لەشیرە کەیان بخۆنەو.

دوای ئەمە لەگەڵ پیغەمبەری خودا لەدەرەوازیەکی بچووکی پشتی خانووە کەیانەو دەرجوون تاکو زیاتر لەبەرچا و ن بن و بەرەو ئەشەشکەوتە کە پرێیان گرتەبەر. ئیدی بەم چەشنە پیغەمبەری خودا لەپیلانی کوشتن رزگاری بوو.

هەرودە خوداش لەو بارەییەو فەرموویە: ﴿وَإِذْ يَمْكُرُ بِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِيُثْبِتُوكَ^(۱) أَوْ يَقْتُلُوكَ أَوْ يُخْرِجُوكَ^(۲) وَيَمْكُرُونَ وَيَمْكُرُ اللَّهُ^(۳) وَاللَّهُ خَيْرُ الْمَكْرِينَ ﴿الأنفال/ ۳۰﴾ واتە: {ئەو پیغەمبەر ئەو کاتە بەیادپینەرەو کە بێباوەرانی قورپەش پیلانیان لەدژی تۆ دەگیرا و نەخشەیان بۆ تاوانەکانیان دادەنا و هەندیکیان رایان وابوو ب ت کوژن یاخود دەرەدەرت کەن و لەخاکی خۆت دوورخەنەو، بەلام لەکاتی کەدا ئەوان فرۆفیل و تەلە کەبازیان ئەنجام دەدا خودا بەرپەرچی فیل و نەخشەکانیان دەدا و پوچەلی دەکردنەو، جا ئەگەر ئەوان فیل بازو نەخشە کیش بن ئەوا خودا لەوان وریاتر نەخشە کیش ترە بۆ ریسواکردن و رەنجەرۆکردنیا.

گەران بەدوای پیغەمبەردا

دوای تێپەرپوونی ئەو شەو، کە بەتەمای پیلان و ئەنجامدانی تاوانە کەیان بوون، بێباوەرانی قورپەش— لەگەڵ خۆرەلاتن و رۆژبۆنەو دا بۆیان دەرکەوت، کە بێگومان "موحەمەد" لەدەستیان دەرچوو و ئەو کەسە لەپێخەفەکی دا نووستبوو (علی—ی کورپی— ابوطالب)^(۴) بوو... ئەوێش رووداویکی سەرسوڕهین و کت و پرپی ئەوتۆبوو کە عەقل و هۆشی

(۱) لیشبتوک: واتە (بۆ ئەوێ ب ت بەستەنەو بەندت بکەن).

(۲) یخروجوک: واتە (دەرت بکەن لە — مەککە).

(۳) ویمکر اللہ: واتە (خوداش نەخشە پلان دادەنیت بۆ ئابلووقەدانی فیل و پیلانە چەپەلەکانیان).

(۴) بەراستی لەو شەو دا خەوتنی (علی — ی کورپی — ابوطالب) لەپێخەفی پیغەمبەردا و بەجل و بەرگی ئەویشەو بەهەلۆتستیکی جوامیری و چاوقایی و دادەنریت، کە نەپەری گیانی فیداکاری و دلسۆزی بۆ پیغەمبەری خودا تێدا، چونکە (علی) ژیانی خۆی خستە مەترسی یەو لەپیتاوی رزگارپوونی پیغەمبەردا.

لێ برین. که چی به مهش وازیان نههینا، به لکو خه لاتیتکی هه بجاگار زۆریان دانا بۆ ههر که سیک بتوانیت بیکێ پتهوه بۆ لایان و نههیلێت ده رچیت، خه لاته کهش بری سه د حوشر بوو. دیاره کهسانی به ته ماع و هه له پرستیش بهو خه لاته زۆره خرۆشان و له هه موو لایه که وه به دوا ی پیغمبردا ده گه ران تا کو ههر که سه بۆ خۆی ئه و خه لاته ی ده ستگیر بیت، ئه و ده بوو چه ندین شوێنیان پشکنی، تا گه یشتنه سه ر ئه و چیا یه ی، که په نایان بۆ برد بوو و چوونه به ر ده رگای ئه و ئه شکه وته ش، که چو بوونه ناوی، به لام قاچیان له به ر ده م ده رازه ی ئه شکه وته که دا لا دا و نه یان بینین، ئه وه ش دیاره ههر به چا و دێری و پارێزگاریی خودا بوو. له و چر که ساته ناسکانه دا (ئه بوبه کر) خه مبار بوو بۆ پیغمبره ی خودا و ده یگوت: {ئه گه ر یه کێکیان جی پێ ی ببینیت ئه و ده ماندۆزنه وه}.

پیغمبره ریش هه ستی به و بێ تا رامی و نیگه رانی یه ی ها وه له که ی کړد بوو، بۆ یه له وه لا می ئه ندیشه که ی دا فه رمووی: {ئه ی ئه بوبه کر چۆن ده روانیت بۆ حاله تی دوو که س، که خودا سی هه میانه ؟ واته بۆ پاراستنیان و چا و دێری کړد نیان. ئینجا ده روانیت بۆ (ئه بوبه کر) که خه م و دله را وکی له ده م و چاوی نیشته بوو و ده یو یست نه ختی که له و خه م و په ژاره یه ی له سه رسووک کات، (ئه بوبه کر) یش رو و ده کاته پیغمبره و ده لیت: (ده سا به خودا بۆ خۆم خه مناک و نیگه ران نیسم، به لکو دلته نگم له ترسی ئه وه ی نه با دا تووشی کاره ساتی ناخۆش ببیت).. پیغمبره ریش له وه لا م دا پێ ی ده فه رمویت: (مه تر سه چونکه خودا مان له گه ل دا یه).

ده رباره ی ئه و حاله ته ناسک و هه ساسه ش خودا فه رمو یه تی:

﴿۳۳﴾ وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَىٰ وَاسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ الْكَافِرِينَ ﴿۳۴﴾ وَقُلْنَا يٰۤأَدَمُ اسْكُنْ أَنْتَ وَزَوْجُكَ الْجَنَّةَ وَكُلَا مِنْهَا رَغَدًا حَيْثُ شِئْتُمَا وَلَا تَقْرَبَا هَذِهِ الشَّجَرَةَ فَتَكُونَا مِنَ الظَّالِمِينَ ﴿۳۵﴾ فَأَزَلَهُمَا الشَّيْطَانُ عَنْهَا فَأَخْرَجَهُمَا مِمَّا كَانَا فِيهِ وَقُلْنَا اهْبِطُوا بَعْضُكُم لِبَعْضٍ ۖ التَّوْبَةُ ۖ ٤٠.

پیغمبره ی خودا و ها وه له که ی له و ئه شکه وته دا سی پۆزیان به سه ر برد و بێ با وه رانی قورده ی شیش بێ تومید بسوون له وه ی بتوانن بیان دۆزنه وه، دوا ی ئه و سی پۆزه ش پێنما کار (دلیل) هه کیان ها ته وه بۆ لایان و هه ردو و حوشره که شی پێ بوو و به ر پێگایه کی نا ناسا یی و نه زان را و دا له پێی که نا ره وه بردنی به ره و (یه سه رب).

ئهم هه جره ته نا وازه یه ی پیغمبر له مانگی (ربیع الاول) دا بوو دوا ی ئه وه ی سیاز ده سا ل بوو په یامی پیغمبره ریتیی پێ سپێر را بوو و ته مه نیشی له و کاته دا په نجاوسی سا ل بوو.

پاریزگار یکردنی خودا له پیغه مبه‌ر

یه‌کێک له‌و که‌سانه‌ی به‌دوا‌ی پیغه‌مبه‌ردا ده‌گه‌را بۆ وه‌رگرتنی خه‌لاته‌که‌ پیاویک بوو که‌ناوی (سراقه‌—سی کورێ —مالک—سی کورێ —جعشم) بوو که‌ ته‌ویش له‌پیاویکی قورده‌یشی‌یه‌وه‌ هه‌والیکی له‌و باره‌یه‌وه‌ پی‌گه‌یشته‌بوو که‌وا سی‌ پیاوی دیوه‌و پی‌که‌وه‌ به‌ره‌و "یه‌سریب" ده‌رۆشتن. (سراقه‌)ش پیاویکی زل و که‌له‌گه‌ت بوو و به‌نازایه‌تیش ناوی ده‌رکردبوو، قه‌لغانه‌که‌ی له‌به‌رکرد بێ‌ته‌وه‌ی که‌س پێی بزانی‌ت تا‌کو دوا‌ی (محمد) که‌وی‌ت و بی‌گری‌ت و خه‌لاته‌ زۆره‌که‌ی چنگ که‌وی‌ت.

نی‌تر که‌وته‌ری‌ۆ له‌دوو‌روه‌ (ئه‌بوه‌که‌ر) دیتی ئه‌وا پیاویکی چه‌کداری ئه‌سپ سوار به‌ره‌و پرویان دیت و خه‌ریکه‌ نزیک ده‌بی‌ته‌وه‌ لێ‌یان. ئه‌مه‌ش نه‌ختیک بێ‌تارامی کرد. به‌لام پیغه‌مبه‌ری خودا به‌وپه‌ری هێمنی و دل‌تیا‌یی‌یه‌وه‌ هه‌نگاوی ده‌ناو هه‌میشه‌ له‌نزاو دووعادابوو و درێغی له‌قورئان خوێندنیش نه‌ده‌کرد.

جا له‌کاتی‌ک دا (سراقه‌) به‌په‌له‌ ری‌گای ده‌بری، کت و پڕ ئه‌سپه‌که‌ی سه‌رسمی‌کی‌داو هه‌ل‌یدا‌یه‌ سه‌ر زه‌وی، به‌لام جاری‌کی‌تر سواری پشتی بووه‌وه‌و هه‌ول‌یدا پێ‌یان بگاته‌وه‌. هێنده‌شی نه‌ما‌بوو پێ‌یان بگات که‌ له‌ناکا‌ودا ئه‌سپه‌که‌ی جاری‌کی‌تر هه‌له‌نگاوت و هه‌ر چوار په‌لی له‌زه‌وی‌دا چه‌قی و ته‌ویشی دوور هه‌ل‌داو چه‌ک و تفافه‌که‌شی لێ‌دامال‌را.

له‌م حا‌له‌ته‌دا (سراقه‌) ته‌ووشی بێ‌ ئومیدی بوو و به‌چاکی بۆی ده‌رکه‌وت، که‌ ئه‌و له‌م هه‌ول‌ه‌ی دا ده‌سته‌وسانه‌و له‌دلی خویشی دا ده‌ی‌گوت: (به‌راستی نی‌ستا —محمد— به‌م حا‌له‌ته‌می زانیوه‌ په‌رده‌م له‌سه‌ر هه‌ل‌ده‌مالی‌ت و له‌کاره‌که‌ی خو‌شی دا سه‌رده‌که‌وی‌ت). هه‌ر بۆیه‌ش به‌هێمنی سه‌رکزی یه‌وه‌ چوو بۆ لایان و داوا‌ی له‌پیغه‌مبه‌ر کرد که‌نووسراویکی تایبه‌ت به‌پاراستنی سه‌رو گیانی پێ‌بدات وه‌ک نیشانه‌یه‌کی پشت پێ‌به‌ستراوی نیوانیان. پیغه‌مبه‌ری خوداش فه‌رمانی به‌ (عامر—سی کورێ —فه‌یره‌) کرد، که‌ ئه‌و نووسراوه‌ی بۆ بنووسی‌ت. ئینجا (سراقه‌) نووسراوه‌که‌ی هه‌ل‌گرت و به‌رێ ی پێ‌شوی خۆی دا گه‌رایه‌وه‌و له‌ری‌گاش هه‌ر که‌سی‌کی بدیا‌یه‌ له‌وانه‌ی که‌وه‌ک خۆی به‌دوا‌ی پیغه‌مبه‌ردا ده‌گه‌ران و به‌و خه‌لاته‌ زۆره‌ له‌خشته‌برابوون، ری‌گه‌که‌ی لێ‌ ده‌گۆڕین و وای لێ‌ ده‌کردن نه‌که‌ونه‌ سه‌ر ئه‌و ری‌گه‌یه‌ی که‌ پیغه‌مبه‌رو ئه‌بویه‌کری هاوه‌لی پێ‌یدا ده‌رۆشتن.

له دوايي دا، كه (سراقه) تهواو دلنيا بوو و هه والي زاني، كهوا پيغه مبهري به سه لاهه تي
كه يشته "يه سريب" دهستي ي كرد به گيرانه وي تهو به سه رها ته ي خوي بو خه لكي، كه لهو
ريگه يه دا به سه ري هاتبوو.

كه يشته پيغه مبهري بو "قبا"

هه والي كوچي پيغه مبهري به گه رمي بهر گوي ي خه لكي — يه سريب — كه وتبوو، تهو دبوو
سه رله به ياني ي گشت رورتيك له كه ناري شاره وه چاره ورواني ي هاتني پيغه مبهريان ده كرد، تا
تهو كاته ي گه رمي نيوه روتيكي ده سه ندو بي هيو ده بوون له كه يشته ي ده گه پانه وه بونيومال و
سه ركاره كانيان.

پيغه مبهري هه شت رورتي به گه رمي به تونده وه له سه فهدا پي چو، تا كه يشته جيگه يه ك
پي ده گوتريتي (قبا)، كه شه ش ميل — له يه سريب دوره. له وي ژماره يه كي زور له
شوينكه وتواني به چه كه كانيان وه له پيشوازي دابوون له ترسي تهوي نه بادا دوژمنان پي بگهن.
پيغه مبهري له ميواندارتي ي (عه مري كوري — عه وف) دا بوو و پتر له ده رورتي لايان
مايه وه. لهو ماهه يه ش دا يه كه مين مزگه وتي له ميژويي ئيسلام دا بنيات ناو به مزگه وتي
(قبا) ناسرا. قورئانيش ثاماره بو تهو مزگه وته ده كات هه روه ك له م فرمايشته ي خدا دايه:
﴿لَمَسْجِدَ أُسَسِّ عَلَى التَّقْوَى مِنْ أَوَّلِ يَوْمٍ أَحَقُّ أَنْ تَقُومَ فِيهِ فِيهِ رِجَالٌ يُحِبُّونَ أَنْ
يُظَاهَرُوا لِلَّهِ وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُطَهَّرِينَ﴾ التوبة/ ١٠٨. پيغه مبهري خويشي به شداري بنيات ناني تهو
مزگه وته ي له گهل هاره لاني دا كرد.

وتاريكي پيغه مبهري

پاشان پيغه مبهري (قبا) ي به جي هيشته له رورتي هه يني (جمعه) داو به ره و (يه سريب)
كه وته ري شوينكه وتوو و پشتگيري كارانيشي چوار ده وريان دابوو. له كاتي درانيوه روردا
كه يشته شويني نيسته جي بوني بنه ماله ي (سالم — كوري — عه وف) له شويك دا كه پي
ده گوتريتي: (شيو — رانوانا) و له وي نويزي هه يني كردو وتاريكي بو دان و تياي دا
فرموي:

{سوپاس و ستايش بو خدا كه زور سوپاسگوزارم بوي داواي كومه ك و يارمه تي هه ر لهو
ده كه م. داواي ليخوشبوون و رينمايي ليده كه م. باوه ري پيدينم و بي باوه رنابم به رامبه ري.
دزي تهو كه سه شم كه باوه ري پي نا هيني تي. هه روه ها شايه تي ده دم — بدل و به زمان — كه هيچ

خودایه کی په‌رستراو نی یه تهنه‌ا —الله— نه‌بیټ و هه‌رخوی ته‌نیاو بی‌ هاوه‌له‌و شایه‌تیش ده‌دم، که —محمد به‌نده‌ی خودا و پیغه‌مبه‌ریه‌تی، که به‌ړی ی‌ پښتن و نایینی راست و پروناکی ئیسلام و په‌ندو ئاموژگاری یه‌وه ناردوویه‌تی بۆلای خه‌لکی دوا‌ی ماوه‌یه‌کی دیار له‌ناردنی پیغه‌مبه‌ران و له‌ که‌م بوونه‌وه‌ی زانست و، له‌ گومرا‌بوونی خه‌لکی و، دا‌برانی په‌یام له‌ زه‌مه‌نیک داو، نزیك بوونه‌وه له‌قیامت و، نزیکی له‌مردن... هه‌ر که‌سیک گو‌ی‌پایه‌لی ی‌ خودا و پیغه‌مبه‌ره‌که‌ی بکات به‌راستی ړی ی‌ راستی ده‌ست که‌وتوه، هه‌ر که‌سیکیش سه‌رپ‌چی له‌فه‌رمانیان بکات نه‌وا بیگومان سه‌رلی شی‌واو که‌مه‌ترخه‌م بووه‌و زو‌ریش گومرا‌بووه‌... هه‌روه‌ا من راتان ده‌سپی‌رم به‌ له‌خواترسان و پاریزکاری، چونکه‌ باشت‌رین راسپارده‌ی موسلمان بۆ موسلمان نه‌وه‌یه هانی بدات له‌سه‌ر کارکردن بۆ‌ پو‌ژ‌ی دوا‌یی و فه‌رمانی له‌سه‌ر خواپه‌رستی پی‌ بکات. جا وریابن له‌وه‌ی که‌خودا ئی‌وه‌ی لی‌ وریا کرد‌وته‌وه. ئیدی ئاموژگاری یه‌که‌ له‌وه‌ چاک‌ترنی یه‌... یادو زی‌کرتیک له‌وه‌ باشت‌رنی یه‌. خواپه‌رستی و پاریزکاری (تقوی‌ الله)ی نه‌و که‌سه‌ش کاری پی‌ ده‌کات به‌ترس و‌بیم له‌خوداوه‌ فریا‌گوزاریکی راس‌ته‌قینه‌ی مه‌رام و ناما‌نجه‌کانتانه له‌کاروباری پو‌ژ‌ی دوا‌یی دا. هه‌ر که‌سیکیش نی‌وانی خوی و خودا له‌نه‌نی و ئاشک‌رادا چاک بکات و تهنه‌ا مه‌به‌ستی په‌زامه‌ندی ی‌ خودا‌بیټ نه‌وه‌ بۆ‌ ده‌بی‌ته به‌ختیاری له‌کو‌تایی ژبان داو بۆ‌ ده‌بی‌ته که‌نجینه‌یه‌که‌ له‌دوا‌ی مردن که‌مرؤ‌ف له‌و ساتانه‌ی دوا‌ی مردن دا ئاتاجی به‌کرده‌وه چاکه‌کانی ژبانی دنیا‌یه‌تی. ده‌نا گه‌ر کرده‌وه چاکه‌کانی فریای نه‌که‌ون نه‌وا حه‌زده‌کات له‌نی‌وان خوی و مردن دا ماوه‌یه‌کی هیج‌گار دو‌ور هه‌بوا‌یه... خوداش ئا‌گادارتان ده‌کاته‌وه له‌خوی، له‌سزای خوی. هه‌روه‌ا خودا به‌رحم و به‌به‌زه‌بیشه‌ له‌گه‌ل به‌نده‌کانی دا. هه‌ر نه‌و خودایه‌شه‌ که‌فه‌رمایش‌تی خوی به‌راست ده‌باته‌سه‌رو به‌ئینیشی به‌جی‌ده‌گه‌یه‌نیټ و نایش‌کینټ، خودای مه‌زن و بالا‌ده‌ست ده‌فه‌رمویټ: ﴿مَا يَبْدُلُ الْقَوْلُ لَدَيَّ وَمَا أَنَا بِظَلَمٍ لِّلْمَعِدِ﴾، جا ئی‌وه‌ش پاریزکارو له‌خواترس بن له‌ئاشک‌راو په‌نه‌انی دا بۆ‌ ئاسووده‌یی ژبانی دنیاو ئاخیره‌تتان، چونکه‌ هه‌ر که‌سیک له‌خواترس و پاریزکاری‌بیټ خوداش گونا‌هه‌کانی ده‌س‌پ‌ته‌وه‌و پا‌داشته‌ی گه‌وره‌ی ده‌داته‌وه... ﴿وَمَن يَتَّقِ اللَّهَ يُكَفِّرْ عَنْهُ سَيِّئَاتِهِ وَيُعْظِمْ لَهُ أَجْرًا﴾... له‌خواترسان مرؤ‌فی بر‌وادار له‌رق و تو‌ورپ‌یی خودا ده‌پاریز‌یټ و سزاو‌کینه‌ی لاده‌بات... هه‌روه‌ا له‌خوداترسان پرو‌ی مرؤ‌ف سپی ده‌کات و خودا رازی ده‌کات و پله‌وپایه‌ی بر‌وادار به‌رزده‌کاته‌وه.

جا ئیوهش دهست بگرن به بهشی خۆتانه وه و له په نای دینی خوادا زیاده پړی مەکن. خودا بیگومان به کتیه به کی خوی فیری کردوون و پیتبازی خوی بۆدانوان تا کو راستگويان بناسیت و درۆزنایش بناسیت. جا ئیوهش چاکه بکن و هک چۆن خودا چاکه ی له گهل ډاکردوون، دژایه تی ی دوزمنانیشی بکن و جیهادی ته وایش له پری ی خوادا بکن ﴿وَجَاهِدُوا فِي اللَّهِ حَقَّ جِهَادِهِ﴾ خدا خوی هه لیباردوون و به (موسلمانان) ناوی بردوون، تا ئیدی هه ر که سیك له ناوچیت به هوی کفر و بی باوه ری به که یه وه له ناوچیت هه ر که سیكیش بژی به هوی ئیمان و خواویستی به که یه وه بژی ^(۱) ﴿الْحَكِيمُ﴾ قَالَ يَكَادُمُ أَنْبِئُهُمْ بِأَسْمَائِهِمْ فَلَمَّا أَنْبَأَهُمْ بِأَسْمَائِهِمْ قَالَ ﴿﴾ هیچ هیرو ده سه لاتی کیش نی به ته نها له خوادا نه ییت. جا ئیوهش هه ر زیکرویدی خودا بکن و زۆریش زیکری بکن، کار بۆ دوی مردن بکن، جا هه ر که سیك نیوانی خوی و خودا راست کاته وه ئه و خوادا ده پیاریزیت له ناخۆشی ی نیوان ئه و که سه و خه لکی، چونکه خودا توانای له ناو بردنی خه لکی هیه، به لām خه لکی توانای له ناو بردنی ئه ویان نی به. هه روه ها چونکه خودا خاوه نی خه لکی یه و هه لās و که وت له کاروباریان دا ده کات، به لām خه لکی توانا و مافی ئه ویان نی به. هه ر هیرو توانا و سه روه ری یه کیش ته نها له خوادای گه وروه بالا ده سته وه یه ^(۲).

پیغه مبهړ له "یه سرب"

پیغه مبهړ دواي به جی هیئانی نوژی هینی له — قباء —، که وته وه پری و به رده وام بوو له پړشتن تا بگاته شاری (یه سرب)، له وی خه لکی شار هه موویان هاتبوونه دهره وه پیشوازی پیغه مبهریان ده کردو هه ر، که به دییان کرد هاواریان کرد: ((الله أكبر... ئه و پیغه مبهری خودا هات.. الله أكبر ئه و — محمد — هات ﴿﴾ ژنان و مندالانیش (بۆ به خیره اتن کردنی) ئه م سه رووه یان ده گوته وه:

مِنْ ثِيَابِ الْوُدَاعِ
مَا دَعَا لِلَّهِ دَاعٍ

طَلَعَ الْبَدْرُ عَلَيْنَا
وَجَبَّ الشُّكْرُ عَلَيْنَا

(۱) چونکه باوه رو ئیمانداریتی هوی ژیانی ناسووده و راسته قینه چ له دنیاو چ له ناخیره تیش دا... به لām (کفر و بی باوه ری) هوی تیاچوون و سه رگه ردا نین له دنیاو ناخیره ت دا.
(۲) (البدایة والنهایة) — ابن کثیر — و "تاریخ الطبری".

... تا کۆتایی سرووده که.

بیتگومان ئەو پۆژەش پڕ لەشادی و خوشی بوو و لەو بەر شارەکه لە میژووی خۆی دا پۆژی ناوای بە خۆیهوه نەدیوو. ئەو پۆژە هەر خاوەن مالتیک هەزی دەکرد پێغەمبەر پووبکاتە ماله که یو داوایان دەکرد میوانیان بیت.

بەلام پێغەمبەر پای وابوو، که جلهوی خوشتره که ی بەردات و لی ی گه پیت تا به ناره زووی خۆی له کوێ دا چۆک دا دەدات، ئینجا رووی کرده ئەو جه ماوه ره دل پڕ لەشادی و به پەرۆشە ی چواردەوریان دابوو و پێ ی فەرموون: {واز له خوشتره که بێن چونکه فەرمانی پێ کراوه} واتە فەرمانی بهوه پێکراوه کهوا له شوێنیکێ تابهتی دا چۆک دا دەدات و له بهردهرگای هەر مالتیک بوو ده چنه ئەو ماله.

خوشتره که ش ورده ورده پێگه ی بری، تا گه یشته شوێنیک که عه ره ب پێ ی ده لێن (مربد)، واته: (شوێنی وشک کردنه و ی خورما) و بهرامبەر مالتی (أبو ایوبی أنصاری) بوو و له وێ دا چۆکی دادا. (مربد) که شه مولکی دوو کوپی میرومندا لێ هه تیو بوو و پێغەمبەر ئەو زه و ی یه ی له سه ره پهرشتیاره که ی ئەو دوو هه تیوه کپی یه وه ئەو مزگه وته ی تیا دروست کرد که تا ئەمڕۆش به مزگه وته ی پیرۆزی پێغەمبەر (الحرم النبوی الشریف) ناسراوه. (دیاره ئەو مزگه وته، تا ئەمڕۆ چەندین جار دروست کراوه و پهری پێدراوه).

جا که خوشتره که له وێ دا چۆکی دادا، پێغەمبەر ی خودا بووه میوانی (أبو ایوبی أنصاری) له ته نه یشت زه و ی یه که وه تا ئەو کاته ی مزگه وته که و مالتی خۆشی لێ بنیات ده نه ییت. ئەوه بوو ده ست کرا به دروست کردنی مزگه وته که و پێغەمبەر خۆشی کاری ده کرد له بنیات نایدا تا کو موسلمانانیش هان بدات بۆ کارکردن، کۆچکاران و پشتیوانان (المهاجرون والأنصار) گشتیان پێکه وه کاریان ده کردو سه ره گه رمی بنیات نان و کاری دلسۆزانه بوون. پێغەمبەریش به ردی ده کیشا له گه لیان دا و به ده م کار کردنی شه وه ده یفه رموو:

اللَّهُمَّ لَا عَيْشَ إِلَّا عَيْشُ الْآخِرَةِ فَاعْفِرْ لِلْأَنْصَارِ وَالْمُهَاجِرَةِ

{خودایه هیچ ژیا نیکێ راسته قینه نی یه ته نه ا ژیا نی پۆژی دوا ی نه بیت، خودایه ببوو ره له پشتیوانان و کۆچکاران} ...

هه ره ها پێغەمبەر مالتی خۆشی له ته نه یشت مزگه وته که وه بنیات ناو تیا ی دا نه یشته جێ بوو. جا کاتیک پێغەمبەر ی خودا له شارە که دا جیگیر بوو، (که هه ردوا ی ئەوه به شاری — مه دینه — ناوبرا)، چەند که سیکی نارد به دوا ی ئەو که سانه دا، که له بهر چەند هۆیه ک

له مه ككه دا مابوونه وه دواكه وتبوون له كوچ كړن، تا بچن بؤ (مه دينه). هه نديكيان توانييان ده رچن وهك (عبدالله— ي كوري —ه بوبه كر) له گهل مناله كاني باوكي دا. بې باوه راني— مه ككه —ش نه يانده هيشته، كه موسلمان هه ژارو بې دهسه لاته كان ده رچن و كوچ بكهن، بهلكو بهنديان كړدبون و به چندين شيوهي درنده نش سزاو هه شكه نجهيان ده دان.

به ستنې براهه تي له نيوان كوچكاران و پشتيوانان دا

له (يه سريب) ميژوي بانگه وازي نيسلامې به چنند قوناعينكي نوې ده ستنې پي كړد، وهك: {قوناعي رينمايي كړدن (الهداية) {و} قوناعي ريځخست (التنظيم) {و} قوناعي سهركه وتن (النصر)}. له و شاره داو له سه رته اي هيجه رتا چندين هوزو تيره ي هه مه جوړي تيډا ده ژيان، له پيش هه مووشيانه وه هه موسلمانان ه به دم بانگه وازه كه وه چووبون و باوه ريان به په يامه كه ي —موحه مده— هينابو و، پيغه مبهريش ناوي نابون (الانصار / واته پشتيوانان)، كه خه لكې مه دينه بون (واته —يه سريب) هه موسلمانان ه كه له مه ككه وه بؤ (يه سريب) ده رچووبون ناوي نابون (المهاجرون / واته كوچكاران). جكه له موسلمانان، جووله كه انيش له و شاره دا هه بون. له گهل هه وتپه رستانه ش كه له سه ر شيرك و هاوبه ش بؤ خوادانان مابوونه وه. جا وپري هه وديارده ي فره په گزي يه ش له دانيشتواني—مه دينه—دا رق و كينه يه كي دپرين و په گ داكوتاو له نيوان چنند هوزو تيره يه دا هه بو، كه زورجار ده بووه هوي به رپاوبونه وه ي جهنگ و كوشتر له نيوانيان دا. هه بويه ش هه ركيكي گوره ي پيغه مبهري خودا هه بووه پي— شويينكي بنه رته ي بگريته بهر بؤ يه خستني هه موو خواست و هه ست و بيروپايه كي نيو هه كومه لگه ليك ترازوو به ش به شكر اوه.

يه كه مين چالاكي ي پيغه مبهري خودا ريځخست و داين كړدني گوزه راني هه كوچكارانه بو، كه له —مه ككه— وه هاتبون و كه هه نديكيان له وي خاوه ني مال و سامان و ژياني خوش بون و به لام هه موو هه ژيان و گوزه ران و مال و سامانه يان جي هيشتبوو و به ثاينه كه يانه وه هه لاتبون.

گرنگترين چاره سه ريش (بؤ يه كتر ناساندني خه لكې)، كه پيغه مبهري به كاري هينا به ستنې هه براهه تي يه بو له نيوان هه ردو كومه له موسلمانان كه (پشتيوانان و كوچكاران) دا، هه بووه پي— فهرموون: {دوو دوو له پيئاوي خوادا ببنه براي يه كدي {واته: هه براي هه له كوچكاران و هه براي هه له پشتيوانان ببنه براي يه كتر... ((تَاَخُوا فِي اللَّهِ اُخْوِينَ اُخْوِينَ)). بنگومان به و

برایه تی یه نیمانیو ناینپه روه ری یه ش هاوخمه و هاوکاری یه کدی بوون له به ره و پوو بونه وهی باره گرانه کانی ژیان داو ((ته نانه ت میراتگری یه کتیش بوون))^(۱) وه ک چون برایانی نیو یه ک خیزان میراتگری یه کدی بوون.

ئیدی هه پشتیوانیک (واته هه نه نصاری یه کی دانیش تووی — مه دینه —) برایه کی کۆچکاری له (موهاجیرینی — مه ککه) دالده داو له مالی خۆی دا هواندی یه وه و زۆر به چاکی خزمه تی کرد که ئه و جۆره میوانداری یه ی ئه و سه رده مه، تا ئه مپۆش جی ی سه رسورمان و تپرامانه.

نمونه یه کی ئه و حاله ته ش: (عبدالرحمن — کوری — عوف) کاتیک هات بو — مه دینه — پیغه مبه ری خودا له نیوان ئه و و (سعدی — کوری — ربیع — ی — انصاری) دا برایه تی دروست کرد، (واته ئه و دوو که سه ی پیکه وه دانا وه ک چون ئه وانی تری دوو کردبوو به برای یه کدی). جا (سعد) به (عبدالرحمن) ی گوت: {برام.. بئگومان من له هه موو خه لکی مه دینه مال و سامانی زیاترو خیزانی زۆرترم هه یه، تۆش نیوه ی ئه و مال و سامانه م هه لگره بوخۆت. دووژنیشم هه یه وه له م دوو هاوسه ره م یه کیکیان، (که کامیان به باشتر و جوانتری ده بینیت) هه لپژیره تا بۆتی ته لا قبه دم.

به لام (عبدالرحمن — ی کوری — عوف) له وه لامی (سعد) دا گوتی: (خودا پیت و به ره که ت بخته مال و خیزانته وه... من یه ک داواکاریم هه یه ئه ویش ئه وه یه پڭای بازارم نیشان ده ن تا بچم کاربکه م)... ئینجا پڭای بازارپی نیشان دراو ئه ویش دهستی کرد به کاری کپین و فروشتن، دواي ماوه یه ک قازانجی چاکی به ده ست هینا و حال و گوزه رانی به ره و باشی رۆیش ت و توانیشی ئافره تیک له پشتیوانان بخوازی ت و ژیا نی هاوسه ری پیکه وه بنیت.

خودای په ره وردگار ستایشی ئه و هه لۆیست و په وشته به رزانه ی پشتیوانانی کردوه که چون به ته نگ برا کۆچکاره کانیانه وه هاتوون، وه ک فه رموویه تی:

﴿وَالَّذِينَ بَوَّءُوا الدَّارَ وَالْآلِیْمَنَ مِنْ قَبْلِهِمْ يُحِبُّونَ مَنْ هَاجَرَ إِلَيْهِمْ وَلَا يَجِدُونَ فِي صُدُورِهِمْ حَاجَةً مِمَّا أُوتُوا وَيُؤْثِرُونَ عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ وَمَنْ يُوقِ شَحْنَ نَفْسِهِ

(۱) ئه م جۆره میراتگری یه له راستی دا له نارادابو هه تا ئه و پۆژهی، که نایه تی ﴿وَأُولُوا الْأَرْحَامِ بَعْضُهُمْ أَوْلَىٰ بِبَعْضٍ﴾ هاته خواره وه دواي ئه وه میرات ته نها بو کور و که س و کاره نزیکه کانی هه ر که سینک بوو له وانه ی که ده مرن و مال و سامانیان به میرات به جی ده مینئ بو که س و کاریان.

فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿الحشر/ ٩٠﴾ واته: {تهوانهش به راستی زور به ته مهك و پاستگون له نايینی خوادا، كه خه لكی-مه دینه- له وی نیشته جی بوون و ئیمانیان به چاکی و جوامیرانه په پیره و كړدو تهو كوچكارانه یان خوش ده ویت كه چوونه ته لایان و هیچ هه سوودی به کیان پی نابه و له مال و لانه ی خو یان دا هه واندياننه وه، هه روه ها تهوان (واته پشتیوانان) هه موو براكوچكاره كان له خو یان به چاكترو له پیشترا داده نین ته نانه ت گهر خویشیان هه ژارترین له وان. جا هه كه سیك خودا به هره مه ندی كړد بیت به خوگرتنه وه له چا وچنو كیو به مال به خشین تهوا بیگومان سه رفرازو سه ركه وتوه}.

هه روه ها خودا له نایه تیكي تردا ریروستایشی بو هه موو كوچكاران و پشتیوانان پیکه وه داناوه و مژده ی به هه شتی پی داون كه گه وړه ترین هیوای نیو د ورونی پرواداران، هه روه كه له باره یانه وه ده فهرمویت:

﴿وَالسَّابِقُونَ السَّابِقُونَ مِنَ الْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ وَالَّذِينَ اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ وَأَعَدَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ﴾ التوبة/ ١٠٠. واته: {تهو ئیمانداره پیشینانه ی له كوچكاران و پشتیوانان بوون و تهوانهش، كه به چاکی و چاكه كاری یوه چ له هاو دلا ن و چ له (تابعین) و دوی (تابعین) یش شوینكه وتووی ریپازو نه ریپیان بوون، كه وتونه بهر په زامه ندی خودا و رازیش بوون و خودا له وژزی دواپی دا چهن دین باخ و به هه شتی رازاوه ی وهای بو ئاماده كړدوون كه روو باریان به ژیردا د وړوات و به نه مری و به هه میشه یی تیایان دا ده مینه وه. به راستی ته مهش سه ركه وتنه هه ره گه وړه كه یه بویان}.

پيغه مبهري خودا بهم برابه تی یه نایینی یه هه موو دلته كانی به یه كه گه یاندو حال و گوزه رانی كوچكاره هه ژاره كانی شی چاك كړد. بیگومان ته وهش سیمایه کی هیجگار جوان و سه ركه وتوه له سیمو دپه نه كانی تهو هاوسوژی و خه مخوژی یه كومه لایه تی یه كه ئیسلام خستویتی یه نیودلی شوینكه وتوو و په پیره و كارانی یه وه بو دروست كړدنی هاوړپکی و یه كسانی له نیوان چین و توپژده كانی كومه ل و پته و كړدنی په یوه نديش له نیوانیان دا.

جا دوی تهوه پيغه مبهري خودا ویستی له گهل جووله كه كان دا ریكه وتنیك مؤركات، بو تم مه به ستهش په یمان نامه یه کی فراوان و ناشكرای له نیوان جووله كه كان و موسلمانان دا (به كوچكاران و پشتیوانانه وه) نووسی و تیای دا بریار درابوو له سه ر یه كیتی ی ریزی موسلمانان

كه يه كه نه ته وهن، ههروههها برپيارد رابوو له سههه: قه دهغه كردنى كوشتن و، پاراستنى مال و سامانى خه لكى و، ريزگرتن له ئاسايش و سههروهه رى شاره كه.

پاشان په یمانیکي دی، که به جوړله که کانی دابو ته وه بوو، که ته وان ثایینی خویان هه بیت وک چۆن موسلمانان ثایینی خویان هه یه، هه روه ها هه ر ووداوو پیکدادان و شه پړیکي نیوان دووکس یان نیوان چه ند که سیکی سهر به و دووکۆمه لیه ی که په یمان نامه که یان مۆرکرووه به ریابیت ته و ا چاره سه ره که ی ده که پرنریت ته وه بۆلای خودای بالاده ست و پیغه مبه ره که ی (محمد)، واته به پی ی ثایه تی قورئان و ری و شوین (سوننه ت) ی پیغه مبه ری خودا چاره سه ر بکړت.

بېگومان به ھۆی ئو پەیماننامە یەو و به ھۆی چەسپاندنی برایەتی ی نیوان موسلمانە کانیش ھیمنی بالی به سەر شاردە کیڤشەا موسلمانان به ئارامی یەو و پەپرەوی ئاینە کەیان دە کردو ئەرك و فەرزدە کانیان به جی دە گە یاندو له ھیچ بە لاو ئازاردانی کیش نە دە ترسان.

لله في دوره

جیحادی پیغمبر لر پی بانگه وازدا

۱- جه نگی گه وری به در

۲- جه نگی نوحورد

۳- به یمانامی حوره یبیه

۴- نامه گانی پیغمبر بر بویادشاد سر کرده کان

۵- فتح کردنی مه لکه

۶- کونار وزه گانی زیانی پیغمبر

فەرمان کردن به جیهاد

"محمد"ی پیغمبر سیازده سال له نیتو بی باوه رانی مه ککه دا تووشی چهنده ها جور له نازارو شهشکه نجه بوو و خوی و هاوه لآن و شوینکه وتوانی به هه موو شیوازیك نازارده دران و وه رس ده کران.

لهو ماوه یه دا نایه ته کانی قورئانیش که له لایهن خوداوه بۆ ده هات هه ره شه رکهی بۆ پروون ده کردنه وه هه لئس و کهوت و مامه له ی له گه له خه لکی دا بۆ دیاری ده کردن، وه که نایه تانه و هاوشیه کانیا: ﴿ادْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحُكْمَةِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ وَجِدْ لَهُم بِالنِّسْبَةِ هِيَ أَحْسَنُ﴾... ﴿فَاصْبِرْ كَمَا صَبَرَ أُولُو الْعَرْشِ مِنَ الرُّسُلِ﴾... جا کاتیک زولم و سته می کافران له سه ریان توندوتیژتر بوو بوو و گه یشتبووه شه وه ی پیلان له سه ره کوشتنی بگپرن (وه ک چۆن پیشت باسماں کرد) له مه ککه وه کۆچی کرد بۆ - یه سرب - تا بگات به و کۆچکارانه ی که پیش خوی پۆشتبوون.

دوای هیجهرتی "محمد" و هاوه لانیشی بۆ - یه سرب - هه ندیک له و هاوه لانه ی له - مه ککه - دا مابوونه وه له بهر چهنه هویه که نه یانتوانیبوو درچن که وتبوونه بهر مامه له یه کی توندتری خه لکی - مه ککه - وه، شه گهرچی پیشت به هوی پله و پایه ی (محمد) و گهره هاوه لانه وه نازاریان که متهر ده دراو ته نه ها تاکه تاکه یه کی بی باوه ران نازاریان ده دان، به لām دوای هیجهرت شه وانه ی مابوونه وه که وتبوونه بهر هیژ و سوو کایه تی ی تیگرای بی باوه ران و به کۆمه ل نازاریان ده دان و پۆژ به پۆژ سزای سه ختر ده دران، تا وای لی هات نارامیاں لی بپراو زۆر له خودا پارانه وه داوای کۆمه ک و فریاگوزاری به په له یان لی ده کرد. ئیدی له و ساته وه خته ناسکانه دا خودا مؤله تی دا به پرواداران که جیهاد بکه ن و فه رمانی ده رکرد بۆ کۆچکاران و پشتیوانان که به خیرایی و ده سه بجی فریای برابرواداره چه و ساوه کانیاں که ون له - مه ککه - و رزگاریان که ن له و هه موو زولم و سته مه درنانه یه ی بی باوه ران، هه ره که فه رموی پی یان:

﴿وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يُقْتُلُونَكُم وَلَا تَعْتَدُوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ﴾ (١١٠) ﴿وَأَقْتُلُوهُمْ حَيْثُ تَفْتَنُوهُمْ وَأَخْرِجُوهُمْ مِّنْ حَيْثُ أَخْرَجُوكُمْ وَالْفِتْنَةُ أَشَدُّ مِنَ الْقَتْلِ وَلَا تَقْتُلُوهُمْ عِنْدَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ حَتَّى يُقْتَلُوا فِيهِ فَإِنْ قَتَلْتُمُوهُمْ فَاقْتُلُوهُمْ كَذَلِكَ جَزَاءُ الْكَافِرِينَ﴾ (البقرة/ ١٩٠-١٩١. واته: ﴿له پیناوی خودا بجهنگن دژی شه وانه ی شه ره کوشتارتان ده که ن،

به لّام ده سدریځی مه که نه سهر که سانی بی توانا وه که منداډ وپرو ثافرهت و نه وانهش که شهړخواز نه بون. چونکه بیگومان خدا ده سدریځکارانی خوش ناویت و سهرخه ریان ناییت. ههروه ها ئیوه ئه ی پرواداران له ههر شوینیک گه یشتن به و بی باوړه سته مکارانه بیان کوژن و راویان بنین و ده ریان په رین وه که چوڼ تهوان ئیوه ریان ده رپه پاند له شوینی خوټان، شهړو کوشتریان بکه ن تا کو بی باوړه پان و بی باوړه ی و شیرک و گومرایی له ریشه دینن، چونکه به راستی شیرک و هاوړل بو خوادانان و پاشان هه موو ته و سزاو ته شکه نجه یه ی که له دزی پرواداران ته نجامیان دده زور توندترو کاریگه رتره له کوشتن.

ههروه ها خودا له و فرمانه پیرورده ده هه رمویت: ﴿وَمَا لَكُمْ لَا تُقْلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانِ الَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا أَخْرِجْنَا مِنْ هَذِهِ الْقَرْيَةِ الظَّالِمِ أَهْلُهَا وَاجْعَلْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ وَلِيًّا وَاجْعَلْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ نَصِيرًا﴾ النساء/ ۷۵.. واته: {ئیدی چ به ربه سیتیکتان له به رده م دا ماوه که ریتان لی بگریت بو کوشتر له پیڼای خودا و رزگارکردنی ته و پیاوو ثافرهت و منداډه بی ده سلاّت و هه ژارانه دا، که کافران پی هیجره تیان پی نه داو و به رده و ام تازارو ته شکه نجه ریان دده ن و ته و انیش له خودا ده پارینه وه و ده لین: خودایه ده ربا زمان که له م شاری (مه که که یه)، که تا ته و روژه له ژیر ده سلاّت بی باوړه پان دابوو که خه لکه که ی زولمیک زورمان لی ده که ن، ههروه ها ته ی خودای په روه ردار که له لایه ن خو ته وه سه رپه رشتیا ریکمان بو دابنی، که به ته نگ حالمانه و بیت و رزگارمان کات له سته می ته و خه لکه، هه ر له لایه ن خو شته وه سه رخوا رو پشتیوانیکمان بو دانی، که سه رمان خه یت به هو یه وه به سه ر زالمان دا}.

ته م ثایه تانهش ته وه پروون ده که نه وه، که هوکاری په واکردنی کوشتره که ده رپه پاندنی پرواداران بووه به شیوه یه کی نارپه و له خاکی خو یان، ههروه ها بو به رپه رچ دانه وه ی سته م و ده سدریځکاری و سه رختنی براو خوشکه هه ژارو بی ده سلاّت هکانیان له —مه که که— داو به هاناوه چوونیان تا له و حال ته سه خت و دژواره رزگارین.

برینی ریگای بازرگانی له -قوره یش-

قوره یشی یه کان عاده ریان و ابوو که له کاری بازرگانی دا هه موو داهاتیکی کشتوکالی و که ره سه ده سکرده کانیان له گهل -شام- دا ډال وگوړ بکه ن. هات وچویشیان بو (شام) هه ر له ریگه ی -یه سرب- وه بوو. پیغه مبه ریش وای به چاک زانی که یه کیک له نامراره کانی

به‌ره‌نگار بونوه‌ی کافران شه‌ویه ریتگی بازرگانی ی دهره‌کییان لی بگریت و ده‌ست بگریت به‌سهر بازرگانی یه‌که‌یان دا، تا به‌م رهنه‌گه سزایان بداته‌وه وه هیزی دارایشیان که‌م کاته‌وه وه شه‌وش بیته‌هه‌ی کی تیشکانیان له‌بواره‌کانی تردا. بو شه‌م مه‌به‌سته‌ش چهند هه‌ولیک دراو ههر هه‌ولیکش به‌سهر کردایه‌تی ی پیغه‌مبه‌ر خوی بوایه به (غزوه) ناو ده‌برا، به‌لام گهر به‌سهر کردایه‌تی ی که‌سیکی تر بوایه به (سریه) ناوده‌برا^(۱). دیاره له‌وه‌به‌ر هه‌ندیک هه‌ول درابوو و زوربه‌شیان له‌پرووی سهر بازی یه‌وه سهر که‌وتنی بو نه‌نوسرابوو و چهندین که‌سیشیان تیدا کوژرابوو. به‌لام نا‌کامه سیاسی و مه‌عنه‌وی یه‌کانیان دوورمه‌وداو کاریگه‌ریی زوریان هه‌بوو.

ئیمه له‌م به‌شه‌ی ژبانی پیغه‌مبه‌رو له‌م به‌دانه‌ی لی‌کۆلینه‌وه‌کاغان دا باسی چهند جه‌نگیک له‌وانه ده‌که‌ین که‌خودی پیغه‌مبه‌رو برواداران جه‌ادیان تیا‌دا کردوه وه جوانترین وینه‌ی قوربانی‌دانان پیشان داوه.. شه‌و قوربانی‌دانه‌ی که له‌سهر بنچینه‌ی باوه‌ری به‌هیز به‌خوداو، چه‌زکردنی راستگۆیانه له‌گیان به‌خشین له‌پیناوی ئاینه‌که‌ی داو، به‌دی هیسانی ره‌زامه‌ندیی خودا بووه.. له‌نیو بروادارانیش دا که‌سانی خۆبه‌ختکاری وا هه‌بوون که‌را‌ده‌ی راستگۆییو قاره‌مانیتیان له‌وه‌سف کردن به‌دهره‌و مه‌گهر ههر خودا توانای وه‌سف کردنیان هه‌بیته، وه‌ک ده‌فه‌رمویت: ﴿مَنْ الْمُؤْمِنِينَ رِجَالٌ صَدَقُوا مَا عَاهَدُوا اللَّهَ عَلَيْهِ فَمِنْهُمْ مَنْ قَضَىٰ نَجْبَهُ وَمِنْهُمْ مَنْ يَنْظُرُ وَمَا بَدَلُوا تَبْدِيلًا﴾ الأحزاب/ ۲۳. واته: {له‌نیو برواداران دا چه‌نده‌ها پیای وه‌ها هه‌بوون، که راستگۆبوون له‌و په‌یمانه‌یان دا، که به‌خودایان داوه‌و خۆپا‌گر بوون له‌جه‌نگ و کوشتاردا، یان راستگۆبوون له‌و (نه‌زر)انه‌یان دا که له‌سهر خۆیان فه‌رز کردوه وه پا‌به‌ندبوون پیوه‌ی له‌سه‌ره‌وه‌ی، که یان زهر به‌دوژمنان ده‌گه‌یه‌نن، یان ده‌کوژرین، جا هه‌ندیکیان ههر جه‌نگ و کوشتاریان کردوه، تا گیانی خۆیان به‌خت کردوه، هه‌ندیکیشیان هیشتا له‌ژیان دا ماون و چاوه‌روانی خۆبه‌خت کردن له‌پیناوی خودا... به‌راستی شه‌وان هیچیان له‌په‌یمانی خۆیان نه‌گۆریوه دوو‌دل و را‌پانه‌بوون له‌به‌خشینی ژبان و گیان به‌ریتبازی خودای په‌روه‌ردگاریان دا}.

(۱) شه‌و جه‌نگ و (غزه‌)یانه‌ی که پیغه‌مبه‌ر خوی سهر کردایه‌تی کردوون بیست و هه‌وت جه‌نگ بووه. ژماره‌ی شه‌و (سریه) و پۆل و تیپانه‌ش که ناردوونی بو جه‌نگ چل و هه‌وت (سریه) بوون.. شه‌و جه‌نگانه‌ش که سهر کردایه‌تی کردبوون: جه‌نگی: به‌دری که‌وره (البدر الکبری)، جه‌نگی (نوحه‌)، جه‌نگی (مصطلق)، جه‌نگی (خندق)، جه‌نگی (قریظه)، جه‌نگی (خه‌یبه‌ر)، فه‌تح کردن (مه‌که‌)، جه‌نگی (حنین)، جه‌نگی (طائف)..

به ندى يه كه م

((جه نگی گه وړه ی "به در"))

(له پښت کاروانه که وه - له دهست دهرچوونی کاروانه که - هه والپرسینی کاروانه که -
موسلمانان له "به در" - خو ساذان بو جه ننگ - سرکه وتنی موسلمانان)

له پښت کاروانه که وه

پیغه مبه ر زانیبوی که وا کاروانیکي بازرگانی ی گه وړه ی قورپیش له (شام) وه دیته وه و بهرپوه بهر وه "مه ککه". سرکه وړه ی کاروانه که ش (ته بو سوفیان) بو و سی پیاو یان چل پیاویش بو پاریزگاری له کاروانه که دانرابوون. پیغه مبه ر به ته مابوو ریگه به م کاروانه بگریت و دهست به سهر که و په له کانیشیا بگریت تا کو زیانی دارایی به سهرانی (قورپیش) بگه یه نیت و داخ بکاته دلپانه وه. بو ثم مبه سته داوای له هاو ه لآن کرد له گه لی دا دهرچن بو دهست به سهر اگرتنی کاروانه که و ته وانیش ملکه چی فرمان بوون و سی سه دو سیازده پیاو له هاو ه لآن ناماده بیان پیشان دا له و کاره دا. دیاره ته وه ش ژماره یه کی باش بو بو ریگه گرتن به کاروانه که و پیغه مبه ریش ته و نده یانی لی دیاری کردو ریگه یان بهر وه (به در) گرت بهر، چونکه ته و کاروانانه ی که بهر ریگه ی که ناردا له (سووریا) وه ده گه رانه وه بو (مه ککه) به (به در) دا تیده په رین. ماوه ی نیوان (یه سرب) و (به در) یش پتر له (۱۶۰) کیلومتره تر ده بیت. ته و ولاخانه ش، که پی یان بو بو سواربوون دوو ته سپ و حه فتا خوشتر بو و هاو ه لآن به نوره سواری پشیمان ده بوون.

نوره ی پیغه مبه ریش له گه ل (علی سی کوری - ابو طالب) و (مرشد سی کوری - مرشدی - غنوی) بو، که به هر سیکیان یه ک خوشتریان پی بو و هر جاره ی یه کیکیان سوارپشتی ده بو. واته جاریک پیغه مبه رو جاریکی تر (علی) و جاریکی تریش (مرشد). ته و دوو هاو ه ل به پیغه مبه ریان گوتبو: (تیمه به پیاده له گه ل ت دا دهرۆین و توش هر خوت سواری خوشتره که به). به لآم پیغه مبه ر ته وه ی په سند نه کرد بو، به لکو فرمانوی پی یان: (تپوه له من به هیزترین و منیش وه ک تپوه به ته مای پاداشتی خودام و له تپوه که متر به ته مای نیم) ... پیغه مبه ر به م نوره کاری و خو جپانه کردنه وه یه ویستویتی خو ی یه کسان کات له گه ل هر سهر بازیک له سهر بازانی هیزه که ی دا.

له ده ست دهر چوونی کاروانه که

(ټېبو سوفیان) ټهو هه والی که وته بهر گوی کهوا پيغه مېر دهر چووه بؤ ده ست گرتن به سهر کاروانه کهدا، بؤیه خیرا یه کی که له پیاوه کانی نارد بؤلای قورپه شیی یه کان له —مه کهه— تا له هه والی ټاکاداریان کاته وه. خویشی به کاروانه که وه له وړیگا ټاسایی یه جارانیان لای داو به پړگایه کی تر دا رۆشت تا کو دهر چن له ده ستی ټه وانه ی که بؤسه یان بؤ داناون. له ملاشه وه گه وره پیاوانی قورپه شیی که وته خو بؤ به هاناره چوونی کاروانه که یان. بؤ ټه م مه به سته ش نؤ سه دویه نجا چه کداریان له ژیر سهر کدایه تی ی گه وره کانیان دا ساز کرد که سه د ټه سپ و هوت سه د حوشت ریشیان پی بو له گهل چه ک و ټازو وخه خوړاکی کی زوردا.

له کاتیک دا به ری که وټبون نیراوه که ی (ټېبو سوفیان) یان پی گه شت و هه والی قوتاریونی خودی ټېبو سوفیان و کاروانه که شیان پی ده گه یه نیټ و پاشان داویان لی ده کات بگه پښه وه، (چونکه هیچ مه ترسی یه که نه ماوه). به لآم (ټېبو جهل) شهیدای جهنگ ده یټ و داواده کات که هه وره یټ به ره وپیش برؤن و به رده وام بن له رۆشت و هاوارده کات و ده لیټ: {ده سا به خوا وه نده کاغان ناگه پښه وه هه تا ده گه یه (به در) و سی رۆژی لی ده میښه وه و به که یفی خو مان تیار اده بیړین و ټازه لی تیا سهر دهر پړین و ده خوین و مه ی ده خوینه وه و ټافره تی که نيزه و سؤزانی گؤزانی و سه مامان بؤکات و هه مو عه ره بیش دنگو یا سمان بیست و ټاکاداری ټه هاتنه مان بن و هه والی ټه هیزو سوپایه مان بزنان تا کو هه میسه لی مان بترسن}...

بیگومان ټه مان به و لوت به رزی و خو هه لئانه یان وایان لی ټه اتبو که خودا بیانکات به په ندو عیبره ت و دهر باره یان به ره رمویت: ﴿وَيَسْفِكُ الْدِمَاءَ وَنَحْنُ سُيِّحٌ بِحَمْدِكَ وَنُقَدِّسُ لَكَ ۝ قَالَ﴾ الأنفال/ ٤٧ .. واته: {هه رگیز نیوه ی ټیماندار وه که ټه و کؤمه له گومرپایه نه بن که له —مه کهه— وه به سهر کدایه تی —ټېبو جهل— دهر چوون و به وپه ری بی باکی و خو هه لئانه وه په فتاریان ده کرد تا کو له به رچاوی خه لک دیار بن و وایان و هسف که ن گوايه به هیژو به سامن {.. هه ندیک له وانه ی دوا ی سوپا که ی —ټېبو جهل— که وټبون دوودل و بی ټارام بوون له و کاره ټه وه بوو چه ند که سیکیان لی گه رپایه وه، به لآم هه مو ټه وانی دی له قورپه شیی دوا ی (ټېبو جهل) که وټن و پړگه یان بری تا گه شت نه دؤلی (به در) و له رۆخی ټه مپه رو دوور له شوینه که لایان دا.

هه وائېرسینی کاروانه که

موسلمانان به پهل بهر هه ری ی کاروانه که ده چوون له ترسی شه وهی نه وه که له ده ستیان ده رچیت، شه وه بو هه بهو ریگه یه دا ده رښتن و به هه شوینیک دا تی ده پهرین هه وائی شه کاروانه یان ده پرسى تا گه یشتنه شیوی (ذفران) و له وی لایان دا. هه له ویش هه وائی خوسازدانی قوردهشیان پی گه یشت کهوا به سوپایه کی گه وره وه له مه کهه - ده چوون بو بهرگری کردن له مال و سامانیان. ئیدی لهو ساته وه خته چاوه روان نه کراوه دا موسلمانان باری مه سه له که یان له لا گوررا، چونکه تنه نا له وه دا به ند نه بو که بهر هه رووی کاروانیکی بازرگانی ده وه ست که ژماره ی پیاوان تیای دا کهم بیت، به لکو ئیستا ده بیت رو به رووی سوپایه کی گه وره ببنه وه که که ره سه و نازووخه ی پیوستانی بو سازنه کردوه.

پیغه مبه ریش که وته راوێژ کردن له گهل شه سوپا بچکوله یه ی داو هه وائی پی دان کهوا خودا سرووشی پی گه یاندوه وه به ئینی پی داوه که به سه ر یه کی که لهو دوانه (کاروانی بازرگانی یه که، یان سوپا که ی قوردهش) دا زال ده بن.

ئینجا پیغه مبه ر بو دی ده رکه وت، که هه ندیک کهس له موسلمانان هه زیان ده کرد تنه نا ده ست به سه ر کاروانه که دا بگرن و تنه نات سکالای شه وشیان ده کرد گوايه کاتی که پیغه مبه ر داوای ده رچوونی لی کردوون باسی شه گه ری که وته نیو جهنگ کوشتاره وه ی بو نه کردوون تاکو شه مانیش که ره سه و تفاقى پیوستی بو هه لگرن. به لام خودا کله یی لهو موسلمانانه کردو له م نایه ته دا پی فه رموون: ﴿وَإِذْ يَعِدُكُمُ اللَّهُ إِحْدَى الطَّائِفَتِ أَنَّهَا لَكُمْ وَتَوَدُّونَ أَنْ غَيْرَ ذَاتِ الشَّوْكَةِ تَكُونُ لَكُمْ﴾ [الأنفال/٧٠]. واته: {کاتی که خودا به ئینی زال بووتنانی به سه ر یه کی که لهو دوانه (کاروانه که یان سوپا که ی قوردهش) دا پی ده گه یانندن و ئیوه شه ندیکتان هه زتان ده کرد، که شه وه ی چه کی تیانی یه (واته کاروانه که تان چنگ که ویت). واته ئیوه داوای کارى ئاسانترتان ده کردو پیتان خو ش نه بو شه وه ی، که ده سه لات و هیژتان بو ده سه ته بهر ده کات له شه ستوی بگرن و به م په نگه شه هه زتان له شه رو رو به روو بوونه وه نه بوو.

به لام لهو راوێژدی پیغه مبه ردا (نه بو به کر) و (عمری کورپی خطاب) قسه یه کی وه ها ماقوول و په وایان کرد که هه مووی گوزارشت بو له باوه ری قوول و ناماده ییشیان بو قوربانى دان ده ربهری و له گهل شه مان دا (میه دادی کورپی عه مر) یش هه مان هه لویستی پیشان داو گوتی: {شه ی پیغه مبه رى خودا په پره وى شه و سرووشه بکه که خودا پیشانی داویت، ده سا به خودا ئیمه وه که

(بنو اسرائيل) نابین کاتیک به (مووسا) ی پيغمبهریان گوت: (پرۆ ئه‌ی مووسا خۆت و خداکەت بجه‌نگن، و ئيمه‌ش ليره‌ لى دانيشتووين)... نه‌خبر ئيمه‌ وات پى نالين، به‌لکو ده‌لين تو خۆت و خداشت بجه‌نگن و ئيمه‌ش له‌گه‌لتان دا دين و ده‌جه‌نگن. سويند به‌و خدايه‌، که به‌حق تو ناردوه‌و کردوویتی به‌پيغمبهر ئه‌گه‌ر بانه‌يت بۆ (برک الغماد)^(۱) يش ئه‌وا به‌توندی شان به‌شانی تو ده‌جه‌نگين تاكو ده‌گه‌يت به‌نامانج}...

پيغمبهری خداش ريزی له‌و هه‌لوسته‌ی ناو نزاى خپرى بۆکرد. پاشان پروی کرده ئه‌و پياوانه‌ی که خه‌لكی يه‌سريب- بوون و له‌و ئاوردانه‌وه‌يه‌ی به‌لاى ئه‌وان دا ئه‌وه‌ ده‌خويناويه‌وه‌، که بيوگومان ئه‌و په‌يمانه‌ی له‌وه‌پيش له‌وانی وه‌رگرتبو له‌سه‌ر ئه‌وه‌بوو، که ئه‌وان ته‌نها له‌ناوشاردا لايه‌نگيری ده‌کن، که وابيت ئيستاش پيچه‌وانه‌ی نيوه‌رۆکی په‌يمانامه‌کيه‌ گه‌ر له‌ده‌روه‌ی شار شه‌ربه‌کن.. به‌لام خپرا يه‌کک له‌و پياوانه‌ی (يه‌سريب)، که (سه‌دى کورى - معاذ) ی گه‌وره‌ی هۆزى (ئه‌وس) بوو پروی کرده پيغمبهر گوتی: {به‌خودا و دياره‌ ئه‌ی پيغمبهری خودا تو مه‌به‌ستت ئيمه‌ بيت}، فه‌رموی: (به‌لى)، ئينجا (سه‌د) گوتی: {بيوگومان ئيمه‌ له‌مه‌وپيش باوه‌رمان پى هيناييت و برواشان پى کردوويت و دافان به‌و په‌يامه‌ش دانه‌وه‌، که هيناته‌ بۆمان و راسته‌ له‌سه‌رئه‌وه‌ش په‌يمان و به‌لنمان پى داويت که‌گوى بيست و گوينايه‌لت بين. جا ئه‌ی پيغمبهری خودا تو ش له‌سه‌ر فه‌رمانی خۆت به‌رده‌وام به‌و ئيمه‌ له‌گه‌لتانين، ده‌سا به‌و خدايه‌ی، که به‌هه‌ق روانی کردوويت گه‌ر ده‌ريمان پيشان ده‌يت و پياى دا برويت ئيمه‌ش پياى دا ده‌رۆين له‌گه‌لتاو تاكه‌ پياويك له‌ئيمه‌ ليت دواناكه‌ويت. ئيمه‌ بيزارنين له‌وه‌ی، که سه‌به‌ينى ده‌مانگه‌يه‌نيت به‌دوژمن، چونکه‌ له‌جه‌نگ دا به‌نارامين و له‌پروبه‌پروبوونه‌وه‌دا راستگوين، له‌خوداش داواکارين تو به‌ئيمه‌ خو شحال کات و چاوت پيمان روون بيت. جا پشت به‌خودا به‌سته‌وه‌ له‌کارى خۆت دا به‌هيزو به‌ره‌که‌تى خوداوه‌ هه‌نگاو بنى}.

ئينجا پروی پيغمبهر به‌و قسانه‌ گه‌شايه‌وه‌و زۆر پى دلتشادبوو، پاشان فه‌رموی: {ده‌برۆن و مژده‌تان لى بيت، چونکه‌ به‌راستى خودا به‌ليني سه‌رکه‌وتن به‌سه‌ر يه‌کک له‌و دوانه‌ (کاروانه‌ که يان سوپاکه‌) دای پى گه‌ياندووم... ده‌سا به‌خودا و خه‌ريکه‌ من بۆ تياچوونى ئه‌و گه‌له‌ کافره‌ ده‌روانم}.

(۱) (برک الغماد): ئەم شوێنه به‌پێى وته‌ی (همذاني) له‌وسه‌رى و لاى (يه‌مه‌ن) دايه‌.

موسلمانان له - به در -

پاشان موسلمانان كهوتنه رې و هەر دهرؤيشتن تاكو گه يشتنه ناوچه يه كي نزيك له (به در) و پيغه مبهريش به سوارى حوشره كه يه وه بوو كه پياويكي به سالآچووي عهره بي بينى و له وه وه زانى ي كهوا سويى قورديشيان لى نزيك بوته وه، بويه هندنك له هاو ولانى نارد بو زانينى هه واليان. ثوانيش دوو كورى مي رد مندالى قورديشيان له سهر ناوى (به در) ده سگير كرد له كاتيک دا له وى ناويان ده خوارده وه، پيغه مبهر به هوى ثوانه وه جيگه ي سويكه ي قورديش و ژماره ي سهربازه كانيانى بو دهر كهوت.

ئينجا موسلمانان له دؤلى (به در) دابه زين له سهر ووى دؤله كه وه دوور له ثاوه كه وه كه زهوى يه كي رهق و وشكاني بوو و ايان لى هات ناويان له لا نه مابوو و خهريك بوو وره و تينيان كه م ده بو وه وه هيشتا (نه و موسلمان) يش بوون واته تازه چوو بوونه نيو ثايينى ئيسلامه وه، جگه له وهش كه شه كه تىو ماندويى تهنگى پى هه لچنسيبون و ايان لى هات وهنوزيك بدنه و توزيك خه و بيانگريت، دواى نه مەش بارانيكي به ليژمه و زوريان به سهر دا بارى و لى يان خوارده وه و خويان پى شورده و چەند حەوزيكيشيان لى پيک هينا و جه وننه و قاپ و قاچاغيان لى پر كرد، زهويه كهش بهو ناوى باراناوه ساف و خو ش بو وه وه هه موو نه م حاله ته نوى يانهش چالاكى و گور و تيينى خسته وه جهسته يان و ئارامى و خوراگريشى له دل و دهر ونيان دا ژيانده وه.

قورناني پيرؤز ناماژى بو نهو كومه كه چاوه روان نه كراوه يان كرد وه وه به م فه رمايشه ي خودا باسى ده كات: ﴿إِذْ يُعْصِيكُمُ الْغُصَّاسُ أَمَنَةً مِّنْهُ وَيُنْزِلُ عَلَيْكُمْ مِّنَ السَّمَاءِ مَاءً لِّيُطَهِّرَكُم بِهِ وَيُذْهِبَ عَنْكُمْ رِجْسَ الشَّيْطَانِ وَلِيَرْبِطَ عَلَى قُلُوبِكُمْ وَيُثَبِّتَ بِهِ الْأَقْدَامَ﴾ ﴿الأنفال/ ۱۱﴾. واته: {له كاتيک دا هينده ماندوو بوو بوون كه وهنوزى خه و دايوشسيبون و لى ولى دابوون نه مەش وه هيمن كردنه وه يه بوو له خودا وه بو ئيوه پاشان خودا بارانيكي زورى به سهر دا بارانن تاكو پاكتن كاته وه خو تانى لى بشوون و لى ي بخونه وه به مەش ههر وه سوه سه و خورپه يه كي شه يتانتان لى دور خاته وه كه ده بخسته دلتانه وه (واته كه شه يتان وه سوه سه ي له دلانتاندا ده كرد به وه ي گوايه له تينو يتى دا په ريشان دهن و ئاتان ده ست ناكه ويى) هه وره ها خودا بهو ثاوه زورى بارانه كه دلتانى پر كرده وه له وره و باوره و ئوميد به خودا تاكو جيگيرتان

کات له سهر مه به سته که تان و بوړی و جورته تی ته و اوتان هه بیت له سهر پرو به پرو بونه و دی دوژمنتان}. کاریگریی تهو بارانه بو موسلمانان بهو رهنګه بوو که خوداش ناماژدی بو کردووه. به لام تهو بارانه کاریگریی و ناسه واری ناله باری بو سهر بی باوه ران هه بوو، چونکه لافاوی بارانه که هه موو زهوی یه که ی ژیر تهوانی کرده قورولیتاوو وایان لتهات تی ی دا بچه قن و نه توانن جم وجوول بکهن و بچنه پیښه وه. به لام زهوی یه که ی ژیر موسلمانان کان ساف و لووس بوو بووه و چه و به رده کانی ره قتر بوو بونه و دی پیان تیای دا جیگریو خورده و ببو و زور به ناسانی توانای جم وجوول و چوونه پیښه و دیان هه بوو. بویه پیغه مبهرو هاوه لانی له پیښ بی باوه رده کان دا که شتنه لای ناوه که ی (به در) و له نزیکتین سهر چاوه یه وه دانیشن.

لهو کاتدا یه کیک له هاوه لان، که ناوی (حباب ی کوری - منذر) بوو و به زیره کيو بیرتیژی ناسرابو به پیغه مبهري گوت: (ته ری ته ی پیغه مبهري خودا ثایا تو به فرمانی خودا نیمه ت لهم جیگه یه دا دانا که بومان نه بیت بچینه پیښت یان بیینه دواوه، یا خود ته مه ههر به پای خوته که له جهنګ دا بیروړاو ته کتیک و بهر بنییت)? له ولام دا پیغه مبهري فهرمووی: (به لای ته نیا به پای خومه و ته و دهش جهنګ و ته کتیک و بیروړای تیادا و به رده نریت). نینجا (حباب) گوتی: {که و ابو ته ی پیغه مبهري خودا ته م جیگه یه شیاو نی یه بومان، خیرا هه لیان سیینه تاکو بچینه نزیکتین سهر چاوه ی ناو له سوپای دوژمنه ووه لهو جیگریین و پاشان هه موو سهر چاوه و بیرده ناوه کانی تر کوړکه یینه ووه دایانپوشین، دوی ته مه ش له سهر ته م بیرده ناوه ی نزیکیان هه و زیک دروست که یین و پری که یین له ناو و نینجا دهست بکه یین به جهنګ و کوشترایان، تاکو ههر نیمه ناو بخوینه ووه تهوان دهستیان نه که ویت و نه خونه و}. نیت پیغه مبهري به بیستنی تهو قسانه فهرمووی: {به راستی بیروړایه کی باشت دهربری} و خیرا تهو رایه ی (حباب) ی په سندرکوو کاری پی کرد.

لیرده جی ی خوځه تی هه لوښته یه که یین له ناست تهو کرداره جوانی پیغه مبهردا، که به دهم بیروړای (حباب) وه چووه له مه دا وانه یه که دیاری بکه یین دهرباردی تهوی ده بیت بیروړا به پی پی راوړت کردنی نیو خوی موسلمانان بیت و سهر کردهش ههر دهم ناتاجی به راوړتی چاکی که سانی خاوهن بیروړای راست هه یه. ههر له بهر ته مه شه خودا فرمانی به پیغه مبهري خوی (حمد) کردووه که راوړت له گهل که سانی وادا بکات، ههر وک پی ده فهرمویت: ﴿وَشَاوِرْهُمْ فِي

الْأَمْرِ﴾ آل عمران/ ۱۵۹.. له لایه کی تره وه بو سوربوونی موسلمانان له سهر ساغی و سه لامه تی پیغه مبهري که یان، (سعدی کوری - معاذ) گوتبووی: {ته ی پیغه مبهري خودا با نیمه که پریکت بو دروست بکه یین تا له ژیر سایه ی دا دانیشیت و ولاخیشت بو ساز بکه یین و له لای

خۆت بن، ئىنجا خۆمان بچين بۆ بەرەو ڤووبونەو ڤوورمەن. جا ئەگەر خودا بەهيزى کردین و سەرى خستين بەسەر دۆرمن دا ئەو ديارە بەحەزو ئاواتى خۆمان دەگەين، خۆ ئەگەر بەپىچەوانەو ەبوو ئەوا خیرا لەسەر ولاخى خۆت بەو بگە بەوانەى، کە لەگەلە کەمان بەجیمان هیشتون، چونکە بیگومان چەندین کەس و گەلى تر لەدواى ئیمە هەن و زۆر لەئیمە زیاتر تۆیان خۆش دەوێت و گەر بشزانن تۆ تووشى جەنگ دەبییت دواناکەون لیت و خودا بەوان تۆ دەپاریزیت و پى و شوین و ڤاویژت بۆ دادەنیت و جیهادیش لەگەلەتا دەکەن}...

پىغەمبەر زۆر سوپاسى ئەو ڤیزو تەقدیرەى کردو نزاى چاکەى بۆکرد. ئىنجا کە ڤرێک لەسەر گردێک بۆ پىغەمبەر دروست کرا تا لەوێوە سەرپەرشتى و سەرکردایەتى ی جەنگە کە بکات.

خۆسازدان بۆ جەنگ

جا کاتێک موسڵمانان کۆبوونەو ەو خۆیان سازدەکرد بۆ جەنگ، پىغەمبەرى خودا هەستایە سەرپێڤو ڤیزەکانى بۆ ڤرێک خست و فەرمانى پى کردن، کە یەكەم جار ئەمان دەست نەکەن بەهیزش بردن بۆ سەریان هەتا فەرمانیان پى نەکات، خۆ ئەگەر ئەوان هیزشيان هینا، خیرا تیربارانیا ن بکەن، هەورەها پىغەمبەر فەرمانى پى کردن کە ششیرەکانیان دەرنەهین هەتا دۆزمنان دین و پى یان دەگەن. ئىنجا گەڤایەو ە بۆ ئەو کە ڤرەى کە بۆیان دروست کردبوو، تاكو لەوێوە سەرپەرشتى ی جەنگە کە بکات.

سوپای قورەيش سەر لەبەیانى لەدۆلەکەو ە هاتن و پىغەمبەرىش هەر، کە بەدىی کردن ڤووى کردە قاپى ی بارەگای خودا و لى ی پارایەو ەو فەرمووى: {خودایە ئەو گەلى قورەيشەو بەفیزو خۆ بەزل زانیئەو ە هاتوون و بەخۆیان دەنازن و دژایەتى تۆدەکەن و پىغەمبەرە کەت بەدرۆ دەخەنەو ە... جا ئەى خودای ڤەروردگار داواى ئەو سەرخستەت لى دەکەم کە بەلێنت پى داوم... خوايە هەر ئەم بەیانى یەى ئەم ڤرۆ لەناویان بەریت}.

پاشان پىغەمبەر ڤوانى ی بۆ هاو ەلانی کە ژمارەیان پتر لەسى سەد کەس^(۱) دەبوو و ڤوانیئیشى بۆ کافران و موشریکان کە ژمارەیان هەزار کەس دەبوو و، ڤووى کردە (قبیلە) و فەرمووى: {خودایە ئەو سەرکەوتنەى بەلێنت لەسەرى پى دابووم بۆم بەجى بگەینە... خودایە

(۱) لەدەقە عەرەبى یە کەدا ژمارەى موسڵمانان بە (ثلاثمائة و نيف) هاتووە. وشەى (نيف) یش لەزمانى عەرەبىدا بەژمارەى کە دەلێن کە لەدەیه ک (عقد) زیاتریت و لەئێوان (۱-۳) دابیت، کەواتە ژمارەى موسڵمانان لە (۳۱۰-۳۱۴) کەس دا بوو. (وەرگێڕ)...

ته گهر هم کومه له که سې شوينکه وتوانی ئيسلام له ناوچن ئيتړ تۆ له سهر زه وې ناپه ستریت}.

پيغه مېر بهر د هوم نزي ده کړدو داوای کومه ک و فرياکه وتنی خودای ده کړدو لی ی ده پاپايموه هه تا کراسه کې که وته خواره وه (ته بوبه کر) به د ستي خوی بوی هه لگرتوه و پي ی گوت: {به سه ته ی پيغه مېرې خودا، تۆ زۆر زۆرت له خودا داوا کړدوه}.

هه نديک لهو نايه تانه ی دهر باره ی هم نزيه و له دواي داوای فرياکوزاربي ی خودا وه هاتونه خواره وه، هم نايه ته بوو که خودا تياي دا فهرمويه:

﴿إِذْ تَسْتَغِيثُونَ رَبَّكُمْ فَاسْتَجَابَ لَكُمْ أَنِّي مُمِدُّكُمْ بِأَلْفٍ مِّنَ الْمَلَائِكَةِ مُرْدِفِينَ﴾ الأنفال/۹۰. واته: {کاتیک داوای کومه و فرياکوزاربيتان له پهره ردگار تان ده کړدو خودا ش وه لامي داواکاری يه کانی دانه وه کهوا هزار مه لائيکه تان فرياده خم، که دهسته دهسته دين و له پيش سوپای موسلمانانه وه و ترس و بيم ده خنه دهر وونی دوژمنانه وه}.

پاشان پيغه مېرې خودا له ژير که پره که دهر چوو و به باز دان و قه له مبار دهر وشت و قه لغانه کې به دهسته وه گرتبو و هم نايه تانه ی ده خوننده وه که خودا تيايان دا دهر رمويت: ﴿سَيَرْجُمُهُمْ الْجَمْعُ وَيَوَلُّونَ الذُّبُرَ﴾ ٤٥-٤٦ القمر ﴿بَلِ السَّاعَةُ مَوْعِدُهُمْ وَالسَّاعَةُ أَذًى وَأَمْرٌ﴾ القمرو/٤٥-٤٦. واته: {بيگومان تهو بي باوهرو موشريکانه دهبزن و راده کهن و پشت هه لده کهن، به لام (روژي دوايي) واده ی نه وانه، که سزای سهخت ترو گه وره تر دهر دين، سزای تالتر دهر دين که زۆر توندو کاریگه رتره لهو سزايه ی تيشکان و به زيني دنيايان}.

سهر که وتنی موسلمانان

سهر ته ی جهنگه که به زورانبازي يه کی نيوان شه ش که سې هه ردولا ده ستي پي کرد، که هه رسې جهنگاوه ده سنیشان کراوه کې قورپيشی تيدا کوژراو پاشان سوپای هه ردولا پيک گه شتن و شهرو کوشتر بهر پابوو، لهو ساتانه دا پيغه مېرې خودا زياتر پروادارانی بو جهنگ و پرو به پرو بونه وه هان ددهاو ده فهرموو: {دهسا به وې گيانی (محمد) به دهسته ههر پياويک له نيوه کوشتری نهوان بکات و به نارامی باوهر به پاداشت و ره وایي يه که يه وه بجهنگيت و بکوژيت که پرووی لهوان بوويت و پشتی تي نه کړدن تهوا بي هيچ گومانیک خودا ده بخاته به هه شته وه}...

یه کیك لهو پروادارانهی که ئەم وشانەیی دەبیست (عمیری کوری - الحمام) بوو، که چەند دەنکە خورمایەکی لەچنگ دابوو و خەریکی خواردنیان بوو و بەلام گوتی: {ئای ئای ئەو بەراست نێوانی من و چوونە بەهەشتم تەنھا ئەو کاتەییە، که ئەوانە دەمکوژن} .. (واتە خواردنی ئەو چەند دەنکە خورمایە لەلای ئەو ژیانیکێ درێژ دەبوو)، هەر بۆیە خێرا دەنکە خورماکان فری دەدات و شمشیرەکی دەگریستە دەست و کوشتاری دوژمنان دەکات، تاکو دەکوژریت.

ئەوێ جی ئامازە بو کردنیش بێت ئەوێ پێغەمبەری خودا خۆشی بەشداری ی کوشتارەکی کردوو، هەروە (علی) (خودا لێ ی رازی بێت) لەو بارەییە گێراویتی یەو و گوتویە: {نێمە لەو رۆژە-جەنگی بەدر-دا خۆمان دابوو پال پێغەمبەری خودا که نزیکتەین کەس بوو لە دوژمنەو، هەروە ئازاترین و بەزەبترین کەشیش بوو لەجەنگ دا} ...

جا کاتیك ئاگری جەنگ زیاتر کڵپەیی دەسەند پێغەمبەری خودا چنگیک خۆلی هەلگرت و پروی کردە قورەیش و فەرمووی: (پرویان پەش بێت)، پاشان چنگە خۆلەکی بە پرویان دا هەلداو فەرمانی هێرش بردنی بە هاوێلانێ کردو ئەوانیش هەلمەتی شیرانەیان کردە سەریان و لە ئەنجام دا قورەیش بەزین و چەندین کەس لە گەورە پیاوان و جەنگاوەرە بە جەربەزەکانیشیان کوژران و چەندانی تر لە پیاو ماقوول و کەسە دیارەکانیان لێ بە دیل گیران ... لەبارەیی ئەو جەنگە بێ یۆنەو نابەرەبەرەو چەندین ئایەت هاتووێ خواروو، کە باسی حەقیقەتی جەنگە کەو کۆمەکی خودای پەرورە دگەر دەکەن، وە ئەو ئایەتەیی، کە خودا تیبای دا دەفەرمووت:

﴿فَلَمْ تَقْتُلُوهُمْ وَلَٰكِنَّ اللَّهَ قَتَلَهُمْ ۖ وَمَا رَمَيْتَ إِذْ رَمَيْتَ وَلَٰكِنَّ اللَّهَ رَمَىٰ ۚ﴾ (الأنفال/ ۱۷)

دوای تەواوبوونی جەنگە کە پێغەمبەری خودا فەرمانی دا، کە کوژراوانی دوژمن فری بدرێنە ناو بێرەو، ئەوانیش فری یان دانە نێو بێرە کەو و پێغەمبەری لەسەر تەرمەکانیان وەستاو لەو کاتەدا هاوێلانێ گۆییان لێ گرتبوو کە لە تاریکیی نێو دەشەو دا دەیفەرموو: {ئەو خەلکی نێو بێرە کە ... ئەو - (عتبە - کوری - ربیعە) و (ئەو ئەو جەهل) و ... (ناوی هەموو کوژراوانی نێو بێرە کە هێناو) پێ ی دەفەرموون: ئەو ئێو دیتان خودا ئەوێ بە ئێنی لەسەر پێ دابوون چۆن بە جی هێنا؟، بێگومان منیش دیتم ئەوێ، کە خودا بەراستی بە ئێنی لەسەر پێ دابووم بە جی گەیاندا ...}

لەو کاتەدا موسلمانان بە پێغەمبەریان گوت: {ئەو پێغەمبەری خودا! ئایا لە گەل کەسانیکدا دەدویتی، کە تەرمەکانیان وشک بوونەتەو؟}، ئەویش لەوێ لای دا فەرمووی:

{تهوانيش وهك ئيوه گوى يان ليمه وه ئيوه باشتړ دهران چى يان پى ده ليم، به لام ناتوان
وله لام بدنه وه}.

ژماره دى كوژراوانى قورپه ش گه شتېبوه هفتا كهس و هفتا كهسى ديكه شيان لى به ديل
گيرابوو، جگه له وهى موسلمانان دهسكه وتيكي هيچگار فرهى مادديشيان چنگ كه وتېوو.
به لام ژماره دى كوژراوانى موسلمانان ته نها چوارده پياوى خۇبه ختكار بوو.

خودا باسى ئو سهركه وتنه و هم نيعمه ته ده كمه نهى بو موسلمانان كړدوه و پى فهرمون:
﴿وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِبَدْرٍ وَأَنْتُمْ أَذِلَّةٌ﴾ ^{١٢٣} / العمران . واته: (بيگومان ئيوه له بيران بيت چو
خودا له جهنگى به دردا سهري خستن له كاتيک دا ئيوه بپهيزو كه ژماره كه كم چك و تفارق
بوون}.

بو نازاد كړنى ديله كان قورپه ش هه نديكيانى به (فديه) پاره و مال نازاد كړو له
موسلمانان يان وهرگرتنه وه، هه نديكي تريش له و ديلانهى كه پاره و ماليان نه بوو، تا خو يانى پى
نازاد كهن و به لام خو يندن و نووسينيان دهرانى (واته: كه خو ينده واربوون) ئه و له به رامبه
نازاد بوونيان دا ده بوايه هه ريه كه يان ده مندا ل له مندا لاني (مه دينه) فيرى خو يندن و نووسين
بكه ن. ئه مه ش (فديه) كهى بوو.

له مه شه وه ئه وه به چاكي روون ده بيتنه وه كه (محمد) پيغمبره رى خودا يه كه مين كهس
بووه، كه نه خو ينده واربى قه لاچو كړدوه وهه ولى ته ووى بو بلاو كړدنه وهى زانست و
خو ينده واربى دا وه.

ئهمه پيشو پوخته يه كه بو له باسى جهنگى (به در)، سه باره ت به ديارى كړدى په ندو
ده رسه كانى هم جهنگه ش (ان شاء الله) له به ندى (په ندو وانه كان) دا باسيان ليوه ده كه ين.

بەندى دووهم

((جەنگى - ئوچود -))

(ھەوللى قورەيش بۇ تۆلەسەندىنە ھە لەمۇسلەمانان - گەرەنە ھەي دوور وودە كان -
 پاسپاردەكەي پىغەمبەرى خودا - سەرکەوتنى مۇسلەمانان لەسەرەتەي جەنگەكەدا -
 تىشكانى دواي سەرکەوتن - بلاوبونە ھەوللى كوژرانى پىغەمبەر - مۇسلەمانان
 رىزەكانيان پىك دەخەنە ھە - مۇسلەمانان كوژراوەكانيان كۆدەكەنە ھە - چەند وپنەيەكى
 پالەوانىتى و قوربانى دان - بەتىن كەردنە ھەي وردى مۇسلەمانان - قسەوباسى مردن)

ھەوللى قورەيش بۇ تۆلەسەندىنە ھە لەمۇسلەمانان

كافرانى قورەيش ئاراميان لى ھەلگىرابو بەھۆى ئەو بەزىنە سەخت و پىسوابونەي
 لەجەنگى بەدر—دا تووشيان ببو، چونكە پەلەيەكى شەرمەزارى و ھەياچوونى وەھيان
 بەناوچەوانە ھە نرابو كە ھەوليان دەدا تەنھا بەسەرکەوتنىكى گەرە ئەو پەلە رەشە لەخۆيان
 كەنە ھە، واتە: جەنگىكى تر ھەلگىرسيىن و تىاي دا تۆلە لەمۇسلەمانەكان بسىننە ھە.

بۇ ئەم مەبەستەش دەستيان كەردە ھە خۆسازدان و ئامادەكەردنى چەك و تفاق و ناردنى
 نوپنەرانىيان بۆلاي ھۆزوتىرە بى باوەرەكانى تى عەرەب و بانگ كەردن و كۆكەردنە ھەيان بۆ
 جەنگ. ديارە چەندىن كۆمەل لەھۆزە بى باوەرەكانى عەرەب بەدەم بانگەشەكەيانە ھە چوون.
 ھەرەھا قورەيش بۆ مەيسەر كەردنى خەرجى و مەسروفاتى ئەو جەنگە ھەموو قازانچەكانى ئەو
 كاروانە بازىرگانى يەي كە (ابو سوفيان) لەپىش جەنگى (بەدر)دا ھىنابوويە ھە تەرخان كەرد بۆ
 جەنگى داھاتوويان.

بى باوەرەكان بەو شىۋەيە توانىيان سى ھەزار كەس لەژىر سەركەردايەتى (تەبو سوفيان)دا
 كۆيكەنە ھە. كاتىك ئەم ھەوالە بەپىغەمبەر گەيشت، راويتى لەگەل ھاوەلانى دا كەرد
 لەسەرئە ھەي ئايا بۆ مەبەستى بەرپەرچ دانە ھەي ھەر ھىرشىكى تازە لە —مەدينە—دا مېننە ھە
 ياخود لەشار دەرچن و لەدەرە ھەي شار بەرەنگارىيان بىنە ھە ؟ بىروپاي (پىغەمبەر خۆي) لەو
 بارەيە ھە ئەو ھەبو كە لەشاردا مېننە ھەو خۆيانى تيا قايم كەن تاكو ئەگەر كافران ھىرشيان ھىنا
 پياوانى مۇسلەمانان تىر بارانيان كەن و ژنان و مندالانىشيان لەسەربانەكانە ھە بەردبارانيان بکەن.

به لّام تهو پياوه موسلمانانه ی که پيشتر ناماده ی جهنگی (به در) نه بووون (به تايه تيش گهغه کانيان) زور زور هزيان له چوونه دهره وهی شاره کردو سوووبون له سر تهو رايه. تهو پياوانه ش، که پيشتر به شداری ی جهنگی (به در) يان کردبوو پشتگیری تهو رايه ی لاهه کانيان کرد تاكو لای خه لگی به ترسنو ک دانه نرين. پيغه مبهريش له دوايي دا تهو بيروپايه ی تهواني په سندرکدو برياری دهرچون له شاريان دا.

ئينجا پيغه مبهري نوښی (جمعه) ی له گهل داگردن و له وتاري کي دا په ندو ناموزگاريی به گوځيان دا دايه وهو فرمانی پي کردن له سر تارام گرتن و خوږاگرتن له بهرامبهري هره هرکيکی گران و ناره حهت دا.

دواي نوښ داواي کرد قه لغان و چه کی خو ی بو بينن و فرمانيشی به بانگدان (آذان) کرد بو دهرچون له شارو به ره وروبوونه وهی دوژمن. له کاتيک دا هندیك له پياوانی موسلمانان بينيان وا خه لگی ناماده ی دهرچونن بو جهنگ له نيوخويان دا به يه کتريان گوت: (تهري باشه خو پيغه مبهري خودا فرمانی پي ده دايان که له شاردا بمينينه وهو بيگومان هره خویشی له کاروبار و خواستی خودا ناگداروه، هره خویشی له ناسمانه وه سروسشی بوډيت. خوژگه بگه رايانه وهو خويمان له مه دا سهرپشک کردايه). .ئينجا هره هم پياوانه به پيغه مبهريان گوت: {تهی پيغه مبهري خودا با له مدينه دا بمينينه وه وک چون يه کم جار فرمانت به وه پيکردين}، به لّام پيغه مبهري له وه لاميان دا فرمانوی: {هيچ پيغه مبهريک بو ی يه کاتيک گه له که ی بو جهنگ هان ده دات و ريگهی دهرچونی بو وروبه وروونه وهی دوژمن پي دابن، بو ی نييه بگه ريته وهو بيانگريته وه بو ناوشار تا له وي جهنگ له گهل دوژمن دابکهن، راسته که من پيشتر تهو قسه ييم بؤکردن و رام وابو له نيوشاردا بمينينه وه، به لّام تيوه هره حه زتان له چوونه دهره وهی شاربوو، جا ئيستاش ده بيت له خودا بترسن و ته قواو پاريز کاريتان هه بيت و به تارام بن له کاتي شهروکوشتاری دوژمن داو، چاوه ري ی فرمانی تري خودابن و بزنان چ فرمانيک ده نيريت و په يره ويی ی لي بکهن و پابه ندبن پي وهی}.

گه رانه وهی دووړووه کان

پيغه مبهري له گهل هه زار کهس له هاوه لانی دا له شار دهرچون بو به رهنار بوونه وهی کافران. به لّام هيشتا هره به ريته بوون که گه وره ی دووړووه کان (عبدالله ی کوري — ابي) به خو ی و سى سه د کهس له وانه ی له سر هه مان ته رزو داب و نه ريتی بوون گه رانه وهو، له و روشتنه و له جيهاده که پاشگه زبوونه وه. له و کاته دا يه کيک له موسلمانان کان بانگی کردن و پي ی گوتن:

{گه لَو نایا خدا راینه سپاردوون بهودی نابت گه له که تان و پیغه مبه ره که تان لاوازو بی هیژ بکهن کاتیک دوزمن به ره و پروتان ده بیته وه؟} تهوانیش له وه لَامی تهو موسلماندها گوتیان: {گهر بمانزانیایه نیوه شهرو کوشتر ده کهن جلهوی خومان نه ده دایه دهست نیوه. لهو باوه ردهش داین که هیچ شهرو جهنگیک بهرپانابیت}. نیت کاره که یان زور به گران ده زانیو تهنها ریگهی گهرانه وه یان هه لَبژارد. تهو موسلماندهش پی ی گوتن {خودا دوزمنانی خویشان لی به دور بگریت و پلهی جیهادو پروبه پروبوونهودی دوزمنانی خواتان پی نه به خشیت. بهراستی خودا هیچ ناتاجیکی به نیوه و مانان نی یه}...

خودا خویشی دهرباری تهو دورپوانه فرمویه: ﴿وَلْيَعْلَمَ الَّذِينَ نَافَقُوا وَقِيلَ لَهُمْ تَعَالُوا فَنَتَلَوُا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَوْ ادْفَعُوا قَالُوا لَوْ نَعْلَمُ قِتَالًا لَاتَّبَعْنَكُمْ هُمْ لِلْكَفْرِ يَوْمَئِذٍ أَقْرَبُ مِنْهُمْ لِلْإِيمَانِ يَقُولُونَ بِأَفْوَاهِهِمْ مَا لَيْسَ فِي قُلُوبِهِمْ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا يَكْتُمُونَ﴾ {آل عمران/ ۱۶۷... واته:} {دهبا چاک بزائن تهوانهی کاتیک پی یان گوترا (وهرن له گهل نیمه ده کوشتاری موشریک و کافران بکهن و له پییناوی خودا بجهنگن و بهرگری له خوتان بکهن گهر تهنها بهو جودی خویشان بیت وه چون نیمه بهرگری له خومان ده کهین، یاخود له گهلان دا بمیننه وه تهنها بو تهودی زور دیارین و بهسوپایه کی ژماره زورهه ببیرین و دوزمن لیمان بترسیت، بهلام کوشتاریش مه کهن و به شداریی جهنگیش مه بن)، کهچی تهوان تاکه وه لامیکیان تهو بهو، که گوتیان: (گهر بهراستی بمانزانیایه نیوه به تهمای جهنگن و— یاخود تهو جهنگه پروکاریکی حقی تیدایه— یان چاک ریگ نه خراوه، تهوا به شداریمان ده کردن. بهلام دهشیت له نیوان نیوهو موشریکان دا جهنگیش نه قهومیّت) جا تهوان بهم وه لامه یان با چاک بزائن که دورپویی ی خویشان دهرخست و نزیک ی خویشان له کافرانده دهرکهوت زیاتر لهودی نزیک له موسلمانان بن، بهلکو دوزمنی موسلمانانن. تهودی بهدم دهیانگوت له وهو پییش، پیچه وانهی نیازی ناودلیان بوو. خوداش ههر خوی ده زانیت و ناگاداره کهچی له دلیان دایه}.

لهو کاته ده دوو کومه له موسلمانان له وانهی تازه هاتبوونه نیو ثابینی ئیسلا موه، به دیتنی تهو رهفتاره نامه ردانه یه ی (عبدالله ی کوری—أبی) و تاقمه کهی، تووشی جوړه ترس و گومانیک بوون و خهریک بوو هه مان رهفتاری تهوان بنوین و دویان کهون، بهلام خودا پاراستنی له وه له سهر خواستی راست جیگری کردن و دهرباره شیان فرمویه تی: ﴿إِذْ هَمَّتْ

طَافِقَتَانِ مِنْكُمْ أَنْ تَفْسَلَا وَاللَّهُ وَلِيُّهَا وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ﴾ {آل عمران/ ۱۲۲...}

بهم رهنه گش پیغه مبهری خودا به حهوت سهه کهس له هاوه لانی یه وه خوی سازکرد بو جهنگ و پروبه پروبوونهودی سی هه زار کهس له دوزمنان.

ړاسپارده کهي پيغه مبهري خودا

موسلمانان به پړتوه بوون تا گه يشتنه يه کيک له قه دپاله کاني چياي "ثوحد" که چيايه که و ده که ويته باکووري خوړه لاتي (يه سريب) وه و پشتيان له چيايه که بوو کاتيک لي ي دانيشتن، له وي دا پيغه مبهري خودا پي ي فهرمون: {هيچ که سيک ده ست به جهنگ نه کات هه تا فهرماني پي ده که م}.

بي باوه رانيش له نيو دوله که دا مؤلن و چنده ها ثافره تيشيان له گهل دابوو تا کو زياتر هانيان دن له سهر کوشتار، دوو سه د ثه سپيشيان پي بوو، تا له جهنگدا به کاري بينن. لاي راستي ثه سپه کان به (خالد ي کوري - وليد) سپيرابوو (که ثه و هيشتا موسلمان نه بوو بو) و لاي چه پيشي به (عکرمه ي کوري - ابو جهل) سپيرابوو.

پيغه مبهري خودا جهنگاوه ره تير هاويژه کاني خو ي بانگ کرد، (که ژماره يان په نجا تير هاويژه بو) و داواي لي کردن، که له پشت سوپاکه و له سهر قه دپالي چياکه بميننه وه و فهرمانيشي پي دان، که له هيچ حاله تيک دا شويني خويان چول نه کن، سا نيتر گهر سهر که و تووش بوو بن يان تيشکابن. نينجا (عبدالله ي کوري - جبيري) کرد به فهرمانده يان (به ثه ميريان).

دواي ثه مه پيغه مبهري سهر کرده ي دانا بو خولقاندني پيشپرکي له سهر پاله وانيتي له نيوان جهنگاوه ره کاني دا شمشير يکي به ده سته وه گرت و رووي گفتار يشي کرده ها وه لان و فهرمووي: {کي ثم شمشيره ده گرت و مافي ته واوي خو ي پي ده دات} ؟ (واته کي له چاک به کاره يناني دا هه قي شياوي خو ي ره چاوده کات).. چندين که س هه ستان و به لام لي ي ده گرتنه وه هه تا نوره گه يشته سهر (ابو دجانه) و گوتي: (مافي ته واوي ثم شمشيره چي يه ثه ي پيغه مبهري خودا؟)، فهرمووي: (ثه وديه هينده ي له دوژمن پي بدهيت تا کو خوار ده بيتته وه).

(ابو دجانه) که به ناوي (سماک ي کوري - خرشه) ش ناسرابوو پياويکي زور نازاو چاونه ترس بوو و په رويه کي سووري له سهر ده به ست و ههر کاتيک ثه و په رويه ي به سهر وه بوايه خه لکي ده يان زاني که وا نيتر به ره و کوشتار ده چيت.

(ابو دجانه) دواي وه لامه که ي پيغه مبهري شمشيره که ي به ده سته وه گرت و په روه سووره که ي (که به - په روي مردن) ناوده را دهره يناو توند له سهر ي خو يي شه ته ک داو به نيو هه ردو ريزه که دا به فيزو به خو نازينه وه هه نگاي دناو خوونه ريتيشي ههر و ابوو که له کاتي جهنگ دا به و فيزو به خو نازينه وه پروات.

کاتيک پيغه مبهري ديتي (ثه بو دجانه) به و شيوه يه ده روات، فهرمووي: {ثم چه شنه رويشتنه خودا رقي لي ده بيتته وه، ته نها له م جوړه جيگه يه دا نه بيت}.

سەرکهوتنی موسلمانان له سهرهتای جهنگه که دا

ههردوو سوپاکه پێک گه‌یشتن و موسلمانان زۆر به‌گورپوون له‌شه‌پ‌داو له‌لوتکه‌ی قاره‌مانیته‌ی و ئازایه‌تی دا بوون. (ابو دجانە)ش وه‌ک جه‌نگاوه‌ریکی هه‌لکه‌وتوو له‌شه‌پ‌دا دیاربوو و به‌هه‌ر که‌سیک له‌بێ باوه‌ران به‌گه‌شتایه‌ خێرا ده‌یکوشت. هه‌روه‌ها (حه‌مزه‌)ی مامی پێغه‌مبه‌ریش له‌جه‌نگه‌که‌دا رۆلێکی پال‌ه‌وانیته‌ی ی گه‌وره‌ی ده‌بینی و دوو که‌سیشی له‌هه‌لگرانی به‌یداخی کافران کوشت جگه‌ له‌کوشتنی چه‌ندان که‌سی تریان.

له‌و جه‌نگه‌دا کۆیله‌یه‌کی (حه‌به‌شی) که‌ناوی (وه‌حشی) بوو دانرابوو بۆ چاودێری کردنی وردی (حه‌مزه‌)، تا‌کو بیکوژیت. چونکه‌ ئه‌و عه‌به‌ده‌ (واته‌ – وه‌حشی) زۆر شه‌اره‌زابوو له‌ پ‌م هاویشتن داو که‌م جار هه‌بوو هه‌له‌بکات له‌و کاره‌ی داو نیشان نه‌پێکیت. خاوه‌نه‌که‌شی به‌لێنی ئه‌وه‌ی پێ دا‌بوو گه‌ر بتوانیت (حه‌مزه‌) بکوژیت ئه‌وا ئازادی کات و سه‌ربه‌ست بیت و چی تر به‌نده‌و کۆیله‌ی ئه‌و نه‌بیت.

دیاره‌ خاوه‌نه‌که‌ی ئه‌و عه‌به‌ده‌ که‌ (هیندی ژنی (نه‌بو سو‌فیان) بوو ده‌یویست به‌وه‌ تۆله‌ی برا‌با‌وک و که‌س و کاره‌کانی‌تری بکاته‌وه‌ که‌ له‌جه‌نگی (به‌در)دا کوژرابوون. (وه‌حشی) ئه‌و کاره‌ی بۆ نه‌نجام داو به‌پ‌مه‌که‌ی خۆی –حه‌مزه‌–ی پێ‌کا‌و کوشتی‌و که‌وته‌ سه‌رزه‌وی.

هه‌لگری به‌یداخی موسلمانانیش (م‌صعب‌–ی کوری –عمیر) بوو که‌ ده‌جه‌نگا هه‌تا کوژرا. ئینجا پێغه‌مبه‌ری خودا به‌یداخی دایه‌ ده‌ست (علی‌–ی کوری –ابو طال‌ب)و پێ‌ی فرموو: (به‌یداخه‌ که‌ به‌ بۆ پێشه‌وه‌)، ئه‌ویش چووه‌ پێشه‌وه‌و ده‌یگوت: {من ئه‌و که‌سه‌م که‌ هه‌موو شتێک تێک ده‌شکێنم}.

له‌و کاته‌دا (ابو سع‌د‌–ی کوری –ابو طل‌حه‌) که‌ هه‌لگری به‌یداخی بێ‌باوه‌ران بوو به‌ (علی‌)ی گوت: {ئه‌ره‌ی ئه‌ی تێک شکێنه‌ر ئایا ده‌توانیت به‌ره‌و رووی من بیته‌وه‌ له‌ زۆران‌بازی‌یه‌ک دا}؟ (علی‌)یش گوتی: (به‌لێ). ئینجا هه‌ردوکیان له‌نیوان ریزی هه‌ردوولا‌دا که‌وته‌ زۆران‌بازی‌و شه‌ره‌شمشێرو ماوه‌یه‌کی خایاندو له‌دوایی دا له‌پشته‌وه‌ له‌یه‌کیان ده‌دا تا (علی‌) له‌ته‌نجام دا هه‌لێکو‌تایه‌ سه‌ری‌و لێ‌ی داو کوشتی.

دوای ئه‌مه‌ هیزی سو‌اره‌ی بێ‌باوه‌ران چه‌ندین جار هێرشیان برده‌سه‌ر موسلمانان و هه‌موو جاری‌کیش ده‌شکانه‌وه‌ به‌هۆی ئه‌و هه‌موو تیره‌وه‌ی که‌ ئا‌راسته‌یان ده‌کرا.

پاشان پیاده‌ی هه‌ردوولا پێک گه‌یشتن و شه‌رو کوشتار به‌خه‌ستی ده‌ستی پێ‌کردو ئا‌فره‌تانی قوره‌یشیش سه‌روودی به‌جۆش و هه‌ماسه‌ت خو‌لقی‌نیان ده‌چ‌ری و هانی پی‌اوه‌ گو‌م‌را‌و

موشريکه کانيان ددها، به لام هم موو ټهو سروودو بهيت و بالوران هيان سوودتيکی نه بوو بويان، چونکه موسلمانان سهره پای که می ی ژماره شيان بهوپهري جواميري و نه بهردی يهوه ناراميان گرتبوو و هيندهی نه برد که کافران ههستييان به تيشکان و لاوازی ده کرد، بويه خيرا پاشه کشهيان کردو ثافره ته کاني شيان هاواری وهيل و سهرگه ردانييان بو ده کيشان. موسلمانان کانيش دوايان که وتن بو کو کردنه وهی ده سکه وت و که ره سه جهنگی يه کانيان.

تيشکانی دواي سهرکه وتن

کاتيک ټهو (جهنگاوهره تيره اوژانهی، که پيغه مبهردا له سهر قه دپالي چياکه داي نابوون بو پاراستنی موسلمانان له پشته وه) ديتيان ټهوا حاله ته که يان بهره و سهرکه وتن ده چيت و کافران له به زين و پاشه کشي ټدان حهزيان کرد دابه زن و ټهو به رزايی يانه به جي بيلن، به لام فه رمانده که يان (واته، عبدالله — کوري جبير) پي ی گوتن: (ټهم کاره تان سهر پيچي يه له فه رمانی پيغه مبهردا). که چی ههر سووربوون له سهر ټهو کاره و زور به يان هاتنه خواره وه بو چينه وهی ده سکه وته کان ته نها ژماره يه کی که ميان نه ييت، که له شويی خويان جي گيربوون و له سهر چياکه مانه وه.

له و ساته ش دا (خالدی کوري — وليد) ههستي به نه مانی ټهو ته گه ره بهی به رده ميان کردو ټير ههر، که ديتی ی ټهوا سهر چياکه و داميني چول کراوه خيرا هيرشی برده سهر چياکه و ټهو چهند که سه شي کوشت که له سهری مابوون و ټينجا له پشته وه په لاماری موسلمانان کانی دا، موسلمانان کانيش کاتيک ټهو حاله ته ناسايی يه يان دی تووشی نيگه رانی و په شوکان بوون و ههر ده سکه و تيشکان هه لگرتبوو فری يان داو ريزه کانيان تيك چوو و ته نانه ت و ايان لي هات هه نديکيان له يه کتر يان ددها.

ټهو هاوه لانه ش که له گهل پيغه مبهردا بوون ليک داپران و هه نديکيان به ره و (مه دينه) که رانه وه و چهند که سيکيشيان به ره و سهر چياکه و لای گاشه به رده که ده رشتن.

پيغه مبهردی خوداش له و چرکه ساته ناسکانه دا بانگی موسلمانان کانی ده کردو هاواری ده کرد: { هو به نده کانی خودا وهر نه وه ته نيشت من.. وهرن له گهل من دابن }. چهند که سيک له بهرگری کارانی له ده وری خپرونه وه و يه کيک له وان (ابو طلحه — أنصاری) بوو که پاله وان يکی کم وينه بوو و به ده سراست و نيشانيک ناسرابوو، له و جهنگه ش دا دوو که وان يان سيانی شکاندبوو و پاريزگاریی له پيغه مبهردی خوداش ده کرد، له و ساته دا به پيغه مبهردی گوت: { ټهی پيغه مبهردی خودا باوک و دايکم به فيدات بن.. ده سا به خودا ټه مړ ناهيلم هيچ نازيه که

بتپیځکت. گهردنی خۆم له جیاتی گهردنی تۆ داده نیم و خۆم به فیدات ده کهم}.

یه کیکی تر له وانیهی دهووری پیڅه مبهری خودایان دابوو (سعدی کوری - ابو وقاص) بوو، که به پیڅه مبهری دهگوت: (سعد له پیناوتا خۆی له ناوده بات و باو کم و دایکیشم فیدات بن)... ههروهها یه کیکی تر له و نازاو به جهرگانه (سهل - کوری - حنیف) بوو، که له تیرهاوێژه ناوداره کان بوو و هینددی تیر گرتی کافران تا کو له پیڅه مبهری دوورخستنه وه.

یه کیکی تریش له وان (ابو دجانه - انصاری) بوو، که خۆی کردبووه قه لغانیک بۆ پیڅه مبهرو خۆی به سهردا چه ماندبووه وه هه رچی تیری کیش ده هات بهرپشتی ئه وه ده که وت هه تا وای لی هات تیریکی زۆر به پشتمیه وه بوو.

(زیاد - کوری - حارث) ییش یه کیک بوو له وانیهی بهرگریی ی له پیڅه مبهرو ده کردو له وه مه و قیعه دا مایه وه هه تا کو زرا.

هه ره له و ساتانه دا یه کیک له کافران که (أَبِي - کوری - خلف) بوو به ره و لای پیڅه مبهرو هه لمه تی هی ناو ویستی بیکوژیت، جا هه ره که لی نزیك بووه وه خیرا پیڅه مبهرو رمیککی تی گرت و بووه هۆی له ناوچوونی.

بیگومان له و کاته دا پیڅه مبهرو خۆی برینداریش ببوو به هۆی به ردیکه وه، که که وتبوو به سه ری او کاکیله یه کی دانه کانی شکاندبوو و ناوچه وانیشی پروشابوو و لیویشی زامداریبوو و خوین به گۆنای دا دهاته خواره وه، هه ره له و کاته دا دهیفرموو: {چۆن گه لیك ئاسووده و نازاد ده بن که ئاو له پیڅه مبهرو که یان بکه ن له کاتیک دا ئه و بانگیان ده کات بۆ سه ر ریگی پاستی خودا}...

له و باره یه شه وه خودا ئه م ئایه ته ی ناردی خواره وه، که تیای دا فه رموویه: ﴿لَيْسَ لَكَ مِنَ الْأَمْرِ شَيْءٌ أَوْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ أَوْ يُعَذِّبَهُمْ فَإِنَّهُمْ ظَالِمُونَ﴾ آل عمران/ ۲۸... واته: {بۆت نی یه داوای لی بوردنیان بۆ بکه یت و هه ولئ پاست کردنه و ی کاروباری تاییه تی ی قیامه تیان به دیت، به لکو ئه وه به خواستی خودا خۆیه تی و گه ر بیه ویت تۆ به یان لی وهرده گریت یا خود سزایان ده دات، بیگومان ئه وانیش سته مکارن}.

ههروهها پیڅه مبهرو که وته چالیکیشه وه له و چالانه ی که (ابو عامر) - راهیب - هه لی که ندبوون بۆ ئه وه ی موسلمانان یان تی بکه ویت له کاتی بی تاگیان دا. (عه لی) - کوری - (ئه بو تالیب) چوو بۆ ده ره یانه وه ی ده ستی پیڅه مبهرو گرت و (طلحه) - ش به رزی کرد وه تا کو سه رپی که وته وه و هاته وه ده ره وه.

به م ره نگه دوا ی سه رکه وتنی سه ره تای جه نگ تیشکان.

خوداش له قورئان دا ناماڅی بڼه و تیشکانه ی تهوان کرد، که به هوی ټیختیلاfi نیو خوی موسلمانان و سهرپیچی کردنیان له فهرمانی پیغه مبهړه کیان و هه زکردنی هه ندیکیان له دهسکه وته کانه وه بوو. هه روه که فهرموویه تی:

﴿ وَلَقَدْ صَدَقَكُمُ اللَّهُ وَعْدَهُ إِذْ تَحُسُونَهُمْ ^(۱) بِأَذْنِهِ ^ط حَتَّى إِذَا فَشِلْتُمْ وَتَنَزَّعْتُمْ فِي الْأَمْرِ وَعَصَيْتُمْ مِنْ بَعْدِ مَا أَرْسَلَكُمْ مَا تُحِبُّونَ ^(۲) مِنْكُمْ مَنْ يُرِيدُ الدُّنْيَا وَمِنْكُمْ مَنْ يُرِيدُ الْآخِرَةَ ^ع ثُمَّ صَرَفَكُمْ عَنْهُمْ ^(۳) لِيَبْتَلِيَكُمْ ^ط وَلَقَدْ عَفَا عَنْكُمْ ^ط وَاللَّهُ ذُو فَضْلٍ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ ﴿ال عمران/ ۱۵۲..

هه روه ها خودا وه سفی هه لاتنیان له جهنگه که و دوچار بوونیان به و کاره ساته به م چه شنه ده کات که ده فهرمویت: ﴿ إِذْ تَصْعَدُونَ وَلَا تَكُونُ عَلَى أَحَدٍ وَالرَّسُولُ يَدْعُوكُمْ فِي أَخْرَجِكُمْ فَأَتْبِكُمْ عَمَّا بَغِمَ لَكُمْ لِكَيْلًا تَحْزَنُوا عَلَى مَا فَاتَكُمْ وَلَا مَا أَصَابَكُمْ ^ط وَاللَّهُ خَيْرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿ال عمران/ ۱۵۳..

واته: { کاتیک به پانایی زهوی دا ده پږشتن و له شه پ هه لده هاتن و وه ها تیشکابون، که لاتان به لای یه کیک دا نه ده کرده وه له وانه ی خوراگرو دلیرسون و یارمه تی یه کتان نه ده دان، پیغه مبهړیش له پشستنه وه بانگی ده کردن تاکو بگه ریته وه، که هه ورووی له وږنمان بوو و داوای به ره وروبوونه وی وږنمانی لی ده کردن، به لام خودا خه فته تی تیشکانی پیگه یانندن وه ک چوڼ نیوه خه فته تی وږرتان به پیغه مبهړ گه یانده بو به هوی سهرپیچی کردنی فهرمانه که یه وه، خودا خه فته تی تیشکان و له ده دست چوونی دهسکه وته کانی پیگه یانندن و خه فته و نازاری برینداری و کوژرانی پی گه یانندن... خوداش هه ر خوی شاره زاو ناگاداری کردارو نه ریته نه... }.

(۱) تحسونهم: واته (ده تانکوشتن).

(۲) أراکم ما تحبون: واته: (ته وهی پیشان دان که پیتان خوش بوو.. که به زینی کافران بوو...).

(۳) ثم صرفکم عنهم: واته (پاشان ورووی نیوهی له کوشتاری تهوان لادا به هوی هه زکردنتان له دهسکه وته کان و تا هه به زینه تان تووش بوو).

بلاو بوونه وهی هه والی کوژرانی پیغه مبهه

پاشان هه ره گهر مهی شهرو کوشتاردا نه وه وال له نیو موسلمانانه کان دا بلاو بوونه وه گوايه پیغه مبهه کوژراوه، بهم هویه شه وه چهند موسلمانیک چه کیان فری دا وه ندیک تریشیان کوتیان: {خۆزگه که سیگمان بناردایه بۆلای (عبدالله—کوری—أبی) تاكو متمانه وه سهلامه تی ی له (ئهبو سوفیان) وه بۆ مسۆگهر کردینایه}.

(أنس—کوری—نضر) یش ره خنه ی لی گرتن و گوتی: {خودایه من داوای لی بردنت لی ده کهم له سه ره لهو یستی ئهم هاوه لانه وه خۆیشم به دوور ده گرم و په نات بۆ دینم له کاری نه وه کافرا نه}... ئینجا (أنس) پرووی کرده ئهوانه ی له چوار دهوری بوون و پی ی گوتن: {دوای پیغه مبهه ژیا نتان بۆ چی یه ؟ ده هه ست و خۆتان به کوشت دهن له سه ره وه رپیازی که نه وه خۆی له پیتاودا نا... ئینجا شمشیره که ی به دهسته وه گرت و کهوته وه شهرو کوشتاری کافران و وازی لی نه هینان هه تا کوژرا.

دوای ته و او بوونی جهنگ دیتیان، که ئهم هاوه له قاره مانه پتر له هه شتا زامی پتویه وه هه ندیکیان به هۆی شمشیره وه یان به رم به ری کهوته وه یاخود له تیره وه بووه.

بیگومان ده رباره ی خاوبوونه وهی هه ندیک کهس له جیهادی ری ی خودا کاتییک هه والی کوژرانی پیغه مبهه ده بیست چهند ئایه تیکی قورئان بۆ رینمایی کردنی موسلمانان هاتوونه خواره وه و ئاگاداریان کردوونه وه له وهی که ئایینی ئیسلام به تا که که سیکی وه ک پیغه مبهه وه نه به سترا وه که نه گهر هه تا نه وه له ژبان دا بیئت خه لگی پهیره وپی بکه ن و گهر ئه ویش (مرد) یان (کوژرا) ئیدی واز له ئاینه که بین. به لکو ئهم ئایینه ده بیئت له ته ستۆ بریت و خه لگی خۆراگرو سوورین له سه ری و هه رده م به رگری لی بکه ن، سا ئیتر خودی پیغه مبهه مابیئت یان مر دیئت. چونکه ئهم ئاینه بانگه وازیکی (شه خصی) نه بووه، به لکو بانگه وازه ته نها بۆ په رستنی خودای تا ک و ته نیا و شوینکه و تنی شه رع و رپساکه ی.. جا ئایا ده شیت به مردنی (محمد) یان به کوشتنی، خیرا موسلمانان هه لگه رینه وه بچه وه سه ر کفر و بی باوه ری؟ بیگومان گهر نه وه حال ته شه دروست ببیئت و گهر موسلمانانیش پاشگه زینه وه نه وه دیاره هیچ زیانییک به خودا ناگات. به لām خودا پاداشتیکی زۆری نه وه موسلمانانه ده داته وه که به ئارامی و خۆراگری یه وه له سه ره ئیسلام ده مینه وه وه که سوپاس و شوکری نیعه ته کانی خودا ده که ن، به تاییه تیش نیعه ته ی گه وری ئیمان و پرواداریتی..

ئهمه ی پیشووش پوخته ی شیکاری ئهم ئایه ته ی قورئانه، که خودا تیای دا ده فره مویت:

﴿وَمَا مُحَمَّدٌ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ أَفَإِنْ مَاتَ أَوْ قُتِلَ انْقَلَبْتُمْ عَلَىٰ أَعْقَابِكُمْ ۚ وَمَنْ يَنْقَلِبْ عَلَىٰ عَقْبَيْهِ فَلَنْ يَصُرَ اللَّهُ شَيْئًا ۚ وَسَيَجْزِي اللَّهُ الشَّاكِرِينَ﴾ آل عمران/ ۱۴۴.

موسلمانان پيزه کانيان رېک ده خه نه وه

خو به کوشه دانی هه نديک له هاوه لآن له سهر پيغه مبهريو بلاو بوونه وهی هه والی مردنیشی له لایه کی تره وه هوپه ک بوو بو دور که وتنه وهی دوزمن له موسلمانان.

ئينجا پيغه مبهري خوداو نه وه جهنگاوه رانهی له چپاکه له گه لی مابونه وه سهرکه وتنه سهر چپاکه و گه یشتنه جی نه وه گاشه به ردهی، که هه نديک له هاوه لآن هه لاتیبون بولی.

جا یه که م کس له وانهی پيغه مبهري ناسی یه وه (کعبی کوری - مالک) بوو که پر به گه رووی و به دنگی کی بهر ز هاواری کرد: (هو موسلمانان مژده تان لی بیت نه وه پيغه مبهري خودایه)، موسلمانان کان بهو هه والنه زور خوشحال بوون و خه م و خه فه تیان له دل دانه ماو به دیداری پيغه مبهريه کانیان شاد بوونه وه دواي نه وهی گومانیان وابو گوايه کوزراوه.

ئينجا نه وه سهرکه وتنه ی سهرتای جهنگه کانیان به بیر خوئیان هیئایه وه که له دهستیان داو، ههروه ها باسی نه وه هاوه لانه یان ده کرد، که کوزرابون.

له و کاتانه ش دا (ته بو سوفیان) و ژماره یه که له بی باوه ران بهره و پرویان هاتن و موسلمانان که بینیان نه وه دڅخه ی پیشوویان بیرچووه وه و تاکه نیازو ئامانجیان بهرگری له خو کردیان بوو، پيغه مبهريش فهرمووی: {تم جاره نه وان ناتوان بیتنه سهروو مانه وه و نه مسهرمان لی بگرن}. ده سه جی له و ساهه ش دا (عمری کوری - خطاب) و کو مه لیک له موهاجیران بهرهن گاریان بوونه وه و کوشتریان کردن تاکو له چپاکه کردیاننه خواره وه.

دواي نه مه ئیتر کافران سوپاکه یان کو کرده وه و خوئیان سازکرد بو گه رانه وه بهره و (مه که که)، له کاتی خو سازدانیان دا (ته بو سوفیان) هاواری له سوپای موسلمانان کردو له شوپینی کی بهرزه وه پی ی گوتن: {واده ی پیگه یشتنه وه مان سالی ناینده یه له - به در-}.

پيغه مبهريش یه کی که له هاوه لانی راسپارد که له وه لام دا پیی بلیت: (به لی له نیوان نیمه و ئیوه دا واده یه کی تر هه یه). پاشان (ته بو سوفیان) و سوپاکه ی روشتن.

پيغه مبهري خوداش رووی کرده (علی - کوری - ابو طالب) و پی ی فهرموو: {هه سته و دوايان که وه به په نهانی چاودیریان بکه و بزانه چی ده که و به ته مای چین.. ته گهر سواری نه سپه کانیان نه بوون و جله وی خوشتره کانیان گرتبوو نه وه دیاره بهره و (مه که که) ده رونه وه. خو ته گهر سواری نه سپه کانیان ببوون و خوشتره کانیان لی ده خوری، نه وه مانای وایه بهره و (مه دینه) ده رون. ده سا بهو خودایه ی گیانی منی به ده سته ته گهر بهره و (مه دینه) برن نه و ده که ومه شوپینیان و بهرهن گاریان ده بمه وه و شهرو کوشتریان ده که م}.

(علی) یش بو به جی هیئانی نه وه فهرمانه بهوردی چاودیری روشتنی سوپای کافران کردو

بوی در کهوت بهرهو (مه‌دینه) نارۆن، بۆیه هاته‌وهو به‌پیغه‌مبه‌ری گوت: {به‌په‌نه‌هانی دوايان که‌وتم تا بزاتم کوی‌یان مه‌به‌سته، جا کاتیك دیتم به‌ته‌نیشت ئەسپه‌کانیانه‌وه دەرۆن و جل‌ه‌وی خوش‌تره‌کانیان گرتوه‌و زانیم که ئەوان به‌رهو (مه‌که‌که) مل ده‌نیئ}. .

موسلمانان کوژراوه‌کانیان کۆده‌که‌نه‌وه

دواي ته‌واو‌بوونی جه‌نگ خه‌لك بواریان بۆ ره‌خسا، تا کوژراوه‌کانیان کۆ بکه‌نه‌وهو بیان‌نیژن، که ژماره‌یان پتر له‌حه‌فتا که‌سیك ده‌بوو. هه‌ندیک له‌وانه‌ی زۆر‌ترین زامی پی‌وه‌بوو ئەو جه‌نگاوه‌ره‌ نازاو دل‌یرانه‌ بوون که به‌رگریان له‌پیغه‌مبه‌ر کردبوو، بۆ نمونه (طلحه) پتر له‌حه‌فتا زامی پی‌وه‌بوو. کافران سووکایه‌تییان به‌کوژراوانی موسلمانانه‌کانه‌وه کردبوو، ته‌نانه‌ت (هیندی زنی) (أبو سفیان) سکی (حه‌مه‌ه‌ی) هه‌لد‌ری و جگه‌ری ده‌ره‌ینا بۆ ئەوه‌ی بیخوات، به‌لام نه‌یتوانی هیچی لی قووت بدات کاتیك که پارچه‌یه‌کی لی خسته‌ سه‌ر دانه‌کانی و له‌ده‌می دا ده‌یگ‌پ‌را.

پیغه‌مبه‌ریش ﷺ، که دیتی ئاوا سووکایه‌تی به‌ته‌رمه‌که‌ی (حه‌مه‌ه‌ی) ده‌کر‌یت ته‌واو په‌ست و توور‌ه‌به‌سو و له‌توور‌ه‌بی دا فه‌رمو‌وی: {ئه‌گه‌ر خودا به‌سه‌ر قور‌ه‌یش دا سه‌ری خستم له‌جی‌گه‌یه‌کی تردا، ده‌ی‌ت ئیمه‌ش سووکایه‌تی به‌ (۳۰) سی ته‌رمی ئەوان بکه‌ین}.

موسلمانانه‌کانیش کاتیك دیتیان پیغه‌مبه‌ر چۆن په‌ست و توور‌ه‌به‌سو له‌سه‌ر ئەو کاره‌ ناش‌یرینه‌ی، که به‌مامی کراوه، خیرا گوتیان: {وه‌للا‌هی ئەگه‌ر خودا ته‌نها یه‌ک رۆژ له‌ رۆژان به‌سه‌ر ئەوان دا سه‌رمان خات ده‌ی‌ت سووکایه‌تی یه‌کی وه‌ها به‌و ته‌رمانه‌یان بکه‌ین که هه‌رگیز له‌مه‌وپیش عه‌ره‌بیك‌ وای نه‌کرد‌ی‌ت}...

به‌لام خودای مه‌زن به‌م ئایه‌تانه‌ نامۆژگاریی کردن و فه‌رمو‌وی:

﴿وَإِنْ عَاقَبْتُمْ فَعَاقِبُوا بِمِثْلِ مَا عُوقِبْتُمْ بِهِ ۖ وَلَئِنْ صَبَرْتُمْ لَهُوَ خَيْرٌ لِلصَّابِرِينَ ۚ وَاصْبِرْ وَمَا صَبْرُكَ إِلَّا بِاللَّهِ ۚ وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَلَا تَكُ فِي ضَيْقٍ مِّمَّا يَمْكُرُونَ ۚ إِنَّ اللَّهَ مَعَ الَّذِينَ اتَّقَوْا وَالَّذِينَ هُمْ مُحْسِنُونَ﴾ النحل/۱۲۶-۱۲۸..

واته: {ئەگه‌ر تۆ‌له‌تان کرده‌وهو سزای ئەواتان دایه‌وه ئەوا هه‌ر به‌قه‌د تاوانه‌که‌ی ئەوان سزایان بدن و تۆ‌له‌یان لی بسی‌ننه‌وه. خۆ ئەگه‌ر ئارام بگرن و چاویان لی بپۆشن له‌کاتی سه‌رکه‌وتن به‌سه‌ریان داو هه‌مان کرداریان به‌رامبه‌ر نه‌که‌نه‌وه ئەوا بی‌گومان ئەوه بۆ ئیوه‌ باشت‌ره‌و جوات‌ریشه‌ له‌ئاکاری تۆ‌له‌سه‌ندنه‌وهو سووکایه‌تی پ‌ی‌کردنی ته‌رمه‌کانیان. هه‌روه‌ها ئه‌ی پیغه‌مبه‌ر ئارام بگه‌ر له‌سه‌ر نازارو ئەشکه‌نجه‌ی گه‌له‌که‌ت و له‌سه‌ر ئەو سووکایه‌تی یه‌ی، که

پیتان ده کهن و په ست و خه مناکیش مه به و خوت مه خه ره هه لویستی خه مباری و په شیمانی و سیننه ته سکی یه وه له ناست فروفیل و به دره فتاریی ی نه وان دا. چونکه خودا هه ره له گهل ته قواکاران و له خواترسان دایه و له گهل نه وانه یه که کاری چاک نه نجام ددهن}.

به راستی ئهم فرمایشتهش راسپارده و ناموژگاری یه کی کاریگه ری وه هایه، که مرؤف بو ناستیکی بالا به رزده کاته وه و له خه یال و ناره زووی توله سندنه وه ده بیات به ره و لوتکه ی هه واری مرؤفایه تی. وه ک گیراوه ته وه دوی هاتنه خواره و ی ئهم نایه تانه پیغمه مبر نه یه یشتوه سوو کایه تی به ته رمی کوژراوانی دوژمن بکریت.

چهند وینه یه کی پالنه وانیتی و قوربانیدان

پیغمه مبری خودا زور په روژی زانینی هه والی هاوه لانی بو و ده یویست بزانیته چییان به سه رهاتوه، بویه فه رموی: {کی ده توانیت هه والی (سعدی کوری ربیع) م پیبگه یه نیت و سوږاخی بزانیته، که نایا ماوه یان مردوه {یه کی که له پشتیوانان (انصار) به دهم داواکه یه وه چوو و گوتی: (ئه ی پیغمه مبری خودا من سوږاخی — سعدت بو ده کم).

ئینجا چوو، تا بگه یت به دوی داو دیتی له نیو کوژراوان دا که وتوه برینداره و هیشتا نه مردوه و نه ختی که گیانی تیا ماوه له هه ناسه کانی کوتایی ی دایه. لی ی پرسى: (پیغمه مبری خودا فه رمانی پی کردم سوږاخی تو بکه م و بزائم له زیندوه کاندایت یان له مردوه کان)؟ (سعد) گوتی: {من له مردوانم و سلام بگه یه نه به پیغمه مبری خودا و پی بلی: (سعدی کوری ربیع — ده یگوت: خودا له سه ر ئیمه باشتین پاداشت بداته وه که هه ر شایسته ی پاداشتی ئه و پیغمه مبره بیته، که له سه ر هه ول دان بو نه ته وه که ی پی پی دهریت). هه روه ها سلام بگه له که ت بگه یه نه (واته به موسلمانان) و پی یان بلی: (سعدی کوری ربیع پی پی ده گوتن: بیگومان هیچ پاساو یکتان نامینیت کاتیک دوژمنان توانای هه لکوتانه سه ر پیغمه مبره که تانیا ن بو دهره خسیت و له نیو ئتوه ش دا هیشتا چوانیک هه بن توانای بینینان تیدایت) }.

ئهو پیاوه نیرواوه ماوه ی ئه و ی نه ما که قسه ی تری له گهل دا بکات و ئیتر (سعد) گیانی سپارد. ئه ویش هاته وه بولای پیغمه مبرو هه والی پیبگه یاند.

به راستی ئهم دیمه نه ش چه نندین په ندو وانه ی کاریگه ره ده به خشیت، به تاییه تی له خوشه ویستی و قوربانی دان و مردن له پیناوی بیروباوه ردا.

دیمه نیکی تر له م رووه وه (ابن اسحاق) گیراویتی یه وه، که (عه مرى کوری جموح) که و

پیاویکی ته‌واو شهل بوو و چوار کورپیشی هه‌بوون و له‌نازایه‌تی دا وه‌ک شیر وابوون و له‌گهل پیغه‌مبه‌ردا ئاماده‌ی جه‌نگه‌کان ده‌بوون. کاتیک موسلمانان سه‌رقالی خو‌سازدان بوون بو جه‌نگی "ئو‌حوود" کوره‌کانی ویستیان به‌ندی بکه‌ن و پییشیان گوتبوو: {خودا له‌تۆ بو‌رواره‌و پاساوی نه‌چوون بو جه‌نگت هه‌یه‌}. ئه‌ویش چوو بۆلای پیغه‌مبه‌ری خوداو پی‌ی گوت: {کوره‌کانم ده‌یان‌ه‌و‌یت به‌ندم بکه‌ن و له‌م رو‌خساره (واته له‌رو‌خساری پیغه‌مبه‌ر) دو‌ورم خه‌نه‌وه‌و ناهیلن له‌گه‌لت دا ده‌رچم بو جه‌نگ و کوشتاری کافران... ده‌سا به‌خودا من ده‌مه‌و‌یت به‌م شهلای یه‌مه‌وه‌و به‌هه‌شت}. پیغه‌مبه‌ریش له‌وه‌لامی دا فه‌رموو: {تۆ هیچ گله‌یی یه‌کت له‌سه‌ر نه‌ماوه‌و خودا عوزری بۆ داناویت و جیهادت له‌سه‌رنی یه‌}. هه‌روه‌ها پیغه‌مبه‌ر به‌کوره‌کانی‌شی فه‌رموو: {بۆتان نی یه‌ر ئی لی‌بگرن، به‌لکه‌ خودا پله‌ی شه‌هیدبوونی پی‌ی ببه‌خشیت}... ئینجا ئه‌و پیاوه‌ شهل بو جه‌نگ رو‌شت له‌گه‌لیان داو له‌ویش کوژرا.

دیمه‌نیک‌ی دی (که‌ دوا نمونه‌ نی یه‌) ئه‌وه‌بوو ژنی‌ک له‌خیلی (بنو دینار) می‌رده‌که‌ی و براکه‌ی و باوکیشی له‌و جه‌نگه‌دا کوژرابوون، کاتیک هه‌والی شه‌هیده‌کانیان پی‌گه‌یان‌د، تاکه‌ پرسیاریکی ئه‌وه‌بوو گوتی: {ئه‌ی پیغه‌مبه‌ری خودا چی به‌سه‌رها‌تووه‌؟ له‌وه‌لام دا پی‌یان گوت: (سو‌پاس بۆ خودا -ئه‌ی دایکی فلان- ئه‌و -وه‌ک تۆ هه‌زکه‌یت- سه‌لامه‌ته‌)، ئینجا داوای کرد راستی ی ئه‌وه‌ به‌سه‌لمینن و گوتی: (ده‌ پیغه‌مبه‌رم پیشان به‌دن تا‌کو بی‌بینم). ئیتیر پیشانی دراو ده‌ستیان بۆ را‌کیشا که‌ ئه‌وه‌ پیغه‌مبه‌ر خو‌یه‌تی‌و ئه‌ویش به‌چاکی بۆی روانی تا بۆی ده‌رکه‌وت خو‌یه‌تی و پاشان گوتی: {کل مصیبة بعدک جلل} - واته‌: {هه‌ر کاره‌ساتیکم به‌سه‌ربیت و هه‌رتۆ -ئه‌ی پیغه‌مبه‌ر- تیای دا سه‌لامه‌ت بیت - ئه‌وا به‌بچو‌کی ده‌بینم}... موسلمانان پی‌شینه‌کان به‌م باوه‌ر به‌رزو قوربانی دانه‌ بی‌ وینه‌یه‌وه‌ سه‌رکه‌وتن و له‌ماوه‌یه‌کی که‌می وه‌ک چاره‌ که‌سه‌ده‌یه‌ک دا ئیمپراتۆریه‌ته‌که‌یان بنیات ناو گه‌وره‌و سه‌رداری دنیابوون و پارێزه‌رانی دادو یه‌کسانی بوون.

به‌تین کردنه‌وه‌ی وره‌ی موسلمانان

موسلمانان گه‌رانه‌وه‌ بو‌-مه‌دینه‌و- خه‌م و په‌ژاره‌یه‌کی زۆریشیان له‌دل دابوو و ئه‌و تیشکانه‌ی دوا‌ی سه‌رکه‌وتنه‌که‌ی یه‌که‌م جاریشیان له‌هیزو بازووی شکاندبوون... له‌و ساته‌ وه‌ختانه‌ش دا سه‌رووشی خودایی یان بۆ ها‌ته‌خواره‌وه‌و خودا به‌و ئایه‌تانه‌ دلنه‌وا‌یی ده‌کردن و وره‌ی بۆ به‌تین ده‌کردنه‌وه‌و گیانی ئازایه‌تی ی تیدا ده‌ژیانه‌وه‌و ئاسه‌واری به‌زینه‌که‌شی له‌سه‌ر سووک ده‌کردن، هه‌روه‌ک که‌ به‌م شی‌وه‌یه‌ رووی فه‌رمایشی تی‌ی کردن:

﴿وَلَا تَهِنُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَنْتُمْ الْأَعْلَوْنَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ﴾ (۱۳۱) **إِنْ يَمْسَسْكُمْ قَرْحٌ فَقَدْ مَسَّ الْقَوْمَ قَرْحٌ مِّثْلُهُ** وَتِلْكَ الْآيَاتُ نُذَوُّهَا بَيْنَ النَّاسِ وَلِيَعْلَمَ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَيَتَّخِذَ مِنْكُمْ شُهَدَاءَ ۗ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ ﴿آل عمران/ ۱۳۹-۱۴۰ واته:﴾ له جيهادو پرو به پرو بونه ودهی کافران دا لاواز مهبڼ و خوتان به بې هیڅ دامه نیښ و، خه م و په ژاره له سهر نه و تیشکانه تننگتان پې هه ښه چنیټ و چیدی نیکه ران مهبڼ بؤ کوژراوه کانتان، چونکه بیگومان به هوی پشتگیری خداده هه ر ټیوه له سهر و نه وانه وده دهن و له ټاکام دا سهرده که ون به سهریان دا. خو نه گهر ټیوه له جهنگی —توحد— دا کوشناریکی زورتان لی کراو زامیکی قول بهر وکی گرتن نه و هه مان کاره سات به سهر نه وانیښ دا پیشت له جهنگی (به در) دا هات. کاته کانی سهرکه وتنیش خدا خوۍ له نیوان خه لکی دا دابه شی ده کات و هه ندیک جار سهرکه وتن بؤ نه وانه و پروادارانی پې هه ښه سهر گیتیټ و باوه ریان پې ی تاقی ده کریته وده، هه روه ها خدا چنه د که سیکی تی دا به شه هید دده نیټ و پله ی شه هید بوون له پیناوی خدایان پې ده به خشیت. به لام خدا نه وسته مکارانه ی خوښ ناویت، که به هوی سهر پیچی کردنی فره مانه کانی په روه ردگارانه وده سته میان له خوۍان کردوه و خوۍان خسته ته بهر سزای سه ختی خدا.}

قورثان ناماژه ی بوه وکارو حیکمه تی نه و تیشکانه کردوه که تاقیکرندوه ی راده و گوری باوه ری موسلمانانه و تاقیکرندوه یانه به و نارېحه تی یه تونده ټاکو (مروقی پرواداری راستگو) و (مروقی راپارو باوه ر لاواز) ده رکه ون و لیټک جیابکرینه وده، هه روه ک خدا فره موویه:

﴿وَلِيْمِحْصَ﴾ (۱۴۱) **اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَيَمْحَقَ الْكَافِرِينَ** ﴿۱۴۱﴾ **أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تَدْخُلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَعْلَمِ اللَّهُ الَّذِينَ جَاهَدُوا مِنْكُمْ وَيَعْلَمَ الضَّالِّينَ** ﴿آل عمران/ ۱۴۱-۱۴۲.

هه روه ها خدا نه وده شی بؤ موسلمانان پروون کردو ته وده که نه وده ی تووشیان بووه و به سهریان دا هاتوه تووشی شوینکه وتوانی پیغه مبه رانی پیشووش بووه و به لام له پیناوی خدادا هه ر جیهادیان کردوه و جهنگیون و نه و کاره ساتانه نه بوته هوی لاواز بوونیان و هه ست کردنیان به بی ټه زیو بی نومیدی و قایل بوون به سهر شوړی، به لکو بروای ته وایان و ابووه که نه و کاره ساتی بی هیڅی و تیشکانانه ی به سهریان دا هاتوه ده گه ریته وده بؤ که مته رخمی خوۍان و

(۱) قرح: (جرح و قتل): واته (زامداری و کوشتنیش) ده گه یه نیټ.

(۲) لیمحص: واته (بؤ نه وده ی تاقیبیان بکاته وده).

بۆ گوناھو سەرىپچى يەكانيان.

بۆيە دواى چەسپاندنى ئەو بىروايەيان لەخودا پاراۋنەتەوھە كە لەگوناھەكانيان خوش بىت و لەلايەن خۆيەوھە ھىزو خۆراگرى و جىگىربوونيان پى بەخشىت. خوداش نزاو پارانەوھى گىراکردوون و خىرو بەخشى دىناو ناخىرەتیشى پى بەخشيون... ھەرەك لەبارەيانەوھە فەرمويە:

﴿وَكَايْنٍ مِّن نَّسَبِي قَتَلَ مَعَهُ رَبِّيُونَ^(۱) كَثِيرٌ فَمَا وَهَنُوا لِمَا أَصَابَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَمَا ضَعُفُوا وَمَا اسْتَكَانُوا^(۲) وَاللَّهُ يُحِبُّ الصَّادِقِينَ^(۱۶۸) وَمَا كَانَ قَوْلُهُمْ إِلَّا أَن قَالُوا رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَإِسْرَافَنَا فِي أَمْرِنَا وَكَبِّتْ أَقْدَامَنَا وَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ^(۱۶۹) فَكَانَهُمُ اللَّهُ تَوَّابًا أَلَدُنَا وَحَسَنَ تَوَّابٍ^(۱۷۰) وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ﴾ آل عمران/ ۱۶۸-۱۷۰.

قەسەو باسی مردن

كاتىك پىغەمبەرى خودا لەگەڵ ھاوەلانى دا گەشتە ناو (مەدینە) گوى لەگريانى موسلمانان و شين و واھىلايان بوو، كە بۆ كۆزراوھەكانيان دەكرد... پىغەمبەر خۆشى بەو ھالەتە چاوى پىروو لەفرمىسك و خەمباربوو بۆيان، بەلام جگە لەگريان پى شىوھە گىراپ و شين و واھىلاکردنى پى نەدان.

لەملاشەوھە دوورپوھەكانى (مەدینە) ئەو كارەساتەى موسلمانان بەھەلىكى باش دەزانى بۆ خۆيان تا پىلانى ژەھراوى دارپىژن و موسلمانان لەپىغەمبەرەكەيان دوورخەنەوھە. جوولەكەكانىش كەوتنە فىل و تەلەكەبازىو، دوورپوويى ئىشوانىش لەدىارترىن شىوھەدا دەركەوت.

جولەكەكان گوتيان (ئەگەر ئەم كابرە پىغەمبەر بوايە ئەو كافرەكان بەسەريا زال نەدەبون و تووشى ئەو كارەساتە نەدەبوو. بەلام واديارە ئەو بەتەماى پاشايەتتىو دەسەلتادارىيە). ھەلبەتە دوورپوھەكانىش بەھەمان شىواز دەدان، وەك چۆن بەموسلمانان گوتبوو: (ئەگەر ئىوھە گوى بىستى ئىمە بوونايەو نەچوونايە ئاواتان بەسەردانەدەھات)... قورئانىش نامازەى بۆ پىلان و وتە ژەھراوى يەكانيان كەردوھە خودا فەرمويەتتى:

(۱) رىبون: واتە (چەند كۆمەلىكى خاوەن باوھ).

(۲) ما استكانوا: واتە (سەريان بۆ دوژمنان شۆرنەكردوھە).

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ كَفَرُوا وَقَالُوا لِإِخْوَانِهِمْ إِذَا ضَرَبُوا فِي الْأَرْضِ أَوْ كَانُوا غُزًى لَوْ كَانُوا عِنْدَنَا مَا مَاتُوا وَمَا قُتِلُوا لِيَجْعَلَ اللَّهُ ذَٰلِكَ حَسْرَةً فِي قُلُوبِهِمْ ۖ وَاللَّهُ يَخْتَصِمُ وَيُتِمُّ ۖ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ۝ آل عمران/۱۵۶.

جا له وه لām دانه وهی شه وه را وه وریایه ی، که جووله که وه دو ورو ده کان به رپایان کرد بو و سرووشی خودایی هاته خواره وه بو پیغمه مبر وه ها وه لانی و حقیقه ته ی مردنی بو ورون کردنه وه و پله وپایه ی شه هیدانی له لای په ورو ده گاریان بو دیاری کردن تاکو شه خه م و په ژاره زوره ی ناودلیان بره وینیتته وه، چونکه مردنیش کاتی خوی بو دیاری کرا وه نه پیش ده خریت بو هیچ که سینک و نه دواش ده خریت بو.

﴿وَمَا كَانَ لِنَفْسٍ أَنْ تَمُوتَ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ كَذَبَ ۖ مُؤَجَّلًا ۖ وَمَنْ يُرِدْ ثَوَابَ الدُّنْيَا نُؤْتِهِ مِنْهَا وَمَنْ يُرِدْ ثَوَابَ الْآخِرَةِ نُؤْتِهِ مِنْهَا ۖ وَسَخَّرَ لِنَفْسٍ ثَوَابَ الدُّنْيَا وَمَنْ يُرِدْ ثَوَابَ الْآخِرَةِ فَلْيَمْسِكْ ثَوَابَهَا لِلْيَوْمِ الْآخِرِ ۖ أَلَا يَرَىٰ أَنَّهُ يُفْتَنُ ۖ وَلَهُ أَجْرٌ لَّا يَفُوتُ ۖ وَاللَّهُ يَخْتَصِمُ وَيُتِمُّ ۖ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ۝ آل عمران/۱۴۵. واته: } هیچ که سینک بو نی یه بریت و مردن به ده ست خوی بیت ته نها به مؤلته و فره مانی خودا نه بیت، خوداش خوی شه مه ی له تو ماری تاییه به دوا سته کانی ژیا نی خه لکان دا نو سیوه. جا هه ر که سینک خوا زیاری خو شی و نیعه ته کانی دنیا بیت شه لى به شی لی ده ده ی و هه ر که سینکیش خوا زیاری پا داشتی رژی دوا ی بیت و بو شه هه ول بدات بیگومان پی ی ده به خشین، خوداش پا داشتی ته وا ووا رسته قینه ی شه به نده بر وادار و سو پاسگوزارانه ده داته وه که گو یه لى فره مانی جهادیان کرد وه به سه رومال له هه ول و جهادی پی خوادابوون }.

هه ره ها قورئان شه راستی یه شی دو وپات کرد وته وه، که مردن له پینا وى خودا دا هویه که بو به ده ست هی نانی ره جمی خودا و لی خوشبو وى و، بیگومان شه مه ش له ده سکه وته کانی ژیا نه، وه ک خودا ده فره مویت: ﴿وَلَكِنْ قُتِلْتُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَوْ مُتْتِمَّتْ لِمَغْفِرَةٍ مِّنَ اللَّهِ وَرَحْمَةٍ خَيْرٌ مِّمَّا يَجْمَعُونَ ۝ آل عمران/۱۵۷.

پاشان قورئان له با سی حال ته ی دوا ی کو ژرانی شه شه هیدانه دا وایان وه سف ده کات که شه وان زیندوون و له لای خودا ی خو یان به ره ده وام رزق و رژیان پی ده دریت و شه ژیا نه به ختیاره ی لای خوداشیان به شی وه یه ک با س ده کریت که خوشه و یستی شه هیدبوون ده خاته دلانه وه و ترسی مردنی تیا دا نا هی لیت، وه ک خودا ده فره مویت:

﴿وَلَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتًا ۚ بَلْ أَحْيَاءٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ يُرْزُقُونَ ﴿۱۶۱﴾ فَحِينَ

يَمَّا ءَاتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ ۚ وَاسْتَبْشَرُونَ بِالَّذِينَ لَمْ يَلْحَقُوا بِهِمْ مِنْ خَلْفِهِمْ أَلَّا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿١٧٠﴾ يَسْتَبْشَرُونَ بِنِعْمَةِ مِنَ اللَّهِ وَفَضْلٍ وَأَنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٧١﴾ آل عمران/ ۱۶۹-۱۷۱

واته: {ئەو موسلمانان وای دانه‌نن که ئەوانەو له‌پیناوی خوادا کوژراون مردووبن به‌لکو هەر زیندوون و له‌لای په‌روه‌ردگار یانه‌وه‌ رزق و رۆزیاں پی دهبه‌خسریت و به‌باشترین شیوه‌ باسیان ده‌کریت و له‌ ئاخیرت دا به‌هه‌شتی نه‌براهیان پی دهریّت، ئینجا ئەوانیش زۆر شادمان و خوشحالن به‌و ریزو که‌رامه‌ته‌ بی وینه‌یه‌ی که‌خودا پی ی خه‌لات کردوون. دلشادیشن به‌و که‌سانه‌ی که‌دوای ئەوان خودا پله‌ی شه‌هاده‌تیاں پی دهبه‌خشیّت و هیچ نیگه‌رانی و خه‌فه‌تیکیشیاں له‌سه‌ر ماڵ و سامانی دنیا نی یه‌و په‌رۆشی هیچ سامان و پله‌و پایه‌یه‌کی دنیا نین و ئاهی بۆ هه‌لناکیشتن. هه‌روه‌ها دلخۆشن به‌و هه‌موو نیعمه‌ت و به‌خششانه‌ی خودا، به‌تاییه‌تیش نیعمه‌تی شه‌هیدی و خۆبه‌خت کردن له‌پیناوی سه‌رخستنی دینی خوادا.. جا خوداش بیگومان پاداشتی ئەو بروادارانە ون ناکات، که‌ به‌دهم بانگه‌وازی خودا پیغه‌مبه‌ره‌که‌یه‌وه‌ چوون و به‌ته‌واوی خۆیاں یه‌ک لا کردۆته‌وه‌ بۆ ئەو ئه‌رکه‌ گه‌وره‌و گرانه‌ی، که‌ پی یان سپی‌راوه‌ له‌جیهادو روو به‌ روو بوونه‌وه‌ی دوژمنانی خوادا}...

* * *

ئەم ئایه‌تانه‌و هاوشیوه‌کانی تریان دواي ئەو کاره‌ساته‌ی جه‌نگی (توحود) هاتوونه‌ خواره‌وه‌ که‌تیشکانیاں له‌جه‌نگه‌که‌دا خەم و خه‌فه‌تیکي هه‌یجگار زۆرو ئاسه‌واریکي قوولێ ی دلته‌نگی ی له‌ده‌روونیاں دا دروست کردبوو، چ له‌ده‌روونی پیغه‌مبه‌رو چ له‌ده‌روونی هاوه‌لانیشی دا، ئەویش دواي ئەوه‌ی باشت‌ترین و چاک‌ترین خۆشه‌ویست‌نیاں له‌ برواداران له‌ده‌ست چووبوو، له‌وانه‌ی خودا پالائو‌تبوونی بۆ ئەوه‌ی، که‌ (ئەو چیا سه‌رکه‌ش و بلنده‌) دوایین نیشته‌گای دنیا یان بیت و باوه‌ری ته‌واویشیاں به‌و مه‌سه‌له‌یه‌ هه‌بوو که‌ له‌پیناوی دا شه‌هیدبوون و، په‌زامه‌ندی خوداشیاں بۆ خۆیاں مسۆگه‌رکرد.

پیغه‌مبه‌ری خودا هه‌میشه‌ یادی ژیاں و هه‌لس و که‌وتی ئەو پالاهوانانه‌ی ده‌کرده‌وه‌. کاتیک له‌دوارۆژه‌کانی ژیا‌نیشیا‌بوو و به‌رله‌وه‌ی مالتا‌وایی له‌دنیا بکات سه‌ردانی گۆره‌کانی ئەو پالاهوانانه‌ی کردو ن‌زای بۆکردن و بۆ خه‌لک‌یش له‌باره‌یانه‌وه‌ دواو په‌ندو ئامۆژگاری زیاتری پی‌گه‌یاندن، هه‌روه‌ک (عه‌قبه‌ی کوری —عامر) گێ‌پا‌وتی یه‌وه‌و گوتویه‌: {پیغه‌مبه‌ری خودا دواي هه‌شت ساڵ نو‌یژی له‌سه‌ر هه‌موو کوژراوانی (توحود) کرده‌وه‌و وه‌ک نو‌یژیکی مالتا‌وایش

وابو له زیندوان و له مردوان، پاشان چووه سهر - مینبهړ - و فهرمووی:-
 {بینگومان من پیش هه مووتان وا خه ریکه مالئاوایی له دنیا بکه م و، شایه تیشم له سهرتان و
 واده مان سهر هه زه که یه^(۱)... چونکه من له م جیگه یه مه وه بوی دهر و اتم... بینگومان من
 سه باره ت به یوه ترسم له وه نی یه تووشی شیرک و هاوه ل بۆ خوادانان بن، به لکو دهرسم باوهش
 به دنیا دا بکه م و پیشبرکی ی له سهر بکه م}....

(عقبه) گوتوویه: (تیر ته وه دوا یین جار بوو پروانم بۆ پيغه مبهړی خدا)^(۲)...

چهند جوانه فهرمووده که ی پيغه مبهړ!! (ده ترسم باوهش به دنیا دا بکه م و پیشبرکی ی
 له سهر که م)... ته م فهرمووده یه به لگه یه که له و به لگانه ی، که راستی ی پيغه مبهړایه تی ی
 له چاخه کانی میژووی موسلمانان دا سه مان دووه. ته وه بوو له راستیش دا ترسناکترین به لا، که
 له دوا ی مردنی پيغه مبهړ تووشی موسلمانان بووی ته هتا ته مپرو پیشبرکی و کیسه رکی یه
 له سهر دنیا و پله و پایه و پیشه وایه تی. هر ته م پیشبرکی یه ش ته وه دهلته گهره و فراوانه ی بۆ
 تیک دان که به باوهرو قوربانی دان بنیاتیان نابوو، به رده و اتم، تا ته مپروش هر ته وه باوهش
 به دنیا دا کردن و پیشبرکی له سهر دنیا یه شه که بووه ته سیمای دیاری په رته وازه یی و لاوازییان و
 که و تنه ژیر چه پوکی دا گیر که ران و زال بوونی نه ته وه کانی تر به سهریان دا.

(۱) هه زه که / بینگومان ته م هه زه له شته نادیا ره کانی رژی دوا یی یه، به لام وا پی ده چیت شوینیکی به هشت بیت.

(۲) بخاری گیراویه تیه وه.

بهندی سیّیهم

((په یماننامه‌ی - خوده‌ییییه -))

- سهردانی "مسجد الحرام" - ریگرتن له سهردانه‌که‌ی پیغهمبه‌ری خودا -
- دان وستان له نیوان "قوره‌یش" و "پیغهمبه‌ری خودا" - به‌یعتی (رضوان) -
- په یماننامه‌ی پیکهاتن - کاریگه‌ری‌ی په یماننامه‌که له سهر موسلمانان -
- به‌ره‌نجامی په یماننامه‌ی "خوده‌ییییه"

سهرنجیک :-

پیغهمبه‌ری خودا جگه له جیهادی سهربازی، جیهادیکی سیاسیشی هه‌بووه ئەم جیهاده‌ش (وهك ئەوی دی) به‌هاو بایه‌خی ته‌واوی هه‌بووه، گرن‌گرتن ده‌سکه‌وت و ټاکامی ئەم جوړه جیهاده‌ش به‌دی هاتنی ئەو فه‌تخه گه‌وره‌یه، که (فه‌تخ کردنی مه‌ککه‌یه و ئیسلامی پی به‌هیتز بوو و له‌دورگه‌ی عه‌ره‌بییش دا بووه تاکه مه‌نه‌جی ده‌سه‌لات و بالاده‌ستی. فه‌تخ کردنی مه‌ککه به‌کاریکی سیاسی ده‌ستی پی کرد، که خودی پیغهمبه‌ر نه‌نجامی داو ته‌وپه‌ری دانایی و حیکمه‌تی تیدا به‌کاره‌ینا، کاره‌سیاسی یه‌که‌ش (په یماننامه‌ی - خوده‌ییییه) بوو، چونکه نیازو ئامانجی پیغهمبه‌ر هه‌رگیز شه‌رو کوشتار نه‌بووه، به‌لکو بلاوکرده‌وه‌ی بانگه‌وازی ئیسلامی بووه، به‌لام ته‌گه‌ر کاری بلاوکرده‌وه‌ی بانگه‌وازه‌که‌ش ری ی لی بگیرایه‌و ئاتاج هه‌ر به‌کوشتارو ناچاربوون به‌خواستی سهربازی بوايه ئەوا په‌نای ده‌برده‌به‌ر. هه‌ر کاتیکیش ده‌رفه‌تی ئاشتی هه‌بوايه په‌نای بو ده‌بردو له‌کاری سولخ و ئاشته‌وایی دا زور کارامه بوو.. له‌م به‌نده‌ش دا به‌کورتی باسی (په یماننامه‌ی - خوده‌ییییه) بو خوینه‌ری به‌ریتز ده‌که‌ین و ئاماره‌ش بو به‌ره‌نجام و ئاسه‌واره نایابه‌کانی ده‌که‌ین...

سهردانی "مسجد الحرام"

له شاری (مه ککه) دا — مسجد الحرام — ږوگه ی عه ربه کان بوو بؤ عباد ته تیان و هه موو سائیک له مانگه — حرامه کان^(۱) — دا حه جیان تیادا ده کردو هه ر که سیك بچوايه ته ناويه وه، پاريزراو ده بوو. ته نانه ت گه ر پياويك له وې دا سه رخست ترين دوزمني خوی بدیايه جورته تی نه وه ی نه بوو شمېره که ی به ږوودا هه لک شیت یان خوینی برېښت. که چی قورېشی یه کان له و ږوژه وې (محمد) و هاوه لانی کوچیان کردبوو برپاریان دابوو نه هیلن بچنه ناو (مسجد الحرام) ده وه له نیو هه موو عه ربه کانیش دا نه و مافه یان ته نها له موسلمانان زهوت کردبوو.

بیگومان موسلمانان کانیش نه وه یان زور پی ناخوش بوو، چونکه ږیگرتنیان بوو له به جیته یانی نه و نه رکه تایی نییه ی له سهریان فز کرابوو. تا نه و کاته ش شه ش سال بوو هیه رته یان کردبوو و زور په رۆشی زیاره تی (مسجد الحرام) بوون.

ږوژیکیان موسلمانان له لای پیغه مبهري خودا کوږو بوونه وه و نه ویش ږووی تی کردن و پوخته ی خه ونیکي نه و شوه ی خوی بؤ گېرانه وه که له خه ونی دا هه والی پی درابوو نه وان به پاريزراوی یه وه ده چنه نیو (مسجد الحرام) ده وه له کاتیک دا ده چن که سهریان تاشیوه و هه ندیک شیان قزیان کورت کردو ته وه بی نه وې له که س بترسن.

تینجا پیغه مبهري خودا دانیش توانی (یه سرب) و خه لکی ده ور به ری له دیه اتی و ده شته کی یه کان کوکرده و تا کو له گه لی دا بچن بؤ به جی هیئانی (عومره)^(۲) واته بؤ سهردانی — مسجد الحرام — له — مه ککه — و له هه مان کاتیش دا پیغه مبهري پی شیبینی نه و نه گه رشی ده کرد، که قورېش له جه نگیك دا به ره و ږوویان ببڼه وه یان ږی یان پی نه دهن بچنه ناو (مسجد الحرام) ده وه. له وه لای دا واکه ی پیغه مبهري زور که س له ده شته کی یه کان (الأعراب) ناماده نه بوون نه و سهردانی له گه ل دا بکمن و هه روه ک قورنن له زاری نه وانه وه ده یگېرې ته وه گو تیان: ﴿سَعَلْتَنَا أَمْوَالَنَا وَهَلُونَا فَاسْتَغْفِرْ لَنَا﴾ الفتح/۱۱. هوکاری راسته قینه ی نه چوونی ده شته کی یه کان له گه ل پیغه مبهري هاوه لانی دا نه و ده بوو وایان ده زانی گوايه (محمد) و هاوه لانی هه رگیز له و سه فه رته یان ناکه ږی نه وه و کافران له ناویان ده بن.

(۱) مانگه حرامه کان نه و چوار مانگه بوو که شه ږو کوشتر تیا یان دا حرام بوو، مانگه کانیش (ذوالقعدة — و — ذوالحجة — و — محرم — و — رجب) ن.

(۲) عومره (عمره) فزری سهرشانی هه ر موسلمانیکه یه ک جار له ته مه نه دا (فرض عین) که سی ږوکن و قوناغی تیدایه: (۱) — تیحرام به ستن ۲۰ — سوږانه وه به ده وری که عبه دا ۳۰ — هات وچوی نیوان — صفا — و — مروه —).

ههروهك خوداش لهم ئايه تانه دا دهربارهيان دهفه رموئیت:

﴿ سَيَقُولُ لَكَ الْمُخَلَّفُونَ مِنَ الْأَعْرَابِ شَغَلَتْنَا أَمْوَالُنَا وَأَهْلُونَا فَاسْتَغْفِرْ لَنَا يَقُولُونَ بِأَلْسِنَتِهِمْ مَا لَيْسَ فِي قُلُوبِهِمْ ۚ قُلْ فَمَنْ يَمْلِكُ لَكُمْ مِنْ اللَّهِ شَيْئًا إِنْ أَرَادَ بِكُمْ ضَرًّا أَوْ أَرَادَ بِكُمْ نَفْعًا بَلْ كَانَ اللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا ﴿١١﴾ بَلْ ظَنَنْتُمْ أَنْ لَنْ يَنْقَلِبَ الرَّسُولُ وَالْمُؤْمِنُونَ إِلَىٰ أَهْلِيهِمْ أَبَدًا وَزُيِّنَ ذَٰلِكَ فِي قُلُوبِكُمْ وَظَنَنْتُمْ ظَنًّا سَاءً وَكُنْتُمْ قَوْمًا بُورًا ﴾ الفتح/ ١١-١٢...

واته: (ئهو خودواخهرانه ی له ده ده شته کییه کان بوون و که شهیتان پری ی نه دان له گهل پیغه مبهردا دهرچن پیت ده لئین: (تیمه مال و حال و کارو کاسبی ی پوژانه و کهس و کارو مندال و خیزانغان خهریکیان کردوین به خوئیانه وه به هوئی ئه وانه وه ناتوانین له گهل ئا دهرچین و توش ئه ی پیغه مبهری خودا داوای لیخو شبو ومان له خودا بو بکه). به لام ئه وان و ته ی زمانیان و نیازی دلیان لیک جودایه، چونکه خودواخست و نه هاتنیان له گهل تودا به هوئی گومان کردنیانه وه یه له سه رگرنتی ئه و سه فهره. توش پی یان بلئ: (ئهی کی ده توانیت پاریزگاریی له مال و سامانتان بکات گهر خودا خواستی زیانیکی بو تان هه بیئت، کی ده توانیت شتیکتان بو دابین کات گهر خودا لیتان قه دهغه بکات. به لام له راستی دا خودا خوئی ناگادرای نیازو نا کارو کردراتانه و ده زانیئت بوچی له گهل ئه هاتن و له سه رئه وه لیتان ده پرسیتته وه. ئیوه گومانتان و ابوو گوايه ئیدی پیغه مبهرو برواداران ههرگیز بو -مه دینه - ناگه رپنه وه).

ئینجا پیغه مبهری خودا له گهل کوچکاران و پشتیوانان و هه ندیک له و عه ره بانه ی به دهم داواکه یه وه چوو بوون له شار دهرچوون^(١) و ژماره یان هه زار و چوارسه د کهس بوو و هه یچ چه کیکیان پی نه بوو ته نه ا ئه و شمشیرانه نه بیئت که خستبوویانه نیو کیلان ه کانیه وه و نه ناژه له کانی دیاری (اله دی)^(٢) ش بو (بیت الحرام) یان له پیش خوئیانه وه لی ده خویری تا کوچ قورده یش و چ ههر خه لکیکی دی به چاکی بزنان، که ئه وان بو سه ردان و زیاره تی مالی خودا دهرچوون نه ک بو جهنگ و کوشتار.

(١) دهرچوونیان له مانگی (ذوالقعدة) دابوو، که له مانگه هه رامه کان بوو.

(٢) هه دی (اله دی) ئه و ناژه له یه که ده کریتنه دیاری بو (بیت الحرام) سانیتر حوشت بیئت، یان مانگا، یان مه ر، جا پیغه مبهری خوداش له و سه ردانه دا هه فتا حوشتی قه له وی دابوه پیش خوئی. ئه و ناژه لانه ش دوا ی کو تایی هه یئانی زیاره ت سه رده بررین و گو شته که ی به سه ر هه ژاران دا دابه ش ده کریت.

ريگرتن له سهر دانه کهي پيغه مېري خودا

پيغه مېر گه يشته شوينيك پي ي ده لئين (عسففان) و له وي هه واليكي پي گه يشته له مېر نه وه، كهوا قورېش هه ستيان به هاتني كړدوه و برياريان داوه نه هيلن بچي ته نيو مه ككه و خوشيان ساز داوه بؤ جهنگ به سهر كړدايه تي (خاليدى كورى وه ليد) - كه تا نه و كاته هيشتا موسلمان نه بوو بوو -.

پيغه مېري خودا كاتيك هه والي (خو سازداني قورېشى بؤ جهنگ) پي پراگه يانرا، فهرمووى: (هه ي داخ بؤ قورېش چهنه شېرانيين و شېرو كوشتار بيخى له بن دهره ينانون و كه چي ناهيلن من و خه لكى به يه ك بگه ين.. نايان جگه له خير چي روودهدات گهر رېگه بدنه چاومان به خه لكى بكه ويټ؟ نه گهر كوشتميان يان تووشى شكستيان كړدين نهوا خواستى نهوان به دى ديټ و نهوه روودهدات كه ده يانه ويټ.. خو نه گهر خوداش سهرمحات به سهر يان دا نهوا هه موويان به پاريزراوى و سهر به رزى يه وه دينه نيو ئيسلامه وه. دها به خودا له كړدو كوشى خزم و له جيهاد له گه ليان دا به رده وام ده يم و له پيناوى نهو دينه دا تيده كو شم، كه خودا منى به هويوه رهوانه كړدوه هه تا نهو كاته ي خودا به ئامانجى ده گه يه نيټ يان هه تا نهو كاته ي مردن يه خه م پي ده گريټ).

پاشان پيغه مېري خودا له گهل هاوه لاني دا رېگه يان گورې و لاي راستى رېگه كه يان گرته بهر له نزيك (خوده ييبه) و له وي خوشتره كهي پيغه مېر چوكى داداو خه لكه كه گوتيان: (نهوا خوشتره كه چوكى دادا)، نهو يش فهرمووى: (نه خير له خو يه وه دانه نيشتوه به لكو خودا ي راگري فيل را يگرتوه (واته: مه به ستي نهو له شكره ي نه به ره يه، كه فيليكي زوري له پيشه وه بوو و به ته ماي دا گير كړدني مه ككه و رووخاندني - كه عبه - بوون به لام خودا له جى يه ك دا به ندى كړد و نهو كار هساته به ناوبانگه ي به سهره ينان، كه له ميټوودا تو مار كړاوه).

هه روه ها پيغه مېر فهرمووى: {نه مړؤ قورېش داواى ههر كاريكم لي بكهن، كه مه به ستيان گه ياندني په يوه ندى (صله ي رده م) بيت و بهيلن خزم و كه س و كاري هه ر دوولا به يه كتر شادين نهوا نهو كارانه يان بؤ ئاسان ده كه ين}. پاشان خوشتره كهي به لايه كي تردا لي خورې و خوشتره كه ش هه ستايه وه و كه و ته رې تا گه يشته نهو سهرى (خوده ييبه) و له وي لايان داو خه لكه كه ش زور تينويان بوو و سكالاي بى ناوى و تينويټييان لاي پيغه مېر كړد. نهو يش تيريكي له هه گبه كهي دهره ينانو دايه ده ست پياويك له هاوه لاني و داواى لي كړد نهو تيره بخته بيريكي نهو ناوچه يه. نهو يش هه ليديا ه ناوى و ئيدى ئاويكي زوري ليوه هه لقلولا و ئاويكي سازگارو شيرينيش بوو و هه موو قاپ و كه ره سه كانيان لي پړ كړدو له ده وري قه راغى بيره كه كو بوونه وه.

دانوستان له نیوان قوره‌یش و پیغه‌مبه‌ری خوادا

له و کاتانه‌دا، که موسلمانان له و ناوچه‌یه و لای بیرده که لایان دابو، قوره‌یشی یه‌کان چه‌ند نیرواویکیان یه که له‌دوای یه که په‌وانه‌کرد بۆلای پیغه‌مبه‌ری خوادا هاو‌ه‌لانی و پرسپاری هؤی هاتنه‌که‌یان ده‌کردو گومانیشیان هه‌بوو له و مه‌به‌سته‌ی پیغه‌مبه‌رو هاو‌ه‌لانی هه‌یانه له و سه‌فه‌رده‌ا. پیغه‌مبه‌ر هه‌والی پی دان که نه و بۆ سه‌ردانی (مسجد الحرام) هاتوو. به‌لام قوره‌یش له‌کاتی هاتنه‌وه‌ی هه‌ر نوینه‌ریکیان و بیستنی نه و هه‌واله‌دا که و بۆ زیارت هاتوون گومانیان له‌دل دا دروست ده‌بووه‌وو باوه‌ریان نه‌ده‌کرد. بۆیه دواچار نوینه‌ریکی جی ی متحمانه‌ی ته‌واویان نارد که خاوه‌ن پله‌یه‌کی کۆمه‌لایه‌تیش بو، نه‌ویش (عروه‌ی کورپی مسعودی ثقفی) ی گه‌وره‌ی خه‌لکی (طائف) بو، که چوو بۆ لای پیغه‌مبه‌ری خوادا پی ی گوت: (نه‌ی محمد، تۆ هه‌موو جوړه خه‌لکیکت تیکه‌ل کردووو به‌چاک و خراپه‌وه هیناوتن و به‌ته‌ماشیشیت بییت بۆلای بنه‌چه و باوانی خۆت و بۆلای هۆزو تیره‌که‌ت تاکو به‌مانه لیکیان بترازییت و په‌رته‌وازیان که‌یت. جا نه‌وا قوره‌یشیش سویندیان خواردووو له‌سه‌رته‌وه‌ی، که نابیت هه‌رگیز تۆ به‌هیزو ده‌سه‌لاته‌وه خۆت بکه‌یت به‌ناویان دا. ده‌سا به‌خودا وا ده‌بینم که هه‌موو نه‌م خه‌لکه هه‌مه‌ره‌نگه‌ی دوات که‌وتوون پشتت به‌رده‌ده‌ن و ده‌به‌زن).

له‌وی دا خیرا (نه‌بویه‌کر) قسه‌که‌ی به (عروه) بری و به‌ره‌رچی دایه‌وه و گوتی (نه‌خیر... هه‌ر ئیمه پشتگیری لی ده‌که‌ین و به‌که‌لکی دین نه‌ک نه‌وان... جا وریابه له‌گفتارت)... (عروه) کاتیک قسه‌ی له‌گه‌ل پیغه‌مبه‌ری خوادا ده‌کرد ریشی پیغه‌مبه‌ری ده‌گرت و (مغیره‌ی کورپی - شعبه) ش به‌ده‌ستی دا ده‌دا هه‌ر جاریک بیویستایه ریشی بگری. دوا ی نه و ناخواتنه‌ی نیوانیان (عروه) گه‌راپه‌وه و به‌ر له‌گه‌رانه‌وه‌ش تیبینی نه و حاله‌تانه‌ی کردبوو، که هاو‌ه‌لانی چۆن ریز له‌پیغه‌مبه‌ر ده‌گرن و کاتیک ده‌سنوژیک ده‌گریت خه‌ریکه له‌پیش‌پرکی ی خزمه‌ت کردنی دا یه‌کتری له‌سه‌ر ده‌خن و به‌فه‌زل و عیباده‌تی به‌هه‌مه‌ند ده‌بن و کاتیک له‌گه‌ل‌یشیا ده‌دوین ده‌نگیان له‌ناستی دا نزم ده‌که‌نه‌وه و زویش بۆ ناوچه‌وانی ناروانن، تا پتر ریزو شکۆی بۆ دانین.

(عروه)، که گه‌راپه‌وه هه‌موو نه و دیاردانه‌ی هه‌لس و که‌وتی نیوان پیغه‌مبه‌رو هاو‌ه‌له‌کانی بۆ گپ‌رانه‌وه و گوتی: {ته‌ی کۆمه‌لی قوره‌یش به‌خودا من که‌چووم بۆ لایان وه که‌ته‌وه‌ی (کیسرا) ببینم له‌نیو مه‌مله‌که‌تی‌داو - قه‌یسه‌ر - ببینم له‌ریزو گه‌وره‌یی دا. به‌راستیش هه‌چ پاشایه‌کم له‌نیو گه‌له‌که‌ی دا وه - محمد - له‌نیو هاو‌ه‌لانی دا نه‌دیوه}. دیتم گه‌لیکن له‌هه‌موو شتیک دا

ئەو سەرکردەییان دەپارێزن و زۆر دڵسۆزن بۆی و ناھیلن ھەرگیز تووشی ھیچ ناخۆشی یەك بێت. جا ئێوەش بیربکەنەو و پاتان چی دەبێت لەسەر ئەو نیازە راستەقینەیی، کە خستۆتیی یە بەردەمتان و، کە بە راستی بۆ زیارەت دێت. جا ئێوەش ئەوێ خراوەتە بەرچاوتان پەسندی بکەن. منیش لەسەر ئەو نامۆزگار بیتان دەکەم و بەرزەو ندیبی ئێوەم لەلا مەبەستە. لەگەڵ ئەمەش دا من دەترسم ئێوە بەسەریا زال نەبن.

لەو کاتەدا سەرانی قورەیش گوتیان: (ئەم قەسەییە مەکەو وای بۆ مەچۆ، بەلام لەوەلامی مەبەستە کە دا پریارمان وایە ئەمسال بیگەرێنێنەو و با سالی نایندە بێت بۆ زیارەت). دواي ئەمە پیغمەمبەری خودا وای بەچاک زانی، کە (عثمانی کوری عەفان) وەك نوێنەرێکی خۆی بنیڕێت بۆلای قورەیش - تاكو لەنزیكەو مەبەستی ھاتنە کە ی بگەییە نیت پێیان. (عثمان) پەيامی پیغمەمبەری خودای بە قورەیش - گەیانندو کاتێک لە وەو ناخاوتنی بوو وە، سەرانی قورەیش پێیان گوت: {ئەگەر تۆ خۆت دەتەوێت بەدەوری (بەیت) دا بسووریتەو و - طواف - بکەیت ئەو پێت پێدەدرێت و بۆخۆت بەدەوریا بسوورپێو}. (عثمان) گوتی: (من واکەم ھەتا پیغمەمبەری خودا بەدەوریا نەسووریتەو)..

دواي ئەم وەلامە قورەیشی یەکان (عثمان) یان لای خۆیان بەندکرد. بەلام ئەم ھەوالە بەجۆریکی تر لەنێو موسلمانەکان دا بلۆکرایەو کە گوايە قورەیش (عثمان)، یان کوشتوو. کاتێک بەھەمان جۆریش ئەم ھەوالە بەپیغمەمبەر گەیشت، فەرمووی: {ئەم جیگەییە جی ناھیلن ھەتا ڕووبەر وویان دەبینەو و کوشتاریان دەکەین}.

بەیعەتی - رضوان - "بەلێنی رەزامە ندبوونی خودا"

کاتێک بارودۆخە کە بەو بارەدا شکایەو پیغمەمبەری خودا ھاو لانی کۆکردەو و داوای لی کردن بەیعەت و بەلێنی لەسەر - مردن - پێ بدەن لەکاتی جەنگ و کوشتاری بێ باوەران دا، ئەوانیش ھەموو تێکرا - تەنھا یە کەسیان نەبێت - بەیەك دل ئەو بەلێنەیان پێ داو و پێ و پەسمی بەیعەتە کەشیان لەژێر درەختێک دابوو. پرسیار کرابوو لەیەکیک لەوانە ی ئەو پۆژە ئامادە ی بەیعەت دانە کە ببوون: (لەسەر چ شتێک بەیعەت و بەلێنتان بەپیغمەمبەر دا بوو لەپۆژی - حودەیبییە دا - ؟). ئەویش لەوەلام دا گوتبووی: (لەسەر مردن)..

لەگێڕانەو یەکی تریش دا ھاتوو: (ئەوان بەیعەتیان دابوو بەپیغمەمبەر لەسەر ئەوێ لەجەنگ رانە کەن).. مەبەست لەمەش خۆراگرتن لەکوشتاردا بوو ھەتا سەرکەوتن بەدی دێت

سا ئىتر قوربانىدان ھەر چۆنىك و ھەر چەندىكىشى بويىت و كەسيان ھەلنەيەت لەبەرەمبەر دوزمن دا تەنەت گەر تووشى ھەر ناپەرحەتى و بارگرانى يەكيش بىن.

لەقورئان دا وەسفى ئەم بەيەتە كراوە و ستايشى ئەو برودارە پالەوانانەش كراوە، كە بەيەتەتى —مردن—يان دابوو بە پيغەمبەرەكەى خويان، ھەرەك خودا لەبارەيانەو دەفەرەمويىت:

﴿لَقَدْ رَضِيَ اللَّهُ عَنِ الْمُؤْمِنِينَ إِذْ يُبَايِعُونَكَ تَحْتَ الشَّجَرَةِ فَعَلِمَ مَا فِي قُلُوبِهِمْ فَأَنْزَلَ السَّكِينَةَ عَلَيْهِمْ وَأَثَبَهُمْ فَتْحًا قَرِيبًا﴾ (الفتح/ ۱۸... واتە: {يىنگومان خودا پازى بوو لەو برودارانەى بەيەتەيان پى دايەت و ئامادەى بەليني (پەزەمەندبوونی خودا—بيعة الرضوان) لە — حودەبىيە— بوون لەئزىر درەختەكەدا و ئاگادارى نيازەكانى نيو دليانە، كە چەندە راستگۆو نيازپاك بوون، لەبەرەمبەر ئەمەش داو لەپاداشتى ئەو ھەستى ئازايەتى و جواميرى يە بروداريتى يەيان دا خوداش ھيمنى و دلبايى و خوراكىرى ي زياترى پى بەخشين و لەمەودواش بەم زوانە فەتھىكى ديارو سەرەكەوتنىكى تازەيان پى خەلات دەكات}.

پەيماننامەى پيگھاتن

لەكاتيك دا موسلمانان لەگەرمەى ئامادەباشى و خۆسازدان بۆ جەنگ دابوون، كەت وپەر ھەوالتيكى نوى يان بۆھات لەسەر ئەو، كە —عثمان— نەكوژراوە دواى ھەوالەكەش ھيئەدى نەبرد كە —عثمان— خويشى ھاتەو بۆلايان. بەم ھۆيەو دان وستان لەنيوان ھەردوولادا دەست پيكرايەو قورەيش نوينەرەيكى خويان نارد بۆلاى موسلمانەكان (سەھيل—ى كورى —عمرو) بوو تاكو مەرەجەكانى پيگھاتن و ريگەوتنيان پىبگەيەنيت، واتە ئەو چوار مەرەجەى كەقورەيش دايانابوون و، ئەمانە بوون:

يەكەم: برباردانى ھودنە^(۱) يەك لەنيوان (قورەيش) و (موسلمانەكان) دا بۆ ماوہى دە سال.

دووہم: ئەگەر كەسيك لەقورەيش پەناى برەبەر موسلمانەكان و چووہ ناويان لەو ماوہيەدا، دەبيت موسلمانەكان بيگەرپيننەوہ بۆلاى قورەيش. بەلام ئەگەر كەسيك لەموسلمانەكان راىكرەدە ناو قورەيش، ئەوا نايبت بيگەرپيننەوہ بۆلاى موسلمانەكان.

(۱) ھودنە— لەزمانى عەرەبى دا بەو ماوہيەى دواى وەستانى جەنگ و ئاگرەست دەگوتريت، كە ھەردوو لايەنى ئاكوک تياى دا بەچەند مەرجيک شەروكوشتار رادەگرن و خويان سازدەكەن بۆ دان وستان و گفت و گوئى تايبەت بەرپەكەوتن و بەدى ھينانى ناشتى و براندنەوہى كيشەكان. (وەرگيژ).

سى يه: دهبيت هم ساله موسلمانان بگه پښتو وهو زياره ته كه بو (مسجد الحرام) وهركي (عومره) يان نه غام نه دن، به لكو سالي ثاينده پښتو وهو بچنه نيو مه ككه بو ماوه ي ته نها سى رور، دواي ته وه ي قوردهش تهو سى رور به بيان چول ده كهن و به لام نايت موسلمانان هيج چه كيكي شيان پي بيت، ته نها تهو شمشيرانه نه بيت كه كرابن به كيلانه كانيان دا.

چوارهم: هر كه سيك له — غه يري قوردهش — بو هيه بچته نيو ريزي (محمد) وه گهر خوازياري تهو بيت، هر كه سيكش (گهر بيه ويت) بو هيه بچته نيو ريزي قوردهش وه. پيغه مبهريش تهو مهرجانه ي "قوردهش" ي په سندر كړد.

كارى گه ربي په يمان نامه كه له سهر موسلمانان

موسلمانان له په يمان نامه يه دا كار يكي قورسي واياي په چاو ده كړد كه نه توان شاني بده نه بهر، هر بويهش تيكرا ريكه وتن له سهر ته وه ي لهو رووه له گهل پيغه مبهريدا بدو ين. يه كيك لهو قسانهش كه بو بيان كړد تهو بهو پي بيان كوت: (ته ي پيغه مبهري خودا چون ده بيت تيمه هر كه سيك له بيا وه پان بگه پښتو وهو بولا ي قوردهش كاتيك ديت بولامان و موسلمان ده بيت كه چي له هه مان كات دا گهر كه سيك له تيمه هه لگه رپته وهو بچيته ناو تهوان نه يگه پښتو وهو بولامان ؟) ...

له وه لاميان دا پيغه مبهري فهرمو ي: { گهر كه سيك له تيمه پاشگه زيبته وهو بچيته نيو تهوان وه تهو بينگومان خودا خوي دورى خستوته وه، هر كه سيكش لهوان بيتته نيو تيمه وه تيمهش بيگه پښتو وهو بولايان تهو خودا هر دهر بازيكي رزگار بووني بو ددو زيبته وه }.

به راستي رهنگانده وهو كارايي تهو په يمان نامه يه هينده توندو ناخوش بوو له لاي موسلمانان كه (عمرى كورى — خطاب) خوي بگه يه بيتته لاي (تهو به كره) و ناره زايي و خم و نازاري خوي له سهر په يمان نامه كه بو ناشكر اكات. به لام (تهو به كره) به هيمنى يه وه رو ي تى كړدو پي ي كوت: { تهو خوي پيغه مبهري خودا يه و سهر پيچي له فهرمانى خودا ناكات و هر خوداش پشتيوان و سهر خريه تى } ... كه چي (عومره) بهو وته يه ي (تهو به كره) قايل نه بوو، به لكو چو بولا ي خودي پيغه مبهري هه مان وته شي بو دهر پري و خم و نيگه راني ي خوي بو باس كړد له سهر تهو په يمان نامه يه ... پيغه مبهريش پي فهرمو: { من به نده و پيغه مبهري خودام و سهر پيچي له هيج فهرمان يكي ناكه م و خوداش فهراموشم ناكات }.

پاشان پيغه مبهري خودا — (على كورى — ابو طالب) بانگ كړد بو نووسينه وه ي مهرجه كان و فهرمانى پي كړد بنو سبيت و ده قى په يمان نامه كه بهم رهنكه دار پيژتت: ﴿بِسْمِ اللَّهِ

الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ﴿١﴾، به لَام خَبَرَا (سهیل)ی نویسنه‌ری قورده‌یش به‌ره‌لستی ی کرد، که نابیت وای دارپژئیت و پی‌ی گوت: (قورده‌یش تهنه‌ا بِاسْمِكَ اللَّهُمَّ - ده‌زانیّت). له‌و ساته‌دا موسلمانه‌کانیش هاواریان لی به‌رزبووه‌وه و به‌و پیداگرته‌ی نویسنه‌ره‌که‌ی (قورده‌یش) توورده‌بوون. به‌لام پیغه‌مبه‌ر فه‌رمانی به (علی) کرد بنووسیت (بِاسْمِكَ اللَّهُمَّ) و دوا‌ی شه‌وش پی‌ی فه‌رموو بنووسیت (ثم نووسراوه شه‌ویه که پیغه‌مبه‌ری خودا سول‌حی له‌سه‌رکردوه له‌گه‌ل....)، دووباره (سهیل) به‌ره‌لستی له‌سه‌ر شه‌وش کردو گوتی: (گه‌ر بمانزانیایه تو پیغه‌مبه‌ری خودایت شه‌رو کوشتارمان له‌گه‌ل دا نه‌ده‌کردیت و ریگه‌ی زیاره‌تی (به‌یت)مان لی نه‌ده‌گرتیت. به‌لکو ده‌بیت له‌جیاتی شه‌و ناوی خوت و باوکت بنووسیت. پیغه‌مبه‌ریش به (عه‌لی)ی فه‌رموو: {ته‌ی - علی - وشه‌ی (پیغه‌مبه‌ری خودا - که (رسول الله) بکوژینه‌ره‌وه}. دیاره (عه‌لی)یش زورگران بوو له‌سه‌ری گه‌ر شه‌و وشه‌یه بکوژینیته‌وه. بویه پیغه‌مبه‌ر خوی نووسراوه‌که‌ی لی وهرگرت و وشه‌که‌ی (رسول الله)ی به‌ده‌ستی خوی س‌ری یه‌وه و نینجا به (عه‌لی)ی فه‌رموو: {بنووسه: ثم نووسراوه شه‌ویه، که (محمدی کوری - عبدالله) سول‌حی له‌سه‌رکردوه له‌گه‌ل (سهیل - ی کوری - عه‌مر)دا...}...

له‌م باره‌یه‌شه‌وه سرووشی خودایی هاتوته خواره‌وه شه‌و جوړه مامه‌له‌و هه‌لس و که‌وته‌ی (سهیل)ی به‌نابه‌جی داناوو له‌هه‌مان کاتیش دا ستایشی شه‌و هه‌لوسته له‌خزبوردانیه‌ی پیغه‌مبه‌رو بروادارانیشی تیداکراوه، هه‌روه‌ک خودا له‌باره‌یه‌وه ده‌فه‌رمویت:

﴿إِذْ جَعَلَ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي قُلُوبِهِمُ الْحَمِيَّةَ حَمِيَّةَ الْجَاهِلِيَّةِ فَأَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَى رَسُولِهِ وَعَلَى الْمُؤْمِنِينَ وَأَلْزَمَهُمْ كَلِمَةَ التَّقْوَى﴾ (الفتح/ ۲۶.. واته: (کاتیک کافران له‌توندره‌وی و پیداگرته‌ی کویرانه‌ی خویان دا شه‌وپه‌ری لوتبه‌رزو خۆبه‌زل زان بوون و نه‌یانده‌هیشت موسلمانان بچنه نیو - مسجد الحرام - وه، خوداش (تارامی و دلنایی)ی له‌لایهن خۆبه‌وه بۆ پیغه‌مبه‌رو برواداران په‌خساندو فه‌رمانیشی پیدان پابه‌ندن به‌وشه‌ی خوا به‌یه‌ک گرتن (توحید) وه که وشه‌ی حه‌قی (لا اله الا الله محمد رسول الله)یه‌و که بنه‌مای ته‌قواو له‌خواترسانه).

دوا‌ی نووسینه‌وه‌ی شه‌و مه‌رجانه که هه‌ردوو لا پی‌وه‌ی پابه‌ندبوون و کاریان پی‌ ده‌کرد، پی‌او‌یک‌ی موسلمان که‌ناوی (أبا جندل) بوو و له‌وه‌وپیش قورده‌یش نه‌یه‌یشتبوو هیج‌ره‌ت بکات، په‌نای برده لای موسلمانان و، پیغه‌مبه‌ریش پی‌ی فه‌رموو: {ئیمه ریگه‌و تننامه‌یه کمان له‌گه‌ل شه‌و قه‌ومه‌دا به‌ستووه په‌یمانیک له‌نیوانان دایه‌و نابیت بیشکینین. جا توش بگه‌رپه‌وه و تارام بگه‌رو دلنیا به‌له‌پاداشت لای خودا، چونکه بیک‌گومان خودا ده‌ربازی رزگاربوونی بۆ توو هه‌رموو بی چاره و چه‌وساوانی شه‌وی داناوو}.

دروستی عه قلی هاوسه ری پیغه مبهري

دواي ته وادبوونی مه سه له ی سولج و پیکه وتننامه که، پیغه مبهري خودا فرمانی به موسلمانان کرد کوتایی به (تیهرام ی عومره) که یان یینن و سهریان بتاشن و نهو ناژه لانه ی یو قوربانۍ دواي عومره یان هیئابوو سه برن.

به لام موسلمانان تووشی خه م و خه فته تیکی زور بیوون و دهستیان نه ده چوو سه هر هیچ کاریک، نه مهش وای لی کردبوون دهست نه که نه به به جی هیئانی نه م فرمانه ی دواي و واقیان ورماوو.

لهو ساته وه خته ناسک و هه ساسه ش دا پیغه مبهري چوو وه نیو شوینی هه وانه وه ی خو ی لهو چادره دا که بوی ناماده کرابوو و یه کیک له هاوسه رانیسی (که -ام سلمه- بوو) له گهل خو ی دا بردوو. جا که چوو له ای (ام سلمه)، فه رموی: (موسلمانان تیاچوون. فرمانیان پی ده که م که چی جیبه جی ی ناکه ن). (ام سلمه) ش پی ی گوت: (نه ی پیغه مبهري خودا ثایا تو حه زده که یت نه وان تیاچن؟ تو خو ت سه رته تا نه و کارانه ی فرمانیان پی ده که یت جی به جی بکه، برژ دهر وه بولایان و بی نه وه ی له گهل که سیان دا بدویتی به رانی قوربانۍ خو ت سه بر وه سه رتاشه که ت بانگ بکه با سه رت بو بتاشیت)...

پیغه مبهري خودا نه و رایه ی هاوسه ره که ی به چاک زانی و چوو دهر وه بی نه وه ی له گهل هیچ موسلمانیک دا بدویتی هه تا قوربانۍ یه که ی سه بر یو سه رتاشیسی بانگ کرد سه ری بو تاشی. موسلمانانیش هر نه و هیان لی یینی، خیرا هه ستان و قوربانۍ یه کانیان سه بر ی و دهستیان کرد به سه رتاشینی یه کترو ئیدی گرفت ی پابه ندنه بوون به و فرمانه وه له نارادا نه ما. به م رهنه گه ش (ام سلمه) نمونه یه کی زیندووی له راستی ی بیروپراو دوورینی و دروستی ی عه قل پیشان دا.

لابردنی مهر جیکی په یمان نامه که

هر لهو ماوه یه کار به په یمان نامه که ده کرا، موسلمانیک دی له لای قورپه شوه رای کرد بولای پیغه مبهري که (ابو بصیر عتبه ی کوری -أسید) بوو.

قورپه ش یه کانیش دووپاویان ناردوو به دواي داو داوای ته سلیم کردنه و هیان ده کرد. پیغه مبهري خودا ش فرمانی به (ابو بصیر) کرد له گهل یان دا بکه پتته وه. نه ویش له گهل یان دا گه رایه وه. به لام له ریگه دا کاتیک نزیکی جیگه یه ک بوونه وه پی ده گوترا (ذا الحلیفه) په لاماری

یه کینک لهو دوپاسه وانه ی داو کوشتی و نهوی تریشیان له دهستی هه لآت. بهم چهشنه بۆ دووهم جار گه پرایه وه بۆلای پیغه مبهرو پئی ی گوت (بیگومان تۆ به په یماننامه که ته وه پابه ند بوویت و منت بۆلایان گه پرانده وه و ئیدی قوردهیش گله ییت لی ناکهن).
به لām پیغه مبهری خودا فرمووی: (نه خیر، لیږه مبه، به لکو به ئاره زووی خۆت برۆ بۆ جینگه یه کی دی و له —مه دینه— دا مه مینه ره وه).

ئینجا (ابو بصیر) به ره و ناوچه یه کی نزیک له پینگه ی —شام— که وته پئی که کاروانی بازرگانی قوردهیشی پیادا تی ده پیری و له وی جیگیربوو. بیگومان چه ند موسلمانیک تریش له وانه ی له —مه که— وه له و ماوه یه دا هه لآت بوون له و شوینه لایان دا بوو. جا هه موویان له وی به یه که گه یشتن و (ابو جندل) ی یه که م په نابهری هه لآتووش گه یشته لایان و هه موان پیکه وه پینگه یان له کاروانی بازرگانی قوردهیش ده گرت تا دۆخه که گه یشته ئه و راده یه ی (قوردهیش) ناچارین نوینه ریان بنیرن بۆلای پیغه مبهری خودا و تکیا لابر دنی ئه و مه رجی په یماننامه که ی لی بکهن و هه ردوولا بیسپرنه وه و به تالی که نه وه، واته ئه و مه رجی که دووهمین خالی په یماننامه که یان بوو و تایبه ت بوو به گیرانه وه ی هه ر موسلمانیک گه ره له مه که وه رابکات بۆ —مه دینه— و یان هه ر موسلمانیک پاشگه زیبته وه و هه لیّت بۆ ناو قوردهیش و له مه ولا ته سلیمی بکه نه وه.

پیغه مبه ریش ئه و تکیایه ی لی په سندر دهن و به م جوړه ش ئه و مه رجی سه خته ی نیو په یماننامه که هه لوه شایه وه که تازاریکی توندی به موسلمانان گه یانبوو.

به ره نجامی په یماننامه ی —خوده ییبیه—

له (جمع ی کوری —حارثه) گیراوه ته وه که گوته ویه: (به شداری ی —خوده ییبیه— مان کردو کاتی که ئه و جینگه یه مان به جی هیشت دیتان پیغه مبهری خودا له شوینی که دا، که پئی ی ده گوتریت (کراع الغیم) پراوه ستاوه و خه لکی کو کردۆته وه و ئه وه له سرووش (وحی) بو ی هاتبووه خواره وه ده یجوینده وه بۆیان، که ئه م نایه تانه بوون:

﴿إِنَّا فَتَحْنَا لَكَ فَتْحًا مُبِينًا ۝١ لِيَغْفِرَ لَكَ اللَّهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِكَ وَمَا تَأَخَّرَ وَيُتِمَّ نِعْمَتَهُ عَلَيْكَ وَيَهْدِيكَ صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا ۝٢ وَيُضْرِكَ اللَّهُ نَصْرًا عَظِيمًا﴾ الفتح/ ۱-۳

واته: {ئیمه —ئهی پیغه مبه ر— بریارمان دا به —فه تحی— مه که— و فه تحی شوینانی تریش له دها ته وودا، ئه و فه تحه ش روون و ناشکرایه. هه تا خودا به گشتی له هه موو شتیکی پیشو و

دوايشت بېوړيت (بېگومان خدا هم فته و نه مغفرة—شی پیکه وه به ستوته وه و مه به ست له لیخو شېبونیکي ره های گشتگیرو پېژنانه، چونکه پښه مېر پارېژراو بووه له گوناوه سهرېنچي)... هرودها بو ته وهی خدا به چه ندین سهرکه وتن و فته تحي تر نيعمه تی خوئی ته و اوکات بو تان و جیگیر تان کات له سهرې ی راست و، سهرکه وتنیکي بالاده ستی و سهر به رزانه تان پی بیه خشیت که ناین به هه موو لایه ک دا بلا و که نه وه و هه موو شوینیکي سهر زده ی به رووی به رنامه ی خودا دا بکه نه وه (واته — فته تحي بکه نه)... {

کاتیک پښه مېر هم نایه تانه ی له و جیگه یه دا بو موسلمانان ده خوینده وه، پیاوړیک لی ی پرسی: (ته ری نه ی پښه مېری خدا نه مه — فته تح — بو)؟ فهرمووی: (به لی به و خودایه ی گیانی — محمدی به دهسته نه مه فته تحیکه) ^(۱).

بېگومان خوینده ی به پېژیش سهری سوړده مینیت له م وه سفهی قورئان که و نه و ریکه وتنهی (خوده یبیه) ی به فته تحی روون و دیار (الفتح المبین) داده نیت له کاتیک دا سوپایه کی وه ک سوپاکه ی موسلمانان هه موویان نه و ریکه وتنهیان به لاوازی و بی ده سلاتی و خزه دهسته وه دان له قه لثم ددها ته نه ا یه ک پیاویان نه بیت، که (ته بوبه کر) بو — خودا لی ی پازی بیت —.

له دوايشت دا موسلمانان به رووومی نه و ریکه وتننامه ییان بینو بو یان روون بووه وه که هه نه و ریکه چاره یه باشتربووه بو یان و سوودی زورو گوره تریشی له هه ر فته تحیکي پیشووتر هه بووه بو یان. به لکو ته نانه ت زیاتر بو یان دهرکه وت که ده بویه نه و هودنه یه هه بیت تاکو ریکه خو ش بیت له به رده م ئیسلام دا بو فته تحی دلان له ری ی قه ناعه ت پی هی تان و به لگه ی سه لمینه روه نه ک هه ر له ری ی شهرو کوشتاره وه. ده بویه هودنه یه ک هه بیت که ماوه یه ک چه ک بخریته لاوه و بار بو عه قله کان بره خسینریت به شیوه یه کی هیمنانه بیر بکه نه وه و له ری ساو بنه ماکانی هم ناینه نوییه شاره زابین و پاشان له ری ی قایل بوون و قه ناعه ت پی هی تانه وه و هری بگرگ نه ک له ری ی ترساندن و سام پیدانه وه.

زه من هینده دریځه ی نه کی شا که نه وانه ی نه و سولحه ییان به دل نه بوو هه موو حکمه تیکی سولحه که یان له روشنترین رواله ت دا به دی کرد، نه مه ش ته نه ا دواي دووسال له سولحه که و له کاتی فته تح کردنی (مه که که) دا.

جا یه کی ک له و موسلمانانه ی ناماده ی ریکه وتننامه که ی — خوده یبیه — بېوون نه و رووداوه گرنگه میژوویی یه و به رنجام و ناسه واره کانی به م چه شنه وه سف ده کات، که ده لیت: {دواي ته وهی دؤخی — هودنه — و ناگر به ست داهات و جهنگ و شهرو کوشتار راگیرو دهنگی

چەك نەماو خەلکی لەیەكتر بۆخەم و پارێزراو بوون و بەیەك دەگەشتن و خەریکی دان وستان و ئاشتەواپی بوون و دەربارەى ئاكام و نالەبارى یەكانی كوشتار دەدوان و موسلمانانیش زیاتر بواریان بۆ ڕەخسابوو كەپەییەندى بەكەس و كارو هۆزو تیرەكانى ترو چین و توێژە جوړبەجوړەكانى خەلکی یەو بەكەن و چەندین بەرەهەمى شیرینی بۆ ئیسلام و موسلمانان تێداوو... ئەوێبوو هەر كەسێكى خاوەن عەقل و ژیری بدوێنرایە لەو ماوەیەدا خێرا باوەرى دەهێناو موسلمان دەبوو.

بێگومان لەو دووسالەدا ژمارەى ئەو خەلکەى موسلمان دەبوون هێندەى ژمارەى ئەو چەند سالى پێشوو بوون و تەنانت زیاتریش بوون لەو ژمارەى سالى تر. بەلگەش لەم ڕووە ئەوێهە كاتێك پێغەمبەرى خودا بۆ (خودەیییە) ڕۆشت هەزارو چوارسە كەسى لەگەڵ دا بوو، بەلام دواى دووسال لەرێكەوتنەكەو كاتێك بەرەو فەتح كردنى —مەككە— ڕۆشت دەهەزار كەسى لەگەڵ داوو...

لە (ابن مسعود) یەشەو گێڕاوەتەو، كە گوتویەتى: {ئێو (فەتەحى مەككە) بە فەتح— دادەنێن— و ئیمەش ڕێكەوتننامەكەى —خودەیییە— بە فەتح— دادەنێن}.

بەراستى جوړئەت و چا و قايى ی پێغەمبەر لەبەجى هێنان و بەستنى ئەو جوړە پەیماننامەیداو قایل بوونى بەو مەرجە قورسانەش سەرەرای پى ناخۆشبوونى زۆربەى هاوێلانیشى و، وەسف و پێناسەى قورنان بۆ ئەم سولح و پەیماننامەى بەوێ—فەتەحى رۆژانەى دواى لەسەر راستى و دروستى ی ئەو هەنگاوە بەجوړئەت و چاوەترسانەى پێغەمبەر... هەموو ئەمانە چەندین بەلگەى بەهێزى لەسەر راستى ی پێغەمبەریتى ی (محمد) و لەسەرئەوێ، كە —قورئان— سەرووشێكى خودایى یەو لەخوداوە بۆى هاتوو.

به ندى چوارهم

((نامه كانى پيغهمبر بؤ پادشاو سهركردهكان))

دواى گهړانه وهى موسلمانان له (په پمانامه ي — حوده يبييه) پيغهمبرى خودا وای به چاك زانى كه ئيدى كاتى ته وه هاتووه ته وه په پيامه ي پيى رډوانه كراوه، به سه رجهم خه لكى جيهان بگه يه نيت، هه روهك خوداش له و باره يه وه ده فهرمويت: ﴿ وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا كَافَّةً لِّلنَّاسِ بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴾ سبأ/۲۸...

ته وه بوو پيغهمبر چهن نوينه ريكي خو ي به چهن نامه يه كه وه نارد بؤلاى ته وه پادشايانه ي حوكمى ولا ته كانى خو يان له و سه رده مه دا ده كړدو له نامه كان دا بانگه وازى بؤلاى ئيسلام ده كړد و هه ر نامه يه كيش به مؤريك ئيمزاکرابو كه تازه دروست كرابو و رسته ي (محمد رسول الله) ي له سه ر هه لكه ندرابو.

نامه ي پيغهمبر بؤ پادشاى — روم —

پيغهمبر نامه يه كى به (د حية الكلي) دا بؤ ئيمپراتورى رومه كان ناردو تياى دا هاتبوو: { به ناوى خوداى به خشنده ي ميه رهبان... له — محمد — ي پيغهمبرى خداوه، بؤ — هيرقل — ي گه وره ي روم — ... سلاو له و كه سه ي دواى ريبازى راست ده كه وىت. دواى ته مه .. من به بانگه وازى ئيسلام بانگ ده كم بؤ سه ر ثم ريبازه .. توش گه ر موسلمان ببيت سه لامه ت و پاريزراو ده ببت و خودا دوو جار پاداشتت ده داته وه. خو ته گه ر به دهم ثم بانگه وازه وه نه يه يت و پروت وه رگيږيت ته وا گونا ه ي جوتيارانى ديه اته كانت له نه ستؤدايه، جا وهك خوداش پيتان ده فهرمويت: ﴿ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَمَالَوْا إِلَىٰ كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ أَلَّا نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ وَلَا نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَلَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا مِّنْ دُونِ اللَّهِ فَإِن تَوَلَّوْا فَقُولُوا اشْهَدُوا بِأَنَّا مُسْلِمُونَ ﴾ آل عمران/۶۴. (۱)

(۱) واتاى ثم نايه ته له به نديكي داهاتوى ثم به شه دا ليكدار وه ته وه.

نامه‌ی پیغهمبه‌ربو پادشای - فارس -

هه‌روه‌ها پیغهمبه‌ر نامه‌یه‌کی به (عبداللّه‌ی کوری - حذافه) دا نارد بو (کیسراسی کوری - هورمز)ی پادشای فارسه‌کان و تّی‌ی دا هاتبوو: {به‌ناوی خودای به‌خشنده‌ی میهره‌بان.. له - محمدی پیغهمبه‌ری خوداوه بو - کیسراسی گه‌وره‌ی فارس-... سلّاو له‌و که‌سه‌ی دوا‌ی ریتبازی راست ده‌که‌ویت و باوهر به‌خودا پیغهمبه‌ری دینیت و شایه‌تی به‌دل و زمان دده‌ات له‌سه‌رئه‌وه‌ی که‌هیچ په‌رستراویک نی یه‌ ته‌نها خودای تاک و ته‌نیای بیّ هاوبه‌ش نه‌بیّت و، که - محمدیش به‌نده‌و پیغهمبه‌ری ئەم خودایه‌یه... جا وا من به‌بانگه‌وازی خودا بانگت ده‌که‌م بو ئەم ریتبازه، چونکه‌ بیّگومان من پیغهمبه‌رو په‌وانه‌کراوی خودام بۆلای سه‌رجه‌م خه‌لکی ی دنیا تا ئەو که‌سه‌ی زیندوووه له‌ژیان دایه‌ ناگادراو وریاکه‌مه‌وه‌و بریاری سزای خوداش له‌سه‌ر کافران جیگیربیّت و شایسته‌ی سزاین... جا تۆش موسلمان ببه‌ تا سه‌لامه‌ت و پارێزراوبیت، به‌لام گهر وانه‌که‌یت و نه‌یه‌یتسه‌ سه‌ر ئەم دینه‌ ئەوا گونا‌هی هه‌موو ناگه‌ره‌ستان و جادووگه‌رانت له‌ئه‌ستۆدایه‌ {..

نامه‌ی پیغهمبه‌ربو پادشای - حه‌به‌شه -

هه‌روه‌ها پیغهمبه‌ر نامه‌یه‌کی به (جعفری کوری - ابو طالب) دا نارد بو پادشای - حه‌به‌شه‌و - تیی‌دا هاتبوو: {به‌ناوی خودای به‌خشنده‌ی میهره‌بان، له - محمدی پیغهمبه‌ری خوداوه بو (نجاشی الأصحم)ی پادشای حه‌به‌شه.. تۆ موسلمان ببه‌و په‌په‌روه‌یی ئایینی ئیسلام بکه، منیش سوپاسی خودات له‌سه‌ر ده‌که‌م، خودای (الملك القدوس السلام المؤمن المهيمن)^(۱). شایه‌تیش دده‌م، که - عیسا - له‌خوداوه‌ رۆحی پێدراوه‌و هه‌ر به‌و وشه (کلمه‌)یه‌ی خودا خۆی (که‌پێی فهرموو ببه، بووه‌و) له (مه‌ریه‌م‌ی کچی پاکیزه‌و داوین پاکه‌وه) له‌دایک بووه‌و خودای په‌روه‌ردگار له‌رۆحی خۆی دروستی کردوووه‌و فووی ژیا‌نی پێی دا‌کردوووه‌و وه‌ک چۆن به‌ده‌ست و فووی خۆی ئاده‌می خه‌لق کرد. هه‌روه‌ها من بانگت ده‌که‌م بۆلای به‌رنامه‌ی خودای تاک و ته‌نیای بیّ‌هاوبه‌ش و به‌رده‌وامی له‌سه‌ر گوێزپایه‌لی کردن و په‌رستنی‌و په‌په‌روه‌ی کردنی من و

(۱) به‌ی‌یستم زانی که‌ راقه‌و شیکاری ئەو ناوه‌ پیرۆزانه‌ی خودا به‌تایه‌تی له‌م په‌راویزه‌دا بنووسم: (الملك): واته‌ خاوه‌نی هه‌موو شتی‌ک که‌ توانای هه‌لس و که‌وت کردنی‌شی تیا‌یان دا هه‌یه.. (القدوس): واته‌ زۆر پاک و دووره‌ له‌هه‌ر که‌م و کوورپی‌یه‌ک.. (السلام): واته‌ سه‌لامه‌ت و پارێزراوه‌ له‌هه‌ر خه‌وش و نه‌نگی‌یه‌ک.. (المؤمن): واته‌ په‌خسینه‌ری باوه‌رو به‌راست دانهری په‌یامی پیغهمبه‌رانیه‌تی به‌هۆی مو‌ع‌ج‌یزه‌کانه‌وه. (المهيمن): واته‌ خاوه‌نی هه‌ژموون و ده‌سه‌لاته‌ له‌سه‌ر هه‌موو شتی‌ک. (وه‌رگێڕ).

باوهرهينانت بهو پهيامه ي که بومن هاتووه. چونکه من پيغه مبهري خودام و له گهل ته م نامه يه دا کورې مامم (جعفر) و چهند که سينکم له موسلمانان بولات ناردووه، جا نه گره (جعفر) هات بولات داني پي داني و باوهر بهم پهيامه بيته له لاي و، له خوږدووبه و خوټ بهزل مه گره، چونکه من توښ و سهر بازه کانيشت بو بهرنامه ي خدا بانگ ده کم. جا و اثير من بانگه وازه کم پي گهياندن و ناموژگاريم کردن. ئيوهش ناموژگاري و پينماييم وهرگرن... سلاو لهو که سه ش که دواي ريبازي راست ده که وټ {.

ههروه ها پيغه مبهري به هه مان و اتاو مه به ست چهند نامه يه کي تري ناردووه بو هه ريه که له (مقه و قس ي که وره ي قيبتي يه کان) و حاکمي ميسر و نه سراني يه کاني (نهجران) و پادشاي (عومان) و هه موو تهو سه روک و سه رکردانه ي که ولات و ميرنشين يه کانيان نزيک و هاوسي دورگه ي عه رب بوون لهو سه رده مه دا.

د نيا بووني پيغه مبهري له سه رکه وتني ئيسلام

تهو ه ي شاياني سه رنج و تيبينيي کردنه تهو ديه پيغه مبهري له کاتيک دا تهو نامانه ي بو تهو پادشاو سه روکانه ناردبوو که هيشتا ده سلاتي له ناوچه ي دورگه ي عه ربه ي دا په يدا نه کردبوو. به لام به متمانه کردن و د نيا بووني تهو اوي لهو سه رکه وتنه ي که خوداي په روه ردگار به ليني پي دابوو و که ئيسلام به سه ر هه موو ثاينه کاني تهو سه رده مه ي دا سه رده خات گرنکترين هوکارو پالنه ربوو بو له ته ستوناني تهو ته رکه قورسه. به ليني خوداش لهو ثاينه ته ي سوورته ي (فه تح) دا په ننگي ده دايه وه که دواي ئيمزاکردني (په يمان نامه ي حوده يييه) هاته خواره وه: ﴿هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ ۚ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا﴾ الفتح/ ۲۸..

بيگومان ثايني ئيسلام سه رکه وت و گه يشته هه موو تهو مه مله که ت و ميرنشين يانه ي که پيغه مبهري نوينه راني خو ي به نامه کانيه وه ناردبوو بويان، ههروه ها له ماوه ي چهند دهه يه کي که مي دواي وه فاتي پيغه مبهري خودا، ئيسلام به سه ر هه موو رټچکه و ثاينه کاني تر دا سه رکه وت.. له راستي دا به دي هاتني تهو به لينه له گوره تريني تهو به لگانه يه له سه رته وه ي که قورئان سرو شيکي خوداي يه وه له سه ر راستي ي پيغه مبهري تي ي (محمد) ش.

ئىسلام بانگه‌وازيكى چاكسازى يە

ئىسلام ئايىنىتىكى جيهانى يە نەك ئايىنىتىكى ناسيونالى و نەتەۋەيى... ئىسلام بۆ چاكسازى يەكى گشتى ھاتوۋە دوای ئەۋەى ئايىنەكانى ترى خودا پىكران لەبىدەعوە شتى سەيروسەمەرە. ھەر بۆيە دەبىنين پىغەمبەر لەنامەكەى دا بۆ (ھىرقل)ى پادشاى رۆم بەم ئايەتە قورئانى يە ئەركى ئىسلام دىارى دەكات: ﴿يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَى كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ أَلَّا نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ وَلَا نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَلَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُولُوا اشْهَدُوا بِأَنَّا مُسْلِمُونَ﴾ آل عمران/۶۴. واتە: {ئەى پىغەمبەر بلئ: (ئەى ئەھلى -كىتاب- (واتە: ئەى شۆيىنكەوتوانى تەۋرات و ئىنجىل)، ئەى جوولەكەو گارۋەكان، ۋەرن با ھەموومان لەسەر شوشەيەكى دادپەرۋەرئىتى و يەكسانىخواز رىك كەوين سەبارەت بەۋەى شۆيىنكەوتوۋى يەك خوداى بى ھاۋەل ۋاك و تەنباين و ھىچ ھاۋبەش و شت و مەكىكى ترى بۆ دانەتاشين و كەسش نەكەين بەگەرۋەرە بەدانەرى ھەرام و ھەلال ۋە ئەلئىن (عوزئىر)، يان (مەسىح) كورپى خودايە)، خۆ ئەگەر ئەوان -واتە: جوولەكەو گارۋەكان بەدەم ئەم بانگەۋازەتەۋە نەھاتن و بىسەرى ئامۆزگارى يەكانت نەبوون ئەۋا تۆش خۆت و ئەۋ بىروادارانەى لەگەلئان پى يان بلئىن: (دە ئىتر خۆتان شايت بن لەسەرئەۋەى، كە ئىمە موسلمانين و چوۋىنەتە سەر ئەۋ ئايىنەى كە ئىۋەى بۆ بانگ دەكەين و كەچى پروۋى لى ۋەردەگىرن}.

بەراستى لەم ئايەتەدا بانگەۋازىك بەدى دەكرىت بۆ شۆيىنكەوتوانى ئايىنەكانى تر، كە بە (أهل الكتاب) دادەنرئىن واتە: (جوولەكەو مەسىحى يەكان) كە ھەردوو كىتئىبى (تەۋرات و ئىنجىل)يان بۆ پەۋانەكراۋو، بەلام دەسكارىيان كردبوو و، پئسا دروستەكانيان شىۋاندىبوو، لەم ئايەتەدا بانگ كراون بۆ يەكخواپەرستى (تەۋھىد) كە بىروباۋەرىپكى ھاۋبەشى نىۋان ھەموو ئايىنەكانە، ئەم يەكخواپەرستى يەش وشەيەكى دادپەرۋەرى و راستى خوازى يە، يەكسانىي دەخاتە نىۋان بىروادارانەۋە. ھەر ئەم وشەيەش زامنى پاكرۇدەۋەى عەقىدەى ھەموانە لە ئەفسانەو گومرايى، چونكە ھىچ خالق و كردگار ئىك نى يە تەنھا خودا (اللە) نەبىت، مافى خوايتەو (پەرۋەردگارئىتى)يش جگە لەخودا بۆ ھىچ كەسپكى دى نى يە، سا ئىتر پادشا بىت يان پىغەمبەرىك، ياخود زانايەك بىت... ئا ئەمەيە عەقىدەى پەھاو بەربلاۋى يەك خواپەرستى كەخەلكى رزگارەدەكات لەعبادەت و پەرستنى يەكدى و رى نادات ھەندىك كەس ھەندىكى دى بپەرستن و، خۆيان بەسەر ئەۋانى ترەدا بەرزو پىرۆز بگرن، چونكە خەلكى ھەموويان بەندەى خودايەكى ۋاك و بى ھاۋەلن و جگە لەۋ ھىچ پەرستراۋىكى تريان نى يە.

بهم رهنګه ش عه قیده ی په کخوپه رستی و خوا به یهک گرتن بۆ پرگارکردنی گروږی به شهره ی بووه له هره کږیله یه تی و به ندایه تی یهک. به ندایه تی کردنیش بۆ یه کیکی دی (له مه خلوقات) به هاو به ش بۆ خوادانان له قه لثم دراوه. جا نه گهر (ته هلی کیتاب) به دهم هم بانگه وازه وه هاتین ته وه دپاره ته وان له ئیسلام نزیك بوونه ته وه، خو نه گهر ملیان به مه نه دایت ته وه پيڻه مبهرو ته وه پروادارانه ی شوینی که وتوون ده بیت به فهرمانی خدا پی یان بلین (ده ئیتر خوتان به شایهت بن ته وه ئیمه موسلمانین و به دهم ته وه بانگه وازه وه هاتوین) ﴿فَقُولُوا أَشْهَدُوا بِأَنَّا مُسْلِمُونَ﴾. چونکه پيڻه مبهران هم موویان خوا به یهک گرو یه کخوپه رست بوون. بۆ نمونه له یه که مین بنه مای شهریه ته ی —موسا— دا فهرمایشتیکی خدا هیه (هروهک له کتیبه کانی جووله که ش دا هاتوه) که خدا پی ی فهرمووه: {منی -خودا- په رستراوتم، نابیت هیچ په رستراویتی توت له به رده ماما هه بیت}.

ته و (۱۰) پاسپارده یه ش، که هیچ شتیکیان بۆ لی (نه سخ) نه کراوه ته وه ناواخن و کروکی هره له سهر یه کخوپه رستی یه، (عیسا)ش ده لیت: {وا تئ مه گن من بۆ دانانی شهریه ت و ناین هاتیم به لکو منیش و پيڻه مبه رانیش بۆ ته واوکردنی په یامی یه کدی هاتوین، من بۆ حرام و حلال دانان نه هاتووم، به لکو بۆ جیبه جی کردنیان} ^(۱).

له (عهد القديم) یش دا له —مه سیح— وه دووپاتی ته وراستی یه کراوه ته وه... (دنا احد الکتابه... فساله ایه الوصایا هی أول الكل؟ أجابه یسوع: ان اول الوصایا کلها، اسمع یا اسرائیل: ان الرب الهنا رب واحد) ^(۲).

ئیتاش با بیینه سهر شیکاری به شی دووه می نایه ته که ﴿قُلْ يٰ أَهْلَ الْكِتَابِ...﴾، که برپار له سهر یه کیتی ی په روه ردگاریتی ی خدا ده دات: ﴿وَلَا يَتَّخِذْ بَعْضُنَا آٰرِبًا مِّنْ دُونِ اللَّهِ﴾ قورن ته فسیرو رافه ی هم په روه ردگاریتی یه ی خودای به نایه تی کی دی کردوه: ﴿أَنْتَ وَزَوْجُكَ الْجَنَّةُ وَكُلَا مِنْهَا رَعَدًا حَيْثُ التَّوبَةُ﴾ ۳۱.. واته: {جووله که و دپانه کان زاناو خوپه رسته خه لوه تچی یه کانیان کردبوون به چهند په روه ردگاریتی ودها بۆ خوین که وهک خدا گویرایه لیان ده کردن}.

کاتی که پيڻه مبهري هم نایه ته ی دواپی ی بۆ خه لکی ده خوینده وه، پی ی گوترا: {ته ی

(۱) - متی - (۵: ۱۷).

(۲) - مرقس - (۱۲: ۲۸ - ۲۹).

پیغهمبه‌ری خودا ئه‌وان (واته جووله‌که‌و دیانه‌کان) ئه‌و زاناو پراهیبه‌نه‌یان نه‌ده‌په‌رست}. وه‌ویش فهرمووی: (مه‌گهر ههر ئه‌و زاناو پراهیبه‌نه‌یان نه‌بوو که ئه‌ودی خودا به‌حه‌لّائی دانابوو ئه‌وان ههرامیان ده‌کرد بۆیان و ئه‌وه‌ش که خودا ههرامی کردبوو به‌حه‌لّایان دادنا).؟. که‌وابوو گوێپه‌یه‌لی کردنی سه‌رانی ئایینی له‌بریه‌یه‌کانیان داو دانانی بریه‌یه‌کانیشیان له‌پله‌ی ئه‌و حوکم و فه‌رمانانه‌دا، که خودا به‌شه‌رع و ده‌ستوور ناردوو نیسه‌ خواره‌وه‌ بۆ خۆیه‌ستنه‌وه‌ به‌سرووشی خودایی یه‌وه، ده‌رچونه‌ له‌واتاو رۆحی ئاین.

بێگومان ههر ئه‌و حاله‌ته‌ش بووه‌ هۆی ده‌سکاری کردنی ئاین و په‌یدابوونی ناکۆکیو خیلافات له‌ههر ئاینیک دا که‌ وای به‌سه‌ر هاتییت.

کاریگه‌ریی نامه‌کانی پیغهمبه‌ر

با بێینه‌وه‌ سه‌رباسی ئه‌و نامه‌نه‌ی پیغهمبه‌ر ناردبوونی بۆ سه‌رۆک و پادشایانی ئه‌و سه‌رده‌مه‌و گهر ئاماژه‌یه‌که‌ بۆ کارایی نامه‌کان بکه‌ین ده‌بینین ههرچه‌نده‌ ئه‌گهر سه‌رکه‌وتنیک‌ی وایان به‌دی نه‌هێناییت، به‌لام ههر جۆی بایه‌خ بوون، به‌تایبه‌تیش که‌ هه‌ندیک له‌و پادشایانه‌ی نامه‌کانیان پێگه‌یشت به‌باشی مامه‌له‌یان له‌گه‌ڵ دا‌کردبوو، وه‌که‌ (نه‌جاشی)ی پادشای —حه‌به‌شه‌— و، —(مقه‌وقس)ی گه‌وره‌ی قیبطی یه‌کان— که‌ ئه‌م پادشایه‌، واته‌ (مقه‌وقس) دیاری ی بۆ پیغهمبه‌ر ناردو دیاری یه‌که‌ش دوو که‌نیزه‌و چه‌ند پۆشاک و ئیستریک بوون.

سه‌باره‌ت به‌ (قه‌یسه‌ری رۆم)یش کاتیک نامه‌که‌ی پیغهمبه‌ری به‌ده‌ست گه‌یشت داوای له‌ دارو ده‌سته‌که‌ی کرد چه‌ند پیاوێکی عه‌ره‌بی گه‌شتیاری ناو ولاته‌که‌ی خۆی بۆ بانگ که‌ن تا‌کو ده‌رباره‌ی پیغهمبه‌ر پرساریان لی بکات. ئه‌وانیش له‌ولات دا ده‌گه‌ران به‌داوای خه‌لکی عه‌ره‌ب داو، تا دوا‌جار وا پێکه‌وت (ابو سفیان)ی کورپی (ه‌رب)یان له‌ —شام— دۆزی یه‌وه‌ که‌ له‌گه‌ڵ کۆمه‌لێک له‌خه‌لکی —قوره‌یش—دا بۆ کاری بازرگانی له‌وی بوون و بانگیان کردن بۆ دیداری ئیمپراتۆر. ئه‌وانیش چونه‌لای و لی پرسین (کامتان به‌ ره‌چه‌له‌ک نزیک‌ترین له‌و کابرایه‌ی، که‌ خۆی وا ناساندوه‌ گوايه‌ پیغهمبه‌ر یه‌که‌و له‌خوداوه‌ ره‌وانه‌کراوه‌)؟ —ئه‌بو سفیان— گوتی: (من له‌ هه‌موویان نزیک‌ترم لیوه‌ی). قه‌یسه‌ر پێی گوت: (نزیک به‌ره‌وه‌لیم). پاشان لی پرسی: (پله‌وتاستی کۆمه‌لایه‌تی و خانه‌دانی ی ئه‌و پیاوه‌ له‌ناوتان دا چۆنه‌)؟ گوتی: (ئه‌و له‌نیۆمان دا خاوه‌نی بنه‌ماله‌یه‌). هه‌روه‌ها لی پرسی: (تایا به‌ر له‌و هیچ که‌سیکی ترتان ئیددیعای ئه‌م کاری پیغهمبه‌ریتی یه‌ی بۆ خۆی راگه‌یانده‌وه‌)؟ (ئه‌بو سفیان) گوتی: (نه‌خێر). ئینجا

(قهیسه) گوتی: (تهی ثایا ئیوه له وه وپیش تاوانی در وکردنتان ددهایه پالی بهرله وهی ثم جارېه بۆ خوی بدات)؟! گوتی: (نه خیر)^(۱). دووباره لی ی پرسى: (تهی ثایا له باب و باپیرانیوه هیچ مولک و دهسه لاتیکی بۆ به جی ماوه؟) — ابو سفیان — گوتی: (نه خیر). ئیمپراتوری روم له پرسیارنیکى تری دا گوتی: (ثایا له نیتو خه لکی دا گه وړه پیاوو دهست رژیشتوان دواى ریبازده کى که وتوون، یان هه ژارو چه وساوان؟). له وه لام دا گوتی: (تهنها هه ژارو چه وساوه کان). ئینجا پادشا لی پرسى: (تهی ثایا نه وه هه ژارو چه وساوانه ژماره یان زیاد ده کات یان کهم ده کات)؟ نه ویش گوتی: (له زیاد بوون دان). ئیمپراتور^(۲) گوتی: (ثایا هیچ که سیکیان له ناقایلی دا له دینه کى هه لده که پښته وه)؟ گوتی (نه خیر)... قهیسره گوتی (ثایا محمد نه گهر په یمان بدات پیشیلی ده کات)؟ گوتی {نه خیر، ئیستاش له نیوان ئیمه و نه ودا په یمان نامه یه که هیه و نازانین چی ی تیدا ده کات؟}. پاشان قهیسره گوتی: (جهنگی نیوان ئیوه نه وان چونه و کام لا به تواناو سهرکه وتوون)؟ (تهبو سوفیان) گوتی: (جهنگی نیوانان به نوره یه جاریک سهرکه وتن بۆ ئیمه یه و جاریک بۆ نه وانه). قهیسره گوتی: (— محمد — چ فهرمانیکتان پی ده کات)؟ گوتی: { پیمان ده لیت: (تهنها خودای تاک و بی هاو له بپهرستن و هیچ شتیک مه کهن به هاو بهش (شریک) بوی)، داواى قه دهغه کردنی نه و بتانه شان لی ده کات، که باب و باپیرانمان په رستوویانن، فهرمانیشمان پی ده کات به نویژکردن و راستگویی و داوین پاکى و په وشتبه رزی و په یمان بردنه سهرو گه یانندن سپارده }.

گیږ راوېشه ته وه که دواى نه و وت وویژه ئیمپراتوری روم ه کان له هه موو نه و وه لامانه وه نه و دهره نجامه ی دهست که وتووه که بیگومان (محمد) به راستی پښه مېره ی خودایه. هه ر بویه ش له دوا و ته ی دا به (تهبو سوفیان) ی گوتبوو: {نه و قسانه ی بۆت کردم راست بن، روژنیک دئ نه و پیاوه — (محمد) — ده بیته خاوه و سهرداری نه م جیگه یه ی که له سهری وه ستاوم }.

(۱) وا گېږ راوېته وه، که (هیرقل) له بهرامېر نه م وه لامه ی دواى دا گوتوویه تی (که و ابو نه و — واته: محمد — نه گهر در و له که ل خه لکی دا نه کات چۆن در و له که ل خوا دا ده کات)؟
(۲) وشه کانى (قهیسره و ئیمپراتور) یش هه ر بۆ پادشای روم ه کان (هیرقل) به کاره ینراوه.

بەندی پێنجەم

((فەتەح کردنی مەككە -))

("قورەیش" پەیمانەكە دەشكێنن - بەرێخستنی لەشكرێك بەنهیێتی بۆ "مەككە" -
لەڕێگادا بەرەو "مەككە" - موسلمان بوونی سەركردهی "قورەیش" - پێغەمبەر دەچێتە نیو
"مەككە" وە - لیبوردنە گەرەكە - یەكسانی لەنیوان خەلكیدا - هێمنترین مەرووف)

"قورەیش" پەیمانەكە دەشكێنن

لەسائی هەشتەمی كۆچی (ههيجری)دا ڕووداویكى وا ھاتە ئاراوه كە ھەلۆەشانندنەوہی
پەیمانامەكەى (خودەیبیہ)ى پێویست و شیاوکردو بەم پى یشە جارێ جەنگى لەدژی
قورەیشیش ڕەواکرد. ڕووداوەكەش بەم شێوەیە بەرپابوو:

ھۆزى (خزاعە) پەیمانیان لەگەڵ پێغەمبەردا بەستبوو. ڕۆژێکیان پیاویك لەھۆزى (بنوبەر)
لەبەرچاوى پیاویكى (خزاعى) قسەى نابەجێى بەشەخصى پێغەمبەرى خودا دەگوت، ئەویش
(واتە پیاوہ -خزاعى-یەكە) ھەستایە سەرپۆلى ى دا. ئینجا ھۆزى (بنوبەر) بەپەلە خۆیان
سازدا بۆ تۆلەسەندنەوہ لە (خزاعە)و بریارى ھەلگیرساندنێ جەنگیان لەسەردان. لەملاوہ
قورەیشى یەكانیشت بەنهیێتی یارمەتى ى ئەو ھۆزە شەڕانگێزەى (بنوبەر)یان داو چەندان
جەنگاوەر و چەك و كەرەسەى جەنگیشیان بۆ ناردن و پتر لە (۲۰) پیاوی ھۆزى (خزاعە)ى
ھاوپەیمانى پێغەمبەریان كوشت. دیارە تاكە ڕینگە چارەى (خزاعى)یەكانیشت ئەوہبوو
وہفدیکیان نارد بۆلای پێغەمبەر و ھەوالى ئەو ڕووداوەیان پى گەياند.

قورەیشى یەكانیشت كاتێك بۆیان دەرکەوت ئەو كارەیان پێچەوانەى پەیمانامەى
ڕێكەوتنەكەى خێرا سەركردهی خۆیان (ابو سفیان -ى كورى -حرب)یان نارد بۆ (مەدینە) بۆ
تازەکردنەوہى ڕێكەوتن لەگەڵ پێغەمبەردا و درێژکردنەوہى ماوہكەى. ئەویش چوہولای
پێغەمبەر و دەربارەى ئەو كارە بۆی دەدوا كە قورەیش پى سپاردوہو كە ڕێكەوتننامەكەى
نیوان ھەردوولا تازە بكرێتەوہو خۆیشى وا دەرەخست گوايە ئاگای لەو ھەرایەى نیوان
(بنوبەر) و (خزاعە) نى یەو نەیشیزانیبوو، كە وەفدى (خزاعە) پىش خۆى گەیشتوونە لای

پيڻغه مبهرو هه والي ٿو د هسدر ٿي يه قورده شيان پي گهيان دوه. جا دواي ٿو دى (ابو سفيان) ڪوتايي به قسه ڪاني هينا، پيڻغه مبهري لي ي پسي: {نايا هيچ شتيكي وا پروي داوه كه ٿوه بخوازيٽ تو بگه يته ٿيره}؟ ٿو وپش له ولام دا نڪوئي ي له هر پروداويك ده كرد. پيڻغه مبهري خيرا پي ي فرموو: {كه وابو ٿيمه پابه ندين به ڪات و په يمان نامه ڪي نيوانمانه وه} ٿير هيچي ديكه ي بؤ زياد نه كرد، ماناي دهسته واژه ي ٿم فرموده يه پيڻغه مبهريش ٿامازه يه بؤ ٿو دى كه ٿه گهر ٿه وان په يمان نامه كه پيشل بڪن ٿه وان موسلمانان ڪان مافي هيرش بردنه سريان هيه.. ٿه وسا (ابو سفيان) بؤي دهر ڪوت كه ٿو له ووت وويژه ي دا سهر ڪه وتو ٿه بووه. هر بؤيهش خوي گهيانده لاي چند پياويكي ديارى موسلمانان و ٿڪاي لي كردن كه بچنه لاي پيڻغه مبهري داواي لي بڪن ٿو دى، كه (ابو سفيان) له پيناوي دا هاتووه بؤي جي به جي بڪات، واته ٿو په يمان نامه ي نيوانيان بؤ ماهيه ڪي تر دريژو نوي بگريته وه. به لام هيچ كه سيك له و پياوه موسلمانان به دهم داوا ڪيه وه نه چوون و ٿو وپش به ناٿوميدى گهرايه وه بؤ — مه ڪه —.

به ريخستى له شكريك به نهيني بؤ — مه ڪه —

ڪار دانه وه هه ٿويستى پيڻغه مبهريش له بهرام مبهري ٿو د هسدر ٿي و په يمان شيڪيني يه قورده يش دا ٿه وه بووه فرماني دا به ريڪ خستى سوپاو ڪوڙدنه وه هه مو ٿو خه ٿكه موسلمانان كه له ديهاٽ و ناوچه ڪاني دهر و بهري — مه دينه — دا ده ٿيان. به لام باسي نيازو ٿامانجي له ساز ڪردن و بهري خستى ٿو سوپا يه ي بؤ مه ڪه لاي ڪهس نه كرد ٿاكو ٿم هه واله بلاونه بيتته وه نه يادا قورده يش پي بزنان و خويان ٿاماده بڪن بؤ جهنگ. پيڻغه مبهريش به ته ماي جهنگ و ڪوشتر له — مه ڪه — نه بووه و هزي به خوين رشتنيش نه ده كرد، له بهر ٿه مهش له خودا پارا يه وه ٿم نزيه ي له لاکرد: (خودا يه هه مو هه وال و نهيني و دهنگ و باسي ڪمان له قورده يش بشاره وه ٿاكو له ولاتي خويشيان دا پيمان نه زان و سهر خerman بيت).

يه ڪيڪ له هاوه لاني پيڻغه مبهري كه ناوي (حاطبي ڪوري — ابو بلتع) بووه و چند ڪهس و ڪاريڪي نزيڪي له (مه ڪه) دا مابووه و له پيناوي ٿه وان دا ويستي ڪاريڪي چاڪ بؤ قورده يش ٿه نجام دا ٿاكو ٿا زاري قورده يش له سهر ڪهس و ڪاري هه لگريٽ. ڪاره ڪه شي ٿه وه بووه نامه يه ڪي بؤ قورده يش نووسي بووه دهر باره ي هه والي دهر چووني پيڻغه مبهري به سوپا يه وه به نهيني بؤ لايان له — مه ڪه —. پاشان نامه ڪه ي دايه دهست ٿافره تيڪ، كه ٿو وپش به ڪري بؤي بگه يه نيٽ. ٿافره ته ڪهش نامه ڪه ي لي وهرگرت و له نيٽو ڪڙي دا شاردي يه وه ڪه و تهري بؤ گهياندي به سهراني قورده يش.

به لّام خودای میهره بان له ناسمانه وه هو الی هم کهین و بهینه ی به پیغه مبهري که ی گه یاند دهرباری شو هو له ناله باره ی (حاطب). پیغه مبهريش ده سبه جی (علی سی کوری ابو طالب) و (زبیر سی کوری عوام) ی به دوا ی شو نافرته دا ناردو پیښی فهرموون (خیرا بگه نه وه به و نافرته ی که حاطب ناردویه تی به نامه یه که وه بولای قورپیش و وریایان ده کاته وه له و نه خشه یه ی که بهرام بهر شو ان گرتو و مانه ته بهر.

(علی) و (زبیر) به په له دهرچوون و گه یشتنه سهر شو و پيگه یه ی، که ژنه که ی پیدا دهرپوشت و له سه رپی ی (مه که که) گرتیانه وه و نامه که شیان پی بینی و لی یان سنده وه و هیئانیانه وه بولای پیغه مبهرو نه یان هیشت بیگه یه نیت به قورپیش.

پیغه مبهريش (حاطب) ی بانگ کردو لی ی پرسى: (ته ی حاطب چى وای لی کردیت هم کاره بکهیت)؟ ته ویش له و لّام دا گوتى: {ته ی پیغه مبهري خودا سه باره ت به خوم و دلّاهى باوه ری ته و اوم به خودا و پیغه مبهري که ی هیئا وه و خوم به تیماندار ده زانم.. نه گورپراوم و نه خویشم لی گورپراوه. به لّام کا براهی کم هیچ بنه چه و تیره یه کم نی یه، ته نه ا کورپکم له گهل خیزانه کم له لایان به جی ما وه و منیش له پیئاویان دا چاکه یه کی ناوام له گهل قورپیش دا کرد}.

له و کاته دا (عمر سی کوری خطاب) گوتى: (ته ی پیغه مبهري خودا رپم بده ملی بپه رپنم چونکه هم کا براهی دو ورو دهرچو وه).. پیغه مبهريش فهرمووى: {ته ی عومهر تـو چوزانیت وایه، به شکم خودا له روژی جهنگی به در دا رووی کرد بیت ه ها وه له به شدار بو وه کانی شو جهنگو پی ی فهرمووین: (به نار هزووی خوتان هه موو شتیک بکه ن، چونکه وای لیئان خو شبووم)}...

بیگومان (حاطب) یش له وه ها وه له جوامیرانه بوو، که به شداری جهنگی به در یان کرد بوو. جا ههر دوا ی شو مه سه له یه ش خودا دهرباری (حاطب) هم نایه ته ی نارد ه خواره وه و فهرمووى: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا عَدُوِّي وَعَدُوَّكُمْ أَوْلِيَاءَ تُلْقُونَ إِلَيْهِم بِالْمَوَدَّةِ﴾... تا کوتایی ی نایه ته که، که نایه تی ژماره (۱) ی سوورته ی (المتحنة) یه. واته: {ته ی ته وانه ی باوه رتان هیئا وه دوژمنی من و دوژمنی خوتان مه که نه پالپشت و هاوکار و خو شه ویستی و هاوکاریان بو بنوین}...

پیغه مبهريش به تیپراوتینی کاروبار و دهرگرتنی پاسا و له کا براهی به هله دا چوو وانه یه کی کاریگه رپی خستوته بهرچاوی خهلکی، به تایبه تی کاتیک باری پاستی و حه قیقه تی مه ترسی یه که ی بو ورون کردو ته وه و ته ویش له وه هله یه ی خو ی پاشگه ز بو وه ته وه.

کهچی زۆر کهس له بهر پرسیان و دهسه لاتداران کاروباری خۆیان لێ تێکهڵ و پێکهڵ ده بێت و ناتوانن چاوپۆشی له ههلهیه کی بچووک بکهن گهر (ئهو کهسه به ههله داچووه) ههر چه ندىک رۆلێ گه وره و گرنگیشی گیراییت.

قورئانی ش مه سه له که ی بهم فەرمايشته ی خودا پروون کردۆته وه: ﴿إِنَّ الْحَسَنَاتِ يُذْهِبْنَ السَّيِّئَاتِ﴾ هود/ ١١٤. بێگومان پێغه مبه ریش کیشه ی ئه و هاو له به هه له داچووه ی به و ته رازووه هه لسه نگانده به هۆی (مهینه تباربوونی پێشتری له خزمهت کردنی ئیسلام) و (به شداریی له یه کهم جیهاد) دا له و هه له کت و پری یه ی خوشبوو.

له پێگادا به ره و - مه که -

پاشان پێغه مبه ر به سه رکردایه تی ده هه زار جهنگا وه له ناوه راستی مانگی - په مه زان - دا به ره و - مه که - به رپێکه وتن. له پێگادا مامی خۆی (عباسی کورپی - عبدالمطلبی) پێگه یشت که له گه ل مناله کانی دا هیج رته ی بۆ - مه دینه - ده کرد به مه به سته ی موسلمان بوون و ههر له ویش دا چووه پال موسلمانان.

هه ره ها له پێگه دا (ابو سفیانسی کورپی - حارثسی کورپی - عبدالمطلب) و (عبداللهسی کورپی - ابي أمیه) به کۆمه لێ موسلمانان گه یشتن و ده یانویست چاویان به پێغه مبه ر بکه ویت. ئه م داواکاریه ش به هاوسه ری پێغه مبه ر (ام سلمه) گه یه نرا، که له گه لێ دا بوو له و سه فه ره دا، ئه ویش بۆ ئه و مه به سته له گه ل پێغه مبه ردا دوا و پێی گوت: {ئهی پێغه مبه ری خودا ئاموزاکهت و پوورزاو زاواکهت هاتوون و ده یانه ویت داوای لێبوردنت لێ بکه ن}. پێغه مبه ری خوداش له وه لای میان دا فه رمووی: {نامه ویت بیانییم و هیچ ناتا جێکم پێی ان نی یه، ئاموزاکه م ئابرووی پێشیل کردم و پوورزا که شم قسه ی خۆی له - مه که - پێ گوتم}.

ئه و قسه یه ش، که پوورزا که ی به رامبه ری کردبووی ئه وه بوو زۆر بێ باکانه پێی گوتبوو: {وه لاله ی باوه رت پێی نا هیتم هه تا په یزه یه که به ره و ئاسمان هه لته بپری و پێی دا سه رکه ویت و منیش بۆت بروام، پاشان کتییێک و جوار مه لاییکهت بێنیهت خواره وه و شایه تیهت بۆ بدهن له سه ر ئه وه ی که خودا په وانه ی کردوویت و کردوویته به پێغه مبه ر}.^(۱)

کاتیێک (ام سلمه) ئه و وه لای مه ی پێغه مبه ری به و خزمانه ی گه یاند، (ابو سفیانسی کورپی - حارثسی کورپی - عبدالمطلبی) ئاموزای له وه لای دا گوتی: {وه لاله یی ان ده بێت پێغه مبه ر

ريمان پي بدات به (چوونه لای و داوای ليښور دن ليکړدنې) ياخود دهستی هم کوردم ده گرم و سهری خومان هله لډه گرین و هر دهر وین و دهر وین تاکو له برسان و له تینوان دا ده مرین).
جا که هم و ته یه به پيغه مېر گه یه نرا دلې نهرم بوو و ری ی به ویش و به هاور پیکه شې دا بچنه لای، نهوانیش چوونه ژووره ده بولای و موسلمان بوون. بهم پي یش بومان دهر ده که ویت چون پيغه مېرې خودا له خور دودو بووه له هله وتوانی نهوانهش بوراوه که خراپه یان دهر هق کردووه، هم ليښور دنهش به ههستی ره حمت و میهره بانی یه وه بووه.

موسلمان بونی سهر کرده ی - قوره یش -

له شکره که ی پيغه مېر له رښتن بهرده وام بوو تا گه یشته جیگه یه ک پي ده گوتريت (مر الظهران) و له وی لایان دا. دیاره هم هه والهش له قوره یش شارراوه بوو و به جم وجوولی نهو له شکره یان نه زانیبوو و هیچ هه والیکیان له باره ی پيغه مېر ده پي نه گه یشتبوو و نه شیانده زانی پيغه مېر چي ده کات بهرام بهریان...

له شه ویک له شهوانی نهو ماوه یهش دا (ابو سفیان ی کورې حرب) که سهر کرده و پيشه وای قوره یش بوو له گهل (حکیم ی کورې حرام) و (بدیل ی کورې ورقاء) دا له مه کهه - دهر چوون بو زانینی چنه هه وال و دنگ و باسیکی تازه. له ریگاش دا ناگریکی رښنیان به دی کرد، که له وه ویر ناگری لهو چنه یان له سهر باز که کانی موسلمانانوه به دی نه کردبوو. به لام له هه مان کات دا نه یانده زانی کی له وی یه و بچی نهو ناگران بهان هله گير ساندووه.

(عباس) ی مامی پيغه مېر یش بو قوره یش نیگران بوو و دهر سا له وه ی بهر نه نگاری پيغه مېر بېنه وه و به وی نه وه شه و له ناوچن و تهر وتوونا بن. بویه خیرا سواری هیستره که ی پيغه مېر بوو و له سهر باز که ی موسلمانان دهر چو هه تا که سیکی و ابینیت له وانه ی بو - مه کهه - دهچن و نامه یه کی پي دابنیریت بزیان و تیای دا فه رمانیان پي بکات که تازووه دهرچن و بین بولای پيغه مېر و داوای هیمنی و سه لامه تی خویانی لی بکن پیش نه وه ی پيغه مېر بهو له شکره وه و به توندی هله مت بهریته سهریان.

جا کاتیک (عباس) بهر پوهووه گه یشته به (ابو سفیان) و ههر دوو هاور پیکه ی هه والی گه یشتنی سوپا گه وره و بهر فراوانه که ی موسلمانانی پر اگاه یان دن و ناموژ گاری (ابو سفیان) ی سهر کرده ی قوره یش کرد که په نا باته بهر پيغه مېر، چونکه به وه رزگاری ده بیت، دیاره (عباس) به لینی نه وه شې به (ابو سفیان) دا که داوای دلنیا یی و سه لامه تی ی بویکات، نهویش

نامۆزگاری یه که ی په سندرودو ئینجا (عباس) ده سبه جی (ابو سفیان) ی له دواى خۆیه وه سواری هیستره که ی پیغه مبه ر کردو پیکه وه به ره و سه ر بازگه ی موسلمانان به ر پیکه وتن.

کاتیك گه یشتنه لای چادره که ی پیغه مبه ر، پیغه مبه ر فره مانى کرد، که (ئه بسوفیان) بۆ خیه ته که ی خۆى ببات و سه ر له به یانى ی سبه ینى بیه ینیت بۆلای. ئینجا سه ر له به یانى ی ئه و پوژه (ئه بو سوفیان) برا بۆلای پیغه مبه رو ئه م وت و وێژه له نیوانیان دا هاته کایه وه...

پیغه مبه ر فره موو: {ئه ی هاوار ئه بو سوفیان، ئه رى کاتى ئه وه نه هاتوه وریابیته وه و بزانیته که هیچ په رستراویك نی یه ته نها خودا (الله) نه بیته ؟}

ئه بو سوفیانیش گوتی: {باوکم و دایکم فیدات بیت.. چهنه هیمن و به رپێزو لیبوردوویت... من هه رده م ئه وه له ده رووم دا جیگیربوو گه ر له گه ل خودا په رستراویکی تر هه بوايه ئه وا هیشتا شتیکی لى دوورده خسته وه}.

دووباره پیغه مبه ر پى ی فره موو: {ئه رى باشه تو ئه ی (ئه بو سوفیان) کاتى ئه وه نه هاتوه و بزانیته من پیغه مبه رى خودام ؟}

ئه ویش گوتی: (باوک و دایکم به فیدات بیت چهنه له سه رخۆ به رپێزو لیبوردوویت. به لام سه باره ت به مه به خودا هیشتا شتیکم له دل دا هه رماوه)...

له و ساته دا (عباس) به (ابو سفیان) ی گوت: {کوړه قوربه سه رت شایه تمان بیته به دل و زمان له سه ر ئه وه ی که هیچ خودایه ک نی یه -الله- نه بیته و، که -محمد- یش به ندوه پیغه مبه رى خودایه، شایه تمان بیته، ده نا قه سه م به خودا به م حاله تی کافریه وه تیا ده جیت}.

ئینجا (ئه بو سوفیان) به راستی شایه تمانى هه قى هیناو موسلمان بوو و گوتی: (لا اله الا الله محمد رسول الله).

دواى ئه مه -عباس- به پیغه مبه رى گوت: (ئه ی پیغه مبه رى خودا تو خۆت زانیوته، که له مه به ر (ابو سفیان) چ پله و پایه یه کی هه بووه له چ ناستیکی به خۆنازین و گه وره یی دا بووه، جا ئیستاش بریارى شتیکی وای بۆده که ده لاله ت له رپێزو شانازی یه ک بکات بۆ.

پیغه مبه ریش فره موو: (به لى وایه و ئیمه ش بریار ده دین هه ر که سیك له خه لکی مه که که به جیته نیومالى -ئه بو سوفیان- وه ئه وا پارێزراوه و هه ر که سیك ده رگای مالى خۆى داخات هه ر پارێزراوه و هه ر که سیكیش به جیته نیو (مسجد الحرام) وه هه ر پارێزراوه}. واته کاتیك له شکرى موسلمانان ده جیته نیو شارى -مه که که- وه هه ر که سیك له دانیشوانى -مه که که- به ره به ره کانی نه کات و به جیته یه کیك له و سى جیگایانه وه، ئه وا پارێزراوه.

به راستی ئه مه ش گه وره ترین لیبوردنه و داخۆ چ لیبوردنیك و چ بریارىکی دی له مه گه وره تربیته.. ئه بو سوفیانى سه رکرده ی قوربه یش که ته واو دلى موسلمانانى بریندار کردبوو

له جهنگی (توحود) داو که هەر تهویش هه ره شهی پشه کیشکردنی موسلمانانی له خاکی خوین دا ده کرد ئیستا پیغه ممبر لای خوش دهیت و جگه له وهش هه رپزوه پلهی شیایو بو داده نیت تا کو شانازی پیوه بکات، ته مه له کاتی که دا هه مو تکایه کی (ته بو سوفیان) بو مانه وهی بووه له ژیان داو که چی پیغه ممبر مافی ژیان و پله و پایه ش به و دوژمنه به زیوه ده دات.

پیغه ممبر ده چیه نیو — مه که که وه

دانیشتوانی (مه که که) بینان تهوا هیزه کانی موسلمانان لیان نزیک ده بنه وه، تا ته و ساته ش هیشتا بریاریکی یه کجارییان ده رباره ی کوشتارو به رهنگار بوونه وهی ته و له شکره نه دا بو، ئینجا له نا کادا گوینان له دهنگی (أبو سفیان) ی پشه وایان بو، که پر به گه رووی هاواری ده کردو پئی ده گوتن: { هۆ کۆمه لی قوره ش تهوا (محمد) هات و ئیوه ش توانای پرو به پرو بوونه و دیتان نیه .. هه ر که سی که له ئیوه بجیه ته نیو مالی منه وه ته وه پاریزراو و سه لامه ته، هه ر که سی که ش ده رگای ماله که ی خۆی دا بخت و هیچ جم و جوو لیک نه نویتیت تهویش هه ر سه لامه ته، هه ر که سی که دیکه ش بجیه ته نیو (مسجد الحرام) ده وه هه ر سه لامه ت و پاریزراوه ... }

ئیدی — مه که که — چاوه رپی هاتنه نا وه وهی موسلمانانی ده کرد، پیاوانی قوره شیش خوین له پشت ده رگا دا خراوه کانه وه هه شار دا بو، هه ندیکیشیان له — مسجد الحرام — دا خربوونه وه، چه ند توند ره ویکیش هه ر سوور بوون له سه ر جهنگ و به رهنگار بوونه وهی له شکر ی موسلمانان.

پیغه ممبر له شکره که ی کرد بو به دو به شه وه، به شیکانی خست بووه ژیر سه رکر دایه تی (خالد — کوری — ولید) ده وه فه رمانی پیدابوو له قۆلی که وه بجیه ته ناو شاره وه که به (کدی) ناو ده بریت و چیا به بو له خوارووی (مه که که) وه. به شی دو وه می له شکره که ش پیغه ممبر خۆی سه ره رشتی ی ده کردو له قۆلی چیا ی (کداء) ده ووه چووه نیو شاره وه که تهویش چیا به بو له سه رووی مه که که وه.

(خالد) له قۆله که ی خۆیه وه تهووشی چه ند پیاو لیک له هاو په یمانانی قوره ش بو و به ره ره کانینان ده کردن و جهنگی که له نیوانیان دا پرووی داو له نا کام دا دوو کهس له موسلمانان کان و بیست وه هشت کهس لهو بی باوه رانه کوژرا، به مه ش ترسیکی زۆریان لی نیشته و هه موویان به زین و رایان کرد.

به لام پیغه ممبر له قۆله که ی خۆیه وه هیچ به ره له ستکاریکی تهووش نه بو و سوار پشتهی حوشره که ی ببوو و خۆی به سه ر به شی پشه وهی کۆپانی سه ره پشتهی حوشره که دا چه ماند بو وه وه

خەریك بوو پێشی بەری دەكەوت، واتە هیڤه خۆی دانهواندبوو، كه لهخۆبوردوویی و بێ فیزی و سادهیی ی پێوه دهبنرا، ئەمەش لەمەلکهچی ی دابوو بۆ ئەو خودایەیی كه ئەو فەتح و سەرکەوتنه بێ وێنەیی ی پێ بەخشی و سەر به رزی کرد پێ ی.

بێگومان ئەو ساده و ساکاری یه لهپێغه مبه ره وه له کاتی به دی نهاتنی ئەو فەتخه گه وره یه و له ناوه راستی ئەو سوپا گه وره و به هیزه دا ره فتاریکی بێ وێنە یه و نمونه ی له هیج فتوحات و سەرکەوتنیکی دیکه دا نی یه و هیج سەرکرده یه كه له و جوړه کاتانه دا ئەوه نده له خۆبوردو و ساکار نه بووه هه ره كه له میژووش دا دیومه نه. خو ئەگەر هه ره ئەو ساده و ساکاری یه ی پێغه مبه ره له کاتی فەتخه ی مه که که دا به اورده یه كه له گه له هه موو ئەو هه لوێستی به خۆنازین و خۆ به زل زانیانه ی، كه سەرجه م فه رمانده و سەرکرده ی له شکره کانی تر له سەرکەوتن و فتوحاتیان دا نواندوویانه ئەو زیاترو چه ندان هیڤه ش نرخه ی ئەو ره وشته به رزه ی له خۆبوردنی پێغه مبه رمان بۆ ده رده که ویت، له کاتی که دا نرخ و به های هه ره سەرکەوتنیکی دیکه ی گشت فه رمانده یه كه زۆر که مته ره له ئاست فەتح کردنی (مه که که) دا.

جا دوا ی ئەوه ی پێغه مبه ره به و شیوه یه ده چێته نیو شاری (مه که که) وه رووده کاته مائی پیرۆزی خودا (بیت الله الحرام) که سی سه دو شه ست بتی به چوار ده ورا دانرابوو. پێغه مبه ره داریک به ده سه ته وه ده گریت و ده ست به شکاندنیان ده کات و له کاتی شان و که وتنی بته کانی ش دا ده یفه رموو: ﴿جَاءَ الْحَقُّ وَزَهَقَ الْبَاطِلُ إِنَّ الْبَاطِلَ كَانَ زَهُوقًا﴾، كه نایه تیکی قورئانیشه له سوورته ی (اسراء) داو نایه تی ژماره (۸۱) ی سوورته که یه.

پاشان پێغه مبه ره فرمانی دا به شکاندنی هه موو جوړه بتیکی گه وره و بچووکی قورپه ش له هه ره جی یه كه دا هه بن.^(۱)

کاری شکاندنی بته کان که (قورپه شی یه کان ده یان په رستن) بێ ئەوه ی (هه ره خودی ئەو بتانه ش توانای به رگری له خۆکردنیان بوو بێت)، یان (توانای ئازار گه یانندن به و که سه ی

(۱) بێگومان پێغه مبه ره هه ره ته نه ا ئەو بتانه ی نیومائی خودای تیک نه شکاند، به لکو له پێنجهم رۆژی دوا ی فەتخه -مه که که- فرمانی دا هه رچی بت هه یه له ده ورو به ری مه که که ش بشکێنرێن. ئەوه بوو (خالد-ی کوری - ولید) به سی (۳۰) پیاوه وه نارد بۆ شکاندنی په یکه ری گه وره ی بتیکی قورپه ش، که ناوی (عوززای لی نرابوو و له سه ره قه دی دارخورمایه كه بوو له نزیک شاری -مه که که- . هه ره ها پێغه مبه ره (عه مر-ی کوری - عاص)یشی نارد بۆ شکاندنی بته گه وره که ی تیره ی (بنو هذیل)، په یکه ری ئەو بته شیان (سئ میل) له مه که که وه دووربوو و شکاندنیان. له هه مان کات دا (سعدی زید الأشل) ی به بیست سوارچا که وه نارد بۆ شکاندنی ئەو بته به ناوبانگه ی که ناوی (مه نات) ی لی نرابوو و په یکه ره که ی له (مشلل) بوو له سه ره رۆخی ده ریای سوورو ئەویشیان شکاند.

دهيانشکيښت) بۆ له پيشه هيښانې دياردهی بته پرستی بوو له دورگه ی عه رب داو پاشان بۆ بنه پرکردنی پیرۆزی یه که شی له هزری بۆ باوه ران و هاو به ش بۆ خوادانه ران دا.

له دواى ئه مه پيغه مبر هوت جار به وشتره که يه وه به ده وری مالى خوادا سووراپه وه و به داره که ی دهستی ئه رکى ړوکنه که شی به جی هیئاو دهستی پى گه ياند. ئینجا دواى سوورانه وه (طواف) ده که به جی هیئانی ئه رکه عیبادی یه کانی، بانگی (عثمان ی کوری - طلحة) ی کردو کليلی - که عبه ی لى وه رگرت. ئیتر ده رگا که ی که عبه ی بۆکرایه وه نو یژی تیدا کرد، به لام دیتی وینه ی پيغه مبرانی له سه رکیشراوه و خیرا فرمانی دا، که ئه و جوړه وینه و نه خش و نیگارانه ش بسپرینه وه، هاوه لانی ش فرمانه که یان به جی گه ياندو وینه کانیان سپری یه وه.

لیبور دنه گه وره که

پاشان پيغه مبر له به رده رگای که عبه دا وه ستاو خه لکیش چوارده وریان ته نیبو و، فهرموو: ((لا اِلهَ اِلَّا اللهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، صَدَقَ وَعْدُهُ، وَنَصَرَ عَبْدُهُ، وَهَزَمَ الْأَحْزَابَ وَحْدَهُ)).. واته: {هیچ خدایه ک نیه ته نها - الله - نه بیټ و، هیچ هاو به شیکی نی یه، به لیښنی خوی برده سه رو به نده ی خوی سه رخست و هه ر خویشی هه موو دهسته و کومه لانی دوژمنانی به زاند}...

دواى ئه مه هه ندیک حوکمی شهرعی ی بۆ ړوون کردنه وه و باسی ړه چه له کی بنه ړه تی ی ئیسلامی بۆکردن که بونیادی نه ته وه یه کی گه وړه ی جیهانی له سه ر راگیر ده بیټ و ئه م نه ته وه یه ش به هیچ ړه که زیکی تاییه تی یه وه به ند نی یه، به لکو خاوه نی ئاییښکی حقه. له م نه ته وه یه دا به سامان و پله و پایه خه لکی له یه ک جیانا کریته وه و که س به هو ی ئه و شتانه وه له که س چاکترو به ړیتر نی یه، به لکو (به ته قواو خواپه رستی) خه لکی له یه ک جیاده کرینه وه هه لده سه نگیښت.

هه ر له م ړوه وه پيغه مبر به خه لکی قورپیشی فهرموو: {ئهی کومه لی قورپیش، ئه و! خدا لوتبه رزی نه فامی ی تیدا نه هیشتوون و هه موو ړیرو گه وړه یی یه کتان بۆ باب ویاپره پیښینه کانتان ده گپړتیه وه، خه لکی هه موویان له ئاده من و ئاده میش له خو ل دروست کړاوه}... پاشان ئه م نایه ته ی خودای بۆ خویندنه وه: ﴿يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ ذَكَرٍ وَأُنْثَى وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ﴾ المجرات/ ۱۳

دواى ئه وه پيغه مبر ړووی کرده قورپیش، که له خانه ی تاوانبارو گونا هکارو ده سدریژ کاردا بوون و چه نده ها جار موسلمانان یان به توندی سزادابوو له - مه که - و ته شکه نجه ی

دەروونی و جەستەیی ی سەختیان دابوون و تەنانت هەولێ کوشتنی پیغەمبەرشیان دابوو و جار لەدوای جاریش هێرشیان کردبوو سەر (مەدینە) تاكو زال بن بەسەریان داو موسلمانەكان ریشەكیش بکەن و، چەندین کەشیشیان لێ کوشتبوون. بێگومان بەگوێرەی سووک ترین و بەبەزەبی ترین یاسای تۆڵەسەندن دەبواوە سەری زوربە سەرکرده گەورەکانیان بپەڕێنرایەو هەندیکێ تریشیان بەندبکرانایەو پاشاوەی خەڵکەکش ملکه چ و ژێردەستە بکرانایەو چەندین سزای داراییان بەسەردا بسەپێنرایە، وەك چۆن ئەمڕۆ دەولەتانی پیشکەوتوو ئەم جۆرە یاسایانە پیاوێ دەکەن، یاخود دەبواوە هەموو خەڵکی قورەیش دواي لەناوبردنی سەرکرده کانیان بکرانایە بەکۆیلە وەك چۆن نەتەوێ دێرینەکانی ئەو سەردەمە پەنایان بۆ ئەو جۆرە یاساوە نەریتانه دەبرد لەکاتی سەرکەوتنیان بەسەر نەتەوێەکی تردا.

بەلام خۆ پیغەمبەر هیچ جۆرە یاساوەی شونیکێ تۆڵەسینی ئاوی نەگرتەبەر، بەلکو پرووی گفتاری کردە ئەو گەلە تاوانبارە قورەیش و لێ پرسیین: {هۆ گەلی قورەیش... ئایا ئێوە بەرای خۆتان وا دەزانن ئیستا من چیتان لێ دەکەم؟}...

دیارە قورەیش بەئاسانی دەیانزانی کە پیغەمبەر بەتوندی لەگەڵیان ناجوولیتەوێ تۆڵەیان لێ ناسیتیتەو، بەلکو بەپێچەوانەو تەواو دلتیابوون لەپەرەوشتی بەرزی پیغەمبەر و هەلس و کەوتی نایاب و بێ هاوتای.. هەر بۆیەش وەلامیان بۆ پرسیارەکی پیغەمبەر ئەوێبوو، گوتیان: {ئێمە هەر خێرو چاکەت لێ چاوەروان دەکەین... تۆ باریەکی دلفراوان و لەخۆبوردوویت و، کۆری باریەکی بەرێزمانیت}.

ئیتەر لێردا پیغەمبەر و تەو باری لێخۆشبوونی بۆدرکاندن. ئەو و تەو باریارە هەرەگەورەیی، کە بەدریژایی میژووی بەشەری و هەتا هەتا یە شایەتی لەسەر ئەو پەرەوشت و هەلس و کەوتە بێ وێنەو بلندە مرۆیی یە پیغەمبەر دەدەن، ئەو ئاکار و پەفتارە کە خۆی پێرازاندبوو، ئەوێبوو لەباری لێبوردنی دا لەقورەیش پی ی فەرموون: ((اذْهَبُوا فَأَنْتُمْ الطُّلَقَاءُ)).. واتە: {ئیتەر ئێوە هەمووان ئازاد و گەردنتان ئازادیت لەهەر خراپە و گوناھێک کە بەرامبەر ئێمە کردووتانە}.

یەكسانی لەنیوان خەلكیدا

دواي ئەمە پیغەمبەر لەمالی خودا (مسجد الحرام) دانیشت و— (علی ی کۆری—أبو طالب) کە کۆری مامی بوو و نزیکترین کەشیش بوو لێ ی، چووە لای پی ی گوت: {ئەو پیغەمبەری خودا پلەو ئەرکەکانی (دەرگاوێ) و (ئاوگیێ) و (خزمەتگوزاری یەمالی خودا) مان بۆ مەیسەرکە}.

به لام پیغمبهر پی ی چاک نه بوو، که شه و شهك و پله بهرزانه ی خزمه تگوزاری له خاوه نه کانی پیشوویان بسینیتوه و بیدات به خزم و کس و کاره نزیکه کانی خوی وه کون حاکم و کار به دهستانی تر له کاتی چوونه سهر حوکیمان دا شه و دهفتاره دهنوین و ههرچی خزم که سه نزیکه کانیانه دهیانکن به سه رکارو به ژیوه بهر... دیاره پیغمبهری خوداش زور دورره له و دهفتاره ههر بویهش بهو پیشنیاره ی (علی) ی ناموزاو دهسته راستی خوی قایل نه بوو، به لکو فرموی: {عثمان ی کوری - طلحه} له کوی یه و بوم بانگ کهن، واته: {شه و پیاوه ی، که له وه بهرو له کاتی بالادهستی ی قوره ییش دا ده رگاوانی که عبه بوو، کاتی که عثمان ی ده رگاوانی پیشو ی بۆ بانگ کراو که یشته لای، پیغمبهر فرموی: {شه وه کیله که شه و خوت ده رگاوانی که عبه ییت، نه مپوش پوژی چاکه و نه مه کداری و وه فایه}.

ههروه ها پیغمبهر بۆ چه سپاندنی یه کساننی نیوان هه موو موسلمانان و ده رختنی شه راستی یه ی که هیچ جیاوازی یه که له نیوان مرۆفی رهش پیست و سپی پیست دا نی یه فرمانی به (بیلال) ی - نه نه ده ی حه به شی - کرد، که له و پوژده ی فته کاردنی - مه که - له سه ربانی - که عبه - بانگ بدات.

بینگومان نه مهش پزلیتینانیکی وه ها گه و ره و بۆ (بیلال) که هه موو موسلماننیک شاگه شکم ی پیده بردو دهزی ده کرد (وه که شه) هه مان ریزی لی بنرایه، چونکه (که عبه) پیرۆزترینی شوینه به هادارو پیرۆزه کانی موسلمانان بوو. ههر بویهش له و ساته دا پیاویکی قوره ییش زور سه ری سوپما و به هاوپی یه کی خوی گوت: {نه ری ده بینیت شه و عه بده ره شه بۆ کوی سه رکه وت}؟

ههروه ها (بخاری) له (عروه ی کوری - زبیر) وه گپراویتی یه وه، که له کاتی فته ی - مه که - دا نافره تیک دزی کردبوو، که س و کاره که شی په نایان برده بوو لای (اسامه ی کوری - زهید) تاکو هه ولنکی بۆ بدات و نه هیلیت سزای دزی کردنه که ی بدریت. جا کاتی که (اسامه) ش له و باره یه وه قسه ی له گهل پیغمبهری خوادا کرد، پیغمبهر پووی تیک چوو و په ست بوو و فرموی: {چون له سه ر سووک کردنی یاسایه که له یاساکانی خودا قسه م له گهل دا ده که ییت}؟ خیرا (اسامه) ش داوای له پیغمبهر کرد لی ی ببوو ریت و گوتی: {نه ی پیغمبهری خودا داوای لی بوردنم له خودا بۆبکه له سه ر شه هه لۆیسته ناراسته م}.

بۆ سه ر له نیواره ی شه و پوژده ی پیغمبهر و تارنکی له و پوه وه بۆ خه لکی داو تیای دا داوای سوپاس و ستایشی خودا له سه ر شه ی پیی سپاردوو، فرموی: {خه لکینه، هۆزو نه ته وه کانی پیش نیوه به هۆی شه وه خودا له ناوی برده وون که شه گه ر که سیکی خانه دان و

پایه‌داریان دزیی بکردایه سزایان نه‌دهدا، به‌لام نه‌گهر که‌سیکی ساده و بی‌کس و ع‌شره‌ت دزیی بکردایه سزای ته‌واویان ده‌دا. ده‌سا به‌و خودایه‌ی که گیان و ده‌روونی -محمد-ی له‌ده‌ست دایه نه‌گهر (فاطمه-ی کچی -محمد) دزی بکات ته‌وا ده‌ستی ده‌برم} ... (ده‌ست برپینیش سزای دزه) ... پاشان فره‌مانی کرد سزای ته‌و نافرته دزه بدریت و ئیدی ده‌ستیان بری، ته‌ویش دوای ته‌و کاره نابه‌جی یه ته‌وبه‌یه‌کی چاک و ته‌واوی کردو ته‌وبه‌ی خو‌ی برده‌سه‌رو، دوای ته‌وه‌ش خوازیب‌ینی کراو شویشی کرد.

بی‌گومان ره‌فتارو هه‌لس و که‌وتی به‌رزو مرۆب‌یانه‌ی پی‌غه‌مبه‌ر له‌پوژی فه‌تح کردنی- مه‌که‌که-دا شوینه‌واریکی گه‌وره‌ی هه‌بوو له‌دلی ته‌و خه‌ل‌کانه‌ی که‌شه‌یدی‌ی ره‌ونه‌ق و گه‌وره‌یی ئیسلام ببوون و له‌ماناو کرۆکی ته‌وبه‌نامه‌ جوانه تی‌گه‌یش‌تیبوون. هه‌ر بۆیه‌ش هاتنه‌لای پی‌غه‌مبه‌رو به‌یعه‌ت و په‌یمانان له‌سه‌ر ئیسلام پی‌ دا. پی‌غه‌مبه‌ریش په‌یمانی لی وەر‌گرتن به‌و چه‌شنه‌ی بیسه‌رو گوپ‌رایه‌لی فره‌مانه‌کانی خوداو پی‌غه‌مبه‌ره‌که‌ی بن هه‌تا له‌توانایان دا بیت. جاکاتی‌ک پیاوان هه‌موویان به‌یعه‌ت‌یان پی‌دا، ئینجا نافرته‌تان هاتن و ده‌ک ته‌وان به‌یعه‌ت‌یان پی‌دا. له‌و باره‌یه‌شه‌وه سرووشی خودایی له‌م نایه‌تانه‌دا هاته‌خواره‌وه بو پی‌غه‌مبه‌ر که‌خودا فره‌مانی پی‌ کردبوو و پی‌ی فره‌رمو: ﴿يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِذَا جَاءَكَ الْمُؤْمِنَاتُ يَبَايِعُكَ عَلَى أَنْ لَا يُشْرِكَنَّ بِاللَّهِ شَيْئًا وَلَا يَسْرِقْنَ وَلَا يَزْنِينَ وَلَا يَقْتُلْنَ أَوْلَادَهُنَّ وَلَا يَأْتِينَ بِبُهْتَانٍ يَفْقَرِيَهُ بَيْنَ أَيْدِيهِنَّ وَأَرْجُلِهِنَّ وَلَا يَعْصِيَنَّكَ فِي مَعْرُوفٍ فَبَايِعْهُنَّ وَاسْتَغْفِرْ لَهُنَّ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ﴾ (الممتحنة/ ۱۲).

واته: {ته‌ی پی‌غه‌مبه‌ر ته‌گهر نافرته‌تان هاتنه‌لات بو په‌یمان و به‌یعه‌ت پی‌دانت له‌سه‌ر ته‌وه‌ی که: هیچ که‌سیکیان شتی‌ک نه‌کات به‌هاوبه‌شی خوداو، دزی نه‌کات و، زینا و به‌د‌ره‌وشتی نه‌کات و، من‌داله‌کانی خو‌ی نه‌کوژیت^(۱) و بوختان و درۆ هه‌لنه‌به‌ستیت به‌و ره‌نگه‌ی له‌حاله‌تی من‌البوونی دا من‌داله‌که‌ بخته پال می‌رده‌که‌ی له‌کاتی‌ک دا گهر له‌و می‌رده‌ی نه‌بووبو^(۲) و،

(۱) له‌سه‌رده‌می جاهیلی دا له‌به‌ر چه‌ند هۆیه‌ک من‌دالیان ده‌کوشت، کچیان زینده‌به‌چال ده‌کرد له‌ترسی ته‌وه‌ی گوايه عه‌یب و عاریان به‌سه‌ردا دینی‌ت. کوریشیان له‌ترسی هه‌ژاری ده‌کوشت له‌هه‌ندیک جاردا. (وه‌ر‌گێ‌ر)
(۲) ته‌م جو‌ره بوختان و درۆ هه‌لنه‌به‌ستنه‌ی هه‌ندیک ژن له‌ترسی گیانی خو‌یان بوو، له‌نایه‌ته‌که‌دا هاتوه (ولا یأتین بهتتان یفترینه بین ایدیهن وأرجلهن) لی‌زه‌دا وشه‌ی (بین ایدیهن وأرجلهن) مه‌به‌ست له‌وه‌یه ته‌و من‌داله‌ی کاتی‌ک له‌دایک ده‌بیت و ده‌که‌وتته‌ نێوان هه‌ردوو ده‌ست و هه‌ردوو پی‌ی دایکه‌که‌یه‌وه می‌ردی دایکه‌که‌ش باوکی ته‌و من‌داله‌ی نی‌یه، واته‌ پیاوینکی تر ده‌ستی تیکه‌ل کردوه له‌گه‌ل ژنه‌که‌ی داو ته‌و من‌داله‌ش بووه. جا له‌وکاته‌دا ناییت ژنه‌که‌ من‌داله‌کی بداته پال می‌رده‌که‌ی. ژنه‌کان ده‌بایه به‌یعه‌ت له‌سه‌ر ته‌وه‌ش بدنه‌ن. (وه‌ر‌گێ‌ر)

سه‌رپێچیش له (ئه‌مر و نه‌هی)یه‌کانی تۆ نه‌که‌ن واته‌ له (کار به‌چاکه‌و پێگرتن له‌ خراپه‌)دا، ئه‌گه‌ر ئافره‌تانی موسڵمان له‌سه‌ر ئه‌و کاروبارانه‌ به‌یعه‌تیان پێ دایه‌ت ئه‌وا تۆش به‌یعه‌تیان لێ وه‌رگه‌ر داوا ی لێخۆشبوونیان له‌سه‌ر گونا نه‌ه‌کانی له‌وه‌و پێشیان بۆیکه‌و خوداش لێ یان ده‌بوو پێت، بێگومان خودا زۆر لێبۆرده‌یه‌و، به‌زه‌یه‌شی زۆره‌ بۆیان گه‌ر ئه‌وان په‌یمان و به‌یعه‌تی خۆیان به‌رنه‌ سه‌ر}.

هێمنترین مرو‌ف

بێگومان پێشتر پێغه‌مبه‌ر خۆینی چه‌ند که‌سیکی که‌می له‌پیاوان هه‌ڵاڵ کردبوو و بریاری کوشتنیانی دا‌بوو له‌وانه‌ی که‌ به‌د‌ر‌نده‌و تاوانکاری خه‌ته‌رن‌اک ناسرابوون و دژایه‌تی یه‌کی توندی موسڵمانانیان ده‌کردو دا‌ییش (له‌دا‌وی فه‌ت‌حی —مه‌که‌که‌) هه‌ڵات‌بوون له‌ده‌ستی و هه‌ندیکیان لێک‌وژرایه‌وه‌و هه‌ندیکی تریشیان موسڵمان بوون و که‌وته‌به‌ر لێبۆردنی پێغه‌مبه‌ر.

له‌وانه‌ی که‌ موسڵمان بوون و که‌وت‌بوونه‌ به‌ر لێخۆش‌بوون: (ه‌باری کوری —اسود)، بوو ئه‌م پیاوه‌ خۆی شار‌د‌بووه‌وه‌، کاتی‌ک پێغه‌مبه‌ر گه‌یشته‌ ئه‌و شوێنه‌ی که‌ به‌ (جعرانه‌) ناوه‌به‌ریت ها‌ته‌لا‌ی موسڵمان بوو و پێشی گوت: (ئه‌ی پێغه‌مبه‌ری خودا بێگومان من له‌ده‌ستت ر‌ام کردو ویستم خۆم بگه‌یه‌مه‌ لای عه‌جه‌مه‌کان و پاشان چاکه‌و لێبۆرده‌یی تۆم بیر که‌وته‌وه‌ که‌چه‌ند به‌سۆزو میه‌ره‌بانیت به‌رامبه‌ر به‌و که‌سه‌ی خراپه‌ی ده‌ره‌ق کردوویت. جا ئایا ئێستاش ئه‌ی پێغه‌مبه‌ری خودا ئێمه‌ شوێنکه‌وتووی کفرو شیرک نه‌بووین و دا‌یی خودا به‌هۆی تۆوه‌ ر‌ێنمایی کردین بۆ سه‌ر‌پێی ر‌است و ر‌زگاری کردین له‌تیا‌چوون؟ جا تۆش به‌چاکی لێمان ببووه‌)...

پێغه‌مبه‌ریش فه‌رمو‌ی: (وا لیت خۆش‌بووم).

هه‌روه‌ها یه‌کیکی تر له‌وانه‌ی که‌وته‌به‌ر لێبۆردن و موسڵمان بوون: (صفوانی کوری —أمیة) بوو که‌هه‌موو خاکی سه‌رزه‌ویی له‌به‌ر‌چاو ته‌نگ ببوو و له‌خۆی ناو‌می‌د‌بوو بوو و ته‌نانه‌ت ر‌ۆشیت تا خۆی ب‌خاته‌ ده‌ریاوه‌، به‌لام ئامۆزاکه‌ی خۆی (عمیر—کوری —وه‌ب) چوو بۆلای پێغه‌مبه‌ر و پێی گوت: {ئه‌ی پێغه‌مبه‌ری خودا (صفوانی کوری —أمیة) —که‌ گه‌وره‌ی تیره‌که‌ی خۆیه‌تی—، ر‌ای کردووه‌ ده‌یه‌ویت خۆی فری بداته‌ ده‌ریاوه‌، جا تۆش د‌ل‌نیای که‌ه‌و لێ ی ببووره‌ وه‌ک چۆن ر‌ه‌ش و سوور‌ت د‌ل‌نیا کردووه‌ له‌هه‌موان بووراویت}. پێغه‌مبه‌ریش ده‌فه‌رمو‌یت: {بگه‌ به‌ ئامۆزاکه‌ت، ئه‌و د‌ل‌نیاکراو پارێزراوه‌}. ئینجا (عمیر) گوتی: {ئه‌ی پێغه‌مبه‌ری خودا نیشانه‌یه‌کم پێی ب‌ده‌، تا پێشانی ب‌ده‌م}. پێغه‌مبه‌ریش ﷺ

میژره که ی خۆی پی دا، تا کو وه نیشانه یه ک پیشانی (صفوان) ی بدات له سه بریاری لیبوردنی پیغمه بهر لی ی.

(عمیر) خیرا میژره که ی لی وه رگرت و رۆیشت، تا گه یشتوه به (صفوان) و پی ی گوت: {باوک و دایکم به فیدات بیت دلنیا به من له لای باشتین و چاکه خوازترین و هیمنترین که سه وه هاتوم که چاکترین که سی نیو خه لکی یه و که کوری مامیشته، بیگومان سه به رزی یی ئه و سه به رزی یی تۆشه و — ئابرو و مه ندیی ئه و هی تۆشه و — مولک و ده سه لاتی ئه و هی تۆشه }، (صفوان) گوتی: (من هه ر لی ی ده ترسم)، — عمیر — دوو باره پی ی گوت: {ئه و زۆر هیمنتره له وه ی که تۆ وای لی راده بینیت و زۆر دل فراوان و لیبوردیه} له گه ل ئه م قسانه ش دا — عومه یر — میژره که ی پیغمه بهر ی وه نیشانه یه کی دلنیا کردن پیشان دا. ئینجا — صفوان — گه راپیه وه بۆلای پیغمه بهر و پی ی گوت: (ئه م پیاوه وای پی راگه یاندوم که تۆ منت دلنیا کردوه). پیغمه بهریش فه رموی: (ئه و راست ده کات). ئیت (صفوان) یش گوتی: (دوو مانگ مۆله تم بده). پیغمه بهر فه رموی: (ته نانه ت با چوار مانگیش بیت). دوا ی ئه وه — صفوان — موسلمان بو و به چاک ی په یره و ی ئیسلامی ده کرد.

پیاویکی تر له وانه ی که وتنه بهر لیبوردن و تاوانی گه وره شیان ئه نجام دابوو، ئه و بکوژهی (حه مزه) ی مامی پیغمه بهر بوو که ناوی (وه حشی) بوو، ئه وه بوو ناوبراو هات بۆلای پیغمه بهر و موسلمان بوو موسلمان بوونیشی لی په سندکرا.

جگه له مان، شاعیر (کعبی کوری — زهیر) بوو که هات بۆلای پیغمه بهر و موسلمان بوو و قه سیده یه کی له ستایش و ریزلینانی پیغمه بهر دا هۆنی یه وه تیای دا گوتوو یه تی:

انبئت ان رسول الله أوعدني والعفو عند رسول الله مأمول
مهلاً هداك الذي اعطاك نافلة ال قرآن فيها مواعظ وتفصيل^(۱)

کاتیک له دوا یین دیری دا گوتی:

ان الرسول نور يستضاء به مهند من سیوف الله مسلول^(۲)

ئیت پیغمه بهریش که واکه ی خۆی دا که نده و پیشکه شی ی کرد وه ک پیخۆش حالی یه ک به و شیعه دی که بۆی خوینده وه.

(۱) واته بیستم پیغمه بهر ی خدا به لینی لیبوردنی پی داوم.. ئی خۆ بیگومان ئه و لیبوردنه له لایه ن پیغمه بهر ی خودا وه چاوه رپوان کراو و جی ی ئومید بووه.. تۆ ئه ی پیغمه بهر له سۆزو خۆشه و یستی خۆته وه یه که خدا به به خشش و نیعمه تی قورنان هه موو په ندو یری وشوین و شیکاریکی کاروباری بۆ تیا دا ناوه.

(۲) واته: (بیگومان پیغمه بهر رووناکی یه که و یری ی پی رۆشن ده بیته وه... شمشیریکی بۆلایینه له شمشیره کانی خودا و بهرووی ناحه زان دا هه لگێشراوه).

بەم ڕەنگە لەفەتح کردنی —مەككە—دا كەسیتی پێغەمبەرمان وەك گەرەترین فەرماندەى میژوو بۆ دەردەكەوت، ئەو فەرماندە نمونەییەى بەدلقراوانیو چاپۆشیو ڕەحمەت بۆ ھەموو كەسێك بەرامبەر ناحەزان و دژمنانی جوولاو تەو، ئەوانەى بەشیوەیەكى درندانە تازیان دەداو خۆیو لایەنگرانیان دەچەوساندەو كەچی لەھەموویان خۆشبوو.

بینگومان ئارەزوو لەتۆلەسەندنەو كاردانەو ڕەفتار بەھەمان جور لەدلى ھەندىك لەھاوولانیدا ھەبوو. بەلام پێغەمبەر ئەو ئارەزووى تۆلەسەندنەو ھەى لەدلیان دا دامرکاندەو لەجیاتى ئەو چاپۆشیو ناشتو تەبایی لەدلیان دا ناشت.

پێغەمبەرى خودا بەو ئاكارە بەرزەى (چاپۆشیو) (لەدوژمن خۆشبوونە) دەیویست ڕووى راستى ئیسلام پیشان دات كە سەرەرای ئەو شۆرشىكى بەسەر بیروباوەرە چەوت و تەقلیدیەكان و سیستەمە شیواوە كۆمەلایەتییەكان دا كردوو، بەلام بەرزو پیرۆزترە لەھەموو ئەو شۆرش و كودەتایانەى لەپەوتى كاروانى بەشەرىدا بەرپاكراون. چونكە تاكە نیازی شۆرشى سەرتاپاگیرى ئیسلام یەكخستنى كۆمەلگەى ئینسانىو چاكدنیو بەتین كردنى پەيوەندىیەكانى خۆشەویستییە لەنیوان ئەفراو چین و توێژەكانى كۆمەلدا، نەك قۆرخ كردنى چەند دەسكەوت و پلەو ئیمتیازاتىك بۆ خودى شۆرشەكەو ھەلسوڕپنەرو شوێنكەوتوانىو پاشان بەیدەست كردنى تەواوى خەلكى لەژێر حوكمى چینیكى حوكم بەدەستى خۆپەرست دا..

بەندی شەشەم

((کۆتا پۆژەکانی ژيانی پێغەمبەر))

(حەجی مائاوايي — کۆچی دوايي ی پێغەمبەر)

حەجی مائاوايي

لە سالتی دەي هيجری دا پێغەمبەر لە مەدینەو دەرجو بەرەو مەككە بۆ حەج کردن، ئەو هەش لەرۆژی (۲۵)ی مانگی ذوالقعدةی ئەو سالتەدا بوو و کۆمەڵێکی هێجگار زۆرو گەورەي مۆسلمانانیشی لەگەڵ داو، کە لەو دەوایەر لەولاتی عەرەب دا دیاردەي سەفەري ئاوايان بۆ حەج بەخۆو نەدیبوو. هەمووشیان بە وەرەو تینی برواداریو دلی پر لەشەوق و شادییەو دەپۆشتن بۆ بەجی هینانی فەرزى حەج، تا گەیشتنە —مەككە— و لەوێ پێغەمبەر سەرمەشقی خەلکی بوو بۆ حەج و فێرکردنی چۆنیەتی بەجی هینانی ئەركە عیبادییهكانی حەجکردنیا و پیشان دانى پێساو شیوازەکانی ئەو فەرزه گەورەیهیان.

لە (مونا) لەرۆژی دووهمی قوربانى کردنی دا پێغەمبەر وتاریکی گشتی و هەمەلایەنەي بۆ خۆیندەو و تیاي دا مافەکانی مەزفای دیاری کرد... لیڕەش دا چەند برگەیهکی ئەو وتارە بەناوبانگ و میژوویییهي پێغەمبەر دیاری دەکەین، ئەو دەبوو فەرمووی:

{ئەي خەلکینه نایا دەزانن ئێوه ئیستا لە چ مانگیك و لە چ پۆژیك دان و لە چ ولاتیكیش دان؟ خەلکەكەش گوتیان: {لەرۆژیکی بەحورمەت گیراو، ولاتیکی بەحورمەت گیراو، مانگیکی بەحورمەت گیراوداین} ئینجا فەرمووی: {جا ئیتر خوین و مال و گیانیشتان هەمان حورمەت و پێزی هەیهو هەمووتان سەروماڵ و خۆیتان لەیه کتر حەرამە وەك حورمەتداریی ئەم پۆژەتان لەم مانگەتان و لەم ولاتەتان دا، تا ئەو پۆژەي بەخودای خۆتان دەگەنەوه}.

پاشان فەرمووی: {گویم لی بگرن و تی بگەن و وریابن لەوێ کە ستم بەکەن، ستم بەکەن... مال و سامانی هیچ مەزفایکی مۆسلمان بۆ مۆسلمانیکي دی رەوا نی یە تەنها بەقایل بوون و پێخۆشبوونی خۆی نەبێت. جا دواي خۆم پاشگەزمەبنەوه بۆ کفرو مەبنەوه

به کۆمه‌لی کافران و دوايش له ملی يه کتری بدهن. بېگومان شه‌يتان بى ئوميدبووه له‌وه‌ی که موسلمانان وا لى بکات بپه‌رستن، به‌لام ده‌توانيت نيوتان تىک بدات. ده‌بيت به‌چاکى بچولینه‌وه له‌گه‌ل ئافره‌تانیش داو مافى خودا بپاريزن له‌ناستيان دا، چونکه وه‌ک ديل^(١) وان له‌لاتان و تا ئه‌مروش خاوه‌نى هيچ شتيك نين بو خويان. به‌لام به‌راستى ئه‌وان هه‌قيان له‌سه‌ر ئيوه‌ی پياوان هه‌يه، دياره ئيوه‌ش هه‌قتان له‌سه‌ر ئه‌وان هه‌يه، وه‌ک ئه‌وه‌ی نابيت که‌سيکىدى پى بخاته‌سه‌ر پىخه‌قتان و پىگه‌ش نه‌دریت به‌و که‌سه‌ی رقتان لى يه‌تى بيته‌ مالتانه‌وه. خو ئه‌گه‌ر ترس و نيگه‌رانيتان له‌سه‌ر پىچى هه‌نديک له‌ئافره‌تان هه‌بوو ئه‌وا ناموزگاربيان بکه‌ن و ئاسه‌وارى سه‌ر پىچى خوى ناسايىو نا‌ه‌سه‌نيان بو رۆن بکه‌نه‌وه، گه‌ر ئه‌وه‌ش سوودى نه‌بوو ئه‌وا له‌قوناغىکى ترى راست کردنه‌ويان دا پىخه‌فيان لى جيا بکه‌نه‌وه له‌گه‌ليان دا مه‌خه‌ون، گه‌ر هه‌ر ئه‌وه‌ش سوودى نه‌بوو ئه‌وا له‌قوناغىکى دواتردا به‌سووکى لىيان بدهن^(٢). به‌لام له‌هه‌موو ئه‌و حاالت و قوناغانه‌ش دا ده‌بيت خوړاک و پۆشاکى پتويستيان به‌باشى بو‌دا بين بکريت و بى‌به‌رگ و بى‌تان نه‌کريئ. ئيوه ئافره‌تتان وه‌ک سپارده‌ی خودا له‌هه‌ستو‌دايه‌و به‌پيارو وته‌ی خودا بو‌تان هه‌لال کراون. جا هه‌ر که‌سيک سپارده‌يه‌کى له‌لا بيت ده‌بيت بپاريزيت و بپه‌يه‌نيته‌وه به‌و خاوه‌نه‌ی که ئه‌وى پى راسپاردوه‌و به‌ده‌ستپاکى داناوه‌و متمانه‌ی پى کردوه‌و...

دواى ئه‌مه پىغه‌مبه‌رى خودا هه‌ردوو ده‌ستى بلاو کردوه‌و فه‌رموى: {ئايا راسپاردەى خودام پىگه‌ياندن؟} پاشان فه‌رموى: {ئهو که‌سه‌ی لي‌ره ئاماده‌بووه با ئه‌م راسپاردانه‌م بگه‌يه‌نيت به‌بزه‌کان، چونکه له‌وانه‌يه گه‌يه‌نه‌ريک به‌ختيار تربيت له‌گو‌يگرىک^(٣)}... هه‌روه‌ها فه‌رموى: {هو خه‌لکينه بېگومان خوداتان يه‌که، باوکىشتان يه‌ک که‌س بووه، که ئاده‌مه — بېگومان ريزوگه‌وره‌يى بو هيچ عه‌ره‌بيک له‌سه‌ر که‌سيکى غه‌يرى عه‌ره‌ب و بو

(١) ئه‌مه‌ش ئاماره‌يه‌که بو‌حالى ئافره‌تان له‌و سه‌رده‌مه‌دا، به‌لام له‌ژىسايه‌ی شه‌ريعه‌تى ئيسلامى دا هه‌رگيز ئافره‌تان مامه‌له‌ی ديل و کۆيله‌يان له‌گه‌لدا نه‌کراوه، به‌لکو ئه‌و مافه رهاو ماقو‌لانه‌ی که به‌ئافره‌تان دراوه له‌ئيسلام دا، تا ئه‌مروش ئافره‌تانى سه‌ده‌ی بيست و سه‌ده‌ی بيست و يه‌کى زايينيشى لى بى به‌شن ئافره‌تانى عه‌ره‌بىش له‌پيش ئيسلام دا له‌زايينىکى سه‌رشو‌ريو کۆيله‌يه‌تى دا‌بون. ته‌نانه‌ت ژن له‌دواى مردنى مي‌زده‌کى به‌ميراث داده‌راو ده‌شفرۆشرا وه‌ک چۆن ئا‌وه‌لان ده‌فرۆشان و که‌مترين مافى له‌سه‌رمي‌زده‌کى نه‌بوو و نه‌يانده‌هيشت به‌و مافانه‌ی خۆ به‌خته‌وه‌رييت و وه‌ک مرو‌قنک بۆ.

(٢) سووک ليدانى ئافره‌ت ئه‌و ليدانه‌يه‌که ئازارى پتانه‌گه‌يه‌نريت و له‌شو‌ينه ناسک و ترسناکه‌کانى جه‌سته‌ی نه‌دریت. ئه‌م ليدانه‌ش بو ئه‌و جو‌زه ژنانه‌يه که له‌سنوورى شه‌رم و ريزى ناسايى ده‌رده‌چن، نه‌ک ئه‌و ژنانه‌ی که ريزو‌نا‌برووى خويان ده‌پاريزن.

(٣) (امام احمد) گيراو‌يتى يه‌وه.

که سيکي غه يري غه ره بيش له سهر غه ره بیک و بو ره شپي ستيک له سهر سوور پي ستيک و بو سوور پي ستيک ش له سهر ره شپي ستيک ني يه تنها به خواپه رستي ته قواو له خواترسان نه ييت...
 ثايا پيم گهيانندن؟ هه موو گوتيان: (به لي... پيغه مبهري خودا گهياندي)^(۱).

(طبراني) يش گيړاوتي يه وه، که پيغه مبهري خودا له وتاري حه جي مالئاوايي دا فهرموويه تي: {ثايا پيتان بلنم موسلمان كي يه؟ موسلمان نه و که سه يه که موسلمانان له زمان و ده ستي پاريز راوبن. نه ي پيتان بلنم برودار كي يه؟ نه و که سه يه، که جي ي باوهرو متمانه ي خه لکي بيت و دنيايان له مال و سامان و نفسيان لي ي. نه ي پيتان بلنم کوچکار (مهاجر) كي يه؟ نه و که سه يه کوچي کرديت له خراپه و گوناو وازي لي يان هيئا ييت. مرؤفي برودار خوين و نه فسي حهرامه له بروداران وک حهرام بووني نه م روژه بو شپوکوشتار. گوشتي موسلمان حهرامه و ناييت موسلماني تر (به غه ييه ت کردني) گوشتي بخوات، (واته ناييت موسلمان غه ييه تي براي موسلماني بکات). هه روه ها دهرووني موسلمان حهرامه و ناييت سته مي لي بکريت و تازار بدريت. تازار دانيشي حهرامه...}

* * *

پيغه مبهري خودا نه و وشانه ي ناراسته ي کومه لاني ناماده بووي موسلمانان کردو نه م وشانه ش چندين ريساي بنچينه ييي و گرنگيان له خوگر تبو که له وه پيش هيچ وتاري بزيک له ولاتي عهره ب دا نه يدراکند بوون.. له و ريسا بنچينه يي يانه ش:

* قه ده غه کردني خواردني مال و سامان به ناروايي و، قه ده غه کردني کوشتن و پيشيل کردني ثابروو سه روه ري مرؤفه کان، بيگومان خه لکي له وه پيش بو پيدا کردني به شي زوري بزيويان په نايان ده برده به دزي و جه رده يي و کوشتني که ساني دي به ناهق.

* رزگار کردني ثافره ت دواي نه وه ي له لاي عهره ب و سه رجه م گه لاني نه و ناوچانه به کويله داده را. رزگار کردني شيان به برياري راشکاوانه ي پيغه مبهري بوو له سه رته وه ي که و ثافره تان حه قيان له سهر پياوان هيه و ده بيت پياوان به چاکي له گه ليان دا ره فتاري که ن.

* نه وه ي شاياني باسش بيت هه ر نيسلام مافي ميراتگيري بو ثافره تان چه سپاندو جيگير کرد دواي نه وه ي له و مافه سروشتي يه ي خويان بي به ش کرابوون. هه روه ها نيسلام مافي سه ربه ستي پيدان له به رپوه بردني مالو سامانيان داو له په سندر کردني شايه تي دانيشيان دا. نه مه ش له نيو گه ل و نه ته وه کاني نه و سه رده مه دا داني پيدانه نرابوو.

* چه سپاندنی بنه‌مای یه‌کسانی له‌نیوان سه‌رجه‌م تاکه‌کانی کۆمه‌ل و ئه‌فرادی په‌گه‌زی به‌شه‌ری دا به‌چاونووکان له‌زمان و په‌نگ و په‌گه‌زیان و، شوین و پیوه‌ری به‌چاکتردانانی هه‌ندیك کهس و خه‌لکی له‌هه‌ندیکی تریان به‌پێی سیفه‌ته‌ ده‌روونی یه‌کانی تایبه‌ت به‌ته‌قواو خواپه‌رستی بیت و له‌سه‌ر کاری چاکه‌بیت.

له‌پیش ئیسلامیش دا هیچ که‌سیک ئه‌م بنه‌مایه‌ی نه‌درکاندبوو و نه‌که‌وتبووه سه‌رزازی کهس، چونکه خه‌لکی به‌پێی په‌نگ و په‌گه‌زه‌کانیان هه‌لده‌سه‌نگینران و له‌یه‌کتر به‌چاکتر داده‌نران. ته‌نانه‌ت ئه‌م په‌فتاره‌ ناپه‌سنده‌ فه‌یله‌سووفه‌ گه‌وره‌کانیشی گرتبووه‌وه.

بۆ نموونه (ئه‌فلاتوون) ده‌یگوت: (من له‌سه‌ر سی‌ شت سوپاسی خودا ده‌که‌م:

۱- له‌به‌رئه‌وه‌ی به‌مرۆف دروستی کردووم و نه‌یکردووم به‌ئاژه‌ل.

۲- کردوومی به‌په‌گه‌زی —یۆنانی— و به‌په‌گه‌زیکی‌تری دانه‌نام.

۳- له‌به‌رئه‌وه‌ی له‌سه‌رده‌می — سوکرات — دا داینام).

♦ جا دوا‌ی ئه‌وه‌ی پێغه‌مبه‌ر ئه‌رکه به‌ندایه‌تیو خواپه‌رستی یه‌کانی ئه‌و هه‌جه‌ی ته‌واو‌کرد گه‌پایه‌وه بۆ (مه‌دینه). هه‌ر که‌شاری (مه‌دینه)شی به‌دی کرده‌وه سی‌ جار بێژدی (الله اکبر)ی گوته‌وه‌و پاشان فه‌رمووی: { لا اله الا الله وحده لا شریک له، له الملك وله الحمد وهو على کل شیء قدير، آیون، تائبون، عابدون، ساجدون، لربنا حامدون، صدق الله وعده، ونصر عبده، وهزم الأحزاب وحده }^(۱).

کوچی دوايي پيغه مېر

سهره تاي نه خوښي و پهره سندندي:

پيغه مېر چنه مانگيک دواي حه جي مالئاوايي، ههستي بهتووشبونو نه خوښي يه که ده کرد که ورده ورده نازاره کاني زياتر ده بون و سهرتېشه يه که تونديان بو پيداده کرد. جا کاتيک نيش و نازار پهره ي سهند پيغه مېره خودا دواي له هوسه ره کاني کرد پي ي بدن له مالي —عائيشه— دا بکه ويټ له جياتي نه وه ي وک نه ريتي جاراني له نيوان مالاني هوسه ره کاني دا بگه ريت. نه وانيش (خودا لي يان رازي بيت) موله تيان پي دا.

نيدي نه خوښي و نازاره کاني نه وه خوښي يه ي روزه روزه توندتر ده بون له سهره ي. له م باره يوه (عبدالله — ي کورې مسعود) ده ليت: (له و کاتانه دا چوم بولا ي پيغه مېره نازاريکي توندي له نه نجامي زور ماندووبون و نه خوښي يوه هه بوو، دهستم لي ي داو پيم گوت: نه ي پيغه مېره خودا خو تو نازاريکي زورت هه يوه زور ناساغت). نه ويش فهرمووي: (به لي وايه من وک هه ر پياويک له نيوه نه خوښ ده کوم و نازارم ده بيت)... نينجا پيم گوت: (بيگومان تو دوو پاداشت هه يه)، فهرمووي: (به لي)، به و خودايه ي گياني مني به دهسته هه ر موسلمانکي له سهره ي دا بزي و تووش نازاري نه خوښي يه که بيت، يان هه ر نازاريکي دي، نه و خودا له بهرامېره دا گونا هه کاني ده سرتېه وه وک چون گه لاي درخت ده و ده ريت).

نه وه هه موو نازارانه ش، که پيغه مېر له وه نه خوښي يه ي دا چه شتېوي واي له —عائيشه— ي هوسه رې کردبو که نه ريتي حه ز له نازار چه شتني له دل دا بچه سپيت و له و باره يه شه وه بلت: (هه ميشه حه زم ده کرد چکو سي و شاگه شکه به هه ر برواداريک بهم له توندي و سه ختي مردني دا دواي نه وه توندي يه ي له سهر پيغه مېره خودا بينيم).

وتاري بو موسلمانان:

گهرمي ي تاو درده که هينده له جهسته ي پيغه مېره دا تييني سهند واي لي هات دواي نه وه بکات که ناويکي زوري بو بهينن تا خو ي پي فینک بکاته وه.. فهرمووي پي يان: (حه وت جه ونده ناوم له ناي چنه بيرېکي هه مه جوړه وه پياداکن).

(عائيشه) له م باره يوه گوتوويه تي: (تيمه ش له ته شتيکي —حفصه— هوسه ري دا داماننيشاندو تاوه که مان به و شيويه کرد به سهر و له شيا تا واي لي هات بفرمويت: به سه، به سه، چيتر ناوم پيامه کن). دواي نه م خوشتنه پيغه مېره ههستي به حه وانه ويه که ده کردو چالاكي ي به به ردا هاته وه، بويه سهره به ست و چوه دره وه بو نيو خه لکي و پيشنو يزي

بۆكردن، دواى تەواپوونى نوپۇز سەلام دانەو، چوۋەسەر مېنبەرۈ دەستىكرد بە وتاردان بۆ خەلكىۋ سەرەتا داۋاي لىخۆشبوونى خوداي بۆ شەھيدانى جەنگى (ئوحد) كرددو بۆيان پارايەۋە. پاشان راسپاردەى خۆى لەمەر پىشتىوانان (أَنْصَار) دەرپرۋى و پرووى كرده كۆچكاران (مهاجرين) و فەرموۋى:

{ئەى كۆمەللى كۆچكاران ئىۋە لەزىادبوون دان، بەلام پىشتىوانان لەسەر ئەو شىۋازەى ئەمەرۋ لەسەرى دەرۋن لەزىادبوون دا نىن. پىشتىوانان ھەردەم جىى متمانەى منن و داللدەدەرمانن. جا ئىۋەش دەبىت رېز لەو كارە جوامىرۋى چاكانەيان بنىن و چاكە لەگەل چاكەكارىان دا بكەن}.

ئىنجا فەرموۋى: {بەندەيەك لەبەندەكانى خودا گەر لەنىۋان دىناۋ بەشى خودا سەرپىشك بىكرىت ھەر بەشى لاي خۋاي ھەلپژاردوۋە}. لەو كاتەدا (ئەبۋبەكر) تىگەشىست و زانىى مەبەستى پىغەمبەر لەو سەرپىشك كەرنە خۆيەتى، بۆيە گرىا و گوتى: {بەلكو خۆمان و مال و مندالمان دەكەين بەفەيداي تۆ}... پىغەمبەر پىى فەرموۋ: {لەسەر خۆيە ئەى ئەبۋبەكر}، ئىنجا پرووى كردهۋە موسلمانان و لەبەشىكى ترى وتارەكەى دافەرموۋى:

{ھەر دەرگايەك لە مزگەوتدا ھەيە دادەخرىت تەنھا دەرگاي - ئەبۋبەكر - نەبىت. چونكە نابىنم كەسىكى دى لە (ئەبۋبەكر) باشتەر بووبىت لەھاۋەلىتى كەرنى من داۋ گەرەترىن رۆلى ھەبوۋە. جا ئەگەر مەيەكەمىن ھاۋرپى دىلسۆز بۆ خۆم دىارىكەم ئەۋا ھەر - ئەبۋبەكر - لەپىش ھەموو كەسىك دا دىارى دەكەم. بەلام جارى ھەر (ھاۋرپى يەتى و برايەتى ئىماندارى) تاكو خودا لاي خۆى بەيەكمان دەگەيەنىتەۋە}.

پىغەمبەرى خودا سەبارەت بە داھاتوۋى نەتەۋەكەى لەۋەش دەترسا، كە كارى خودا پەرسى يەكەيان ھەندىك خەتەى ھاۋبەش بۆ خوادانان (شېرك) تى بىكەۋىت و خەلكى دىيان بەمەزارو گۆرى پىغەمبەران و پىاۋچاكانەۋە بەستەن لەجىياتى ئەۋەى دل و دەرۋونىيان تەنھا بەخوداۋە پەيۋەست كەن.. ھەر بۆيە لەم پروۋەشەۋە لەبەشىكى ترى وتارەكەى دا فەرموۋى: {ھەندىك لەگەلانى پىش ئىۋە گۆرەكانى پىغەمبەران و پىاۋچاكانىيان دەكرەدە مزگەوت و شىۋىنى نوپۇزتىاكرەن. جا ئىۋەش نابىت گۆرەكان بكەنە چەندە مزگەوتىك و مزگەوتى لەسەربىيات بنىن چونكە مەن ئەۋەتان لى قەدەغە دەكەم}.

راسپاردنى - ئەبۋبەكر - بۆ پىشنىۋىزىيى موسلمانان:

لەكاتىك دا پىغەمبەر نەيدەتۋانى پىشنىۋىزى بىكات، فەرموۋى: {فەرمانم بگەيەنن بە - ئەبۋبەكر - با ئەۋ پىشنىۋىزى يەكە بۆ خەلكى بىكات. لەو ساتەدا (عائىشە) ھاۋسەرى، پىى گوت: (ئەى پىغەمبەرى خودا - ئەبۋبەكر - پىاۋىكى بەسۆزو دەنگ كزەو زۆرىش دەگرى

له کاتی قورئان خویندن دا)، به لآم پېغەمبەر هەر فەرمووی: {فەرمانی پېښگهیهنن بچیت پېشنوێژی بۆ خەلکی بکات}. (عائیشه) ده‌لێت: (هه‌مان وته‌ی پېشوم پێ گوتوه‌). ئینجا پېغەمبەر له‌وه‌لامی من دا فەرمووی: (ئێوه‌ی ئافره‌ت زۆر عاطیفی و هه‌ست ناسکن. بپرۆن فەرمانم بگه‌یه‌نن به‌ئەبویه‌ کر با خۆی پېشنوێژی یه‌ که‌ بۆ موسلمانان بکات).

هەر له‌م باره‌یه‌وه‌ (عائیشه) گوتویه‌تی: {ده‌سا به‌خودامن تا که‌ مه‌به‌ستێکم له‌ و تانه‌م دا بۆ پېغەمبەر ئه‌وه‌بوو، که‌ ئه‌و به‌رپرسیاریتی یه‌ له‌سه‌ر باوكم (ئه‌بویه‌ کر) لایبات و تی‌گه‌یشتبووم که‌ خه‌لک هه‌ز نا که‌ن هه‌رگیز که‌س شوێنی پېغەمبەر بگه‌یه‌ننه‌، له‌و حا له‌ته‌ش خه‌لکی له‌هه‌ر رووداوێکی له‌ناکاودا ره‌شبین ده‌بوون پێی، بۆیه‌ هه‌زم ده‌کرد ئه‌وه‌ له‌ ئه‌بویه‌ کر دوور که‌وته‌وه‌}.

ئینجا پېغەمبەر هه‌ندێک وزه‌ی له‌خۆی دا به‌دی ده‌کرد، که‌ بتوانیت ب‌روات بۆ نوێژ، بۆ ئه‌م مه‌به‌سته‌ به‌یارمه‌تی دووپاوه‌ گه‌یشته‌ مزگه‌وت، که‌ خۆی له‌سه‌رشانیا ن راکه‌ردبوو. جا که‌ گه‌یشته‌ مزگه‌وت (ئه‌بویه‌ کر) سه‌رقاڵی پېشنوێژی کردن بۆ خه‌لکی بوو، به‌لآم ویستی خۆی له‌کاره‌که‌ دوا بخت، پېغەمبەریش ئاماژه‌ی بۆ کرد، که‌ له‌جی‌گای خۆی دا یه‌نێته‌وه‌. ئینجا چوه‌ ته‌نێشتیه‌وه‌ دانېشت و نوێژی کرد، (ئه‌بویه‌ کر) یش له‌دوای پېغەمبەر نوێژی ده‌کرد و خه‌لکیش له‌دوای ئه‌بویه‌ کره‌وه‌ نوێژیان ده‌کرد.

دوا وه‌سیه‌ت:

جا که‌ ورده‌ورده‌ ژیا نی پېغەمبەر به‌ره‌و کۆتایی ده‌چوو، هاوه‌له‌کانی له‌مالی (عائیشه) کۆکرده‌وه‌و بۆی روانین و سه‌ره‌نجی له‌سه‌رپراگرتن و فرمێسک که‌وته‌ چاوه‌کانی و فەرمووی: {به‌خیریین.. خودا بتانه‌ه‌لێت.. خودا ره‌ه‌متان پێ بکات... خودا بتا خه‌وه‌ی نه‌یه‌وه‌... خودا بتانپارێزێت.. خودا به‌رزتان بکاته‌وه‌... خودا سه‌رکه‌وتووتان کات. خودا ساغ و سه‌لامه‌تتان کات.. خودا قبو له‌تان بکات... من وه‌سیه‌ت و راسپاردەم بۆ ئێوه‌ ئه‌وه‌یه‌ خودا بپه‌رست و به‌ته‌قواو پارێزکار بن... له‌خوداش ده‌خوازم ئاگای لێتان بێت و کاروبارتان هه‌لسووړێت و ئێوه‌ی پێ ده‌سپێرم. بێگومان من ترسی نه‌ر و مزگێکنی ده‌رم له‌لایه‌ن خوداوه‌ بۆ ئێوه‌ له‌سه‌رئه‌وه‌ی سه‌ره‌پچی له‌فەرمانی خودا ده‌ره‌ق به‌به‌نده‌کانی و لا ته‌که‌یان نه‌که‌ن. خوداش خۆی به‌منېش و ئێوه‌شی فەرمووه‌: ﴿تِلْكَ الدَّارُ الْآخِرَةُ نَجْعَلُهَا لِلَّذِينَ لَا يُرِيدُونَ عُلُوًّا فِي الْأَرْضِ وَلَا فَسَادًا وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ﴾ القصص/٨٣..

پاشان وه‌سیه‌تی بۆکردن که‌ چۆن کفنی بۆ بېرن و چۆن بېنێژن و هه‌چ هاوارو شین و رۆژۆیه‌ کنه‌ که‌ن.

له جابريشه وه گيٲرا وه ته وه گوٲى له پيٲغه مبهري خودابو وه له پيٲش مردنى دا فهرموويه:
{گومانى باشتان به خودا هه بيٲت}.

پيٲغه مبهري دهشترسا له وهى، كه له پاش خوى نه ته وه كهى دواى هه واو ناره زوو بكه ون، دياره
ئه مهش ده بيٲته هوى وازه يٲنان له نوٲيٲو خواپه رستى، ههروه ها ده ترسا له وهش، كه نه ريٲه كانى
لووتبه رزى و خۇبه زل دانان به سهريان دا زال بن، ههري بؤيهش ديارترين وه سيه تى له پيٲش كوچى
دوايى دا ئه وه بو دواى له موسلمانان ده كرد، كه پابه ندبن به نوٲيٲ كردنه وه بهرده وام له نوٲيٲو
زيكرى خودا بن و شان به شانى ئه مهش زور نه رم و نيان و بهرهم بن له گهل كه سانى
خزمه تكارو كارگوزارو به نده دا.

له م باره يه وه (انس) - خودا لى ي پازى بيٲت - ده ليٲت: {به گشتى راسپارده ي پيٲغه مبهري
خودا بهرله گيان ده رچوونى، ئه وه بو ههري ده يفه رموو: ((الصَّلَاةُ وَمَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ...))
واته: (بهرده وام بن له سهريٲيٲ كردن و ناگاتان له ژنه كاتنان بيٲت و نه رم و نيان بن له گه ليان دا).

كوٲا ساهه كانى ژيانى پيٲغه مبهري:

(ئه بوبه كر) پيٲشنوٲيٲى بؤ موسلمانان ده كردو به مهش گوٲراپه لئى خوى بؤ فهرمانه كهى
پيٲغه مبهري خودا دهرده بپري و له وه دا بهرده وام بو، تا رۆژى دووشه مه (واته ئه و رۆژى
پيٲغه مبهري تياى دا وه فات ده كات)، له و رۆژ ده پيٲغه مبهري په رده ي ژووره كهى لادا، كه ده يروانى
به سهري مزگه وته كه داو موسلمانانى بينى له نوٲيٲ دا بوون و زهرده خه نه يه كرتى، موسلمانان كانيش
گه ليك دلشاد بوون و ته نانه ت و ايان لى هات خهريك بوو ده ست به نوٲيٲ نه كهن له بهري زوريى و
جو ش سه ندى شادى له دليان دا به ديتنى پيٲغه مبهري كه يان، ته نانه ت (ئه بوبه كر) ويستى خوى
دوا بجات تاكو بگاته پريزي دوا وه بواري بؤ پيٲغه مبهري بكاته وه تاكو پيٲشنوٲيٲيان بؤ بكات. به لام
پيٲغه مبهري خودا ئيشاره تى بو كردن، كه نوٲيٲه كه يان ده ست پى بكه ن و په رده كه شى دادايه وه
كه راپه وه سهريٲيٲه فه كهى.

ئه وهش دوا ديدارو چاوپيٲكه وتنى بوو له گهل موسلمانان دا.

كاتيك هه ستى كرد ئه وا مردنى لى نزيك ده بيٲته وه نه ختيك ئاوى له بهرده ستى دا دانابوو
ده ستى پى ته رده كردو ده يه يٲنا به سهري گوٲناى داو ده يفه رموو: {ئاي خه م و نازارى مردن چه ند
كه وريه}، (فاطيمه) ي كچيشى ده يگوت: (هه ي بابهرؤ چ كارساتيٲكه ... خه مى تۆ هه مووى
بؤ من بيٲت ئه ي بابه گيان)... پيٲغه مبهري خوداش پىٲى فهرموو: (له مرؤوه خه م و كارسات
له سهري باوك ناميٲيٲت)، به لام پيٲغه مبهري كه بينى (فاطيمه) چه نده بى ئارام و دلته نگه

له خوی نزيك كرده وه سهری خسته ژير قوټی يوه وه و ته يه کی به گوی دا چرپاند، فاطيمه ش به و ته يه گريا، پاشان بؤ جاري دووم و ته يه کی تری به گوی دا چرپاندو (فاطيمه) پيکه نی.

(دواي وه فاتی پيغه مبهړ، عائيشه دهرباره یی وه دوو و ته يه له — فاطيمه —ی پرسى بو)، شهویش گوتبووی: (له يه که م و ته دا که باو کم به گوی ی دا چرپاندم فهرمووی پيم که وه کوچی دوايی ده کات و منيش گريام. پاشان له دووم و ته ی دا هه والی شهوی پي راگه ياندم که من يه که م که سم له که سه نزيکه کانی که دواي مردنی خوی پي ی ده گم، ئيتر به و مزده يه پيکه نیم).

هه روه ها (عائيشه) ی هاوسه ری له وه سفی کوټا ساته کانی به ر له وه فاتی پيغه مبهړ دا کوتوويه تی: (له به رده ستي پيغه مبهړ دا کوتوويه که ناو هه بوو ده ستي تی ده خست و دم و جاوی پي ده سري و ده يفه رموو: ((في الرفيق الأعلى، في الرفيق الأعلى...)) هه تا گيانی کيشراو وه فاتی کرد.

وه فات کردنيشی له رږژی دووشه ممه (۱۲) ی ربيع الأول — دا و له ته مهنی (۶۳) سالی دابوو. بېگومان هه ر که سيک به وردی سهرنجی فهرمووده کانی پيغه مبهړ بدات (له پيش له دنيا دهرچوونی داو له و چرکه ساتانه ی کوټايی ی دا) به ته واوی قناعت به و راستی يه روونه دينيت، که وه به راستی و به حق پيغه مبهړی خودا بووه. چونکه وه سيهت کردنی به نوپژو پاريزکاری و له خواترسان و بهرگرتن له به دکاری، له دواين پاسپارده کانی بووه. وه ساته ی په رده ی ژوره که شی لاداوه موسلمانانی له نوپژده کيان دا بينيوه که شهوانيش هه ستیان به بينینی وه کردووه، له جوانترینی وه ديمه نانه بووه که شادی و خوشی ی به دهرروونی که يانده وه له هه مان کاتيش دا زانويه تی که کاتی له دنيا دهرچوونی هاتوته پيشه وه.

به لام گريمان گه ر پيغه مبهړ نه بوايه و ده که خه لکی دی تووشی وه سهرمه رگه بوايه وه و له و چرکه ساتانه ی دوايی ی دا، که مروټ هه ست به نزيك بوونه وی مردنی ده کات تاکه (هيو او خه م و خه يالکی) بير کرده وه بوو (له که س وکاری خوی به تايبه تی)، که چوڼ دواي خوی ده ژين و بير کرده وه شو له خوشی و ثاره زووه کانی دنيا و له و مال و سامان و شت و مه کانه ی به جيان ديټ.

ته نانه ت هه نديک که س له وانه ی که هه ميشه له ژيانان دا فروفيليان کردووه له کاتی سهرمه رگ و کوټا ساته ترسناک و به سامه کانی له دنيا دهرچوونيان دا لی يان بينراوه ويستراوه، که دانيان به هه موو تاوانه کانين داناوه خويان له گومپايی بی بهری کردووه.

به لام شهوی، که خه لکی له (محمد) ی پيغه مبهړيان بينيوه له کاتی سهرمه رگ و کوټا ساته کانی به خوا گه يشتنه وهی دا پيچه وانه ی وه حاله ته زانراوه سهرمه رگی

جادو و گهران و ته‌له‌كه‌بازان بووه. چونكه خدا هاوسۆزى بووهو پالائوتوو يه‌تى بۆ ئه‌و پێژده‌ى، كه پله‌ى (خليل) ى پى ببه‌خشيت. تاكه هيسواو داواكارى ى پيغه‌مبهر گه‌يشتنه‌وه به‌خوداى په‌روه‌ردگارى بوو، كه به (رفيق الاعلى) ى وه‌سف كردبوو له‌بهر ئه‌و هه‌موو سۆزو په‌حه‌مت و هاوخه‌مى يه‌ى خودا بۆى، ئه‌و (رفيق الاعلى) يه‌ى، كه هه‌تا دواهه‌ناسه‌ى له‌سه‌ر زمانى بووو به‌چاكى ده‌يدركاند.

بيگومان پيغه‌مبهرى خودا كۆچى دوايى كردو له‌دواى خۆيشى ئه‌و به‌نامه‌يه‌ى بۆ موسلمانان به‌جى هيشت، كه (قورئانه‌كه‌ى خودا) و (سوننه‌تى خۆى) بوو ئه‌گه‌ر موسلمانان په‌يره‌ويى بكه‌ن هه‌رگيز گومراو سه‌رگه‌ردان نابن، هه‌روه‌ها له‌دواى خۆى ئه‌و هاوه‌له‌ پيگه‌يشتوو و تيگه‌يشتوانه‌ى به‌جى هيشت، كه به‌چاكى ئيسلاميان پرون ده‌كردوه‌و كارى فه‌تح كردنى شارو ولائتانى تريان پى ته‌واوده‌كردو ريگه‌ راسته‌كه‌ى ئيسلاميان به‌جيه‌هان ده‌گه‌ياند.

تيمه‌ش له‌خودا ده‌پارپينه‌وه، كه خودا پاداشتى (محمد) ى پيغه‌مبهرى بداته‌وه (به‌و پاداشته‌ خيره‌ى، كه بۆ پيغه‌مبهرانى ديارى كردوه‌و) له‌سه‌ر ئه‌و هه‌موو هه‌ول و جيه‌اده‌ى، كه بۆ نه‌ته‌وه‌كه‌ى گيپراويتى. هه‌روه‌ها له‌خودا ده‌پارپينه‌وه كارمان بۆ مه‌يسه‌ركات له‌په‌يره‌وى كردنى ريپازه‌ راسته‌كه‌ى، تاكو به‌ختيارى و ئاسوده‌يى ى دنياو رۆژى دوايشمان ده‌ست كه‌ويت.

لایه فی سیم

بوخته یك له زیا فی سه خسی و کوم لایه نه پیغمبر

۱- له ناکاره به رزه ک فی پیغمبر

۲- هادسه را فی پیغمبر

۳- چه ندوانه و به ندیک

۴- گره ی همودگه و ره پیادان

به ندى يه كم

((له ناكاره بهرزه كاني پيغه مبهري))

("محمد" نمونه ته واو - شپوه روخسارو جهسته - له خور دوويى -
 رهم و بهرهبى - ليخوشبون و له سرخوبى - زوهدو دنيانه ويستى -
 خواپه رستى و عيادهتى - رهوانيتي و دانايى)

"محمد" نمونه ته واو

ژياننامه (محمد) پر له ناكارى هره بهرزي مروى و رهوشتي ناياب و بويينه، هه موو
 ته و هه لويسته نه مرانهش كه نامازه بو خانه داني و گه وره يي يه ره سانه كى و خونه ريتى
 جوان و دره وشاوه دى ده كهن. به راستى (ته) هه خوداى په روه ردگار شه دهبى پى به خشيوده
 باشتري نداد و هه لس و كهوتيشى فير كرده و پاراستويشيه تى له خراپه و به دكارى يه كاني
 ته و ژينگه يه تيايدا گه شه كرده و، هيچ رهوشتيكى جوان نه مابوو، كه پيغه مبهري خواوه
 نه بو وييت. هه موو رهوش و رهفتاريكى جوان هه ره ووه بينراوه زانراوه. هه بويهش خودا
 له قورئاندا ئاوا و هسفي رهوشتمه ندى يه كهى ده كات و ده فره موييت: ﴿وَإِنَّكَ لَعَلَىٰ خُلُقٍ
 عَظِيمٍ﴾ القلم/ ۴.

به م رهنه - محمد - نمونه بالاي پيگه يشتوانه و كاملى مرؤفايه تى و، پيشه نكي
 هه رچاكي موسلمانان بووه، خوداش فره مانى پيكر دووين كه بيكه ين به سه رمه شقى خومان
 له هه موو كارو كرداريكدا هه مان رهفتارو نه ريتى ته و په ربه و بكه ين و دواى ناكارو خه سله ته كاني
 بكه وين تاكو ره زامه ندى خودا مان ده ست كه وييت، هه روهك خودا پيمان ده فره موييت:

﴿لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَن كَانَ يَرْجُوا اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَذَكَرَ اللَّهَ
 كَثِيرًا﴾ الأحزاب / ۲۱.

هه ر تويژه روه و ليكولاريك گه ر بيه وييت له و رهوشته بهر زانه ي پيغه مبهري خودا
 بكوليتمه و ده بيت شاره زايى ته و اوى له قورئان هه بيت و بو ته و مه به سته زياتر سه وود

له قورئان وه بگريټ. چونكه هه ره وشتيكي بهرز، كه قورئان بانگه وازی په يره وكردنی كړدوه (محمد) پيش هه موو كهس له خوی دا بهرجه سته و پياده ی كړدوه.

له م پرووه دايكي پرواداران (عائيشه) كه نزيكترين كهس بووه له پيښه مبهره وه ده لیت: {ره وشت و ناكارۍ پيښه مبهري خودا (قورئان) بووه} واته هه موو ره وشتيكي به رينمايي قورئان بووه. جگه له قورئانیش، كتيبه پيروزه كاني فهرموده ش (أحاديث)^(۱) دهيان هه زار له گفتارو ره فتاره بهرزه كاني پيښه مبهرو ته و هسيه و راسپاردانه يشيانمان بو ده گيرنه وه، كه بانگه واز بو هه موو ره وشت و خوويه كي جواني ئينساني ده كهن و هه ره خودی ته و كتيبانه ی له سهر فهرموده كاني نووسراون و دانراون به هيترتيرين به لگه و گه و ره ترين شايه تي دانن له سهر پابه ندي و تايبه تمه ندي پيښه مبهه به ته خلاقى نمونه يي و بهرزي به شهري يه وه.

تيمه ش له م به شه ی كتيبه كه مان و له م چهنه د لاپه ره كه مه دا، پوخته يه كه له سيفات و ره وشته بهرزه كاني پيښه مبهه بو خوينه ران دياري ده كمين تاكو رينمايي ی ژياني ليوه رگرن و له سهر ته و شيوازه راست و دروسته ش هه ننگاوبنډ و به م پي يه ش بهرزه زامه ندي خودا به خته وه ربن. به لاهم پيش ته وه ی سيفه ت و ره وشته جوانه كاني دياري بكهين وا چا كه ناماژه يه كه بو روخسارو شيوه ده جه سته يي ی پيښه مبهه بكهين، كه هاوه لاني باسيان ليوه كړدوه.

شيوه ی روخسارو جه سته ی

پيښه مبهه له نيو خه لكي دا جوانترين پرو و روخساري هه بوو و هه ره كه سيكيش وه سفي كرديت به مانگي شه وي چواره (شه وي به دري) چواندوه. روخساري سپي و تيكه له بهرهنگيكي سوور بووه، هه ره دوو چاوي گه و ره و گلينه كاني ره شي توخ بوون، هه و ره ها چاوه كاني وه كه چاوي كلريژكراو دركه و تونون بي ته وه ي كليشي تي كړدين. پيلووي چاوه كانيشي نه ختيك دريژبوون، برؤكانيشي دريژبوون و ورده كاري يه كي جوان له هه رددو لاي برؤكاني دا هه بووه، تا ته ملاولاي چاوه كاني دريژبوونه ته وه. ناوچه واني پان بووه لووتي ريك بووه، ده مي فراوان بووه. جوانترين دووليوي هه بووه، له نيوان دانه كاني دا ماوه هه بووه، هه رددو پرومه تي كه م گوشت و مام ناوه ندي بوون، مل و گهردني له هي هه موو كهس جوانتربوون، ملي نه كورت بووه نه دريژبووه، سينه ي پان و فراوان بووه، دوو شاني ريك و دوو سپي ي پته و بووه، بالا ي

(۱) كتيبه كاني فهرموده به كتيبه كاني سوونه تيش (كتب السنه) ناوده بريټ و گرنگرينيان ته مانه: (صحيح البخاري صحيح مسلم و ترمذي و نسائي و ابوداود و ابن ماجه و موطاي امام مالك و مسند ي امام احمد) ..

بهرز بووه به لām هیندهش دريژ نه بووه، که زیاد له رادهی مهتلوف بوو بیت، دیاره هیندهش کورته بالا نه بووه، که بالای نرم بیت.

ورگ و سکی زلی نه بووه، سک وسنگی له ناستی یه کتردا بوون. ههروه ها لهش ولاریشی نه قهلهو بووه نه زۆر لاواز بووه. پشتی راست و گه وره بووه. له نیوان ههردوو شانی دا نیشانهی پیغمه مبریتی هه بووه که له لای شانی راستیا بووه، که بریتی بووه له خالیکي رهش به سه ر زهردا روانیویه تی و چه ند تاله موویه که دهوری داوه، قژیشی نه لول بووه نه خاوبووه، به لکو له نیوان نهو دوو جوړدا بووه و گه یشتو ته سه ر نیوهی ههردوو گوئی ی، یان سه ر نه رمایی ی ههردوو گوئی کانی، له رۆشتن و ههنگاونانیشی دا گورج و گۆل بووه گه ر به رینگه دا برۆشتایه هینده چالا کانه ده رۆشت وه که نه وهی به رینگه یه کی سه ره ولیژدا برۆشتایه. گه ر ناوړی به لایه که دا بدابایه وه هه مو له شی پیکه وه ده سوړاند. دهنگیکی ساف و زولآلی هه بووه. له خه م و نه ندیشه ی نه ترازاو به رده وام دا بووه، هه رده م له بیر کردنه وه و تی فکرین دا بووه. زۆر بی دهنگ بووه و بۆ پیویستی یه که نه بیت قسه ی نه کردوه، هه ر به ناوی خودای گه وره وه و ته کانی ده ست پی کردوه و کوتایی پی هیناوه. له و ته و ناخاوتنی دا به پرونی باسی نیعمه تی خودای کردوه و نیعمه ته کانی به گه وره و گرنگ داناوه گه ر که میش بوو بیت به بی بایه خ بۆ نه روانیوه. نه گه ر تووړه و په ست بوو بیت پروی به لایه کی تر دا وه رگی پراوه، نه گه ر دلشادیش بوو بیت چاوی داخستوه، له پیکه نین دا ته نها بزوه زه رده خه نه ی هه بووه. هه ر که سی که یه که م جار دیبیتی شهرمی لی کردوه و به پیاویکی به هه یبه ت و سه نگیینی ی بینیه. هه ر که سی کیش تیکه لی بوو بیت و ناسیبیتی خوشی و یستوه. نه وهی و ده سفی کرد بیت هه ر گوتویه تی: (هه رگیز پیش نهو و دای نهو پیاوی ناوام نه دیوه)...

پیغمه مبر هه رده م هه زی له بۆن و به رامه ی خوش بووه له زۆرترینی کاته کانی دا به کاری هیناوه بۆ به دیدار گه یشتنی مه لانی که ته کان و دانیشتن له گهل موسلمانان و له بهر خه ریک بوونی به زۆربه ی نهو دیدار و کوړو کوږوونه وانه وه هه رگیز پیاو سیری نه ده خوارد. سیریشی به (پاقله ی پیس) ناو ده برد.

له خوږدوویی ی

سیفه تی له خوږدوویی (تواضع) له ژماره یه کی که می نهو حاکم و ده سه لاتدارانه دا هه یه که جلوه ی حوکیان ده که و یت ته ژیره ده ست و حوکرانی ده که ن، نه خاسه له و زه مه نه رابردوانه ی که لوو ته برزی و گه وره یی تاکه بنه ماو سیمای دیاری حاکمانی سه رزه وی بووه.

(محمدی پیغمبهر و (حاکم به نهمری خودا)ش پیچه وانه ی ئه و بنه ماو سیما باوو زانراوانه پەفتاری کردوو. له خوڤوردویو خوڤه کهم گرییش له دیارترینی سیفه ته کانی بووه، یه کیك له نامانجه کانی په یامی خۆی له ناو بردنی نه ریتی خۆ بهزل زانین بووه که نه ریتیکی ناهه موار بووه له سه رانسه ری دنیا دا بلا بووه.

پیغمبهر زۆر جار له په ندو ئامۆژگاریی یه کانی دا بۆ نه ته وه که ی ده یفه رموو: {ههر که سیك تۆز قالیك له نه ریتی خۆ بهزل زانیی له دل دابیته ئه و ناچیتته به هه شت} (۱). پیغمبهر له ژبانی خۆی دا له و په ری ساده و ساکاری له خوڤوردوی دا بوو. ههروهك له ژبان نامه که ی دا باس کراوه که له نیو کۆر کۆمه لیک دا دانیشتایه له کۆتایی و خوارووی مه جلیسه که دا داده نیشت. ههروه ها له کۆر دانیشتنه کانی دا مافی هه ری که له هاو نیشانی له جیگه و مه و قیع دا پی دده تا کو هیه که سیکیان وای دانه نین گوايه ئه و تر له و بهر پزتره ..

جاریکیان پیغمبهر، که خۆی دابوو به سه ر دار ده سه ته که ی داو ده چو بۆلای هه ندیک له هاو لانیو هه ر که گه یشته لایان هه موویان هه ستانه سه ری (واته له به ری هه ستان). ئه ویش فه رموی: (هه لمه ست بۆم وهك چۆن عه جه م و بیانی یه کان بۆ هه ندیک که سی تایبه تییان هه لده ست و به نابه جی به گه وه ریان ده گرن)، واته زیاد له راده ی پیویست و بۆ هه ندیک مه به ست له به ریان هه لده ست و به گه وه ریان ده گرن...

هه ر له م باره یه وه فه رمویه تی: (زیاده ره ی له مه دح و ستایش کردنی من دا مه که ن وهك چۆن مه سیحی یه کان هینده ستایشی عیسا یان کردو زیاده ر پویان تیا دا کرد تا کو کردیانه کو ری خودا، بیگومان منیش به نده یه کی خودام، جا که و ابو بلین: به نده و پیغمبهری خودا) (۲).

هه ندیک له دیار ده کانی له خوڤوردوی و پوا له ته کانی ساده و ساکاری پیغمبهر ئه وه بوو خۆی پیا له کانی خۆی ده دووری یه وه و جله کانی پینه ده کرد، له ناو مالیش دا یار مه تی هاو سه ری دده و خزمه تی خه لکی ده کرد، گۆشتی له گه ل هاو سه ری دا له ت ده کردو کاروباری تی له گه ل دا راده په راند.

له هه موو که سیش زیاتر به شه رم و شکو بوو و زۆر بۆ خه لکی نه ده رپوانیو سه رنجی له سه رپووی به رامبه ره که ی رانه ده گرت. به ده م داواکاری پیویستی هه موو جو ره چین و تویتکی خه لکییه وه ده چوو سا ئیتر به نده (عه بد) بوونایه یان ئازاد (حر) بوونایه. له نیو

(۱) - مسلم - گێڕاوتی یه وه.

(۲) - بخاری - گێڕاوتی یه وه.

هاوډلانی دا داده نیشته و تیکه لای هه موویان ده بو و له دواچیکه ی مه جلیسه کهش دا ستاری ده گرت. هه که سیک له گه لای دا دابنیشته بایه یا خود له گه لایا بو پیتیستی به که هه لستایه خوی راده گرت تا کو نه و که سه پیشی که ویت. هه که سیکیش داوای یارمه تی و پیداو یستی یه کی لای بکر دایه ناو می دی نه ده کرد و شتیکی هه پي ده به خشی، گه نه یشیتوانیایه و نه ییوایه شتیکی بو دابن کات نه و به وته یه کی جوان به ری ی ده کرد.

له رۆزی فه ته کردنی مه که که دا پیاویک به دلته راوکی و شله ژاوی یه وه هاته لای و له به رده می دا هه لده له رزی، به لام پیغمه به ری خودا پئی گوت: (له سه رخۆبه و مه ترسه، خو من پادشایه که نیم، من کوری ژنیکی قوره یشم، که گوشتی وشک بو وه وی ده خوارد).

گه نه و که سه ی داوای به لگه ی بنه بر (قاطع) له سه ر پیغمه به ری تی یه که ی ده کات و له م فرموده یه ی وردبیتته وه (من کوری ژنیکی قوره یشم که گوشتی وشک بو وه وی ده خوارد) نه و به هیزترین به لگه ی له سه ر راستی پیغمه به ری تی یه که ی بو درده که ویت، چونکه فرمانده یه که سهرتاپای ولاتیکی که وتبیتته ژێرده ست و هه ر خوی بو ویتته خاوه نی بریار و ده سه لات و که چی خوی له هه موو ناو و ناوایکی که وه ری و ده سه لاتداری دابریت، به راستی جگه له (وه سفی پیغمه به ری تی) هیچ وه سفیکی تر شایانی نی یه.

پهحم و بهزهیی

نه گه به راوردیک به که یه نه یوان نه و تاییه ته ندیتی یه جوانانه ی که مروڤ پی ی ناسراوه و نه و سیفه ت و په وشانه ش که خوی پی رازاندوته وه نه و ده بینین هیچ سیفه تیک به قه د (پهحم و بهزهیی ی) چاک و به هادار نی یه.

پهحمه ت و بهزهیی سیفه تیکی دیاری ئیسلامه، خوداش یه کیک له سیفه ته کانی که هه رده م موسلمان پی ی ده پارێنه وه لی ی (سیفه تی پهحمه ته) خودا خوی به پهحم و میهره بانه و له ناوه پیرۆزه کانیشی (الرحمن-الرحیم) وه فرمووشیه تی: ﴿وَرَحْمَتِي وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ﴾^۱ (الأعراف/ ۱۰۶).

خودا پیغمه به ره که ی خوی (محمد) یشی به و سیفه ته گوشت کردوه و دیارترین ناکاری به سۆزی و میهره بانگی پی به خشیوه، هه والی نه و ی بو موسلمانانیش دوپات کردوته وه فرموویه: ﴿قَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّنْ أَنْفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُمْ بِالْمُؤْمِنِينَ رَؤُوفٌ

رَّحِيمٌ التَّوْبَةُ/۱۲۸.

ئەم ئايەتە شايبەتى دانىيەكە بۆيىغەمبەر، كە چەندە دلتەنگ و بارگران بووہ بۆ نارەحتى و بارگرانى موسلمانان و چەند سووبووہ لەسەر پىنمايى و دلشاد كردنيان و پاشان چەند بەسۆزو بەرەمبەش بووہ بۆيان.

سۆزو بەزەيى پىيغەمبەر بۆ موسلمانان لەوہدا رەنگى داوہتەوہ كەشتى زيانبەخش و زەرەمەنديان لى دوور دەخاتەوہ شتى سوودبەخشان بۆ دىنيەت.

ئايەتەكە ستايشى پىيغەمبەر دەكات ھەرەك ستايشيشە بۆ ئەو خودايەى كە فەرمانەرەوايەكى بەرەم و دلۆقانى داناوہ بۆ موسلمانەكان و بەھۆى مېھرەباني و بەزەيى يەكەيەوہ بى نارام و دلتەنگ دەبيەت كاتىك گەلەكەى دلتەنگ و خەمباربن و تووشى زەرەرو زيان بن.

جگە لەو ئايەتە، خوداى پەرەردگار وەسفىكى رەحم و نەرم و نياىنى پىيغەمبەر لەجى بەكى ترى قورشان دا دەكات و دەفەرمويەت: ﴿فِيمَا رَحِمَهُ مِنَ اللَّهِ لَئِنْ لَهُمْ وَلَوْ كُنْتَ قَطًّا غَلِظَ الْقَلْبُ لَا نَفْضُوا مِنْ حَوْلِكَ﴾ آل عمران/۱۵۹... خوداى مەزن لەم فەرمايشتەش دا ئاوا وەسفى پىيغەمبەرەكەى دەكات كە بىگومان ئەو نەرم و نياىن بووہ بۆ گەلەكەى، ئەم نەرم و نياىنى يەش لەرەمبەتەكى خوداوەيە كە بەپىيغەمبەرەكەى بەخشيەو، چونكە گەر توورەو مۆن و وشك بوايە لەگەل خەلكى داو ھىچ كەسەك لەگەلەيا ھەلئى نەكردايەو، پاشان گەر دلرەق و بى رەحم و بەزەيى بوايە ئەوا ھەموو خەلكى رقيان لى دى دەبووہو لى دى دەتەكەنەوہ. بەلام پىيغەمبەر ھەموو زيانى يەكپارچە رەحمەت و سۆزو بەزەيى بووہ، چ لەھەلس و كەوتى لەگەل خەلكى داو چ لەرپىنمايى يەكانى دا بۆ نەتەوہكەى...

ھەر پىيغەمبەر بوو، كە بەم فەرموودە زىرپىنانە نەتەوہكەى پاسپاردووہو فەرموويەتى: ((ارحموا من في الارض يرحمكم من في السماء)).. واتە: {ئىيەو رەحم بەخەلكى سەرزەوى بكەن، ئەوا خوداش لەئاسمان دا رەحمتان پى دەكات}، ھەرەوا دەفەرمويەت: ((لا يرحم الله من لا يرحم الناس)).. واتە {خودا رەحم بەو كەسە ناكات كە رەحم بەخەلكى ناكات}.. ھەرەوا پىيغەمبەر فەرموويە: ((لا تنزع الرحمة الا من شقي))... واتە: {رەحمەت تەنھا لەئىنسانى گومارو بەدەخت دەسەنریتەوہ}.

رەحم و بەزەيى كاتىك بەروونى لەمروؤ دا دەبينریت كە مامەلەى باش بيت لەگەل كەسانى خوارو خۆيەوہ كە لەخۆى بى ھىزو توانانن... سەرنج بدە مامەلەى پىيغەمبەر لەگەل

(۴) - بخاری - گِیراویّتی یہ وہ۔

له گوناوه کانی ده بوړیت {^(۱)...

هر دهرباره ی پهم کردن به ناڅه لال، پیغه مبر ده فهرمویت: {ثافره تیک که و ته بهر سزای خودا له سه ره وهی پشیله یه کی به ندرکدبو و هیچ خوراک و خوار دنه و یه کی پی نه دابو و بهر له لاشی نه کردبو، تا پشیله که خوی له چرو جان و هری سه رزه وی بخوات {^(۲).

سه بارت به کوشتنی ناڅه لالنی زیان به خش و سه رپرینی مهر و مالآتش بیگومان نیسلام ری ی داوه که ناڅه لالی زیان به خش (وه که سه گی هارو گازگر) بکوژرین به لام فهرمانی کردوه که به شیوازیکی چاکی شه رعییانه کاری کوشتنه که ی نه نجام بدریت، هره وها نیسلام ری ی داوه ته و ناڅه لالنه ی که گوشتیان حه لال کراوه سه رپرین و ده بیت شه وانیش به شیوازیکی دروست سه رپرین، هره وک پیغه مبریش فهرمویه تی: ((ان الله کتب الاحسان علی کل شیء فإذا قتلتم فأحسنوا القتله، وإذا ذبحتم فأحسنوا الذبحة، ولیحد أحدکم شفرته ولیرح ذبیحته))^(۳)... واته: {بیگومان خودا فهرمانی به چاکه کاری له هه موو شتیک دا کردوه... جا ته گهر ناڅه لالی زیان به خشتان کوشت خیراو به شیوازی دروست بیکوژن و با زوو گیانی دهرچیت، ته گهر ناڅه لالی حه لال کراویشن سه رپر ی به چاکی سه ری برن و تیغه که تان تیژکه ن و جی وړی ی سه رپرینه که سازو له باربیت و چاکه له گه ل سه رپراره که دا بکن}.

خو ته گهر له بهر که می ی ماوه نه بوايه شه و چه نده ها نمونه و به سه ره اتی ترمان له مهر به زه یی هاتنه وهی پیغه مبر به لاوازو بی هیژه کان دا دیاری ده کرد.

لیخو شبوون و له سه ره خوئی

پیغه مبر ی خودا هه رده م خوی گرتبوو به دان به خودا گرتن و لیخو شبوون له ههر که سیک هه له ی بهرامبر کردبیت سه ره رای شه و ی توانای توله کردنه و هشی هه بوو. بهم خونه ریت هش پابه ندیی ته وای به فهرمانه کانی په روه رد گاریه وه لی ده بینرا، هره وک خوداش فهرمانی پی کردوه و فهرمویه: ﴿حٰذِ الْعَفْوَ وَأْمُرْ بِالْعُرْفِ وَأَعْرِضْ عَنِ الْجَاهِلِیْنَ﴾ الاعراف/ ۱۹۹... واته: {شه ی پیغه مبر شه وړینگاسانو ساکاره ی لیبوردن و بهرنی، که هیچ نار هه تیو ئالوژی به کی تی دا نی یه و فهرمان به و کاره چاکه و جوامیرانه بکه که خه لکی عورف و

(۱) - بخاری - گپراویتی یه وده.

(۲) - بخاری - و - مسلم - گپراویانه ته وده.

(۳) - بخاری - گپراویتی یه وده.

نهريتيان پټوه گرتووه، روو وهرگير ه لوه كه سه گه مژوه بى عه قلانهى كه بهر بهر ه كانيان كړدوويت}.

هروه ها له مېر ته فسيرو شيكاري هم نايه ته گوتراوه: {واته: نهى پيغه مېر گهرهات وچوى نهو كه سانه بكهيت، كه پى يان لى بريويت و پهيوه ندى سوز (صلة)ى رهم بگهي نييت و، به خشندهو ده ست بلاوييت له گهل نه وانهش دا كه بې به شيان كړدوويت و، بېوويت له وانهش كه ستميان لى كړدوويت، نهو ماناي وايه تو چاوپوشييت كړدوه لوه كه سهى سهر داني نه ده كړديت و، چاكه كړدوه له گهل نهو هى بې به شى ده كړديت و گه ماروى ده خستيه سهر، بو رواويشيت لهو هى كه زولم و ستمى لى ده كړديت}.

همديسان هر له قورن دا بوهاندا له سهر ليښوردهي، خودا ده فرمويت: ﴿وَلَا تَسْتَوِ الْحَسَنَةُ وَلَا السَّيِّئَةُ ۚ ادْفَعْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ فَإِذَا الَّذِي بَيْنَكَ وَبَيْنَهُ عَدَاوَةٌ كَأَنَّهُ وَلِيٌّ حَمِيمٌ﴾ فصلت/۳۴. واته: {چاكو خراپه، باوهرو هاوهل بو خوادانان، وهك يهك نين و ناخريته يهك پلهو ناستى هاوشيوه هاوتاي يه كه وه، تو ش بهو ريبازه هره جوان و جوانه رد يه له گهل بى باوه ران و خراپه كاران دا ر هفتاريكه، كه هم ميشه چاوپوشي له نه فام و هره زه گزيان بكهيت و به نارام بيت له گهل نه وانهى هه له ت بهرامېر ده كن و دووعاي خير بو گومراو سهر لى تيكدراويان بكهيت و له سهر نازارو خراپه يان دان به خودا گرو هيمن بيت، گهر ناوا ر هفتار بكهيت له گهل يان دا كه باشرين ريبازى سه وداو مامه ليه نهوا بيگومان دوزمن ده بيت به دوزست و ناحز ده بيت به خوشه ويست و ياخي ده بيت به گويرايهل و هموان ده بنه نهو هاوپر پاريزگارو نزيكهى كه بايه خ به كاروبارت بدن}.

له راستى به كړدوهش خودى پيغه مېر هر ناوا ر هفتاري كړدوهو چه ندين رپويات و (نه خبر) هديه له سهر شهو هى كه هم مو نهو سيفه ته قه شهنگ و نايابانهى تيډا هه بوون. هره وهك له م باره يوه گير راوه ته وهو گوتوويانه: {هرگيز پيغه مېرى خودا تاكه جاريك تولهى بو نه فسي خو ل كه س نه كړدو ته وهو له سهر بهر زه و ندى شه خصيى خو ت تووړه و ده مارگرژ نه بووه، به لكو ته نها لوه كاتانه دا په ست بووه كه ياسايه كى خوداو پير و زى يه كى ئيسلام پيشل كراييت و، ثير تولهى له پيشل كاران كړدو ته وه} (۱).

هروه ها لوه روه شته بهر زانهى تر كه پيغه مېرى پي ناسراوه: خو راگرتنى بووه له بهر ده م كه سانى ناموى تووړه دلر هق دا، هره وهك له م رووه شه وه (انس) به سهرهاتيكي ده گير پته وهو

دهلئیت: { من له گهل پیغه مبهردا به پښگادا ده پښتین و ئه ویش بهرگیکی (نه جرانی) ی له بهردابوو، که کراسیکی زور زبرو رهق بوو، له پښگه پیاوړیکی دهشته کی خوئی گه یانده لای پیغه مبهرو به توندی ئه و کراسه زبره ی به سه رشان و ملی دا پراکیشاو له ناکام دا ئه و به شهی سه رمل و گه ردنی پووشاندو سوور کرده و، پاشان کابرا به تووره یی یه وه به پیغه مبهری گوت: (ئهی — محمد — فرمان بده له و ماله ی خودا به شهی منیش بدهن، که له لای تو یه)، پیغه مبه ریش به پیکه نینه وه بو کابرای روانی و سه رخیکی لی داو پاشان فرمانی دا نه ختیکی پی بدهن }.

به سه رهاتیکتری، که پیغه مبه ر لیخوشبوونی خوئی تیدا نواندوه و، که به لگه یه کی دیاریشه له سه ر ئارامی و له سه رخوویی یه بی نمونه کی، ئه وه یه گپراویانه ته وه: { جاریکیان هه شتا پیاوی چه کدار له — مه که — وه له ناکاو به په نهانی هه لمه تیان برده سه ر پیغه مبه ر و هاوه لانی له چپای (تنعیم) وه، تا به یه که جار بدهن به سه ریان داو له ناویان بهرن، به لام هه ر زوو گشتیان به دیل گیران و شکستیان توش بوو. پاشان پیغه مبه ر له هه موویان خوش بوو }^(١).
پیاوړیکی تریش که پیغه مبهری له وه وپیش زور دلته نگ کردبوو و گریاندهووی و خه فته تیکی زوړیشی به موسلماننه کان دابوو: ئه و عه بده حه به شیه بوو که ناوی ((وه حشی)) بووو، بکوژی (حه مزه) ی مامی پیغه مبه ر بوو. (وه حشی) ده باره ی چوئیه تی موسلمان بوونی خوئی و گه یشتنه لای پیغه مبه ر دهلئیت:

{ دوا ی فته ی ((مه که)) و ((طائف)) له شوینی خوم ده رچوم تا بگه مه لای پیغه مبهری خودا که زور حه زم به دیتنی ده کرد، کاتیک گه یشتمه لای له ناکاو ی که دا بوو که به وردی سه رنجی له شیوه و پوخسارم نه دابوو و منیش له به رده می دا وه ستام و شایه تمانی هه قم هیئا، هه ر که بینیمی پرسیی: (ئهری تو — وه حشی — یت)؟ گوتم: (به لئی ئهی پیغه مبهری خودا)، فه رموی: (ده دانیشه بو م باس بکه چو ن حه مزه ت کوشت)؟ منیش کاره ساته که م وه ک خوئی بو گپراهیه وه کاتیک کو تاییم به قسه کانم هیئا زور دلته نگ بوو و فه رموی: (ههی مالتویران، ون به له به رچاوم با نه تبینم)...

(وه حشی) هه ر له و باره یه وه دهلئیت: (ئیدی منیش خوم له پیغه مبه ر به دوورده گرت تاکو نه مبینیت و به دیتتم دلته نگ نه ییت).

به پراستی زور گه وره و گرنگه، پیغه مبه ر له عه بدیکی حه به شهی ی بی که س و بی عه شره ت

ببوریت که پيشت بکوژی مامی بووه، له کاتیک دا هه موو موسلمانانیش تاکه ئومیدو خوشه ویستین کار له لایان نهووهو به چای خوین کوشتنه وې نهو (عه بده حه به شی یه بکوژ) ببینن وهک چو کوشتنی حه مزه دیان له وه وپیش به چای خوین ببینیوو.

به راستی نهو له لیبور دنیکه له کاتی تواناو دهسلات دا، نهو سیفه تیک بوو لهو سیفه ته جوانانه ی پیغه مېر که (پیرۆزیی ئامانج) و (جوانی یر هفتار) و (سه رکه وتن به سه ر ئاره زوی دهرون) ی تی دا دره وشاوه ته وه.

زوه دو دنیا نه ویستی

نه مړۆ دیارترین عاده ت له جیهانی هاوچه رخان دا: ((سووربون له سه ر دنیاو که ره سه و خوشی یه هه مه چه شنه کانی)). هه ر نه م سووربون و دنیا په رستی یه شه چه ندین هه راو ناکوکی له نیوان کومه لگه کان و تاکه کانی کومه لگه دا ناو ته وه و مړۆ قیشی وای کردووه هه رده م له کیشمه کیشی به رده وام و به دواي ماده دداییت تاکو به هه ر شیوازیک بیت په دای کات. به م پییه ش دنیاو ماده د مړۆ قیان شپرزو ماندوو کردووه و کردووشیانه به دیلی خه م و دلته راوکیو ئیدی هه ر به دواي به ختیاړی دا ده گهریت و که چی نایشی دزیته وه.

له دیدو تیروانیی نیسلام دا ناییت ماده به جوړیک باوه شی پیداکریت که مړۆق بیتاگا بکات له ته رکه بنه رته یی هه کانی به رامبه ر خودای خالقو، به رامبه ر خوشک و بریان له کومه لگه ی ئینسانی دا. جا ئیتر چه ندیک له که ره سه و شت و مه که جوانه کانی ژییانی چنگ که وتبیت و کۆی کردبنه وه، به لام سه ره نجام و چاره نووسی هه ر مردنه و هه ر به جی پيشتنی نهو که ره سه هه مه جوړه کوکراوانه یه تی. خوداش مړۆقی لهو چاره نووسه حه قییه ئاگادار کردوته وه پئی فهرمووه: ﴿الْهَنَکُمُ التَّکَاُفُ﴾ ۱ ﴿حَتَّىٰ زُرْتُمُ الْمَقَابِرَ﴾ التکاثر ۱-۲. واته: {زۆری مال و دنیاو پيشرکی و کیشمه کیش له سه ر دنیاو پیوه نازینی، وای لی کردوون که له په رست و گوپراهی لی خودای دوور خستوونه وه، تا کو تایی به ته مه نتان دیت و ده مرن و ده چنه نیو گۆره کانتانه وه و نهو کاته ش ناتوان سوود به خوتان بگه یه نن}.

بیگومان خودا له مړۆق ده پر سیته وه — محاسبه — ده کات له سه ر نهو هه موو نیعمه ته ی که تیای دا ده ژي و که نه گه ر ببنه هو ی نهو دی خودای خالق له بیر بجیته وه، یاخود نه گه ر به ناره واو به ناهه ق دهستی که وتبن، وهک ده فهرمویت: ﴿ثُمَّ لَنَسْأَلَنَّ يَوْمَئِذٍ عَنِ النَّعِيمِ﴾.

هه‌روه‌ها خودا بانگه‌واز بۆ (زوه‌دو دنیا نه‌ویستی) ده‌کات و ده‌فرمویت: ﴿وَلَا تَمَدَّنْ عَيْنُكَ إِلَىٰ مَا مَتَّعْنَا بِهِ أَزْوَاجًا مِنْهُمْ زَهْرَةَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا لِنَفْتِنَهُمْ فِيهِ وَرِزْقُ رَبِّكَ خَيْرٌ وَأَبْقَىٰ﴾ طه/۱۳۱.. واته: {خۆت خهریک مه‌که به‌سه‌رنج دان و روانین بۆ ئه‌و نیعمه‌ت و ده‌سه‌لات و داراییو شت ومه‌که‌ی که به‌خشیومانه به‌چه‌نده‌ها که‌س له‌بی‌باوه‌دان و له‌به‌نده‌کانی‌تر، چونکه هه‌موو ئه‌و نیعمه‌ته‌ جوړبه‌جوړانه زینه‌ت و جوانی ژیا‌نی دنیا‌ن و به‌زوییو خیرایی تی‌ پهر ده‌بن و له‌ناوده‌جن، ئیمه‌ بۆیه ئاوا نیعمه‌تمان به‌سه‌ردا پ‌ژاندوون تا‌کو تاقییان بکه‌ینه‌وه‌و هه‌ر خۆیان نه‌فس و ئاکاری خۆیان بۆ پروون بیته‌وه‌و بۆ خه‌لکی سهرزه‌مینیش ده‌رکه‌و‌یت که‌ ئایا ئه‌وانه‌ سوپاسی خودا ده‌که‌ن له‌سه‌ر ئه‌و نیعمه‌تانه یاخود هه‌ر سپه‌ل‌ه‌و پی‌ نه‌زان و بی‌ باوه‌ر ده‌رده‌جن، به‌لام دل‌نیابه‌ ئه‌ی به‌نده‌ی پروادار هه‌ر ئه‌و رزق و پرۆزی‌یه‌ی خودا بۆ تۆ چاک‌تر و به‌رده‌وام و نه‌پراوه‌یه که به‌هه‌شتی نه‌مری یه‌}.

خودای مه‌زن له‌م ئایه‌ته‌دا پی‌غه‌مبه‌رو یه‌که به‌یه‌که‌ی پروادارانیش ئاگادار ده‌کاته‌وه له‌وه‌ی، که‌ ناییت چاوپه‌رنه دنیا‌و هه‌ر هیوای جوانیو شادی‌یه‌کانی بخوازن و خۆزگه به‌هه‌بوونی ئه‌و که‌ره‌سه‌وشت ومه‌که هه‌مه‌ جوړانه به‌رن که‌ کافران هه‌یانه، چونکه هه‌موو ئه‌و شتانه بۆ تاقی کردنه‌وه‌یانه، ئه‌و ری‌گه‌ راسته‌ش که‌خودا به‌ئیماندارانی به‌خشیوه‌و ئه‌و پاداشته‌ش که له‌پرۆزی دوا‌یی دا بۆی پاشه‌که‌وت کردوون باشترو نه‌پراوه‌یه بۆ ئه‌وان.

بی‌گومان ئه‌م ری‌سایه‌ش (بانگه‌ش‌ه‌ی گۆشه‌گیری) و (فه‌رامۆش کردنی نام‌پ‌ازه‌کانی ژیا‌ن) و (په‌نابردنه‌به‌ر سستی و ته‌مه‌لی)یش نی‌یه، به‌ل‌کو مه‌به‌ست له‌مه‌ قوربانی دان به‌و هه‌موو نیعمه‌ت و خۆشی یا‌نه‌یه له‌پیناوی سه‌رخستنی هه‌ق و بۆ به‌هاناوه‌چوونی لاوازو چه‌وساوانه. هه‌ر بۆیه‌ش یه‌کی‌ک له‌وه‌سیه‌ته‌کانی پی‌غه‌مبه‌ری خودا زوه‌دو دنیا‌نه‌ویستی بووه تا‌کو با‌ری ته‌ماع و سووربوون له‌سه‌ر دنیا سووک بک‌ری‌ت، هه‌وره‌ک فه‌رمو‌یه: {ئه‌گه‌ر له‌دنیا‌دا زا‌هیدو خۆنه‌ویست بیت ئه‌وا خوداش خۆشی ده‌و‌ییت، گه‌ر له‌نی‌و خه‌ل‌کیش دا ئه‌وه‌ی ئه‌وان هه‌زیا‌ن لی‌ یه‌تی تۆ خوا‌زیاری نه‌بیت، ئه‌وا سه‌ره‌جه‌می خه‌ل‌کی خۆشیا‌ن ده‌و‌ییت} ^(۱).

پی‌غه‌مبه‌ری خودا له‌ژیا‌نی‌دا نمونه‌ی زوه‌دو دنیا نه‌ویستی‌و پرو و ده‌رگیران له‌تام و خۆشی یه‌کانی بووه. هه‌ر ئه‌و زوه‌ده‌یشی، یه‌کی‌ک له‌به‌ل‌گه‌کانی راستی ی پی‌غه‌مبه‌ری‌تی ی بووه، چونکه دنیا به‌هه‌موو خێرو خۆشیو پله‌وپایه‌یه‌کی‌وه خرابووه پروی (به‌تایبه‌تی‌یش دوا‌ی فه‌حی مه‌که‌که) و که‌چی له‌و شێوازو نه‌ریته‌ی خۆی لای نه‌دا، که له‌جو‌ری به‌رگ پۆشین و خۆراک و

شت ومه کی ناومالی دا لی ی بینرابوو. با له م باره یوه زیاتر گوی راگرین له (عائیشه) ی هاوسه ری که چوڼ وه سفی ژيانه ساده وسا کاره کی پیغه مبهري ده کات، (عائیشه) ده لیت: {تهو پیخه فهی که پیغه مبهري خودا له سه ری دنووست له (پیسته ی خوښ کراو) و (تویکلی دار خورما) پیکهاتبوو} ^(۱). هه روه ها ده لیت: (هه ر چنده ئیمه کس وکارو بنه ماله ی - محمد - بووین، به لām جاری وا هه بووه بو ماوه ی مانگیکی ره به ق ناگر له مالمان دا بو چیشت لیان نه کراوه ته وه و خوراکمان هه ر ناوو خورما بووه) ^(۲)...

ديسان (عائیشه) له م پوه وه گوتوویه: {خانه واده ی (محمد) هه تا تهو رژه ی کۆچی دوايي کردووه دوور ژوی له سه ریه ک له نانی جو تیر نه بوون} ^(۳).

له (ابن عباس) یشه وه گپ راوه ته وه، گوتوویه: {پیغه مبهري خودا چنده ها شه ی به برسیتی به سه ر ده بردو نه خو ی نه مال و مندال و هاوسه ری هپچ خوراکیکي ئیواره یان شک نه ده برد، زور جار نانه که شیان هه ر نانی جو بوو} ^(۴).

مه به ست له م ریوايات و قسه وباس و به سه ره اتانه ش ته وه نی یه، که له هه موو ژيانی دا هه ر تهو خوراکه ساده و وشکانه ی خوار دیت، به لکو هه روه ک ریوايه تیش کراوه پیغه مبهري هه زی له شیرینی هه نگوین بووه و خوار دوو شیه تیو، گوشت و سه وزه و میوه شی خوار دووه، به لām هه ندیک جاریش خو ی لی بی به ش کردوون و نه یخوار دوون، ته مه ش له پیناوی هه ژارانی نه ته وه کی دا. گه ر خوراکیکیشی خوار دیت هه ر هینده ی لی خوار دووه، که ته نگه تاوی و برسیتی یه که ی بو سووک بکات.

خوا په رستی و عیباده تی

پیغه مبهري خودا له هه موو کس زیاتر به ته نگ خوا په رستی و عیبادت کردنی خودا وه بووه. خوښه ویستی عیبادت چوو یوه نیو قوولایی ناخ و دلپه وه ته نهاوته نها به خودا وه په یوه ست بووو هه ر له پیناوی خودا ش دا ژیاو خو ی بو دابین کردو له پیناوی خواش دا مرد. به کورتی (عیبادت) به شیکي هه ره گه وره و هه ره دیاری قهواره جه سته ییو رځ حیه که ی بوو. گه وره ترین سیمای خوا په رستی یه که ی ته وه بوو له هه موو حاله تیک دا خو سپیر (مسلم) و پرو له خودا بوو، خو سپاردن و پرو له خوا کردنیشی له جوانترین و باشتترین دیارده کانی

(۱) - مسلم - و - ترمذی - (اخراج - یان کردووه).

(۲) - مسلم - (اخراج - ی کردووه).

(۳) - ترمذی - (اخراج - ی کردووه).

(۴) - ترمذی - (اخراج - ی کردووه).

دینداری و نایبپه‌روهری ی بوو. خوداش فەرموویه: ﴿وَمَنْ أَحْسَنُ دِينًا وَمَنْ أَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ وَاتَّبَعَ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَاتَّخَذَ اللَّهُ إِبْرَاهِيمَ خَلِيلًا﴾ النساء/ ۱۲۵. له‌نیوو هه‌موو کتیبه‌ناسمانیه‌کان دا تهنه‌ها ئه‌م ده‌قه بئی وینه‌ئیه‌یه به‌دی ده‌که‌ین که نه‌ویش له‌قورئان دایه‌و (چۆنیه‌تی ڕووکردنه‌ خوداو خۆبه‌خودا سپاردن) ڕوون ده‌کاته‌وه‌و تیا‌یدا خودا ڕووی فەرمایشت ده‌کاته‌ پێغه‌مبه‌ری خۆی (محمد) و ده‌فه‌رمویت: ﴿قُلْ إِنْ صَلَاتِي وَكُسْحِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾ (۱۶۳) لَا شَرِيكَ لَهُ، وَبِذَلِكَ أُمِرْتُ وَأَنَا أَوَّلُ الْمُسْلِمِينَ ﴿الأنعام/ ۱۶۲-۱۶۳. واته‌: {ئهی پێغه‌مبه‌ر بلی: هه‌موو نوێژو عیبادەت و زیان و مردنم تهنه‌ها بۆ خودای په‌روه‌رگاری جیهانیانه‌، ئه‌و خودایه‌ی هیچ هاوبه‌ش و هاوه‌لێکی نی یه‌و به‌وه‌ فەرمانم پێ کراوه‌و من بێگومان یه‌که‌مین خۆبه‌خودا سپێرانم}... واته‌ یه‌که‌مین ئه‌و که‌سانم، که‌ په‌یره‌ویی ئه‌م رێبازه‌ ده‌که‌ن له‌ئیسلام بوون و موسلمانیتی دا.

به‌راستی ئه‌م ده‌قه‌ ئیلاهی یه‌ بئی وینه‌یه‌ هه‌موو له‌خۆپران و دلسۆزی یه‌کی بۆخودا تێدایه‌. هه‌روه‌ها پێغه‌مبه‌ری خودا له‌هه‌موو حال و بارودۆخێکی دا له‌خودا ده‌ترساو هه‌میشه‌ زیک‌رویدی ده‌کردو داوای لێخۆشبوونی لێ ده‌کردو ڕۆژانه‌ ده‌یان جار نزای ده‌کرد. هه‌روه‌ک خۆی له‌م باره‌یه‌وه‌ فەرموویه‌تی: (ده‌سا به‌خودا من ڕۆژانه‌ پتر له‌حه‌فتا جار داوای لێخۆشبوون له‌خودا ده‌که‌م و تۆبه‌ی له‌لا ده‌که‌م). (۱)

پێغه‌مبه‌ری خودا هه‌میشه‌ به‌نوێژو ڕۆژووی زیاترو قورئان خویندن خۆی له‌خودا نزیک ده‌کرده‌وه‌. به‌شه‌و خواپه‌رستی و شه‌ونوێژی ده‌کردو سیازده‌ ڕکات نوێژی له‌شه‌ودا ده‌کرد (۲)، هه‌روه‌ک خودا فەرمانی پێ دا‌بوو و پێی فەرمووه‌: ﴿وَمِنَ اللَّيْلِ فَسُجِّدْ لَهُ نَافِلَةً لَّكَ عَسَىٰ أَنْ يَبْعَثَكَ رَبُّكَ مَقَامًا مَّحْمُودًا﴾ (الاسراء/ ۷۹)... واته‌: {ئهی پێغه‌مبه‌ر، به‌شه‌و داوی خه‌وتن هه‌سته‌و نوێژی زیاده‌ (وه‌ک فه‌رزیکی زیاتری تاییه‌ت به‌خۆت) بکه‌ بۆ ئه‌وه‌ی خودا به‌رز هه‌لت سه‌نگینیت و واشت زیندووت کاته‌وه‌ که‌ هه‌موو خه‌لکی سوپاسی تۆ بکات و له‌پله‌ی به‌رزی شه‌فاعه‌تکاردا دات بنین}.

پێغه‌مبه‌ری خودا له‌شه‌ونوێژدا هێنده‌ به‌پێوه‌ ده‌وه‌ستا تا هه‌ردوو پێی ده‌ناوسان و له‌و ڕووه‌وه‌ پێی گوتراوه‌: (ئهی پێغه‌مبه‌ری خودا تۆ ئاوا له‌خۆت ده‌که‌یت و که‌چی بێگومان

(۱) - بخاری - گێڕاوتی یه‌وه‌.

(۲) - بخاری - و - مسلم - (-) اخراج - یان کردوه‌.

خوداش له گوناځی یه کهم و دوايیت خوځش بووه^(۱). بهلام پښه مېر له وهلامی شه و ته یه دا
 فرمویه: (ته ی نایا ناییت بهنده یه کی سواسگوزارم له سهر شه به خششهی خدا)؟!^(۲)
 سهارهت به رږوژو گرتنی زیادهشی (رږوژوی سوننهت)، مانگی وا هه بووه (واته له غه یری
 په مهزان) دا تیکړای مانگه که به رږوژو بووه وایان زانیوه هیچی لی ناخوات، له مانگی واش دا
 هه بووه که هر لی خواردووه و زانراوه که نایه ویت له هیچ رږوژیکیان دا به رږوژو ویت.
 رږوژانی دووشه ممو پیښج شمانیش به رږوژو بووه له باره یه وه فرمویه: {رږوژانی دووشه مان و
 پیښج شمان کرده کانی بهنده ده خړیته بهردهم خدا، منیش حهز ده کهم که به رږوژوم له کاتی
 پیشان دانی کرده و کانم دا}.

هه روه ها شه وی زیاتر جی سهرنج و لیورد بوونه و بیت له عبادت و به نډایه تی کردنی
 پښه مېر دا شه و پیکه وه گری دانه ناوازه یی نیوان (به رزترین پله کانی خواپه رستی) و (به جی
 هینانی ترکه کانی سهر کردایه تی کردنی نه ته وه که ی) بووه. خو ته گهر پښه مېر ی خدا ته نها
 له عابیده ناسایانه بویه که خویان بو گوښه گیری و خه لوته گیری داده پر و خویان له خه لکی
 دوورده خه نه وه شه له کاری به نډایه تی و عبادته تی دا شتیکی جی سهرنج و تیرامان به دی
 نه ده کرا.

جا شه به یه که یاننده ی نیوان {بلندترین پله خواپه رستی} و {راپه راندنی ترکه کانی
 ژیان} له دیارترینی سیغه ته کانی پښه مېر بووه.

له (انس ی کوری مالک) وه گپړاوه ته وه، گوتویه تی: {سی پیوا هاتن بو مالی
 هاوسه رانی پښه مېر بو شه وی پرسبار دهر باره ی چونه تی عبادت و خواپه رستی پښه مېر
 بکه ن. کاتیک بزیان باس کراو چونه تی شه و خواپه رستی یه یان بو روون کرده وه و دیاربوو که
 به که میان زانیویت. هر بویه ش گوتیان: (ته ی نیمه له کوی یی له ناست پښه مېر دا که خدا
 له گوناځی یه کهم و دوايی خوځش بووه). ښنجا یه کیکیان گوتی: (من به دريژایی شه و گار تا
 به یانی شه و نویت ده کهم و پشو و نادم). یه کیکی تریشیان گوتی: (من به دريژایی سا هه موو
 رږوژیک به رږوژوم و هیچ رږوژکی لی ناخوځم). سی هه میشیان گوتی: (من خوځ له ژن
 به دوورده گرم و هه رگیز ژن ناهینم).

(۱) ناماژیه بو نایه تی (لِغْفَرِ لَكَ اللهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِكَ وَمَا تَأَخَّرَ) که خدا تیا دا مژده ی لیبوردنی
 له گوناځی یه کهم و دوايی (له هه موو گوناځه کانی) پی گه یاندووه. دیاره گوناځه کانی پښه مېر شتیکی شه و
 نه بوون و هک گوناځی مرځه کانی دی نه بوون.

(۲) (بخاري) و (نسائي) - اخراج - یان کردووه.

دواى ئەو پىغەمبەرى خودا ھاتەو بۆ مائەو ھاو چاوى پىيان كەوت و قسەكانيانى پىي گەيەنرابوو و پىيى فەرموون: {ئايا ئىو ئەو جۆرە قسانەتان كەردووە؟ دەسا بەخودا مەن كە لەھەمووتان زياتر لەخواترس و پارىزكارم، بەلام كاتىك پۆژووى سوننەت دەگرم پۆژى وا ھەيە بەپۆژووم و، پۆژى واش ھەيە پۆژووى تىدا ناگرم. ھەر ھا بۆ شەونوئىيىش نوئىژ دەكەم و پشووشتى تيا دەدەم و دەخەوم، سەبارەت بەژيانى ھاوسەرييش مەن ژن دىنم و خۆم لەژن و ھاوسەر دانابرم... جا ھەر كەسيك روو لەم پىساو سوننەتى مەن ھەرگىز پىت ئەو لەنەتەو ھى مەن نى يە}.

رووبەندىكى ترى خواپەرستى پىغەمبەر ئەو ھەميشە دلبەستەى خودا و خۆبەندكار بەخودا و بوو لەھەموو ھال و بارودۆخىك دا ھەر بۆلاى خودا گەراوتەو. لەم بارەيەو چەند زىكرىكى لەھالەتە جۆرەجۆرەكان دا ديارى دەكەين، كە بەندايەتى ى خۆى بۆ خودا پيشان دەدات، بۆ نمونە:

* لەكاتى بىستنى ھەوالىكى خۆش دا فەرموويەتى: ((الحمد لله الذى بنعمته تتم الصالحات)).^(١)

* لەكاتى بەتەمابوونى شتىك دا فەرموويەتى: {اللهم خِزْ لِي واختر لي}.^(٢)

* لەكاتى نووستن دا فەرموويەتى: {اللهم باسمك وضعت جنبي، وبأسمك ارفعه}.^(٣)

* لەكاتى لەخەوھەستان دا فەرموويەتى: {الحمد لله الذى احيانا بعدما أمتنا واليه النشور}.^(٤)

* لەكاتى پۆشینی بەرگىكى نویدا فەرموويەتى: {الحمد لله الذى رزقني ما اتجمل به في حياتي}.^(٥)

* دواى نان خواردنیش فەرموويەتى: {الحمد لله الذى اطعنا وسقانا وجعلنا مسلمين}.^(٦)

* لەكاتى روانینى دا بۆ ئاسمان فەرموويەتى: {يا مصرف القلوب ثبت قلبي على

(١) واتە: (سوپاس بۆ ئەو خودايەى كە بەنيعمەتەكانى ئەو ھەموو كارىكى چاك سەردەگریت).

(٢) واتە: (خودايە خپرو چاكەم بۆ ديارى بكەو باشترينام بۆ ھەلبژێرە).

(٣) خودايە بەناوى تۆو خۆم پال خستوو ھەر بەناوى تۆشەو ھەلدەستمەو).

(٤) واتە: (سوپاس بۆ ئەو خودايەى، كە تيمەى زىندووكردو ھەو دواى ئەو ھى مراندبوونى پۆژى زىندووكردنەو ھەر بەدەست خۆيەتى).

(٥) واتە: (سوپاس بۆ ئەو خودايەى، كە لەو پۆشاكەى پى بەخشيم تا خۆمى پى پىك وپىك كەم لەژيانم دا).

(٦) واتە: (سوپاس بۆ ئەو خودايەى كە خۆراك و خواردنەو پى داوين و كروونى بەموسلمانان).

(١). طاعتك}.

* له‌کاتی له‌ماڼ ده‌رجوونیشی دا فه‌رموویه‌تی: {بسم الله توکلت علی الله ولا حول ولا قوة الا بالله، اللهم إني اعوذ بك أن اضل أو أضل، أو أذل أو أذل، أو أظلم أو أظلم، أو أجهل أو يجهل عليّ}. (٢)

جگه له‌چنده‌ها نزاو دووعای تر، که له‌کتیبه‌کانی (سوننه‌ت) دا دیاری کراون و به‌لام نيمه لیږده‌ها هه‌ر هینده‌مان لی ده‌سنیشان کرد.

ره‌وانبیژی و دانایی

پېغه‌مبه‌ری خودا له‌نیو عه‌ره‌به‌کان دا پاراوترین زمانی ئاخاوتنی هه‌بوو و به‌وشه‌ی هه‌مه‌گیرو په‌ندی دانایانه ده‌دواو و ته‌کانیشی له‌بیژه‌یه‌کی روون و ده‌سته‌واژه‌ی پرته‌ودارو روشنایی به‌خش دا ده‌درک‌اند بئ‌ته‌وه‌ی خو‌ی تیدا شپ‌رزه‌ بکات، یان بۆ وشه‌یه‌کی ناسک زۆر له‌خو‌ی بکات و خو‌ی پئ ماندوو‌کات، فه‌رمووده‌و و ته‌شیرینه‌کانیشی زۆر روون و ئاشکرا بوون و هیچ که‌م و زیاده‌یه‌کیان تیدا نه‌بووه‌و هه‌ر که‌سی‌کیش لای دانیش‌تایه‌و گو‌ی لی‌ب‌گرتایه‌ و ته‌کانی له‌به‌رده‌کرد. هه‌میشه‌ هه‌ر بانگه‌وازی بۆ هه‌ق ده‌کرد، به‌دانایی و حکمه‌ت نه‌بوایه‌ زاری نه‌ده‌جو‌ل‌اند. ئه‌و و ته‌ جوانه‌ی که به‌شی‌وازی‌کی ره‌وانبیژی‌ش بدرکی‌تریت زووتر ده‌گاته‌ نیو دل‌آن وه‌ک ئه‌و و ته‌ جوانه‌ی که به‌بئ شی‌وازی ره‌وانبیژی ده‌درکی‌تریت. به‌م هویه‌شه‌وه پېغه‌مبه‌ر کاریگه‌ری یه‌کی هینده‌ به‌هی‌زی له‌سه‌ر که‌له‌که‌ی هه‌بووه‌ که‌هیچ که‌سی‌کی دی کاریگه‌ری ئا‌وای نه‌بووه‌.

لی‌ره‌ش دا چه‌ند نمونه‌یه‌ک له‌و و ته‌و فه‌رموودانه‌ی دیاری ده‌که‌ین که‌ سه‌ره‌رای کورت‌تیبه‌کانیان به‌لگه‌ی زمان پاراوی نیشانه‌ی دانایی و ده‌لیلی رینمونین:

♦ {انما الأعمال بالنیات، وانما لكل امرئ ما نوى} (٣). (رواه البخاري ومسلم).

- (١) واته: {خودایه ئه‌ی هه‌ل‌گیره‌وه‌ی دل‌آن دلم له‌سه‌ر (گو‌پ‌رایه‌لی و به‌ندایه‌تی کردن بۆ تو) جی‌گیرکه‌}.
- (٢) واته: (به‌نا‌وی خودا، پشتم به‌خودا به‌ست، هیچ هی‌زو بزووتنیک نی یه‌ ته‌نها به‌یارمه‌تی خودا نه‌بی‌ت، خودایه من یه‌نا ده‌گرم به‌تۆ له‌وه‌ی که: (سه‌ر له‌خه‌ل‌کی تیک دهم یان سه‌رم لی تیک بدریت)، (یان خه‌ل‌کی بچه‌وسیتمه‌وه، یاخود بچه‌وسیتنیه‌وه)، (یان (سته‌م له‌خه‌ل‌کی بکه‌م یاخود سته‌م لی بکرت)، (یان خه‌ل‌کی که‌مژده‌ونادان بکه‌م یاخود که‌مژده‌ونادان بکرتیم) خودایه له‌هه‌موو ته‌مانه‌ پهنات پئ ده‌گرم.
- (٣) واته: (کاروباره‌کان و کرده‌وه‌کان به‌په‌ی نیازه‌کانه‌.. پاداشتی کاری هه‌ر که‌سی‌کیش له‌قه‌ده‌ر نیازه‌که‌یه‌تی).

- ◆ {لَا يُؤْمِنُ أَحَدُكُمْ حَتَّىٰ يَحِبَّ لِأَخِيهِ مَا يَحِبُّ لِنَفْسِهِ} ^(١). (رواه البخاري ومسلم).
- ◆ {الدين النصيحة} ^(٢). (رواه مسلم).
- ◆ {لَا إِيمَانُ لِمَنْ لَا أَمَانَةٌ لَهُ} ^(٣).
- ◆ {كُلُّكُمْ رَاعٍ وَكُلُّكُمْ مَسْئُولٌ عَنْ رَعِيَّتِهِ} ^(٤).
- ◆ {إِذَا لَمْ تَسْتَحْ فَاصْنَعْ مَا شِئْتَ} ^(٥). (رواه البخاري).
- ◆ {مَنْ حَسَنَ اسْلَامَ الْمَرْءِ تَرَكَهُ مَا لَا يَعْنِيهِ} ^(٦). (رواه الترمذي وابن ماجه).
- ◆ {دَعْ مَا يَرْيَبُكَ إِلَىٰ مَا لَا يَرْيَبُكَ فَإِنَّ الْخَيْرَ طَمَآنِينَةٌ وَإِنَّ الشَّرَّ رِيبةٌ} ^(٧). (رواه الترمذي).
- ◆ {خَصْلَتَانِ لَا تَجْتَمِعَانِ فِي مُؤْمِنٍ: الْبَخْلُ وَسُوءُ الْخُلُقِ} ^(٨).
- ◆ {اتَّقِ اللَّهَ حَيْثُمَا كُنْتَ وَأَتَّبِعِ السَّبِيلَ الْحَسَنَ تَحْمِهَا وَخَالِقِ النَّاسَ بِخُلُقٍ حَسَنٍ} ^(٩).
- ◆ {آيَةُ الْمُنَافِقِ ثَلَاثٌ: إِذَا حَدَّثَ كَذَبَ، وَإِذَا وَعَدَ أَخْلَفَ، وَإِذَا أَؤْتِمَنَ خَانَ} ^(١٠).
- ◆ {رَحِمَ اللَّهُ عَبْدًا قَالَ خَيْرًا فَغَنِمَ أَوْ سَكَتَ فَسَلِمَ} ^(١١).
- ◆ {إِنَّمَا الصَّبْرُ عِنْدَ الصَّدْمَةِ الْأُولَى} ^(١٢).
- ◆ {الْغَنَى غِنَى النَّفْسِ} ^(١٣).

-
- (١) واته: (كهستان باوهری ناچه سپیت هتا نهودی كه بز خوی پیتی خوشه بز براكهشی پیتی خوش بیت).
 - (٢) واته: (تاین ناموژگاری و پینمایي يه).
 - (٣) واته: (نهودی دهسپاك نه بیت تيمانیشي نی يه).
 - (٤) واته: (ههريه كه تان سهريه رشتياريكه ههريه كه شتان بهر پرسن له سهريه رشتكراواتان).
 - (٥) واته: (كه شهرمت نه كرد ههريه نارزووت لی بوو بيكه).
 - (٦) واته: (به لگهي موسلمان بووني كه سيك به چاكي، نهوديه واز له مهسه له يهك پينيت كه په يوه نديي به ووده نی يه).
 - (٧) واته: (نهودی گومانت لی يه وازی لی بينه بو نهودی گومانت لی ی نی يه، چونكه خيروچاكه له دلتيابي دايه و شهروخراپهش له گومان بردنايه).
 - (٨) واته: (دوو رهوشي نابه جي ناييت له پروادارا هه بيت: (چاوچنوكي) و (به دخويي)).
 - (٩) واته: (له ههريه جيگه يهك بوويت له خوا ترسه و پاريزكار به و، له دواي خراپهش چاكه بكه، چونكه ده سپر يته وه، بهر يه فتاري چاكيش له گه له خلكي دا هه لس و كهوت بكه).
 - (١٠) واته: (نیشانهای مروفي ناپاك و دووروو سي شته: ١- نه گهر قسه بكات دروي تيا دهكات. ٢- نه گهر به ليتن بدات ناياته سهريه. ٣- نه گهر متمانه ي پي كراو به ده سپاك دانرا خيانه ت دهكات).
 - (١١) واته: (رهجه تي خودا له به نده يه كي خوداييت كه به و ته ي باش و سوود مند ده دويت و پاداشتي ده بيت، يان كه بدهنگ ده بيت و له نه نجامي بي دهنگي يه كه ي دا ساغ و سه لامه ت ده بيت).
 - (١٢) واته: (خوژاكرتن له يه كه م حاله تي زانيني كاره سات و له گهر مه ي ناخوشي دايه).
 - (١٣) واته: (دهوله مند يي، دهوله مند يي دهروونه).

- ◆ {ذو الوجهين لا يكون عند الله وجهاً} ^(۱).
 - ◆ {لا يلدغ المؤمن من جحر مرتين} ^(۲).
 - ◆ {السعيد من وعظ بغيره} ^(۳).
 - ◆ {من كان يؤمن بالله واليوم الآخر فليقل خيراً أو ليصمت، ومن كان يؤمن بالله واليوم الآخر فليكرم جاره، ومن كان يؤمن بالله واليوم الآخر فليكرم ضيفه} ^(۴). (رواه البخاري ومسلم).
 - ◆ {البرحمن الخلق، والأثم ما حاك في نفسك وكهت أن يطلع عليه الناس} ^(۵). (رواه مسلم).
 - ◆ {من رأى منكم منكراً فليغيره بيده، فإن لم يستطع فبلسانه، فإن لم يستطع فبقلبه وذلك أضعف الأيمان} ^(۶). (رواه مسلم).
 - ◆ {أربع من كنَّ فيه كان منافقاً، ومن كانت فيه خصلة منهن كانت فيه خصلة من النفاق حتى يدعها: إذا حدّث كذب، وإذا وعد أخلف وإذا خاصم فجر، وإذا عاهد غدر} ^(۷). (رواه البخاري ومسلم).
- خۆ ته گهر له بهر که می ی ماوه و له ترسی درېژدهان به باسه که نه بوايه تهوا سهدان

(۱) واته: (تینسانی دووړو له لای خودا پیاوماقوول و رووسی نی به).

(۲) واته: مرؤفی برودار دووچار له کونیکه وه پتوهنداریت).

(۳) واته: (مرؤفی به ختوهر تهو که سیه که پهنلو غیردت له کهسانی تر ودره گریت).

(۴) واته: (هر که سیک باوهری به خودا و رژی دواپی هیناوه با قسه ی باش بکات یان بی دنگ بیت، هر که سیکیش باوهری به خودا و رژی دواپی هیناوه با ریز له هاوسی ی بگریت، هر که سیکیش باوهری به خودا و رژی دواپی هیناوه با ریز له میوانی بگریت).

(۵) واته: (چاکه کردن ناکاری جوانه، خراپه کردنش تهویه له دهر و نوتا ریک خرابیت و هژرا بیت تهو توش حوز نه کهیت خه لکی پی ی بزائن).

(۶) واته: (هر که سیک له تیوه به دکاری یه کی بینی با به دهست و بازو له ناوی به ریت و بیگزیت به چاکه گهر به هیزو دهست و بازووش نهیتوانی، با به زمان بیگزیت، خۆ ته گهر به زمانیش نهیتوانی با به دل دژی بیت و پشتگیری نه کات هر چنده ته می دواپی له لاوازی نی باوهره وه).

(۷) چوار دیاردهی ناشرین هیه و له هر که سیک دا هین تهو که سه به دووړو (منافق) داده نرین، گهر که سیک به شیکیشی له وانه تیدابیت تهوا له سر به شیکیشی دووړوپی یه تا تهو کاته ی دهستی لی هله ده گریت، چوار دیارده کی دووړویش ته مانن: ۱) ته گهر قسه بکات درژی تیا دا ده کات.. ۲) ته گهر به لاین بدات نایباته سر.. ۳) ته گهر دژایه تی ی له گهل خه لک دا هه بو به دکرداری ده کات.. ۴) ته گهر په یانی ته بایو دؤستایه تی به سیتیت سته می تی دا ده کات و په یان شکین ده بیت.

فهرموده‌ی ترمان لهم باره‌یه‌وه ده‌هینایه‌وه، که ئه‌وپه‌ری زمانه‌وانی و شیوازی پینمایی
کورت و کاریگه‌ریان تیدایه‌وه گه‌لێک چه‌مک و واتای قوولیش ده‌به‌خشن.

بہندی دووہم

((ہاوسہ رانی پیغہ مہر))

- (یاسای فرہڑنی لہ نیسلام دا - نمونہ ی زیندو لہ سہر داوین پاک ی پیغہ مہر -
 ہڈیہ کانی فرہڑنی لہ ژبانی پیغہ مہر دا - پوختہ یہ ک لہ ژبانی ہاوسہ رانی پیغہ مہر -
 ہاوسہ رانی پیغہ مہر و بارگرانی ی ژبان)

یاسای فرہڑنی لہ نیسلام دا

لہم باسہ دا دہ بارہی تہوہ نادوین، کہ چوڑ نیسلام ٹافرہ تی رزگار کردوہو چہندہ مافی پی
 داوہ لہو مافانہ ی، کہ ٹافرہ تی سہدہ ی بیستہ میس پی ی نہ گہیشتبو، بہ لکو لیڑہ دا تہنہا
 باسی فرہڑنی دہ کھین لہ گہل باسی تہو ہڈیہ ہرہ پیویست و گرنگانہ ی کہ ہانی پیغہ مہر ی
 بہ پڑیان دا بو ہینانی چہند ژنیک و پیادہ کردنی سیستمی فرہڑنی ی۔

بیگومان فرہڑنیش لہ زورہ ی شہریعت و ریساکانی پیشترو لہ لای گہلانی دیرین باو
 زانراو بوہ۔ عہرہ بہ کان خویشیان لہ پیس نیسلام دا لہ ہموو نہ تہوہ کانی تر زیاتر فرہڑنیان
 بہ پیرہ دہ کرد۔ بہ لہم نیسلام ہات و سنووریکی بو پیو دانا کہ ناییت لی ی دہرچیت، تہویش
 سنووری تا چوار ژن لہ حالہ تی ہرہ پیویست و شیاوی خوی داو بہ چہند مہرچیکی گہورہ و
 گرانش، وہ: رہ چاو کردنی دادگہری لہ نیوان ہاوسہ رہ کانی داو ریزو بہ ہای ہیچ کہ سیکیان
 لہوی تر بہ زیاتر نہ زانیت و پاشان دلنیا کردنیان لہ ہر ستم و زولم لی کردنیکیان، سا نیت ستم
 کردنہ کہ لہ تہرکی دارایی و مہرہ فی ناوماں و نیشتگہ دا دہیت، یان لہ چوئیہ تی و چہندی تی و
 شیاوہونی شوینی نیشتہ جی کردن داییت، ہرہوہا دہیت بہ چاکی و بہ خوشی مامہ لہ
 لہ گہلیان دا بکات و خوی بہ دورہ برگریت لہ ہر خونہ ریتیکی وا، کہ بییتہ ہوی نہ بوونی
 یہ کسانو ہاوبہ شی لہ نیوان ہاوسہ رہ کانی دا۔

بیگومان (فرہڑنی) شیوازیکی زور پیویستی کوہ لایہ تی یہ بو ری گرتن لہ پیو کہ
 گوناہی زینا کردن تہ نجام نہ دات و مندالانی بی کہس و کار (زول) بو کوہل بہ جی نہ ہیلت۔
 لہ بنہرہ ت دا تہم ریسای فرہڑنی یہش بو پاراستنی ژان دانراوہ و پاشان بو دامرکاندہوہی
 ٹارہووی پیواو و، دوایش بو پاراستنی ہموو مافیکی ژن و منالہ کانی۔

نهم ريگه چاره ی فره ځنی يهش زياتر له حالته نااسايی يه کان دا په نای بؤ دهریت، به تايه تی کاتيک گهل ونه ته وه کان له دواي جهنگ و تياچوونی ژماره يه کی زوری پياوان نافرته يکی هيچگار زوریان تيدا دهمي پيغمبر وه ژماره يان چندان هينده ی پياوه ماوه کان دهن و هه مووشيان بيوه ځن و بي کس دهمين. جا نه گهر ههر پياويکی رزگار بووی جهنگ يه کيک لهو بيوه ژنانه بخوازيته هوا بارستايی کاره سات و بي توميدی، تا راده يه کی باش کهم ده کړي ته وه. ياخو د جاري وا هه يه پياويک ژنه که ی تووشی نه خووشی يه کی هه ميشه يی ی بي چاره سر ده بيت و ناتواني ت پيوستې يه کانې ميرده که ی به جي پيښت، جا نایا لهو حالته دا پياوه که ته لاقی بدات باشتره يان ژنيکی تر بيت و هه مان ماف و ناتاجی ژنی يه که ميشی پياړي ت و هيچ جياوازی يه که نه خاته نيوانيه وه ؟!

هه روه ها پياوی واش هه يه ژنه که ی نه ژوکه و نه ویش بويه ژنی هيناوه تا کو مندالی هه بيت، جا نه گهر ژنيکی دی بهي تته هوا باشتره بوی بهو مهرجه ی هه مان ژنی نه ژوکیشی به هه موو ريزو ماف و نه رکيکيه وه بهي تته وه. جگه له چندان هو ی تر که ديارده ی فره ځنی ده سلمين. بيگومان ههر فره ځنی يه که ش باشتره له ته لاق دان و گهر نه وه رهوا نه کرايه نه وه دياره مرو ف به ځن و پياويشه وه په نایان دهرده بهر کاری نارواو گونا هکاری.

(محمد) ی پيغمبر يش له ځيانی دا يازده ژنی له حالت و ناسته جيا جيا کان دا خواستوه و نهم کاره ش ته نها په يوه ست بووه به خو يه وه له نيو قوم ونه ته وه که شی دا ههر خو ی له لايه ن خوداوه نهو کاری پی سپير او وه (خواستنی يازده ځن).

دياره دوژمنانی ئيسلام، که ههر گيز دريغيان نه کردوه له ناشيرين کردنی بروداران و شه خصی پيغمبر وه هيرش کردنه سر بهرنامه ی خودا، دريغيان نه کردوه له ترو توانج دانه نهو لايه نه ی ځيان و سيره تی پيغمبر وه دروست کردنی هه راو هورپا و پروپاگنده له سه رته وه ی گوايه (پيغمبر ځيانی به ناره زووبازی بردو وه ته سهرو نه مهش ههر گيز ناگوخت له گهل نهو شان و شکو ريزه گه وره يه ی که ده بوايه پيوه ی دهر که وتايه.

نمونه ی زیندوو له سر داوین پاکي ی پيغمبر

بؤ وه لامی پروپاگنده ی دوژمنان، که گوايه (پيغمبر ی ئيسلام ځيانی به ناره زووبازی بردو ته سهرو) زور به سانایي ثاماره بؤ نهو نمونه زیندوه ی ځيانی ده که ين و ده لين: (ههر خودی نهو ځيانه ی — محمد — له منداليه وه تا پيری باشترين نمونه، که به مرو فتيکی به حياه و داوین پاک ناسرابو و هيچ که سيک لی ی نه بينيوه که نهو پروژيک له پروژان له هره ته ی لاری دا خو ی

به دهم ناره زوی جنسی یه وه داییت، ههروه ها لییشی نه بیستراوه که ئه وه حهزی له به زمی گۆرانی و مهی خواردنه وه می بازی و هاوړی یه تی کردنی ئافره تان بوو بیت. ته نانه ت هیچ که سیکیش له دوژمنانی سه رده می خوی تومه تیکی له و جوړانه ی نه خستو ته پال، له کاتیک دا ئه وه دوژمنانه ی زور سووربوون له سه ر دوژینه وه ی هه ر خه وش و شوو به یی یه ک تیا ی دا تا کو زیاتر زلی که ن بو ی و جار به دن له دژی و گومان له دل ی خه لکی دا له سه ر پیغه مبه ریتی یه که ی دروست که ن.

خاتوو (خه دیجه ی کچی خووه یلید):

(خاتوو خه دیجه) یه که مین هاوسه ری پیغه مبه ربووه که خواستوو یه تیو بیوه ژنی که بو له ته مهنی چل سالی دا. به لام ته مهنی (محمد) - ۲۵ - سال بو، تا - خه دیجه - ش ما بوو ژنی تری نه هیئا... (خه دیجه) ^(۱) پیش هیجوه ت کوچی دوا یی کرد... واته له پیش هیجوه تیا ن دا بو (یه سرب) که ته مهنی له شه ست سال زیاتر بووه به لام (محمد) هیشتا ته مهنی له په نجا سالی نزی که نه بوو بووه.

به م رهنگه پیغه مبه ر نزی که ی بیست و پینچ سالی له گه ل (خه دیجه) ی تا که هاوسه ری دا به سه ر برد. سه ره رای ئه وه ش له ولاتی عه ره به کانی ئه وه سه رده مه دا و باو بوو که پیا و چه ند ژنیکی هه بیت، که چی پیغه مبه ر ژنی تری به سه ر (خه دیجه) دا نه هیئا. به م خوړا گرته ش په یه و بی داب و نه ریتی خه لکی ی له فره ژنی یه که ی ئه وه کاته دا نه ده کردو ئه وه نمونه ساکاره شی به رجه سته ده کرد، که رپسای بنچینه یی له ژیا نی هاوسه ری دا بوونی یه ک ژنه بو پیا و له حال ته ئاسایی یه کان دا.

(خه دیجه) له گه ل ئه وه دا، که به ته مهن و به سالآچوو بو، به لام خو شه ویستترین هاوسه ر بوو لای پیغه مبه رو هه رده م یادو باس و خوا سی (خه دیجه) ی له سه ر زمان بوو ته نانه ت له لای ئه وه هاوسه رانه شی باسی ده کرد که دواتر خواستبوونی و که ئه وانیش جوړه (غیره) و ده مارگیری یه کیان له دل دا بو دروست ده بوو له کاتی باس کردنی (خه دیجه) دا به و راده یه.

(عائیشه) ی هاوسه ری پیغه مبه ر ده لیت: (پیغه مبه ری خودا زور جار له کاتی له مال ده رچوونی دا هه ر باسی - خه دیجه - ی ده کردو ستایشی باشی ده کرد. رۆژیک له رۆژان له کاتی

(۱) خاتوو خه دیجه - خودا لی ی رازی بیت - پیش ئه وه ی شووبکات به پیغه مبه ر هاوسه ری (عتیق - ی کوړی - عاندی - کوړی - عبدالله - ی کوړی - مخزوم) بووه کاتیک - عتیق - مردووه (بو هاله - ی کوړی - زراره - ی کوړی - نباش التمیمی) خواستویتی و پاشان دوا ی ئه و ئینجا شو ی کردووه به پیغه مبه ر.

باسکردنی دا به‌جۆریك توشی ده‌مارگیری بووم، كه گوتم به‌پێغه‌مبه‌ر: (ئه‌ری ئه‌و هه‌ر پیره‌ژنێك نه‌بوو كه رۆشت و خوداش له‌و باشتري كرد به‌هاوسه‌رت)؟ (عائیشه‌ لی‌رده‌دا مه‌به‌ستی خۆی بووه‌). پێغه‌مبه‌ریش په‌ست بوو و ئینجا گوتی: {نه‌وه‌للا، خودا له‌و باشتري پێ نه‌داوم، چونكه خه‌دیجه ئه‌و ئافه‌رده‌ته‌ خۆراگره‌بوو، كه له‌كاتێك دا خه‌لكی باوه‌ری پێ نه‌ده‌هینام، ئه‌و باوه‌ری پێ هینام و له‌كاتێكیش دا خه‌لكی به‌ درۆیان ده‌خستمه‌وه ئه‌و برۆای به‌ هه‌موو وته‌یه‌كم ده‌كردو پاشان له‌دۆخێك دا كه خه‌لكی كۆمه‌ك و یارمه‌تی یان لێ ده‌گرتمه‌وه ئه‌و به‌هه‌موو مال و سامانی خۆی دلته‌واویی ده‌كردم. هه‌روه‌ها خودا له‌وه‌وه‌ كۆپێکی پێ به‌خشییم كه له‌هاوسه‌رانی دوايمه‌وه‌ كۆرم نه‌بووه‌}.^(١)

بێگومان هۆكاری ئه‌و هه‌موو خۆشه‌ویستی یه‌ی پێغه‌مبه‌ر بۆ (خه‌دیجه) له‌ئاره‌زووبازی یه‌وه نه‌بووه‌، هه‌روه‌ك كه له‌جوانییشه‌یه‌وه‌ یان له‌به‌ر گه‌نجی و كه‌م ته‌مه‌نی ی (خه‌دیجه)ش نه‌بووه‌، به‌لكو هۆكارو سه‌رچاوه‌كه‌ی (ئه‌و خۆشه‌ویستی یه‌) چاكه‌خوازی و په‌وشتبه‌رزى و وه‌فاداریی خه‌دیجه‌و زوو باوه‌ره‌ینانیشی به‌په‌یامه‌كه‌ی بووه‌.

هۆیه‌كانی فره‌ژنی له‌ژێانی پێغه‌مبه‌ردا

خۆ ئه‌گه‌ر هۆكارو فاكته‌ری فره‌ژنی ی پێغه‌مبه‌ر له‌ئاره‌زووی جنسی یه‌وه‌ سه‌رچاوه‌ی بگرتایه‌ ئه‌وا بێگومان جوانترین كچی دوورگه‌ی عه‌ره‌بی ی هه‌لده‌بژاردو هه‌موو هۆزو تیره‌كانیش شانازیان پێوه‌ده‌كرد، كه كچانی خۆیانی پێ بدن و پێشیشی رازی ده‌بوون. به‌لام ئه‌و خۆی خوازیاری ئه‌و جۆره‌ كارانه نه‌بووه‌و له‌هه‌موو هاوسه‌ره‌كانیشی دا ته‌نها (عائیشه‌) كچ بوو كه‌خواستی، ده‌نا هه‌موو هاوسه‌ره‌كانی تری بپه‌وه‌ژن بوون مه‌به‌ستیشی له‌و فره‌ژنی یه‌ بۆ راپه‌راندنی چنده‌ها كاروباری (فێركاری) و (یاسادانان) و (كۆمه‌لایه‌تی) و (سیاسی) بووه‌.

بۆ نموونه‌ ویستویه‌تی چهند مامۆستایه‌کی ژن پێ بگه‌یه‌نێت تاكو ئافه‌ره‌تانی تر فێری حوكمه‌ شه‌رعی یه‌كان بكهن، ئێ خۆ ئافه‌ره‌تانیش نیوه‌ی كۆمه‌لن و له‌ئیسلام دا هه‌مان ئه‌رك و فه‌رمان كه به‌سه‌ر پیاوان دا دراوه‌، به‌سه‌ر ئه‌وانیش دا دراوه‌. بێگومان له‌و سه‌رده‌مه‌دا زۆربه‌ی ئافه‌ره‌تان شه‌رمیان ده‌كرد گه‌ر ده‌رباره‌ی چهند مه‌سه‌له‌یه‌کی تایبه‌ت به‌خۆیان پرسیار له‌پێغه‌مبه‌ر بكهن، نه‌خاسه‌ ئه‌و مه‌سه‌له‌و حاڵه‌تانه‌ی، كه ته‌واو په‌یوه‌ستن به‌ژنان خۆیانوه‌ و ده‌ك سووپی مانگانه‌ (حیض) و زه‌یستانی و له‌شگرانی (جنابه‌)و كاروباری تری هاوسه‌ری و ژن و

(١) بروه‌انه‌ كتیبی (الأصابة - فی تمییز الصحابة) ی (ابن حجر).

پوخته يه ك له ژيانی هاوسه رانی پيغه مېر

خاتوو (سوده ی کچی زمعه) :

دواى كۆچى دوايى ى (خه ديجه)، پيغه مېر خواستويه تى، كه بيټو ژنيك بووه يه كيټك بوو له وانه ي كۆچيان كرد بؤ (حه به شه) و به لّام ميړده كى^(۱) له حه به شه بووه به گاورو هر له ویش مردووه^(۲). ئەم ژنهش بى كەس و بى سهرپه رشتيار ماوه ته وه نه گهر بولای خزم و مال به ابى بهاتايه وه (له مه ككه) ئەوا به زور ناچاران ده كرد له ئيسلام پاشگه زيته وه يان نازاريكى زوريان ددها. پيغه مېریش ئەوى له خوگرت و خواستى بۆنه وهى ريزى لى بنيت له سهر راستى و پابه ندى به باوه ږه كيه وه.

خاتوو (عائيشه ی کچی نه بوبه كرى صديق) :

كاتيك پيغه مېر خوازيينى كردووه، ئەو كچيك بووه له تمه نه نى نو سالى داو خويشى له تمه نه نى په نجاييچ سالى نزيك بۆته وه. هر ته نها (عائيشه) له نيو هه موو هاوسه ره كانى ترى دا كچ بووه كاتيك داخوازيينى كردووه. نيت كه پيغه مېر بۆته زاواى (نه بوبه كرى) باوكى (عائيشه)، ئەوه گه وړه ترين خه لات بووه بؤ (نه بوبه كرى) له ژيانى دا، هه روه ك چؤن باشتري شيو ازيش بووه بؤ بلاو كردنه وهى سوننه ت و فه رمان و حوكمه شه رعى يه كان، به تاييه تيش ئەو سوننه ت و حوكمانه ي، كه په يوه ست بوون به كاروبارى ژيانى نافره تانه وه. چونكه (عائيشه) زيره كترينى دايكانى برواداران بووه له هه مووشيان زياتر زانستى شه رعى له به ربوه. هه ر بويه ش زور كهس له گه وړه هاوه لان دهر باره ي هه نديك لهو حوكمه شه رعى يانه پرسى اريان لى ده كرد، كه ئالوزو گران دهبو له سهر يان. پيغه مېریش شايه تى ى زانين و له به ركردنى ئەو هه موو زانسته ي بؤ (عائيشه) داوه فه رمويه: {خذوا شطر دينكم عن هذه الحميراء}... واته: {نيوه ي فه رمان و حوكمه كانى نايينه كه تان له م نافره ته سوور كه ليه وه رگرن}.

هه نديك كهس له رورژه له اتناسان (مستشرقين) تيرو توانجيان داوه لهو ژن و ميړدايه تى يه ي نيوان به سالآچويه ك و كچه عازه بيتك، واته نيوان (پيغه مېر و عائيشه). به لّام هه ر له نيو بيانى يه كان خويان دا كه سانى به ويژدان و دادپه روه ر وه لّامى درؤو ده له سه و تيرو توانجه كانى داونه وه و راستى يه كه يان روون كردو ته وه.

(۱) ميړده كى (سوده) ناوى (سكران ى كورى عمرو ى كورى عبد شمس) بوو.

(۲) بروانه (تاريخ الطبري) - ج ۲ -.

بۆ غومونه (بودلی)ی رۆژژه لاتناس ده لیت: {عائیشه- و پرای بچووکى و کهمى ی ته مهنى، به لام نافره تىكى پیگه یشتوو و بالغ بووه، چونکه ئافره تى عهره ب لهو سه رده م و ژینگه یه دا زوو پیده گه یشت و له دواى بیست سالى و سه رده تاي سى سالیانه وه به ره و پیربوون ده چوون. ئەم حاله تى ژن و میردایه تى یه ش (واته له نیوان پیغه مبه ر و عائیشه دا) هه ندیک له میژوونووسانى به خو یه وه خه ریک کردوو وه ته نها له ده لاقه ی کۆمه لگه ی هاوچه رخوا وه بۆی ده روان، بى ئەوه ی به وردى سه رنج له م ره وشه بده ن، که هه تا ئەمپۆش له (ناسیا) دا به داب و نه ریتىكى کۆمه لایه تى ماوه ته وه، یان بى ئەوه ی بېر بکه نه وه و ئاگادار بن له وه ی، که له خوژه لاتى - ئه روپا-ش دا ئەم داب و نه ریته هیه و پیاوی به سالآچوى وا هیه، که هیشتا هاوسه ره که ی له ته مه نىكى گه نجى دایه. ته نانه ت، تا چه ند سالیكى که م له مه وبه ر له (ئیسپانیا) و (پورتوگال) حاله تىكى ئاسایى بوو له لای خه لکى. ئەمپۆش له هه ندیک ناوچه ی دوورى شاخاویى و ویلايه ته یه کگرتوو هکانى ئەمه ریکا دا به دیاره ديه کى ئاسایى ده بیئریت} ^(۱).

خاتوو (حفصه ی کچى عمرى کورى خطاب):

ئەویش بێوه ژن بوو کاتیک پیغه مبه ر خواستى. میرده که ی (حفصه) ^(۲) موسلمانىكى چاک بوو و له جهنگى (به در) دا شه هیدبوو، دواى ئەوه ی پۆلىكى گه وره ی تیا دا گێرآبوو. (حفصه) ش پاش شه هیدبوونى میرده که ی دواى ته واوبوونى ماوه ی (عده ی) ماته مى یه که ی، باوکى (واته عومه ر) هه زى کرد ماره ی بکات له (ئهبوبه کر) و بۆ ئەو مه سه له یه چوو له لای (ئهبوبه کر)، به لام ئەو بێده نگ بوو (واته نه یویست). پاشان هه زى ده کرد بیدات به (عثمان) به تايه تیش که له و ماوه یه دا هاوسه ره که ی (عوسمان)، که (رقیه) ی کچى (پیغه مبه ر) بوو کۆچى دواى یى کردبوو. به لام (عوسمان) یه نه یویست و پى ی گوت (جارى له م ماوه یه دا نامه ویت ژن بى نم). ئیدى (عمرى کورى خطاب) ئەو باس و خواسه ی خۆى بۆ پیغه مبه رى خودا گێرآیه وه، ئەویش فه رموى: {حفصه شوو به پیاویكى چاکتر له عوسمان ده کات و، (عوسمان) یه ئافره تىكى چاکتر له حفصه ده خوازیت}. ^(۳) دواى ئەوه پیغه مبه ر (حفصه) ی له عومه ر خواست و کچه که ی خویشى (ام کلثوم) دا به (عوسمان). ^(۴)

(۱) بڕوانه کتیبى (الرسول) ی (بودلی) ص ۱۲۹ - له ته رجمه عه ره بیه که یه وه.

(۲) میرده که ی (حفصه) ناوى (خنيس-ى کورى- حذافه السهمي) بووه.

(۳) بڕوانه کتیبى (الأصابه فى تمیيز الصحابه).

(۴) به م شېوه یه ش به عه مه لى مانای فه رموود که به دى هات و -حفصه- شوى کرد به پیاویكى چاکتر له

بهم ږهنگه ش پيغه مبهري ههمان پلهی خزمایه تیشی به عمر داو بوو بهزاوای، وهك چۆن تهو پلهیهی به (تهوبه كړ) یش له وه پيش دابوو. كه واپوو هم ژن هیئانه و پیاده كړدنې فرده ژنی له م پرووه وش بۆ به تین كړدنې په یوه ندیی نیوان خوئی و هاوه لانی بووه وهك خه لاتیک بۆیان له سهر به جی هیئانی نهركه قورسه كانی جهاد له ری ی ئیسلام دا. نه مهش خوئی له خوئی دا حيكمه تیکي ترو هوپه کی تری فرده ژنی بووه له ژيانی پيغه مبهري دا.

خاتوو (أم حبیبه) واته (رملهی كچی ابو سفیان) :

تهویش هر بیوه ژن بوو كاتیک پيغه مبهري خواستی. میړده كه شی^(۱) لهو موسلمانانه بوو كه كوچیان كړدبوو بۆ (حبه شه) و (رمله) ش له گه لیا كوچی كړدبوو، به لام تهویش وهك میړده كه ی (سوده) ببوو به گاور (نصرانی) و هه ولی دابوو كه ژنه كه شی (رمله) بخته سهر تهو ئایینه، تهویش گوپړایه لی ی ناكات و نارام ده گریټ و له سهر ئاینه كه ی خوئی (ئیسلام) ده میټیته وه. دواپی میړده كه ی له سهر ئایینی (نه سرانی) و به (گاور) ده مریت. كاتیک پيغه مبهري به وه ده زانیت نیرواویكی خوئی بۆلای (نه جاشی) ی پادشای -حبه شه- ږهوانه دهكات تاكو تهو ژنه ی بۆ بخوازیټ. تهویش بۆ داوده كات و ده بیته هاوسه ری پيغه مبهري.

تهوه ی بهروونی له م ژن هیئانه ی دا دیاریټ تهو نیازه جوانه ی پيغه مبهري كه ویستویه تی تهو ژنه خاوه ن باوه ږه قایل كات و ریژی لی بنیت بهو خواستنه ی له بهرام بهري خوراگرتنی و پابه ندبونی به ئیسلامه وه. هه روه ها بۆ ږاکیشانې دلې (ابوسفیان) ی باوکیشی بوو كه سهركرده ی قوره یش بوو تاكو له ږاده ی دوژمنایه تی یه كه ی كه م كاته وه بهرام بهري به موسلمانان سوزو خو شه ویستی بخته جی ی.

خاتوو (أم سلمه) واته (هندي كچی ابي امیه) :

له نیو خه لکی دا هم ژنه به تینترین باوه ږو جهادی هه بوو، تهویش له گهل میړده كه ی دا كوچیان كړدبوو بۆ (حبه شه) تاكو به ئاینه كه یانه وه له ده ست نازارو درنده یی ی قوره یشی یه كان ده ربا زبن، دوا ی تهوه بۆ مه دینه ش كوچی كړدوه. له جهنگی (نوحود) دا میړده كه ی (هیند) كه ناوی (ابوسلمه ی كوری عبدالأسد) بوو به سه ختی بریندار بووه به هوئی تهو برینه یه وه كوچی

—عوسمان— و هه روه ها —عوسمان— یش نافره تیکي چاکتر له —حفصه— ی هیئنا، كه كچه كه ی پيغه مبهري خودا بوو (واته —ام کلثوم) بوو.

(۱) میړده كه ی (رمله) ناوی (عبداللله—ی كوری —جش—ی كوری —خزیمه) بووه.

دوايي کردوو. پیغه مبهه ئهه هاوسه رهشی کاتیک خواستوو که بیوه ژنیکی به ته مه نه بووه له وه لامی داخوازی یه که ی پیغه مبهه را پئی گوتوو: (من ژنیکی به ته مه نه و مندا لم زوره ده بیت به ختیان که و پاشان من ئافره تیکی زور ده مارگیرم) ... پیغه مبهه ریش دهه رمویت: (من له تو به ته مه نه ترم و، مندا له کانیش خودا سه ره رشتیان ده کات و ده باره ی نه ریتی ده مارگیریش له خودا ده پاریمه وه له دلئا نه یه لیت).^(١)

جا ئایا ئهه جوړه ژن هیئانه به مه بهستی خوژی و رابواردن بووه؟ نه خیر هه رگیز که سیك نی یه وا بلیت، به لکو ئهه ژن هیئانه به مه بهستی (پیزان له و ئافره ته به ته مه نه) و له ته ستوگرنتی ئه رکی مندا له کانی و (قایل کردنی دل و دهرونی) و (خه لات کردنیشی له سهه ره و هه موو جیهاد و ئارام گرته نی) بووه.

خاتوو (زهینه بی کچی جش):

پیغه مبهه ی خودا بویه ئهه بیوه ژنه شی خواستوو تا کو هه ندیک داب و نه ریتی سه ره ده می نه فامی هه لوه شی یته وه، چونکه (زهینه ب) ئافره تیکی قورپه شی و له بنه ماله یه کی گه و ره و ناسراو بو و له هه مان کات دا کچی پووری پیغه مبهه ریش بووه، واته کچی (ئومه یه کی کچی عبدالمطلب) بووه له وه و پش ژنی (زهیدی کوری حاریسه) بوو. (زهیدی کوری حارثه) ش به نه ده (عبد) یک بوو له مائی پیغه مبهه را و له لای خوژی و (خه دیجه) ی هاوسه ی بووه به پی ی داب و نه ریت نه فامی یه که ی ئهه سه ره ده مه ش هه ر که سیك (یه کینکی دی خاوه نی بوایه و به نه دی نیومالیان بوایه) به کوری (کابرای خاوه ن مال) داده را. هه ربویه عه ره به کان (زهید) یشیان به (زهیدی کوری محمد) ناوده برد.

خودای په ره و ردگار سه ره تا خواستی و ابو (زهینه ب) ی خانه دان و خاوه ن پله و پایه ی دیاری کو مه لایه تی بدریت به (زهید). ئه مه ش تا قیر کرده ی خودا بووه بو (زهینه ب) بو تیکشکاندن ههستی شانازی به (ده مارگیری ی تیره په رستی) و (خوه لئان به بنه ماله و خانه واده ی ناوداره وه) که دیارده یه کی ناله باری نیو دورگه ی عه ره بی بوو. ئیت پیغه مبهه ی خودا له و باره یه وه له گه ل (زهید) دا ده ویت و باسی خواستنی زهینه بی بو ده کات و کاتیک زهینه بیش به وه ده زانیت قایل نابیت و ئهه جوړه شوو کره رت ده کاته وه به هوئی ئهه شانازی کرده به بنه ماله و پله و پایه ی به رزی کو مه لایه تی یه وه ...

(١) پروانه کتبی (الأصابة في تمييز الصحابة) ی دانراوی (ابن حجر).

خوداش لهو باره يوه شم فەرمايشتهى خوى له چنه د ثايه تيک دا دهنريته خواره وه و
ده فرمويټ:

﴿ وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَلَا مُؤْمِنَةٍ إِذَا قَضَى اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَمْرًا أَنْ يَكُونَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ مِنْ أَمْرِهِمْ وَمَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا مُبِينًا ﴾ [الأحزاب/ ۳۶] . واته: { هيچ پياوړيکى برودارى وک براهى زهينېب (عبدالله ى کورې جحش) و هيچ بروداريکى ئافره تيش وک (زهينېب) خوى بويان نى يه سهر به ست بن له فهرمانتيک دا، که خودا و پيغه مبهړه کى برياريان له سهر داييت و به ئاره زوى خويان هلس وکوت کهن، جا هر که سيک له بروداران (پياو ييت يان ژن) سهر پيچى له فهرمانه کانى خودا و پيغه مبهړه کى بکات ئوه بيوگومان توشى گومراييه کى ئاشکرا بوه } ... کاتيک شم ثايه تانه هاتنه خواره وه ئيدى (زهينېب) ى برودار ملکه چى فهرمانه کى پيغه مبهړو و قايلش بوو بهو شوکړنه، به لام هيشتا تيش وئازارى دهر وونى له ناخ دا مابو، چونکه ناچار کرابو به کاريک، به لام به هوئى ئه وى هيئده دهمارگيري و به خونازينى تيره گهر پيچى تيدابو، هه روا به ئاسانى نيه دتوانى به سهرخوى دا زال بيت.

(زهينېب) شوى به (زهيد) کردو ماوه يک له گهلئ دا دژيا، به لام دوايى په يوه نديى ى نيوانيان به ره و خرابى و ناته بايى ده چوو، چونکه هميشه قسه ى ره قى به ميرده بى کس و عه شيره ته کى ده گوت و خوى به سهر دا باده داو شانازى به پله وپايه کومه لايه تي يه که يه وه دهر د تا کار گه يشته ئه وى (زهيد) نه توانيت له گهلئ بژى و ناچار بوو ته لاقى بدات. ^(۱)

دواى ئه وى (زهينېب) ته لاق درا خودا فهرمانى به پيغه مبهړه کى کرد، که (زهينېب) بخوازيټ و بيکات به هاوسه ريکى خوى تا کو ئه و بيدعه و داب و نه ريته شيواوه ى نه فامى بسريته وه که بيدعه ى به کوردانان (بدعة التبني) بوو، چونکه له وده بهر به پيچى ئه و داب و نه ريته کوپړانه يه که (زهيد) به کورې (محمد) دانرابو (محمد) بوئ نه بوو هاوسه ري ته لاق دراوى (زهيد) ماره کاته وه، له بهر نه وى گوايه (ژنى کورپه کى خوى ده خوازيته وه)، به راستى ئه و داب و نه ريته ى ئه و ساي عه ربه کان زور نابه جى بوو، جا بو ريشه کيش کردنى ئه و جوړه داب و نه ريت و بيدعه ناشيرينه ش ده بوايه پيغه مبهړى خودا سهره تا له خو يه وه ده ست پي بکات، تا کو

(۱) بيوگومان لهو ماوه يه دا که (زهينېب) زور په ستى دهر د، (زهيد) هه رده د ده چوه لاي پيغه مبهړو سکالائى حالى خوى له لاده کردو پيغه مبهړيش هميشه ناموزگاريى دهر د که به نارام بيت و هاوسه ربه کى به ئيتيه وه، وک له ثايه ته کس دها توه: ﴿ وَإِذْ تَقُولُ لِلَّذِي أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِ وَأَنْعَمْتَ عَلَيْهِ أَمْسِكْ عَلَيْكَ زَوْجَكَ وَاتَّقِ اللَّهَ ... تا کوتايى ثايه ته که ﴾ - (الأحزاب/ ۳۷) ..

دوايش، که دهبيټ بهژن به ته مای بيټ و بوخويی ماره ی بکاته وه؟
 بهم رهنګه بومان دهرده که ويټ که هم ژن هينانه شی (واته خواستنه وه ی زهينه ب) ته نها بو
 په پره وکردنی فرمانه که ی خودابو وه به مبه سستی پووجه ل کردنه وه ی هندیګ داب ونه ریتی
 نه فامیو بو راپه راندنی کرده یی (عه مه لی) یانه ی ريساکانی ئيسلام بو وه تاکو له عه قل وهوشی
 پرواداران دا ره گ داکوتن.

خاتوو (جوهيريه ی کچی الحارث ی کوری ابوضرار):

پيغمبهر بويه هم ژنه شی خواستو وه تاکو هوزه که ی راکيشيت به لای ئيسلام داو پاشان
 شو سهر به سستی به شيان پيټدات که له ده ستیان دابو، واته (نازاديان کات له ديلي دوا ی شو وه ی
 له جهنگ دا به زی بوون). چونکه (جوهيريه) له هوزی (بنو المصطلق) بو، واته (شو هوزی
 له وه وپيش خويان سازدابو بو هيرش بر دنه سهر پيغمبهر) به سهر کردايه تی سهره که هوزه که يان
 (حارث ی کوری ابوضرار) ی باوکی (جوهيريه).

کاتيګ هم هه واله به پيغمبهر ده گه يه نريت، خيرا شو ده سپيش که ری ده کات و هيرش
 ده کاته سهر شو هوزه له ناوچه که ی خويان دا ده يانه زینن و ژماره يه کی زوريشيان لی به ديل و
 کزيله ده گيريت چ له پياوانيان و چ له ثافره تان و وچه و مال و مناليان و سامان و داراييه کی
 زوريشيان به ده سکه وت ده گيريت.

یه کيګ له ثافره ته کزيله کراوه کانیش: {خاتوو (جوهيريه ی کچی حارث) ی سهره که هوزه که
 بو} که که وتبو وه به رده سستی یه کيګ له موسلماننه کان (واته بهر شو موسلماننه که وتبو وه
 کزيله و که نيزه يه ک).

هم ثافره ته ش ده يه ويټ به پاره خو ی لی رزگارکات و له کزيله يه تی نازادبيټ. بو هم
 مبه سته ديټ بولای پيغمبهر و پی ی ده ليټ: {ته ی پيغمبهری خدا من (جوهيريه ی کچی
 حارث ی کوری ابوضرار) ی گه وه ی هوزه که مم. وه که له توش په نهان نی یه دوچار ی مبه يه تی
 کزילה يه تی بووم و که تو مبه ته به رده سستی موسلماننیک که ناوی (ثابتی کوری قيس) وه برپارم
 داوه له گه لی دا رتيګ کهوم له سهرکاری نازادبووم (واته: له بهرامبهر چهرده يه که پارده که
 به کزيله گراوه که ده يدات به خاوه نه که ی)، جا ئيستاش هاتووم بولات و داوای يارمه تییو
 ده سگيرويټ لی ده کهم له کاری نازادبووم دا}.

ليره ش دا حیکمه تی پيغمبهر به پروونی دهرده که ويټ له بهر ژه ونديی (بنو المصطلق) دا، که
 له دیارترین و به هیژترینی هوزه کانی عهره ب بوون و به ديل گیرانی شو هه موو ثافره ت و

پیاوهیان بهو ژماره زوړی یهش حالتیکې توندو ناخوښی له لای کهسانی جوامیرو ماف خواز ده خو لښاند، جگه له وې که گرفتیکې گورهی کومه لایه تی ی دهنایه وده چاره سریشی هه روا ئاسان نه بوو.

حیکمه تی پیغه مبهری خودا به پرفتاریکې جوان و دروست دهر که وت که بووه هوی ئازاد بوونی سهرجه م دیل و به کویله گپراوه کان، ئه وه بوو پیغه مبهر له وه لامی قسه کانی (جویرییه) دا فهرمووی: {نایا دته ویت له وهش باشترت ده ست که ویت}؟ واته (باشتر له نازاد بوونی خوی به تهنیا). ئه ویش گوتی: {له وه باشتر چی یه ئه ی پیغه مبهری خودا}؟ فهرمووی: {من رپیکه وتنی ئازاد بوونه که ت له ته ستو ده گرم (واته کریی نازادی به که ت بو ده دم) و ئینجا ده ت خوازم}...

ئیدی (جویرییه) ش به وپه ری شادی و خوشحالی به وه گوتی: (زوړ باشه ئه ی پیغه مبهری خودا، منیش ناماده م)...

جا هر که ئه م هه والته به موسلماننه کان گه یشت و بیستیان پیغه مبهری خودا (جویرییه) کچی حارث) ی خواستوه گوتیان (که و ابو ناییت خزمه کانی پیغه مبهر به به نده و کویله بهیلینه وه)، هر بویه ش ده سبه چی گشت دیل و گپراوه کانی به رده ستیان به پیاو وژن و مندا ل و مال و سامانیانه وه ئازاد کرد.

له م باره یوه (عائیشه) گوتویه تی: (پیغه مبهری خودا به خواستنی ئه و ژنه سه د خیزانی له (بنو المصطلق) ئازاد کرد. به راستی نه مدیوه ئافره تیک به قه د (جوویرییه) سوود و خپرو به رده که تی به و راده یه بوه و زده کی خوی بو ویت).

خاتوو (صفیه تی کچی خوی کوری اخطب):

باوکی صفیه گوره ی هوی بنو النضری سهر به خیلې (بنو اسرائیل) بوو. ئه م ژنه له دوی کوشتنی میړده که ی له جه نگی (خدیبه ر) دا به دیل ده گیریت^(۱). پیغه مبه ریش دوی ته و او بوونی جهنگ بانگی ده کات و پی ی فهرمویت: {گهر له سهر دینی خوت (که جوله که بووه) بیئیته وه ئه و به زوړ ناچارت ناکه یین بو سهر ئه م دینه تازه یی خومان. خو نه گهر باوه ریش بیئیت و خودا و پیغه مبه رده که ی هه لده بژیریت ئه و ده تکه مه هاوسه ری خوم}. ئه ویش ده لیت: {من هر هر خودا و پیغه مبه رده که ی هه لده بژیرم} واته باوه ر دینم و موسلمان ده م. ئینجا پیغه مبه ریش له کویلا یه تی نازادی کرد و خواستی و کریی ئازاد کردنه که ی بو کرده ماریی.

(۱) میړده که ی (صفیه) نای (کنانه ی کوری-ریع ی کوری-ابوالحقیق) بووه.

بېگومان پیغه مبهړ مه رجی له سهر ټهو ژنه داناو ټه ویش په سندی کرد. بهم ږهنگه خواستنی ټهم ژنهش بۆ ږیزلینان و خه لات کردنی ژنه که خوی بووه، چونکه ټهو ژنه خانی هره گه وړی هۆزه که ی بووه. ټهم هۆزهش سه رسه ختترینی دوزمنانی موسلمانان بوون له و سهرده مه دا. که و ابو پیغه مبهړ بهم ژن هیئانه شی ویستویه تی ټهو هۆزه به لای نیسلام دا ږاکیشیت و وانه یه کیان فیرکات له سهر پیکه وه هه لکردنی ناشتیانه و به لاهه نانی دوزمنایه تی و ناکوکی.

خاتوو (میمونه ی کچی حارث ی هلالی):

دواين هاوسه ری پیغه مبهړ بووه و بپوه ژن بووه کاتیک خواستویتی و ^(۱) کاری خواستنه که شی وه ږیزلینان و ږیزلینیک بووه بۆ ږولتی جوامیرانه ی تیره که ی، که به راستی هه ردهم هاوکاری پیغه مبهړیان کردوو و یارمه تی و پشتگیریان کردوو.

مناله کانی

هه موو مناله کانی پیغه مبهړ له (خه دیجه ی یه که م هاوسه ری بوون، ته نها (تبراهیم) نه بیت، که له (ماریه ی قیبطی) بووه، مناله کانیشی ټه مانه ن: (قاسم، طیب، طاهر، عبدالله، زینب، رقیه، ام کلثوم، فاطمه). له نیو مناله کانی دا کوره کان هه ر زوو و به مندالی مردوون، کچه کانیشی شوویان کردوو و مندالیان بووه.

هاوسه رانی پیغه مبهړو بارگرانیی ژیان

کو تابی ټهم بندهش به دیاری کردنی لایه نیکی ټهو ژیان و گوزهرانه دینین، که پیغه مبهړو هاوسه ره کانی تیای دا ژیاون، ژیانیک که هه مووی هه ر نه داری و بارگرانی و بی بهش بوون و دووری له خو شی و ثاره زووه کانی دنیا بووه و هه رگیز خو یان به دهم ثاره زووه کانی دهر وون و نه ریتی خو ده و له مه ندرکدن و کو کردنه و دی مال و سامانه وه نه داوه.

پیغه مبهړی خودا چنده ها شه و خو ی و خیزانی به برسیتی ماونه ووه و خواردنی ئیواره یان نه بووه و بی شیو سهریان ناوه ته وه، زور جار نانه که شیان هه ر له نانی جو بووه.

(۱) خاتوو (میمونه) پیشر هاوسه ری (ابارهم — ی کوری — عبدالعزی) بووه.

(عائیشه)ی هاوسه‌ری پیڼغه‌مبهر ده‌ئیت: (خانه‌وادهی — محمد — بۆ سیّ پۆژی له‌سه‌ریه‌ک تیریان له‌نانی جوّ نه‌خواردوه تا ئه‌و پۆژهی کۆچی دوا‌یی کردو به‌خودای خو‌ی گه‌شته‌وه).
خانوه‌کانی هاوسه‌رانی پیڼغه‌مبهر به‌ساده‌ترین شیوه دروست کرابوون، له‌قور و داری پراوه‌ی دارخورما بنیات نرابوون، له‌سه‌رده‌رگا‌کانیشیان چه‌ند په‌رده‌یه‌ک له‌تووک‌ی بزن، یان له‌پیستی حوشر هه‌لواسرابوون، (واته له‌جیات‌ی ده‌رگا).

ئاوا بووه دیارده‌و ر‌واله‌ته‌کانی ئه‌و ژيانه‌ی که پیڼغه‌مبهری خوداو هاوسه‌رانی به‌سه‌ریان ده‌برد. به‌لام خو‌ ئه‌گه‌ر پیڼغه‌مبهر ئاره‌زووی له‌ژیانی فه‌تازی و باق و بریقی دنیا بک‌ردایه ئه‌وا ده‌یتوانی له‌قاپ و پیا‌له‌ی ئالتوونی دا خۆراک و خواردنه‌وه‌ی بۆ داب‌نریت و، گه‌ر خوازیا‌ری کۆشک وته‌لاریش بوا‌یه ئه‌وا به‌ناسانی بۆی بنیات ده‌نراو به‌ته‌نها ئیشاره‌تیک هه‌موو خه‌لکی ی ده‌خسته خزمه‌تی خۆیه‌وه، به‌تایبه‌تیش دوا‌ی ئه‌وه‌ی له‌ولات و ناوچه‌کانی دورگه‌ی عه‌ره‌بی دا خه‌لکی هه‌موو که‌وته‌به‌ر سایه‌ی حوکم‌رانیی ئه‌وه‌وه‌و هه‌ر خۆیشی تاکه گه‌وره‌و ده‌سه‌لات‌داریان بوو و ئه‌و گه‌له‌ش یه‌ک‌پارچه هه‌موویان گو‌پ‌را‌یه‌لییان ده‌کردو خۆشیان ده‌ویست.

بی‌گومان هاوسه‌رانی پیڼغه‌مبهر به‌وپه‌ری له‌خۆب‌وردنه‌وه هاو‌به‌شی پیڼغه‌مبهریان ده‌کرد له‌و ژيانی بارگ‌رانیو مه‌حروم بو‌ونه‌دا بیّ ئه‌وه‌ی شاخ و ئۆفیکیان لی بی‌یستریت، یان بی‌زارین و داوا‌کاریان هه‌بیّت، ته‌نها ئه‌وه‌نده نه‌بیّت، که یه‌ک جار مه‌سه‌له‌یه‌کی تایبه‌تیان باس کردوه‌و قورئانیش وه‌ک به‌سه‌ره‌اتیک تۆماری کردوه‌و بو‌وه‌ته به‌لگه‌نامه‌یه‌کی وه‌لام ده‌ره‌وه‌ی هه‌موو ئه‌و تاوان و تۆمه‌ته هه‌لبه‌ستراوه‌نی که له‌و رووه‌وه درا‌ونه‌ته پالیان.

ئه‌وه‌بوو جاریکیان هاوسه‌رانی پیڼغه‌مبهر (به‌هو‌ی شانازی و خۆنا‌زینیان به‌وه‌ی که‌وا خیزان و خانه‌واده‌ی ئه‌ون) سه‌کالایان له‌لای ده‌رب‌ری له‌سه‌ره‌وه‌ی بۆچی به‌شی پی‌ویست و ئاساییان له‌ئه‌ره‌کی دارایی و شت و مه‌کی ناوما‌ل و پۆشاک بۆ‌داین نه‌کردوون؟! له‌به‌ره‌مه‌ دا‌وی زیاد‌کردنی ب‌ری خه‌رجی و ئارایشتی نی‌وما‌ل و که‌ل و په‌لی پی‌ویست‌ریان کرد وه‌ک چۆن ئاف‌ره‌تانی تری خه‌لکی بۆیان دا‌ین کراوه.

وه‌لامی پیڼغه‌مبهر بۆ ئه‌و داوا‌کاری و سه‌کالایه‌یان ئه‌وه‌بوو ما‌وه‌یه‌ک به‌جی ی هیشت و لی یان زو‌یربوو و نه‌هاته‌وه بۆ‌لایان تا‌کو سه‌رووشی خودایی ی له‌م نایه‌تانه‌دا بۆ هاته‌خواره‌وه‌و خودا ئه‌م نه‌خشه‌و پلانه‌ی بۆ‌داناو فه‌رمو‌وی:

﴿يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لِّأَزْوَاجِكَ إِن كُنْتُنَّ تُرِدْنَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَزِينَتَهَا فَتَعَالَيْنَ أُمَتِّعْكُنَّ وَأُسَرِّحْكُنَّ سَرَاحًا جَمِيلًا ﴿٢٨﴾ وَلَئِنْ كُنْتُنَّ تُرِدْنَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَالْآخِرَةَ فَإِنَّ اللَّهَ أَعَدَّ لِلْمُحْسِنَاتِ مِنْكُنَّ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٢٩﴾﴾ الأ‌حزاب/ ٢٨-٢٩. واته: {ئهی پیڼغه‌مبهر به‌هاوسه‌ره‌کانت

بلې: ته گهر ئيوه پيروشی ژيانی دنياو نارهزوو و خوشی يه کانی بوون و حز له نعيمه ته جوړبه جوړه کانی ده کهن و هوگري جوانیو نيگاره سهرنج پاکيشه کانی بوون هوا ههرگيز من شو شتانه م بۆ ئيوه دهست ناکه ویت و ناتوانم شو چه شنه داواکار يانه تان بۆ په سندر جيبه جي بکه م، خو ته گهر ههر له سه ره وه سوورن هوا وهرن با مافي خوتان پي بدوم و ته لاقتان بدوم و به جوانی ده سهر دارتان بم. به لام ته گهر خوازياری ره زامه نديی ی خداو مانه وه له گهل پيغه مبهري که ی و پاداشتی پوژی دوايی (آخرة)^(۱) بن هوا ده بيت نارام بگرن له سهر شو ژيانی بارگرانی و ده سکورتی يه ی که له گهل من دا ده يبه نه سه رو ئیدی خداش له بهرام بهری شو نارامی يه دا پاداشتی کی گه ورو نه پراوی له قيامت دا بۆ نافرتهانی چاکه کاری نيو خوتان ناماده کردوه، واته: (شو نافرتهانی که له کارو کرده ی ژيانيان له گهل من دا به شه مه و چاکه خوازو به نارامن).

کاتیک شو دوو نايه ته ی سوورته ی (ته حزب) هاتنه خواره وه، پيغه مبهري بۆ په پره وکردنی شم فرمانه تازه يه ی خدا يه که يه که به سهر هاوسه رانی دا گه راو سهرتا له عايشه وه دهستی پي کردو پي ی فرموي: {من شم پو مه سه له يه که ده خمه به رچاوت توش په له مه که هه تا پرس ورا به دايک و باوکيشت ده که ی}، ئينجا هه ردو نايه ته که ی بۆ خوینده وه (عايشه) ش ده سه جي گوتی: {ته ری من له م مه سه له پرونه دا پرس ورا به دايک و باوکم بکه م؟ من بيگومان ئيت ههر خداو پيغه مبهري که ی و پوژی دواييم ده ویت}. پاشان دواي (عايشه) پيغه مبهري شو مه سه له يه ی خسته به رچاوی هاوسه ره کانی تری و شوانيش هه مان خواستی (عايشه) يان ده ربړی و ته نها خداو پيغه مبهري پوژی دوايان هه لبارد له جياتی دنياو خوشی و نارهزوو و جوانی يه -کاتی- و به سه رچوه کانی.

جانایا شو ژيانی که سيک بووه که به دواي نارهزوو خوتيرکردن و خواستنی چه ند ژنيک دا ويل بيت به مه به ستی هه وه س په رستی؟ نایا شو نه ریتی پيغه مبهريک بووه؟ به راستی ههرگيز که سيکی دادگهرو به ويژدان قسه ی وای له زار ده رناچيت گهر به چاکی و به م شيوه به له و هوکارو پالنه رانه تيگه يشتي بيت که پيغه مبهريان والي کرده وه شو چه ند ژنه بخوازييت له کاتیک دا ته مه نيشی له په نجا سالی تيپه ری کردبو و دواي شو هوش، که زوربه ی هه ره زوری وخته کانيشی بۆ ريک خستنی کاروباری موسلمانان و رينمايی کردنيان و، بۆ خواپه رستی و عيبادت ته رخان کردبو.

(۱) ناخبره ت (الآخرة) شم ده قه قورئانی يه به لگه يه کی پرونه له سه ره وه ی که ههر که سيک خوازياری بيت ده بيت ريگه ی (بارگرانی و ده سکورتی و خومه حرووم کردن له خوشی يه کانی دنيا) هه لپوړيت. واته ريگه ی خوگرته وه له دنيا تا که ريگه ی گه يشتنه به پاداشتی پوژی دوايی و به به شه ت وه پيغه مبهريش فرمويه تی: ((حفت اللجنة بالمکاره وحفت النار بالشهوات)).

به ندی سی یم

((چەند پەندو وانە یەك))

(چەند وانە یەك لە هیجرەتەو - چەند وانە یەك لە جیهادی پیغەمبەر و پروادارانەو -
ژیانی پیغەمبەر شایەتی لەسەر راستی ی پیغەمبەریتی ی دەدات -
ناهەنگ گێران بەیادی لەدایك بوونی پیغەمبەرەو)

چەند وانە یەك لە هیجرەتەو

هیجرەتی پیغەمبەر و ئەو پروادارانە ی لەگەڵی دابوون لە —مەككە—و بۆ یەسریب—
پاگردن و ترسۆکی و بۆ ئومێدی نەبوو، هەر وەها گەشتیکی خوشی و سەیرانکاریش نەبوو کە
ماوە یەك خۆیان لە ئەرکە گرانەکانی بانگەواز و ئازاردانی قورپەش دوورخەنەو تاکو وچانیك
بدەن... بەلکو ئەو هیجرەتە هیلیکی جیاکەرەوی نیوان (هەقی لاوازکراو) و (هەقی سەربەست و
شۆرشگێڕ) بوو، کە دەرۆشت (بۆ بنیات نانی هیژەکە ی) تاکو ریشە ی ستم و ملهوپان لە بن
دەرییەت. لەو هیجرەتە دا پیغەمبەری خودا و پروادارە شوینکە و تۆوەکانی بەربەرەکانی یەکی
کارا و فیعلی ی ئەو دەسەلاتە درندانە یە قورەیشیان کردو بەکوچکردنیان لە مەككەو بۆ —
یەسریب — ئەو نیشتمانە ی خۆیان بەجۆر دەهێشت، کە تیای دا پیگەشتبوون و، ئەو مال و
سامان و خانووبەرە یەشیان جۆر دەهێشت، کە لە ماوە ی ژینی ناپەرەتیان دا بە دەستیان
هینابوون... ئەمەش هەمووی لەخۆپران و خۆفیدا کردن بوو بۆ ئەو عەقیدە یە کە خۆیان لە
پێناو (نەزر) کردبوو.

لەوێش لە (یەسریب) پیغەمبەر سیستمیکی نوێ و کۆمەڵگە یەکی ئیسلامی بنیات دەنیت
کە هەموو جۆرە فەرق و جیاوازی یەکی تێدا هەڵدەگێریت و چین و توێژەکان وەک یەکیان لێ
دیت و دادپەرەری ی تێدا دەچەسپیت... هەر لە —یەسریب— ییش دا پیغەمبەر سوپای
ئیسلامی ی لەکوچکاران و پشتیوانان (المهاجرین والأَنْصار) پێک هینا، ئەو سوپایە ی
کە بێروباوەری ئیسلامی ی بالاو کردەو دەسەلاتی وەحشیانە ی قورەیشی ریشە کیشت کردو
بپەرستیشی لە دورگە ی عەرەبی دا لەناو برد.

هر بډيه ش هيجرته رووداويكي ترسناك بوو له ميژووي بانگه وازی ئيسلامي داو شړشيكي جوانه ردي د ليرانه بوو، چونكه سهره تايه ك بوو بو سهر كه وتني پيغه مبهري خودا له جيهادي دا بو گهيان دني بانگه واز. يه كيك له كاره دانايي يه كاني گه وره مان (عمرى كورى - خطاب) يش نه ووه بوو هيجرته كرده ريساو بنچينه ي ميژووي ئيسلامي و له م باره يه شه وه گوتوويه تي: {هيجرته هق و ناهه قى له يه ك جيا كرده وه، جا ئيوهش بيكهن به بهر وارو ميژووي خوتان} .. جوان ترين هيماو ناماژيه كيش بو واتاي هيجرته له ئيسلام داو بو نه نجامده راني كاره كesh نه وويه (ميژووي ئيسلام) نهو موسلمانان ي به (په نابهران) ناونه بردووه كه مه ككيان جي هيشتبوو بهر وه - يه سريب - . نهوان شايسته ي ريزو پيزانيني خودا بوون كه ستايشي كروون وهك چون ستايشي پشتيوانان (انصار) يشي كرووه، كه بهوپهري سنگ فراواني و گياني برايه تي ي بي وينه وه پيشوازيان لئى كروون .. وهك خودا خوئى ستايشي هه موويان دهكات و دهفه رموي: ﴿وَالسَّيْقُوتِ الْأُولُونَ مِنَ الْمُحْجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ وَالَّذِينَ اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَنٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ﴾ التوبة/ ۱۰۰ ... واته: {خودا رازي بووه لهو كوچكاره پيشينان ي كه يه كه مين جار هيجرته يان كرد، رازي بووه لهو پشتيوان و (انصار) انهش كه بهو په رفتار بهرزه بي وينه يه پيشوازيان كردن و هاوخم و هاوازارو هاو رپيازيان بوون، هه روه ها خودا رازي بووه له هه موو نهو كه سانهش كه شوين پي ي نهو پرواداران يان هه لگرتوه چ له (تابعين) و (تابعيني تابعين) و سه رجهم رول نه خواويسته كاني نه ته وه ئيسلام، خودا له هه موويان رازي بووه، كه به (احسان) و چاكه كاري و دلسوزي ته و اووه دواي رپيازي پاستي خودا دهكون و نهوانيش به پاداشتي خودا قايل و سهر كه وتوون} .

هيجرته له رپيازو نه ريتي هه موو نهو موسلمانان چاكسازي خوازان يه كه خودي كوچكر د نه كه ده كه نه پيگه يه كي نوئى بانگه وازه كهيان. له ميژووش دا باسي هيجرته ي باوكي پيغه مبهران (تيبراهيم) كراوه كه بو پاراستني دينه كي له عيراق - وه بهر وه (شام) هه لاتوه دواي نه وه ي فارسه كان بهر بهر هه كاني يه كي زوريان كرووه وه هه ولئى سوتاندني شيان داوه، هه له ميژوودا باسي هيجرته ي (موسا) ش كراوه، كه چون له (ميسر) وه خوئى و نهو پرواداران ي له گهلئى دابوون كوچيان كرووه و ده ربا بوون له ده دست فيرعه ون و سويكه ي، هه روه ها باسي هيجرته ي (عيسا) كراوه له شاري (بيت لحم) وه بو (ئورشليم) - واته بو (قودس).

كه و ابو هيجرته سروشي گه وره ترين وانه مان ده خاته دل و دهر و نه وه، چ له پرووي خوراگرتن له سهر نارپه هه تي و، چ له پرووي قورباني دان و خو به خت كرده وه، چ له پرووي جيگير بوون له سهر بيروباوه رو، پاشان له پرووي متمان به سهر كه وتنه وه.

هیجرت و مهرجه‌کانی

هیجرت چند مهرج و نه‌رکیکی گرنگی تیدایه و ده‌بیت مروّقی پروادار جگه‌له و درس و پهنده‌ای له‌مه‌ویش دیرایان کرد ره‌چاوایان بکات، و هک: (هه‌لاتن به‌ره و لای خودا) ^(۱)... هه‌لاتنیش به‌ره و لای خودا سه‌رکه‌وتنه به‌سه‌رمادده و هه‌موو پینداویستی‌یه ماددی و شت و مه‌که فریوده‌رو سه‌یروسه‌مه‌ره‌کانی دا...

هه‌ر بویه‌ش خودا له‌مه‌ر به‌سه‌ره‌اتی هیجرتی پیغه‌مبه‌ره‌وه فه‌رموویه:

﴿۳۳﴾ وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَىٰ وَاسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ الْكَافِرِينَ ﴿۳۴﴾ وَقُلْنَا يٰٓأَدَمُ اسْكُنْ أَنْتَ وَزَوْجُكَ الْجَنَّةَ وَكُلَا مِنْهَا رَغَدًا حَيْثُ شِئْتُمَا وَلَا تَقْرَبَا هَذِهِ الشَّجَرَةَ فَتَكُونَا مِنَ الظَّالِمِينَ ﴿۳۵﴾ فَأَزَلَّهُمَا الشَّيْطَانُ عَنْهَا فَأَخْرَجَهُمَا مِمَّا كَانَا فِيهِ ۖ وَقُلْنَا

أَهْبِطُوا بَعْضُكُم لِبَعْضٍ ۖ التَّوْبَةُ/ ۴۰. واته: {نه‌گه‌ر ئیوه یارمه‌تی پیغه‌مبه‌ر نه‌ده‌ن و هیجرتی له‌گه‌ل دا نه‌که‌ن و هه‌ر باوه‌ش بکه‌ن به‌دنیاومال و سامان و شت و مه‌که فریوده‌ره‌کانتان داو یاریده‌دان و سه‌رخستنی فه‌راموش بکه‌ن، به‌لام خودا خوئی نه‌رکی سه‌رخستنی له‌ئه‌ستو ناوه و کاری هیجرتیشی بو مه‌یسه‌رکرد له‌کاتیک دا خوئی و هاوه‌له‌که‌ی (که نه‌بویه‌کره) له‌ئه‌شکه‌وته‌که لایان دابوو، دوژمنانیش ویرای زوړی و به‌هیژی و هه‌ر لکوتانه سه‌ریان و ده‌ره‌راندنیان له (مه‌که‌که)، به‌لام خودا هه‌رخوئی هه‌ردوکیانی له‌و نه‌شکه‌وته‌دا پاراست، نه‌ه‌بوو پیغه‌مبه‌ر به‌هاوه‌له‌که‌ی ږاگه‌یاند که نه‌ترسیت، چونکه خودامان له‌گه‌ل دایه. خوداش هیمنی و دلنیاپی پی‌به‌خشین و دلّی هاوه‌له‌که‌شی هیورکرده‌وو و متمانه‌ی سه‌رکه‌وتنیشی پی‌گه‌یاندن و چه‌ندین سه‌ربازی له‌مه‌لائیکه‌ت بو‌ناردن، که پارێزگارییان لی بکه‌ن و، هیچ که‌سی‌کیش توانای بینینی نه‌ه‌بوو. به‌م چه‌شنه خودا چاوی موشریکان و کافرانی له‌ناستیان دا و هرگیږاو شیرکی هه‌لته‌کاندو (بانگاشه و پرواگه‌نده‌ی هاوه‌ل بو‌ خوادانان و بی باوه‌ری و گوم‌رایانی خسته‌ن زمترین ناسته‌وه) و له‌چینی هه‌ره‌خواروودا سه‌رنگومی کرد، له‌به‌رامبه‌ردا (وشه و فه‌رمایشتی خودا و بانگه‌واز بو‌ ئیسلام) ی به‌رزکرده‌وو به‌یداخی دین و بیروباوه‌ری خواپه‌رستی ی به‌رز شه‌کانده‌وه. بی‌گومان خوداش هه‌ر خوئی به‌هیژو دانایه... به‌هیژه له‌کاروباری داو هیچ که‌سیک توانای ږوو به‌ ږوو بوونه‌وی نی یه، داناشه له‌پشتگیری

(۱) سه‌رچاوه‌ی ثم باسه‌ کتیبی (القرآن والنبی)ی دکتور (عبدالحلیم محمود)ه.

کردنی پرواداران و موجهیدانی دلسۆزو سه رختیان دا}.

له م ئایه ته دا خدا وینه ی رووداویك ده گرت، كه تیای دا كافران پیغه مبهړ له —مه كهه—
 دهرده كهن و نهویش به په نهانی له تاریكایی شهودا به رهو شاریكی تر دهرده چیت تا له وی
 به نازادی بانگه واز بۆ بهرنامه ی خودا و عیبادت بكات. خودا نه مه به سه ركه و تنيك ویناده كات
 له كاتيك دا پیغه مبهړ خوی و هاوه له ههرده دلسۆزو راستگو كهشی (ته بوبه كر) له و نه شكه و ته دا
 خویان حه شاردابوو و كافرانیش له هه موو شویتيك ده گه پان به دوايان دا تاكو به ناشكرا زه فهران
 پی بهرن و بیانكوژن.

كه وابوو هیجرت له — دیدوتپروانیی قورئان — دا سه ركه و تنه، چونكه هه لاتنه بۆلای
 خودا گهر ته ناهت بپیته هوی مردنیش، هه روهك خوداش خوی له م پرووه ده دهرمویت:

﴿وَالَّذِينَ هَاجَرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ ثُمَّ قَتِلُوا أَوْ مَاتُوا لَيَرْزُقَنَّهُمُ اللَّهُ رِزْقًا
 حَسَنًا وَلَا يَرْزُقَهُمُ اللَّهُ لَهُمْ خَيْرُ الرِّزْقِ﴾ الحج/۵۸... واته: (ته گهر ته و پروادارانه ی
 له پیناوی خودا كوچیان كردوه، له ریگهی كوچ و هیجرتیان دا بكوژرین یان برن ته و خودا
 دوا ی مردن و له دنیا دهرچونیان رزق و رۆزیان هه ر پی دده و به چاكی پاداشتیان ددهاته وه كه
 به هه شتی نه پراوه یه. بیگومان هه ر خودا خوی باشتیری رۆزی دهر و پاداشت دهره وانه).

موسلمانانیش هه میشه فهرمانی هیجرت کردیان پی كراوه و خودا ته و هیجرتیه ی
 به {هه لاتن بۆلای خوی (الفرار الى الله)} ناوردوه و فهرمویه تی: ﴿فَقَرُّوا إِلَى اللَّهِ ۖ إِنِّي لَكُم
 مِّنْهُ نَذِيرٌ مُّبِينٌ﴾ الذاریات/۵۰... واته: {ته ی پرواداران ئیوه له ژیردهستی دا مه میننه وه و
 به ئاین و بیروباوه ركه تانه وه راكه ن به ره ولای خودا، چونكه به راستی من ترسینه ریكی
 لیكه دهره و م بۆ ئیوه}، واته: (له سزای سه ختی خودا وه راكه ن بۆلای پاداشته كه ی).

كوچ کردنی مرۆفی ئیماندار به ره و لای خودا ده پیته هوی دنیایی و هیمنی ی دهر وونی و
 دهسته بهر کردنی پشتگیری خودا و ده بخته بهر سایه ی پارێزگاری و سه ره رشتیاری ی خوی...
 هه ر بۆیه ش پیغه مبهړی خودا له نه شكه و ته كه دا به هاوه له كه ی خوی (ته بوبه كر) ده فهرموو:
 (دلته نگ مبه، چونكه بیگومان خودا له گهلان دایه = لا تخزن ان الله معنا).

ديسان هیجرتی ئیماندار بۆلای خودا به لگهی دلسۆزی و پیشاندانی خۆشه ویستی یه
 بۆ خودا. ته مه ش به نده به واز هیئان له و کارانه وه ی كه خودا ری ی لی گرتوون، هه روهك
 پیغه مبهړی خودا دهراره ی و ئایه کی تری هیجرت ده فهرمویت: {موسلمان ته و كه سه یه، كه
 موسلمانان له زمان و دهستی پارێزراوین، موهاجیریش ته و كه سه یه هیجرتی له و كردارو

پهفتارانه کردوه که خودا قهدهغهی کردوون}.

ههروهه له مهرج و ناکاری بهرزی کۆچکردن: (نیازی خاوین و پوخته کراوه بۆ خزمهتی رپیازه کهی خودا بهتهنها). جا نه گهر نیازه که بۆ ئهوه تهرخان و ئاراسته بکریت ئهوا هه موو کرده ویه کی پر له خێرو چاکه دهبن و ههر کرداریکی هیجهره تییکه.

دهنا گهر نیازه که بۆ مه بهستی خزمهت کردنی راسته قینهی رپیازی خودا ئاراسته نه کرابیت ئهوا سه ره پای ئه وهش کاره کان بهروالته چاک ده رکهون به لام لای خودا پهسند ناکرین..

ههر بۆیهش پیغه مبههر له فهرمووده بهناوبانگه کهی دا فهرموویه: ((اِنَّمَا الْأَعْمَالُ بِالنِّيَّاتِ وَانَّمَا لِكُلِّ امْرِئٍ مَا نَوَى. فَمَنْ كَانَتْ هِجْرَتُهُ إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ. وَمَنْ كَانَتْ هِجْرَتُهُ لِدُنْيَا يُصِيبُهَا أَوْ امْرَأَةٍ يَتَزَوَّجُهَا فَهِجْرَتُهُ إِلَى مَا هَاجَرَ إِلَيْهِ)).

لهواتای ئهم فهرمووده یه وه ئایینی ئیسلام دژی ئه وه کهسانه یه که ده لێن (کاری خێر ههر خێره ههر بۆ چاکه کارییه)، یان که ده لێن: (کاری خێرو چاکه کردن بۆ قایل کردنی و یژدانه). جا نه گهر کاری خێر له بنه پهرته وه بۆ خودا نه نجام نه درابیت ئهوا ههوا و نارهزووی مرۆفه کان له پریی راست لای دهدهن و به ره و خراپه و شیواندنی دهبن. چونکه (نیهتی پاک) و (ته بهننی کردنی نیاز تهنها بۆ رپیازی خودا) له گرنگترینی ئه وه کۆله که پتهوانه یه که ئایینی ئیسلامیان له سهردامه زراوه.

پیغه مبههری خودا بۆ پروون کردنه وهی بایه خی (نیهت پاک) له دوا ی فهتھی مه که که وه فهرمووده یه کی لهم باره یه وه هیه له دوا ی ئه وه فهتحه بی وینه یه ی که تیای دا ئیسلام و موسلمانان به سه ره دوژمنانیان دا سه ره که وتوون، فهرموویه تی: {لَا هِجْرَةَ بَعْدَ الْفَتْحِ - أَيِ فَتْحِ مَكَّةَ، وَلَكِنْ جِهَادٌ وَنِيَّةٌ}...

چهند وانه يه كه له جيهادی پيغمبهر و برواداران وه

ورهی گيان و خوراگری:

ههر كه سيك به وردی سهرنج له ههر دوو جهنگی "به در" و "ئو خود" بدات ههست به بوونی و ره ی گيان و ئازايه تی له دلی برواداران دا ده كات. ئه مهش له گرن گرتینی هۆیه كانی سهركه و تنيان و خوراگرتنيان به وه له ناخۆشترين حاله تی كوشتاردا. و ره ی گيان و (رۆحی مهعنه وی) ئه و راستییه یه كه فهرمانده گه و ره كانی گهل و نه ته وه كانی تریش دانیان پی داناوه.

بۆ نموونه (ناپلیۆن) گوتویه تی: {پێژهی هیزی مهعنه وی له مهیدانی كوشتاردا سی وهنده ی هیزی ماددی یه}. له جهنگی دووه می جیهانییش دا (مۆنتیگمری) جهختی له سه ر گرن گسی و و ره ی گيان و کاریگه ربی له به ده ست هیسانی سهركه و تن دا ده كرده وه. ئه م سهركرده یهش ههر له خۆیه وه دانی به وه دانه ناوه، به لكو له سه ر بنچینه یه کی ئاگاداریی ته و اوو شاره زایییه کی زۆریه وه له سه ر جهنگ و سه ر كرده یه تی كردنی له شكه ره كان به و حه قیقه ته گه یشتوه.

توێژینه وه نوێ یه جهنگی یه كانیس سه لماندوویانه، كه جهنگاوه ری لیتهاتوو ئه وه یه هه ردوو هیزی مهعنه وی و ماددی تی داییت.

هیزی مهعنه وییش له كانگای باوه ره وه هه لده قوڵیت، واته باوه ر به و دۆزو كیشه یه ی كه سه ربازه كه له پیناوی دا ده جهنگیت، جگه له متمانه به خۆ كردن و متمانه به توانای خۆشی، پاشان متمانه كردن به سهركرده و به توانا و دانیی ی سهركرده.

خودای مهزن دوا ی جهنگی — به در — چهند ئایه تیکی ناردۆته خواره وه و تییان دا پله ی هیزی مهعنه وی و پیویستی ی ئه و جوړه هیزی له جهنگ دا پروون كردۆته وه. وهك ده فهرمویت:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا لَقِيتُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا زَحَفًا فَلَا تُولُوهُمُ الْآدْبَارَ ۝۱۵﴾ وَمَنْ يُؤْلَمْ يَوْمَئِذٍ دُبُرُهُ إِلَّا مُتَحَرِّفًا لِقُنَالٍ أَوْ مُتَحَيِّزًا إِلَىٰ فِئَةٍ فَقَدْ بَكَءٌ بِعَصَبٍ مِّنَ اللَّهِ وَمَا وَنُهُ جَهَنَّمَ وَبَسَّ الْمَصِيرُ ﴿١٥-١٦﴾. واته: {ئهی ئه وانه ی باوه رتان هیناوه ئه گه ر پووه پرووی سوپای كافران بوونه وه كاتیك ئه وان به ژماره و هیزیکی زۆره وه به ره و لاتان ده هاتن

ئىۋەش بەۋپەرى نازايەتى و سووربۈنەۋە پروبەروويان بىنەۋە پىشتيان تىۋەكەن و رامەكەن. چونكە ھەر كەسىك لەو رۆژەدا بگەپىتەۋە پىشتيان تىۋىكات (مەگەر بۇ فروفېلى جەنگىۋ فرىۋدانى كافران بىت تا وازنان ھەلدېت و بەلام دوايىش بىتەۋە سەريان، ياخود بۆتەۋەدى بگاتەلەي كۆمەللىكى تىرى ئىمانداران و يارىدەيان بدات لەجەنگ دا) ھەر كەسىك لەبەر ئەۋ دووھۆيە لەجەنگ ھەلنەيەت و خۇراگرەنەبىت و بەرپەرچى لەشكرى كافران نەداتەۋە ئەۋا كەتۈتەبەر توۋرەيى و رق و كىنەي سەختى خوداۋ لەرۋژى دوايىش دا ھەر دۆزەخ جىگەي دەبىت. دۆزەخىش خراپترىن چارەنۈسە بۇيان}.

خوداى مەزن لەم ئەم ئايەتەدا ھەلاتن لەجەنگى قەدەغە كىردۈۋە داۋاي خۇراگرى لەبەرەمبەر دوزمىنان دا دەكات. چونكە ھەلاتن لەدەست دوزمىن و بەرەۋرۋ نەبۈنەۋەدى لەو گومانەۋە سەرھەلدەدات كە گوايە برۋادارى بەزىو گومانى لەبەللىنى خودا ھەبىت سەبارەت بەسەرخستنى نەتەۋەدى خاۋەن باۋەر لەجەنگ دا. ھەرۋەھا لەۋەشەۋە سەرھەلدەدات كە موسلمان ترسى ھەبىت لەھەر ھىزىك لەھىزەكانى دوزمىن دۋاي گومان كىردى لەھىزى خوداى خالق. ئەمەش لەم لايەنەۋە بەجۆرىك لەجۆرەكانى (شىرك و ھاۋەش بۇ خوادانان) لەقەلەم دەدرېت و دۋاي ئەۋەش ترس و دلەۋراۋكى و لاۋازى دەكەۋىتە نىۋ رېزى جەنگاۋرەنەۋە ئىنجا دوزمىنانىش ھالەتى ئەۋانى بۇ دەردەكەۋىت و دەبىتە ھۆى كۈشتنى موسلمانان.

لەپراستىيىش دا دللى مرۋقى خاۋەن باۋەر دەبىت ۋەك چىپاكان پتەۋەر ۋەك داکوتاۋىت لەسەر ئىمانەكەى بەھىچ ھىزىكى سەرزەۋى نەبەزىت، چونكە ئەۋ دلە پەيۋەستە بەخوداۋە، پاشان مردن و ئەجەلىش ھەر بەدەست خودا خۋىەتى و مرۋقى ئىماندار بۆى نى يە لەترسى ژيان وگىانى ھەللىت و تىى تەقېنىت.

دىسان ھەر لەۋ ئايەتەنى دەربارەى ئەم ھالەتەنە ھاتۈنەخوارەۋە بۇ پىغەمبەرۋ برۋاداران، ئەمانەيە، كەخودا تىيان دا دەفەرمۋىت:

﴿الشَّيْطَانُ عَنَّا فَأَخْرَجَهُمَا مِمَّا كَانَا فِيهِ ۖ وَقُلْنَا اهْبِطُوا بَعْضُكُم لِبَعْضٍ عَدُوٌّ ۖ وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَكِكَةِ إِنِّي جَاعِلٌ فِي الْأَرْضِ خَلِيفَةً ۖ قَالُوا أَتَجْعَلُ فِيهَا مَن يُفْسِدُ فِيهَا وَيَسْفِكُ الدِّمَاءَ وَنَحْنُ نُسَبِّحُ بِحَمْدِكَ وَنُقَدِّسُ لَكَ ۖ قَالَ إِنِّي أَعْلَمُ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٣٠﴾ وَعَلَّمَ آدَمَ الْأَسْمَاءَ﴾ الأنفال/ ۴۵-۴۷.

خوداى مەزن لەۋ ئايەتەنەدا ئامازە بۇ ئەۋ ھۆكارە راستەقىنەنى سەرکەۋتن دەكات كە لەكانگەى ۋەرى گىيان و ھىزە مەعنەۋى يەكانەۋە ھەلدەقولىن، ۋەك: خۇراگرتن لەكاتى

پرويه پروپونه وهی دوژمن داو، يادی خداو په يوه سستی به خداوه که سهرچاوهی هر هیزیکه له وجود داو، گوپړايه لی کردنی خداو پيغه مبهړه که ی بهو چه شنه ی خویان له سهرپیچی به دوربگرن و موسلمانان پابه ندبن به فهرمانه کانه وهو، پاشان به لاهه نانی هر ناکوکی یه کی نیوخویان، چونکه ناکوکی و ململانی ی خو به خو ی یه کدی هوکاری شکستی یه، ههروه ها نارام گرتن له سهر باره گرانه کانی جهنگ و، ده رچوون بو کوشتار بی له خو بایی بوون و لوتبه رزیو شانازی به هیرو سوپاوهو، له دواییش دا هر ته نها له پیناوی خداوا بجه نگیته نه ک له خو شه ویستی ی ناوبانگ و خوده رختن دا...

خودای مه زن له نایه تیکی دی دا گرنگی ی نارام گرتن ده رده خات و ده فهرمویت:

﴿غَيْبَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَأَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ وَمَا كُنْتُمْ تَكْنُحُونَ﴾ (۳۳) وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَىٰ وَاسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ الْكَافِرِينَ ﴿۳۴﴾ وَقُلْنَا يَتَّخِذْ أَسْكُنَ

أَنْتَ وَزَوْجُكَ ﴿الأنفال/ ۶۶﴾. واته: {گهر سه د که سی خوراگر له یوه هه بیته هوا دووه سه د که س له کافران ده به زینن. گهر هه زار جهنگاوه ری خوراگرو به جه ره به زه شتان هه بیته هوا دووه هه زار جهنگاوه ری دوژمن ده به زینن به یارمه تی خدا. خواس هر له گهل جهنگاوه رانی خوراگری به تیمان دایه و پشتگیریمان ده کات و سهریان ده خات}.

له دواپی دا پیویسته هو یه کی زور گرنگ بو به هیز کردنی گیانی مه عنه وی و وره ی پرواداران دیاری بکه یین، نه ویش پیویستی ی باوه پروونی موسلمان به و راستی یه به لگه نه ویسته ی که نه گهر له پیناوی خداوا بکوزریت هوا نه مردووه و له لای خودای په روه ردکاری هر زیندووه و خدا پاداشتیکی هیجگار زورو گهره ی بو ناماده کردوه، (وهک پیشت له باسی جهنگی — ثوحود — دا ناماره مان بو کرد).

سهرکه وتن له خداوه یه:

جا ته گهر نهو هیزه مه عنه وی یه ی که له (باوه ر به خداوه سهرچاوه ده گریت) و که له هر ته مع و چاوپرینه ده سکه وتیکی ماددیش دا پراوه، له ناراداییت هوا (سهرکه وتن له خداوه) له دیارترین و پوشتترین وینه ی دا به دی دیت، وهک له — جهنگی به در — دا ده رکوت..

بیگومان موسلمانان له — جهنگی به در — دا ژماره یان کم و که ره سه و تفاقیشیان هینده نه بوو، دوژمنه کانیشیان ژماره یان زور بوو و که ره سه و تفاقی ی زوریشیان پی بوو.

به لاهم نهوان (واته موسلمانان) بو گوپړايه لی کردنی پيغه مبهړه که یان و بهرگری له

عقیده‌کریان جه‌نگین و خوداش له‌قورئان دا به‌وشه‌ی (أذلة) وه‌سفی کردوون، واته: (به‌هوی که‌می ی ژماره‌و چه‌ک و تفاقی جه‌نگی یه‌وه موسلمانان بی هیژو لاوازیبون). دیاره‌ مروّش تهنه‌ا له‌دوخی شکستی ی نه‌فسی دا هه‌ست به‌لاوازی ده‌کات، خودا فه‌رموی پی یان: ﴿وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِبَدْرِ وَأَنْتُمْ أَذِلَّةٌ﴾ العمران/۱۲۳. واته: (بی‌گومان خودا له‌جه‌نگی به‌درددا سه‌ری خست له‌کاتی‌کدا ئیوه‌ بی‌هیژو بون)، هه‌روه‌ها موسلمانان پشیمانی ی سه‌رکه‌وتنیان له‌روژی جه‌نگی (به‌در) دا نه‌ده‌کرد، به‌لکو دوی ئه‌وه له‌ری ی موعجیزه‌ی خودایی یه‌وه هه‌ستیان پی کرد که ئه‌وان سه‌رکه‌وتوون، وه‌ک خودا لهم فه‌رمایشته‌ی دا پی یان ده‌فه‌رمویت: ﴿إِذْ تَسْتَغِيثُونَ رَبَّكُمْ فَاسْتَجَابَ لَكُمْ أَنِّي مُمِدُّكُم بِآلِفٍ مِّنَ الْمَلَائِكَةِ مُرْدِفِينَ﴾ الأنفال/۹. واته: {کاتی‌ک ئیوه‌ داوای به‌هاناوه‌ هاتنی خوداتان ده‌کردو خوداش به‌ده‌م داواکه‌تانه‌وه‌ هات و پی ی راگه‌یاندن که‌وا هه‌زار مه‌لانیکه‌تی یاریده‌ده‌رو یه‌ک له‌دوای یه‌ک ده‌نیرم بۆ لاتان تا یاریده‌تان بده‌ن}...

دیسان موسلمانان ده‌زانن که ئه‌وان کاتی‌ک به‌سه‌ر دروژمنان دا سه‌رکه‌وتوون ئه‌و سه‌رکه‌وتنه‌یان هه‌ر له‌خوداوه‌ بووه‌ نه‌ک تهنه‌ا به‌هیژی خو‌یان، وه‌ک خوداش ده‌فه‌رمویت: ﴿فَلَمَّ تَقْتُلُوهُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ قَتَلَهُمْ وَمَا رَمَيْتَ إِذْ رَمَيْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ رَمَى﴾ الأنفال/۱۷... جا مادام مه‌سه‌له‌و باری راستی ئاوابیت که‌وابوو سه‌رکه‌وتن هه‌رده‌بیته‌ له‌خوداوه‌و به‌یارمه‌تی خودابیت، وه‌ک خودای بالاده‌ست خویشی به‌پرونی ده‌فه‌رمویت: ﴿وَمَا النَّصْرُ إِلَّا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ﴾ ئه‌م پرسته‌یه‌ له‌هه‌ردوو ئایه‌تی ژماره‌ (۱۲۶) ی س ووره‌تی (آل عمران) و ژماره‌ (۱۰) ی سووره‌تی (الأنفال) دا هه‌یه، واته: {سه‌رکه‌وتن تهنه‌ا له‌خوداوه‌یه‌}. خوداش سه‌رکه‌وتن تهنه‌ا به‌و که‌سه‌ ده‌به‌خشیت که‌خوی بۆ خودا ته‌رخان و یه‌کلاکردوته‌وه‌.

له‌جه‌نگی (توحد) دا موسلمانان به‌شیوه‌یه‌ک ده‌ستیان به‌جه‌نگ کرد که‌پابه‌ندبون به‌فه‌رمانی خودا و پیغه‌مبه‌ره‌که‌یه‌وه‌ و ده‌دورده‌ نیشانه‌ سه‌ره‌تایی‌یه‌کانی سه‌رکه‌وتنیان بۆ ده‌رده‌که‌وت.

به‌لام کاتی‌ک هه‌ندی‌ک که‌س له‌موسلمانانی سه‌رچیاکه‌ سه‌ری‌چییان له‌فه‌رمانه‌کانی پیغه‌مبه‌ر کردو هاتنه‌خواره‌وه‌و نیازو هیوایان له‌شه‌رو کوشتاره‌که‌ هاته‌سه‌ر کوک‌دنه‌وه‌ی ده‌سه‌کته‌ ماده‌ی یه‌کان، ئیدی دوی سه‌رکه‌وتن تووشی به‌زین و تیشکان بون.

سهرکه وتنی پیغه مبهړ به لگه یه که له سهر راستی ی پیغه مبهړیتی یه که ی:

کاتیک پیش جهنگی بهر در موسلمانان ده رچووبون بو د هسرتن به سهر کاروانه که ی قورپیش دا، خوین ناماده نه کردبوو بو جهنگی کی گوره، چونکه وایان زانیبوو بهره و پوی چهند پاسه واینکی کاروانه که دهنه وه نه مهش تهنه ناتاجی به چهند چه کیکی سووکه تا د هسرتن به سهریان دا ده گرن. به لام له پرو به پرووونه دی سوپایه کی گوره دا ده بیت ژماره یه کی زور له سهر بازو له که ره سوو تازوو خوو چک ناماده بکریت.

پیغه مبهړیش له حاله تی زانیی جهنگی کی نابره بهر دا فرمانی کردوو به موسلمانان پرو به پروی سوپا که ی قورپیش ببنه وه که بو پاراستنی کاروانه کیان ناردبوویان، نه مهش به پشت به ستن بهو به لینی سهرکه وتنه ی که خدا پی گه یان دبوو. خدا فرموویه: ﴿وَإِذْ يَعِدُّكُمْ اللَّهُ إِحْدَى الطَّائِفَتَيْنِ أَنَّهَا لَكُمْ﴾... واته: ﴿كَاتِيكَ خُودَا بِلَئِنِّي يَهْكِيكَ لَهْوَ دَوَانَه: (کاروانه که)، یان (تیکشکاندن سوپای قورپیش) ی پی ده گه یان دن. جا کاتیک یه کی لاه دوانه ش، (که کاروانه که) بو له ده ستیان دهره چیت، نهوا هره ده بیت به لینی خواد له وه تی یان دا به دی بیت که سهرکه وتنه به سهر سوپا گوره که ی قورپیش دا. تیت پیغه مبهړیش داوا له هاولانی ده کات که بهره و پوی له شکری قورپیش ببنه وه. دیاره له بهرام بهر داواکاری یه کی ناواش دا هندی که له هاولان تووشی هلویتستی دوو دلیو دلپراوکی کت وپری بوون و پیغه مبهړیش هره که بهوه زانیوه خیرا هیورو نارامی کردونه ته وه.

خو ته گهر پیغه مبهړ به ته واده تی دلنیانه بویه له راستی نهو به لینه ی که به سروش پی کی گه یه نرابوو نهوا هره گیز نهو له شکره بچوک و کم ژماره یی تووشی نهو جهنگه نه ده کرد که هیچ نیشانه یه کی سهرکه وتنی تیدا نه ده بینی، له بهر نهو هیانه:

یه که م: زیاتربوونی ژماره ی سهر بازانی نیو سوپا که ی قورپیش، که له پرتی (۳) بهرام بهر (۱) دابو له ناست سهر بازانی موسلمانان دا. نه مهش بهرای پسپورانی سهر بازی ژماره یه کی زور گوره نابره بهر، به تاییه تیش له سهر ده میک دا، که شهرو کوشتار تهنه به تیرو شمشیر ورم کراوه. ژماره ی موسلمانان تهنه (۳۱۵) کهس بووه ژماره ی بی باوه ده کانیش (۹۵۰) کهس بووه.

دووهم: بالاده ستی ی دوژمن له پروی چک و تفاق و تازوو خوه که نه مانه ش چهند هوکاری کی دیاری سهرکه وتن و یه کلا که ره وه جهنگن. کافره کان (۲۰۰) نه سپیان پی بوو، به لام موسلمانان تهنه دوو نه سپیان پی بوو. که چی وپرای نهو هه موو نابره بهر یه ش هیشتا وره گیانی نازیه تی ی موسلمانان زور بهر زو به تین بوو. جا سهرکرده یه کی شاره زو

هه‌لکه‌وتووی ناوا سوپاکه‌ی به‌رهو جه‌نگ ببات و دَلْیا بیّت له‌سه‌رکه‌وتن و به‌ر له‌ده‌ست پی‌کردنی جه‌نگ به‌فرمویت: {مژده‌تان لی بیّت ئیستا واده‌ی ئه‌وه نزیك بۆته‌وه، که بۆ له‌ناوچوونی ئه‌و قه‌ومه‌ پرۆام} و پاشان به‌رمووده‌که‌ی به‌دی بیّت و موسلمانان به‌و شیوه‌یه سه‌رکه‌ون به‌سه‌ر قه‌وره‌یش داو ته‌فروتوونایان بکه‌ن، ئه‌وا بی‌گومان له‌لی‌کدانه‌وه‌ی باری شه‌خصی ئه‌و به‌رمانده‌یه‌دا هه‌رده‌بیّت بگوتریت (به‌پاستی و به‌حه‌ق ئه‌و سه‌رکرده‌یه هه‌ر پی‌غه‌مبه‌ریکی خودایه‌و خودا هه‌ر خۆی ناوا پشتگیری ی کردووه (نه‌صره‌ت)ی داوه. ^(۱)

گه‌وره‌یی قوربانیدان:

پیش به‌ستنی په‌یماننامه‌ی —خوده‌بییه‌— گه‌وره‌ترین وینه‌ی قوربانی دانی موسلمانانمان دیته‌به‌رچاو، ئه‌وه‌بوو پی‌غه‌مبه‌رو به‌رپاداران به‌شیوازیکی ناشتی‌خاوانه به‌پڕی که‌وتبوون بۆ سه‌ردانی (مسجد الحرام) به‌لام قه‌وره‌یش ری‌گه‌ی ئه‌و سه‌ردانه‌یان پی‌ نه‌دان. پی‌غه‌مبه‌ریش (عثمان‌ی کوری —عفان‌ی له‌لایه‌ن خۆیه‌وه نارد بۆلای قه‌وره‌یش، که‌چی قه‌وره‌یشی یه‌کان —عثمان‌یان به‌ندکردو هه‌واله‌که‌شی وا گه‌یشته به‌موسلمانه‌کان که‌ گوايه کورژاوه. ئیدی پی‌غه‌مبه‌ریش به‌ته‌مای کوشتارو پروبه‌پروو بوونه‌وه‌ی ئه‌و دۆژمنه ده‌سدريژکارانه‌بوو. داخۆ له‌وساته وه‌خته‌دا را‌ده‌ی به‌دنگه‌وه هاتنی موسلمانه‌کان بۆ ئه‌و هه‌نگاوه‌ی پی‌غه‌مبه‌ره‌که‌یان چه‌ند بووبیّت؟ له‌پاستی دا ئه‌وان له‌سه‌ر مردن په‌یمانیا پی‌ دا، په‌یمانیا پی‌ دا که‌ له‌به‌رده‌م دۆژمن دا هه‌لنه‌یه‌ن ته‌نانه‌ت گه‌ر هه‌مووشیان مردب. .. چه‌ند گه‌وره‌و به‌پڕه‌ ئه‌و ئیمانیه‌ی که‌ژیان و مردن تیا‌ی دا وه‌ک یه‌ک وه‌ستاه. بی‌گومان موسلمانه‌ پيشینه‌کان به‌و ئیمانیه‌انه‌وه تیکوشاون و هیچ هی‌زیکی سه‌رپرووی زه‌وی نه‌یتوانیوه به‌پروویان دا بووه‌ستیت. .. هه‌ر بۆیه‌ش چه‌ندین ولّات و مه‌مله‌که‌تیا نازاد کردووه به‌سه‌ریه‌ک له‌دوا‌ی یه‌کی حاکم و سوپا سه‌رکوته‌ره‌کانیا دا سه‌رکه‌وتوون.

جا ته‌گه‌ر هه‌مان باوه‌رو ئیمان له‌دلی موسلمانانی ئه‌مپڕۆش دا بچه‌سپیت ئه‌وا چی دی له‌ژیا‌نی لاوازی و ژێرده‌سته‌یی دا نابن، چونکه‌ هی‌زی گه‌لان (به‌ژماره‌و سه‌رژمی‌رییان) پی‌وانه‌ ناکریت، به‌لکو به‌را‌ده‌ی باوه‌رو عه‌قیده‌و قوربانی دانیان ده‌پی‌وریت.

دیارترین نمونه‌ی ئه‌م پاستی یه‌ش موسلمانه‌ پيشینه‌کان و، {له‌چه‌رخ‌ی نویش دا گه‌لی (قی‌تنام)ه}. ^(۲)

(۱) له‌سه‌رچاوه‌کانی ئه‌م باسه‌ چه‌ند وتاریکی بلا‌وکراوه‌ی مامۆستا (محمد فريد وجدی) یه‌ له‌گۆفاری (أزهر) دا.

(۲) دیاره‌ من وه‌ک ئه‌مانه‌تیک ئه‌و رسته‌یه‌م کردووه به‌کوردی، نه‌ک له‌به‌ره‌وه‌ی هاو‌پای نووسه‌رم. (وه‌رگێڕ).

گهلی عمره بی موسلمان و (هر گه لیکي تری موسلمانیش) نه مړه ئاتاجیکي هیجگار فريهان بهو ئیماننه هیه. جا ئایا ئامادهن بهو بیعت و په یان دان به سهر کرده دلسوزو خواویسته کانیان له سهر مردن له پیناوی سهندنه وی خاکیان و بنبرکردنی نهو سهرشوری و سووکیه تی یه، که پینانه وه لکاو؟ یان هر وه دشته کی یه کان (اعراب) برویانو دیننه وه کاتیک به پیغه مبهریان ده گوت: (به کاروکاسی و به خپوکردنی مال و مندالمانه وه خه ریک بووین و ناتوانین بیږن به جیهاد، توش داوی لیخوشبوونان له لای خودا بویه) = (شغلتننا اموالنا واهلونا فاستغفر لنا).

له راستیش دا نه مړه زور کهس سهرقالي دهست بلاوی و خرج کردنی پاره و پولی زورن له کاری بنیات نانی کوشک و ته لاری بهرزداو، له سهر کرده سهر خوشی و رابواردنی زیاد له راده ی دنیاو هوگر بونی ژيانی کهم خایه نی دیندا، له م بوارهش دا له پهرته وازه یی و دژایه تی یه کتردا ده ژین و ململانی له سهر دنیا ده کهن بهو پیدا کردنی ده سکه و ته کانی و زهوت کردنی ده سولات و پله و پایه تیای دا.

هه موو نه مانهش جیهادی پری یزگار کردنی خاکی خوئیانیان له بربردونه وه، که ده بویه له واقع دا هه رچی هه یانه له مال و سامان و پله و پایه لهو پیناوه دا به کاریان بینایه.

ژيانی پیغه مبهري شاه تی له سهر راستی پیغه مبهري تی ده دات

زور بهی شوینکه وتوانی ئاینه کانی تر، به تایبه تی نه وانه ی به شیوه یه کی راست له ئایینی ئیسلامیان نه کوئیو ته وه و هیچ شاره زایی یه کیان له ژیان نامه (سیره) ی — محمدی پیغه مبهري دا نی یه وای بهو ده چن گوايه قورئان له دانان و صیاغه ی (محمد) خو یه تی بهو چهند مه به ست و ئاره زوویه کی شه خصی به که سیکی تری نوو سیوه ته وه، که و ابوو (به گویره ی نه م بهو چوونه) پیغه مبهريش نه بو وه له لایهن خودا وه بهو رینمایی گروئی ئاده می ره وانه نه کرا وه.

به لام پیویسته نه وه به دوا ی حقیقه ت دا ده گه ریت و خوازیاریه تی، به وردی له ژیان نامه ی (محمد) بکوئیته وه و سهرنج بدات لهو هه موو رووداوو به سهره اتانه ی ژيانی، نه وسا به دلنیایی یه وه بوئی روون ده بیته وه که به راستی و به بیگومان نهو پیغه مبهري خودا بو وه.

هر میژووی (محمد) یش نهو گومانه لاده بات که گوايه نهو ئیددیعی پیغه مبهري تی ی بهو خوی به درو کر دیت، چونکه نهو به جوانترین ره وشت و ئاکاره وه ناسرابوو هر له کاتی مندالی یه وه، تا بالغ بوون و گه شه کردنی ته وای و به شیوه یه که و سفی ده کرا، که خه لکی هاوزه مانی خوی ناوی (الأمین) یان لی نابوو، واته (ده سپاک و سهر راست و جی هه موو متمانه یه که)...

(محمد) تا تهمەنى چل سالى دەر بارەى پيغەمبەرىتى و وەرگرتنى پەيامى خودا هيچ باس و خواستىك بۆگەلەكەى ناكات. خۆ ئەگەر كابرايەكى بزيو بى باك بوايه ياخود كەسىكى خۇپەسندو بەتەماع بوايه ئەوا لەو ماوەيەى پيشووى داو لەهەرەتى لاوى دا بوارىكى دەدۆزى يەوہ بۆگرتەبەرى ھەركارىك كە مۆركى بى باكى و گوى نەدان بەئاكامەكانى تىدباوايه. بەلام بەتەماى هيچ كاروبارىكى لەو شيوہيە نەبووہ.

گەر سەرنج لەكارو ھەلس و كەوتى زوربەى ئەو بى باك و بزيوانەش بەدين دەبينىن لەتەمەنى گەنجىو ھەرەتى لاوتىتى دا دەستيان بەچالاكى خۆبردنە پيشەوہو پى نانەسەر مەترسى كردووہ. پاشان ئەوہى زياتر شايانى ليۆردبوونەوہ بىت ئەوہيە پيغەمبەر دواى ئەوہى تەمەنى دەگاتە چل سالان ھەزى لەتەنھايى بووہو رووى كردۆتە ئەشكەوتى (ھەرپرا) و چەندەھا شەو تياىدا ماوەتەوہو بەعيبادەت و بىر كەردنەوہو ليۆردبوونەوہو ھەريك بووہ، لەو ساتانەش دا سرووشى لەخوداوە بۆديت كە لەنيو ئەشكەوتەكەدايەو تووشى ترس و بيمىكى زۆر دەبيت و دەسبەجى دەگەرپتەوہ بۆلاى خيژانەكەى و بەدەم ھەل لەرزىنەوہ پى دەفەرمويت: {ترسم لەسەرخۆم ھەبوہ}، ئەم وتەيەش بەلگەيەكى ئاشكرايە لەسەر راستگويىو دلسۆزى و دووربوونى لەھەر گومانىك لەو گومانانەى كەبۆى دەھۆننەوہ لەسەرئەوہى گوايە ئىددىعاى پيغەمبەرىتى بەدرو كردووہ. چونكە (محمد) وەسفى حەقىقەتپىكى كردووہ كە بەھەردووچاوى خۆى بينبويەتى و زۆريش لى ترساوہو ترس و لەرزىكى تەواوى خستۆتە دليەوہ، بەم ھۆيەشەوہ تووشى سەرماو سۆلەيەكى جەستەيى بووہو لەسەرمان دا ھيئندە ھەللەرزىوہ كە بەھاوسەر و ئەفراى خيژانەكەى فەرمووہ: (دام پۆشن، دام پۆشن).

بەلگەيەكى دى لەو بەلگانەى، كە راستى پيغەمبەرىتى يەكەى دەسەلمين گەواھىدانەكەى (ورقەى كورپى - نوفل)ە كە پياويكى شارەزاي (ئىنجىل) بووہو كاتىك پرووداى ھاتنەخوارەوہى سرووشى بۆسەر (محمد) بىست، گوتى: {ئەوہ ھەمان ريسا و شەريەتە، كە خودا بۆ - موسا - شى ناردبوو}. (ورقەى كورپى - نوفل) ئەم قسەيەى لەخۆيەوہ نەكردووہ بەلكو بەپى ئاگاداربوونى لەو ژيانە پاك و بىگەردو سەرپاستانەيەى (محمد)يش گوتوويەتى، كە ھەردەم دووربووہ لەناوبانگ و خواستنى پلەوپايەى بەتال. چونكە (وەرەقە) لەناخاوتنى (محمد)دا سىمايەكى راستەقىنەى راستگويى بەدى كردووہو ئەوہى ليوہى بىستووہ لەكاتى گيژانەوہى پرووداوەكەى ئەشكەوتى (ھەرپرا)دا گوزارشتپىكى پاك و بەرىتانەى دوور لەھەر بىر كەردنەوہو قسە رپكخستنىكى پيشتەر بووہ.

پاشان دواى ئەوہى خودا فەرمان بەپيغەمبەر دەكات كە بانگەوازەكەى بەئاشكرا راگەيەنيت، ئەويش دەچيئەسەر چياى (صفا) و ھەموو رۆلەكانى - قورەيش - بانگ دەكات و

پييان دده فرموي: {ايا نه گهر پيتان بلیم ټوا له شکر ټکی ټه سپ سوار له قه دپالی ټه وديوی ټم شاخوه بهر ولای ټیوه ديڼ، باوه ږم پيڼده کن؟ ټه موویان ده لیتن: (به لئ)، باوه ږت پی ټه که یڼ، چونکه ټو لای ټیمه هیچ تاوان ټکت نی یه و تا ټیستاش وټه ی درو مان لی نه بیستو ویت).

له وی دا — محمد — به وه متمان به ټو پیغه مبهړ ټیټیه که ی ده سته بهر کړدوه که له وه وپیڅ هه رده م به یداخی راستی و راستگو یی ی بهر زکړدوه ته وه، ژيانی یه کپارچه به ږه مزی به راته ټیکی ته و او و پاکژی و بی گهر دبی ته و او وه سف کراوه، هه ټم ږه مزهش به راشکاوی به ږه ږچی هه ر گومانیک ده داته وه به ږو شنی جاري راستی و بی خه وشیی گفتار و ناخاوتنی دا وه.

ټو جه خت کړدنه سهر ټم راستی یه ش، له م باره یه وه که سیکی وک ماموستا (محمد الخضر حسین) له وټه یه کی جوانی دا ده لیت: {نه گهر — محمد — به راستگو یی یه وه ټیدیدعی گه یاندنی ټه و په یامه ی نه کړدایه ټوا که سانی ژيرو ټیگه یشتو له و ماوه یه دا جاريک ناراستی ی ټه و بانگه وازی له که م وکوړی یه ک دا هه ر ټودره ده که وټ. چونکه پیغه مبهړی خودا (محمد) بیست و سی سال له نیویان دا به و بانگه وازی وه مایه وه ټه مش ماوه یه کی دريژه ټو موله تی هه ر که سیک گه ر بیویستبایه له گوښه و که ناریکه وه چاو به و بانگه وازی په یامه ی دا بگير ټیټه وه و چاودیری ږه فتار و هه لئس و که وټه کانی ټه و بانگه وازی کاره (واته — محمد) بکات تا کو له سوو چیکه وه ټاسه واریکی و که شف کات که ده لالت له سهر (پیچه وانه بوونی گفتاری له گهل ږه فتاری) دا بکات، یان له سهر ټه وه ی گوايه شتيک له باره ی خودا وه باس ده کات، که خوی هیچی له باره وه نازانیت. به لگه یه کی شایه تیډه ر له سهر راستی پیغه مبهړ ټیټی یه که ی ټه وه یه (ږه وټی ژيان) و (ټاکار و ږه وټی) پاک و بیگه ر دبووه له هه ر په لیه که که (بانگه وازی په یامه ربی) ی نا شیرین بکات.

ټه وانه ی که به ټین ترین و قوولترین باوه ږیان به و په یامه ی هیټا وه و ژورترین سوژو خوښه ویستی و شکویان له دل دا ټو هه لگرتوه ټه و که سانه بوون، که دريژترین ماوه یان له گهل یا به سه ربردوه و ژورترین ماوه ی شه ر فی هاوه لیتنی، یان له گهل یا هه بووه و چهند ساتیکی که م نه بیټ هه ر گیز لی ی دانه ږاون. هه روه ها کوچکاران و پشتیوانان به رده وام له خزمه تی دابوون و ږوژبه ږوژ ټیمانیشیان زیاتربوه }.

جا بنگومان — محمد — له گشت هیوا و ټاواتیکی دنیایی دابر ابو و (وه که پیشتړ له ژيان نامه که ی دا ټامازه مان ټو کړد) کاتیک وه فاتی کړدوه و له دنیاش ده رچوه هیچ کوښک و

تەلارو مال و ساماننىكى لەپاش خۆى بەجى نەماوە كە ھاوسەر و منالەكانى سوودى لىبىينىن .
 وەك خۆشى فەرموويەتى: { تىمەى گروھى پىئەمبەران ھىچ شىتېكمان بەمىرات لى بەجى
 نامىنىت } . ئەو پۇژى كۆچى دوايىش دەكات قەلغانەكى بەبارمىتە لەلای كابراییەكى جوولەكە
 دەبىت كەخەرجى دەكات بۇ بەخىوكردى مال و مندالى خۆى (واتە: جوولەكەكە ئاوا سوودى
 لى دەبىنىت) .

جا تەگەر لەمىژودا باسى ھەر پىئەشەوايەك وا كرايىت كەچەند كەسىكى نىك و دلسۆزى
 لەسەر ھەمان رەفتارو نەرىتى خۆى ھەلئارديت بۆئەو ىارمەتى بدن لە بەدەست ھىنانى
 ئامانجەكانى داو نەختىك ھاوبەشىشى بن لەدەسكەوت و قازانجە دىيایی يەكان دا، بەلام
 نىكتىنى ھاوئلانى پىئەمبەر و بەتايىبەتېش (ھاوسەر و كەس و كارەكانى) غوونەى زوھدو پرو
 وەرگىران لەدىناپوون و ھەردەم پرويان لەعبادەت و خواپەرستى بوو . جا ئايا ئىتر ھىچ
 بەلگەيەكى لەمە بەھىتر ھەيە لەسەر راستى ى پىئەمبەرئىتى يەكەى ؟!

ئاھەنگ گىران بەيادى لەدايك بوونى پىئەمبەرەو

موسلمانە پىشېنەكان ھەرگىز بەبۆنەى يادى سالپۇژى لەدايك بوونى پىئەمبەرەو ئاھەنگ
 و پىورەسى تايىبەتېيان سازنەكردووە . ئەم دياردەيش چەند سەدەيەك دواى كۆچى دوايىسى
 پىئەمبەر داھىتراو . (ئەمەش داھىتراوئىكى باشە) ^(۱) و ئەو ژياننامەو سىرەتەىو ئەو پىيازە
 راستەشىمان وەبىردىتتەو كە وزىەكى نويمان پى دەبەخشىت بۇ پابەندى بەئىسلامەو
 كەھۆى بەختەوهرى خەلكىيە لەدىناو پۇژى دوايىان دا .

يادكردنەو ى پۇژى لەدايك بوونى پىئەمبەر بەخۆيىندەو ى رەوتى ئەو ژيانەى دەبىت
 كەتياى دا باسى (پىشەرەوايەتى چاك) و (ناكارى دەسگىرۆيى كردنى ھەزاران) و (ئەنجامدانى
 خىروچاكە) و (بەھىتر كردنى پەيوەندى (صلەى رەحم و سۆز) و (بانگەواز بۇ رېگەى خودا)
 بكرىت، چونكە ھەموو ئەم رەوشت و كردارە نايابانە ناوەرۆكى پەيامى (مەمدى) بوون .

بەلام لەشارى (بەيرووت) ^(۲) و -لەوانەيە لەچەند شارىكى ترى جىھانى ئىسلامى- ىش دا
 بەشىوہيەك ئاھەنگى يادى لەدايك بوونى پىئەمبەر دەگىرپىت كەجى ى رەزامەندى ى خودا

(۱) وەك ئەمانەتەك ئەم بركەيەى دوايى باسەكەم كردووە بەكوردى، دەنا بەھىچ شىوہيەك لەسەر بىروورى
 نووسەرى كىتەبەكەنىم لەم دىزانەى دوايىدا . (وەرگىر) .

(۲) جى باسە نووسەرى ئەم كىتەبە خەلكى لوپنانە . (وەرگىر)

پيغه مېره که ی نی یه، چونکه له هندیك لهو ټاهه نګانه دا مه وادی گردار د هته قیننه وه و یاری و گولله ی ټاګرین به ټاسمان دا هه لده دهن و دهیان هه زار (لیره)^(۱) ی تیدا خه رج ده کهن. ټم کارانه ش له قورئان دا قه دهغه کراون، چونکه به فیرودانی مال و سامانه بی ټه وهی سوودنیکیان تیا دایټ، هه روه ها دروست کردنی مه ترسییشه بو خه لکی و وه پس کردنیانه و تیګدانی ټارامی و هه وانه و ده یانه. چونکه یاد کردنه وهی له دایک بوونی پيغه مېر به ته قاندنه وهی مه وادی گردار و فیشهك ته قاندن به هه وادا ده بیته هو ی دوور خسته وهی خه لکی له پرتبازی پيغه مېر له جیاتی نه وهی دلی خه لکی ی به لادا رابکی شریټ.

جا هه ټاکه ی حکومت به پی ی رینمایی یه کی به ریز (موفتی ی ولات) نابزویت بو دانانی چهند یاسایه کی توند بو ریتګرتن له فروشتن و به کاره یټنانی مه وادی ته قه مهنی و ته قه کردن به هه وادا به و بونه یه وه؟

ټی بوچی ماموستا به ریزه کانی ټاین و پیا و ما قوول و نوینه رانی ګه رکه کان له و بونه یه دا ده ست ناکه ن به کو کردنه وهی کومه کی دارایی و پاشان له کاروباری خیر و به رزه و هندیی موسلمانان دا به کاری بینن، وهک بنیات نانی مزګه وت و نه خو شخانه و خانه ی به خیر کردنی هه تیوان و پهک که وته کان؟!

(۱) له بهرته وهی له ده قه عه ره بی یه که دا وشه ی (لیره) هه بو و ټیمه ش هه روا مان دانایه وه، لیره ش پاره یه کی لوینانی یه وهک دراوه کانی (دینار و دولاو ټمن و ... هتد). (وه رګیر).

بهندی چوارهم

((گه وړه هه موو گه وړه پیاوان))

به لگه يهك لهو به لگه به هیزانه ی ناماژه بۆ راستی ی پیغه مبه ریټی ی (محمد) ده کهن و پاشان ناماژهش بۆ شهو راستی یه ده کهن که شهو خوی گه وړه هه موو گه وړه پیاوان و ده سه لاتداران و پیغه وایانی میژووه، شهو کاره چاکسازی و ریفورمه کوومه لایه تی و سیاسی یه گه وړانه یه که هه رخوی (به یارمه تی خودا) له دوورگه ی عه ره بی دا ریکی خستن و له ماوه ی له چهند سالیکی که میش دا شه نجامی دان، که ته نها به پیغه مبه ران شه نجام دهد ریټن. دهنه گه ریغه مبه ر نه بوايه له وانه یه چهن دین سه ده و هه زاره ی درژی بخایاندایه و له پاش گورانکاری یه کی سه خت و زوری یهك له دوا ی یه کیش بوايه و له وانه شه شه گه ری سه رگرتیان که میش بوايه. لهو ریفورم و کاره چاکسازی یه بی وینانه ش، بۆ نمونه:

١- یه کخستنی گه لی عه ره ب لهو سه رده مه داو برپاردانی له سه ر یه کسان ی له نیوان رۆله کانی دا دوا ی شه و ی هۆزو تیره کان له نیو خویان دا له سه ر بچوو کترین مه سه له به گزیه کدا ده چوون و، شانازیان به بنه مالو ره چه له که وه ده کردو خویان به ناویانگ و نازناو وه باده دا.

٢- گۆرینی ره وتی ناکاری عه ره ب بۆ به رزترین ئاستی ره و شتمه ندی و جوانترین ریسی ئاداب و هه لئس و که وت، پاشان به دی هینانی داد گه ری کوومه لایه تی دوا ی شه و ی کچانیان زینده به چال ده کردو به چاوی سووک و شوو ره بی بۆ ئافره تیان ده روانی و سلیشان له که مترین به دکاری و هه وه سبازی نه ده کرده وه گه ر بۆیان بلوایه، هه روه ها هیچ مافیکی هه ژارو که م ده ستانیان نه ده پاراست.

٣- زال بوونی به سه ر دیارده ی بته پرستی داو بنپر کردنی، که چه ند سه رده مه کی درژی بوو له نیو خه لکی دا باو بوو و نه وه دوا ی شه و بۆ یه کتریان به جی هیشتبوو، له جی ی شه و باوهره شیواو نابه جی یه ی (بته پرستی) یش دا ئاینیکی ئاسمانی ی جیگیر کرد، که له سه ربنجینه ی خوا به یهك گرتن و شه ریعه تیك دامه زرابوو، تا کو ژیان مرۆڅ و په یوه سستی ی به خوداو به کوومه لگه که شیه وه ریک خات، ئیدی مرۆڅی رزگار کرد له خلته شوینه واری نه فامی و، له پشیوی و نه فسانه و شتی پوچه ل، به م پی یه ش شه و کوومه لگه غوونه یی و ئاییالیسته ی له و اقیع دا به دی هینا، که فه یله سووفه کان له کلا و رۆژنه ی هزوو خه یالبا نه وه باسیان لیوه ده کرد.

بیگومان ته نها یهك کار (به لئ ته نها یهك کار) لهو کاره گه وړه نه مرنه له سه رده سستی

پياوړي به دى بيت نهوا شايانى گوره ترين ناو نازناو ده بيت و پاشان ده بيت به كيڅ له نه مراني ميژوو.

نهى باشه هم هم موو كار ه گوره و پير ژانهى كه سر جه مى هم مويان له سر ده ستى (محمد) به دى هاتون چو نه له س نكي ترين و چ و سف و ناو نازناو كي بو نه نجام ده ده كه يان دابنر يت؟ نيغه لير ده و تهى ه نديك له زانا به ويژدانه كاني خورثاوا و نه ديبه داد پهره ده كانيان ديارى ده كه يان كه تياى دا شايه تى له سر گوره يى پيغه مېر ده ده ...

(ويل ديوران) ده ليت: {نه گهر باسى گوره يى بكه يان و س نكي خوى بو دابنر يت به و چه شنهى كه مرؤفى گوره چ جيگه و پله يه كى له ده روونى ناده مى دا هه يه، ده بيت بلين كه - محمد- له گوره ترينى گوره پياوړى ميژوو... چونكه نه و نه ركه ي له نه ستونابو كه ناستى رؤحى و رهوشتمه نديى گه ليك به رزكاتوه كه له كesh و ناووه و اى گهرمه سپرو بيا بانيكى وشك دا ده ژيان و خويان خستبووه نيو شه وه زه نكي نا نارامى و گومرايى يوه.

-محمد- له به دى هينانى نه و مبه ست و نيازى دا به اديه كى وا سر كه وت كه هيچ كه سيكى چاك سازو چاكه خوازى دى له ميژوى هم مو به شه ريه ت دا پى ناكات و هاوشانى نابيت. كه كه سيش هن، كه جگه له و ه نديك هيو او مبه ست يان به دى هينابيت.

هروه ها نه و (واته محمد) له رى نايينه وه به ناما جى خوى گه شت، چونكه به پهرى سوربوون و هوگر ييه و پابه ندبو به نايينه وه، له و رؤژگار ه دا هيچ هيزكى دى و كه (هيزى نايين) عهره بى هان نه ده دا بو گرته به رى نه و ريبازى كه نه و بوى هينان و كه گر تiane به ر.

پيغه مېرى ئيسلام توانى بچي ته نيو زهين و نه نديشه يانه وه، له هم موو مه ترسى يه كانيان و هيو او نه نديشه كانيان تى بگات و به گوپره و راده ي تيگه يشت يان له گه ليان دا بدويت.

ولانى عهره بيش له كاتى ده سپيكرانى بانگه وازدا بيا بانيكى وشك و برينگ بو و چه ند هوزو تيره يه كى له بته رستان تيدا ده ژيا كه نمونه و هاوشيوه يان له بته رستى دا كه م بو و په رته وازه و ليك جوداو دژ به يه كيش بوون. به لام دواى هاتنى ئيسلام و پاشان دواى كوچى دوايى - محمد - ييش بوون به نه ته وه يه كى يه كگرتو و به هيز. چونكه -محمد- هم موو داب و نه ريتيكي ده مارگيرى كويرانه و نه فسانه و ديارده پوچه له كاني ريشه كيش كردو له جى ي نايينه كاني (يه هوودى و نه سرانى و نه و نايينه كوڼه ي ولاته كى دا) نايينيكي ناسان و روشن و توكمه ي جيگير كرد، جگه له جيگير كردنى بونيدايكى نه خلاقى به كوله كه پته وه كاني نازايه تى و سه به رزى نه ته و ايه تى، كه له ماوه ي كه متر له چاره كه سه ده يه كيش دا له سه ده ننگ دا

سەرکەوت، شوپنکەوتوانیشی لەماوەی سەدەیکە دا گەورەترین دەولەتیان لەدنیا دا مەزراند
کە هەتا ئەمڕۆش وەک هیژنیکى گەورە بەسام لەنیوەی جیهان دا ماوەتەووە سەنگ و
بارستایی خۆی هەیه {^(۱)...

هەرەها ئەدیى فەرەنسایى (لامارتین)^(۲) دەلێت: {ئەگەر (ئامانجى گەرە) و (کەرەسەى
ساده) و (دەسکەوتى مەزن) بەو سى پێوەردى هەلسەنگاندنى بلیمەتى ی مرۆف دابنرێن، ئیتر
کى دەتوانیت لەسەر (ناقارى مرۆفایەتى)-محمد- بەراورد کات لەگەڵ یەکیک لەگەرەپیاوانى
میژوودا؟ چونکە گەرەترین پیاو لەمیژوودا بەتەنیا نەیتوانیوە لەیەک سەردەم دا سوپا دروست
کات و یاسای رێک و پێک دابنیت و دەولەت بنیات بنیت و چەندین ولات و مەملەکەتیش
نازادو یەک خات.

هەندیک لەگەرەپیاوان تەنها توانای بنیات نانی دەولەتیکی ماددییان هەبوو، کە زۆرجار
لەپیش مردنى خۆیان دا دەولەتەکانیان رووخاون و بەرلەوێ کە شانۆی ژيان بەجى بیلن
بەچاوى خۆیان لەناوچوونى حوکم و شکستى ئەزمونەکانیان بینيو.

بەلام (محمد) هەستى ئینسانىیەتى ئینسانى بزواندوو، یاسا و شەریعەتى پاستى
پەیرەکردوو و ولات و مەملەکەتانى لەدەورى کۆکردۆتەووە هەموو گەلان و حکومەت و
میلیۆنەها کەسى لەسێیەکی قەرەبالغى گۆی زەوى خستۆتەژێر سایەى ئەو حوکمە
عادیلانەییەو، سەرەرای ئەو هەش مەلەبەندى هەر پەیکەر و بت و خواوەند و ئاین و بیروپراو
عەقیدەیکى نامۆی هەلەکاندوو و چەندین مرۆف ناوچەکانى تری هوشیارکردۆتەو.

بەراستى ئەو (واتە محمد) لەسەربنچینەى (کتیپىک)، کەهەر پیتیکى یاسایەک بوو،
نەتەوێهیکى گەرەو فراوانى وەهای پێک هینا کەهەموو گەل و تیرە و هۆزیکى لەهەموو چەشنە
زمان و رەگەزیک لەخۆگرتبوو. لەدەل و دەروونى ئەو نەتەو موسلمانەش دا نەریتى رق
لیبۆنەوێ بت و خواوەندە ساختەکانى چاندبوو و وای لى کردبوون هەردەم پەيوەست بن
بەپەرستنى خودای راستەقینەى تاك و تەنیاو، ئەو خودایەى، کە هەرخۆی هەیه و لەوجودایەو
ئەگەرچى بەچاوى سەرىش نابیریت بەلام ئاگادارى هەموو شتیکە. بەم مەنەجەش سیمای
تایبەتەندىیکى زیندووی جوانى بەو نەتەوێهیکى خۆی بەخشبوو کە مۆرکى جیاکردنەوێ
لەنەتەوێهیکى دى بۆ دەستەبەر دەکات. پابەندبوونى موسلمانانیش بەو عەقیدەییەو، کە

(۱) بڕوانە: کتیبى (قصة الحضارة) (ویل دیورات). جوزئى (۲) بەرگی (۴)، وەرگێڕانى بۆ عەرەبى (محمد بدران).
(۲) (لامارتین) شاعیریکى بەناوبانگى رۆمانسى ی فەرەنسیایە (۱۷۹۰ - ۱۸۶۹) چەند دیوانە شیعریکی
هەیه، شیعەرەکانیشى بەجوانترین شیعری شاعیرانى فەرەنسا دادەنریت لەسەدەى نۆزدەهەم دا. هەرەها
ئەندامیش بوو لەحکومەتى کاتى ی فەرەنساو لەسالى (۱۸۴۸) دا وەزیری دەرەو بوو.

به‌ریه‌رچی هه‌ر شتیکی سنوور به‌زینی حورمه‌تی راسته‌قینه‌ی ئیلاهی ده‌داته‌وه‌و که به‌توندی دژایه‌تی ده‌کات ئه‌و پ‌یزو (فه‌زله‌)یه که شوینکه‌وتوانی (محمد)ی پی‌ ده‌ناسرینه‌وه‌.

موعجیزه‌ی — محمد — له‌وه‌ش دا دیاره که‌توانیویه‌تی سی‌یه‌کی گۆی زه‌وی له‌و سه‌رده‌مه‌دا له‌ژێر به‌یداخی بیروباوه‌ره‌که‌ی دا کۆیکاته‌وه‌. ئه‌مه‌ش نه‌که‌ هه‌ر موعجیزه‌ی ئینسانیک بیته‌، به‌لکو موعجیزه‌ی ئه‌و بیروباوه‌رو فیکره‌یه که په‌یره‌ویی کردوه‌. بیگومان ئه‌و بیروباوه‌ری خوا به‌یه‌که‌ دانانه‌ی که (محمد) له‌سه‌رده‌می زال‌ بوون و بالاده‌ستی ی فیکره‌ ئه‌فسانه‌ییو بۆش و پوچه‌له‌کان دا هینایو بانگه‌وازی بۆ ده‌کرد خۆی له‌خۆی داو له‌کروک و ناواخنی پاک‌ی دا کاراییو کارلیکی چه‌سپاندنی ده‌رده‌خست، ئه‌ویش له‌و چرکه‌ساتانه‌دا که‌پێی که‌وته ناخاوتن و دواندن‌ی خه‌لکیو هه‌ر به‌و ناوه‌رۆکه‌ش سه‌رکه‌وت به‌سه‌ر هه‌موو په‌یکه‌ره‌کان‌ی عه‌قیده‌ی بته‌په‌رستی و تیک‌ شکاندن‌ی بته‌کان دا، تا‌کو به‌نوورو رۆشنایی ی ئه‌و گه‌وه‌ره‌ پر خێرو به‌ره‌که‌ته‌ سی‌یه‌کی قه‌ره‌بالغی پر له‌دانیشتوانی گۆی زه‌وی رووناک بیته‌وه‌و به‌ده‌وشیته‌وه‌.

ئیدی تا‌که (فه‌یله‌سووف) و (وتارییژ) و (پیغمه‌به‌ر) و (بنیات نه‌ری حوکی یاساو شه‌رع) و (جه‌نگاه‌ر) و (بزوینه‌ری بیر) و (چه‌سپینه‌ری ئه‌و عه‌قیده‌ راسته‌ی که له‌سه‌ر بناغه‌ی عه‌قل‌ی ساغ ده‌وه‌ستیت و که‌هیچ وینه‌و په‌یکه‌رو نیگارێک به‌پیرۆز دانانیت) و (دامه‌زرتنه‌ری ئیمپراتۆریه‌تیکی رۆح‌ی له‌بیست ولات و مه‌مله‌که‌تی سه‌ر زه‌وی دا) هه‌ر ته‌نیا (محمد)بووه‌.

جا ئه‌گه‌ر وردبینه‌وه له‌هه‌موو ئه‌و پێوه‌رانه‌ی که بنچینه‌یه‌که بۆ گه‌وره‌یه‌ی مرۆقایه‌تی داده‌نین ئه‌وا چ مرۆقێکی دی له (محمد) گه‌وره‌تر ده‌بینین؟! ^(۱).

(۱) له‌کتیبه‌ی (Mahomet) محمد، به‌پینووسی (فرانسیسکو گابریل) — (Franeesco Gabrieli)ی به‌رپوه‌به‌ری په‌یمانگه‌ی (دیراساتی ئیسلامی) له‌دانشگای (رۆما) که هاو‌پیتی به‌رپ‌زیشمان مامۆستا (محمد صالح‌ البنداقي) ئه‌و چه‌ند دێره‌ی له‌و کتیبه‌وه بۆکردبووین به‌عه‌ره‌یه‌و به‌و ته‌رجه‌مه‌ وردو‌پێک‌ و پێکه‌ی یارمه‌تی‌داین. (نووسه‌ر).

ناوەرۆك

لایپەر	بابەت
۹	بەرایلی
۱۳	((گۆزەرائی "محمد" پێش بوونی بە پییغە مەبەر))
۱۳	رەچەلەك و ناوەرۆك
۱۴	لەدايك بوونی
۱۵	دایەنەكانی
۱۵	مردنی دایکی
۱۶	لەلای باپیرە و مامی
۱۶	سەفەری بۆ — شام —
۱۷	ئاگاداربوونی لە (جەنگی بەدکرداران) و (پەیمانێ فچول)
۱۸	خوونەریتی پێش پییغە مەبەریتی
۱۹	زەواجی لەگەڵ — خەدیجە —
۲۰	دادوەریکردنی لەبەنیات نەوێ — کەعبە —
۲۱	کارکردنی لەپێش پییغە مەبەریتی دا
۲۳	سەرەتای سروش بۆ پییغە مەبەر
۲۵	بانگەوازی نەینی پییغە مەبەر بۆ ئیسلام
۲۷	ناشکراکردنی بانگەواز
۲۸	-قۆرەش- بەرھەڵستی پییغە مەبەر دەکەن
۳۰	ھەرەشەکردن لە پییغە مەبەر
۳۲	چەند ھەولێك بۆ فریودانی پییغە مەبەر
۳۵	نازاردانی پییغە مەبەر
۳۷	نازاردانی برۆاداران
۳۹	کوچ کردن بۆ "حەبەشە"

٤١	گەمارۆدانی پێغەمبەر و براداران
٤٢	ئەشکەنجەدانی پێغەمبەر لە -طائیف-
٤٥	بلاوبوونەوی ئیسلام لەنێو چەرساو و بێ دەسلەتەکان دا
٤٩	شەوڕەوی و بەرزبوونەوێ بۆ ئاسمان
٥١	سەرەتای بانگەوازی ئیسلام لەشاری "یەسریب" هەو
٥٢	خەڵکی - یەسریب - پەیمان بەپێغەمبەر دەدەن
٥٥	پیلان گیران بۆ لەناوبردنی پێغەمبەر
٥٦	پێغەمبەر لەمالتی "ئەبوبەکر" دا
٥٧	پرزگاربوونی پێغەمبەر
٥٨	گەران بەدوای پێغەمبەردا
٦٠	پارێزگاریکردنی خودا لەپێغەمبەر
٦١	گەیشتنی پێغەمبەر بۆ "قبا و"
٦١	ووتاریکی پێغەمبەر
٦٣	پێغەمبەر لە "یەسریب"
٦٥	بەستنی بڕایەتی لەنێوان کۆچکاران و پشتیوانان دا
٧٠	فەرمان کردن بەجیهاد
٧١	برینی ڕێگای بازرگانی لە -قوڕەیش-
٧٤	((جەنگی گەورە "بەدر"))
٧٤	لەپشت کاروانەکەوێ
٧٥	لەدەست دەرچوونی کاروانەکە
٧٦	هەواڵپرسینی کاروانەکە
٧٨	موسلمانان لە - بەدر -
٨٠	خۆسازدان بۆ جەنگ
٨١	سەرکەوتنی موسلمانان
٨٤	هەولێ قوڕەیش بۆ تۆڵەسەندنەوێ لەموسلمانان
٨٥	گەرانەوێ دووڕووێکان

۸۷	رأسپارده‌کەى پيڻغه‌مبەرى خودا
۸۸	سەر‌که‌وتنى موسلمانان لە سەر‌ه‌تای جەنگە‌کە‌دا
۸۹	تیشکانى دواى سەر‌که‌وتن
۹۰	بلا‌وبوونە‌هەى هە‌وائى کوژرانى پيڻغه‌مبەر
۹۳	موسلمانان ريزە‌کانيان پێک دە‌خە‌نە‌وه
۱۰۱	((پە‌ماننامە‌ى -خودە‌يبىيە-))
۱۰۷	بە‌يە‌تە‌ى -ر‌چوان- "بە‌ئێنى رە‌زامە‌ندبوونى خودا"
۱۱۱	دروستى عە‌قلى هاوسە‌رى پيڻغه‌مبەر
۱۱۲	بە‌رە‌نجامى پە‌ماننامە‌ى - خودە‌يبىيە -
۱۱۵	((نامە‌كانى پيڻغه‌مبەر بۆ پادشاو سەر‌کرده‌كان))
۱۱۸	ئىسلام بانگە‌وازىكى چا‌کسازى يە
۱۲۰	کارىگە‌رى نامە‌كانى پيڻغه‌مبەر
۱۲۳	((فە‌تح کردنى -مە‌ککە-))
۱۲۹	پيڻغه‌مبەر دە‌چيڻە‌ نێو - مە‌ککە -وه
۱۳۱	لېيوردنە گە‌وره‌کە
۱۳۹	حە‌جى مالتاوايى
۱۴۳	کۆچى دوايى پيڻغه‌مبەر
۱۵۱	((لە‌ناکارە بە‌رزە‌كانى پيڻغه‌مبەر))
۱۷۲	((هاوسە‌رانى پيڻغه‌مبەر))
۱۸۸	چە‌ند وانە‌يە‌ک لە‌هيجرە‌تە‌وه
۱۹۳	چە‌ند وانە‌يە‌ک لە‌جيهادى پيڻغه‌مبەر و بر‌وادارانە‌وه
۲۰۴	((گە‌ورە‌ى هە‌موو گە‌وره‌ پياوان))
۲۰۸	ناوەرۆک

زانكۆی ئازادی دیراساتی ئیسلامی (زادی)

زانكۆی ئازادی دیراساتی ئیسلامی (زادی)
ئامادەیی ئامەد

مالپەر

zadyreman.com

فەیسبوك

fb.com/zadyreman

هەژماری تویتهر

twitter.com/zadyreman

هەژماری ئینستاگرام

instagram.com/zadyreman

ئیمیل

zadyreman@gmail.com

